

P A U L G O M A

SĂPTĂMÎNA ROȘIE

28 iunie - 3 iulie 1940

sau

BASARABIA ȘI EVREII

eseu

Varianta 11 martie 2004

1. Întrebări

Care să fi fost motivul, pretextul, temeiul - sau/și cauza - pentru care, din prima zi a Campaniei antisovietice a celui de al Doilea Război Mondial (22 iunie 1941), “cu nebanuită cruzime, românii i-au masacrat din senin pe evrei, atât pe solul național - Abatorul de la București, Pogromul de la Iași, Trenurile Morții, Basarabia și Bucovina - cât mai ales în Transnistria”?, (teza evreilor) - crimă care ar fi “devansat în timp, egalat în cruzime Auschwitzul”?, cum scrie Matatias Carp. Care să fi fost resortul criminal care, dintr-o comunitate ca a noastră, dacă nu legendar de tolerantă, atunci sigur: îndelung răbdătoare, a făcut-o să devină în interval de *doar un an*: 28 iunie 1940 – 22 iunie 1941 (și dacă numai în o săptămână: 28 iunie-3 iulie 1940?) “una majoritar și feroce antisemită, încuviințând măsurile guvernamentale de persecutare, de lichidare a evreilor”?, cum susțin, de jumătate de veac, evreii.

Numărul victimelor înscris pe monumentul comemorativ de la Coral, București: 400.000. Nu mai mult, nu mai puțin: 400.000.

Aproape o jumătate de milion? Reprezentând jumătate din totalul evreilor din România? 400 000 de ființe omenești ucise de români “în mai puțin de un an”, cum clamează evreii? Nu “doar” 200 000? Or “poate numai 50 000? Sau...?”

Ne târguim pe cadavre? Ne lăudăm cu numărul morților? Incepând de la câte victime se poate vorbi de *genocid*? Dar de “*holocaustul românesc*, cel care a provocat moartea a 400 000 de evrei”, cum dezinformează dezinformatorii de școală veche și verificată, sovietică? Se poate scrie în piatră un astfel de neadevăr? S-a putut.

După ce rușii au ocupat România, unul din marile-secrete: numărul evreilor. Astfel în 1948, în Republica Populară Română (fără Basarabia, fără Bucovina de Nord), cifra *era de peste un milion* - de unde mai mulți în România-Mică, decât în România Mare, înainte de “holocaustul românesc”? Adevărat: (pro)veneau, nu doar din URSS (evrei de origine română; evrei din Transnistria știind ceva românește, dar și evrei-ruși – ruși vorbitori numai de rusă - ce conta, *po ruski* avea să terorizeze România decenii și decenii), ci și din Ungaria: zeci de mii - numai? - de evrei unguri-unguri (în afară de unguri-unguri și cetățeni sovietici), ne-nativi din Ardealul de Nord, neștiind românește, trimiși de ruși “în virtutea ajutorului frățesc maghiar, citește: agenți ai Kremlinului cu misia de a fi președinți-secretari de câte ceva, de orice, dar cât mai “de-conducere”: activiști de partid, procurori, milițieni, securiști anchetatori, securiști tortionari; în București (“al doilea oraș maghiar din lume”) mai bine de un sfert din cei nou-veniți-de-la-Budapesta au intrat direct la “Conducerea Superioară” – *de unde Dumnezeu, în România, atâția “ilegaliști, supraviețuitori ai Auschwitzului”* “?

Contabilii de cadavre imaginare au *fixat* cifra evreilor victime ale românilor la 400 000 (“o dată pentru totdeauna”, cum a hotărât tovarășul Radu Florian, din care vom mai cita). Să acceptăm macabra logică aritmetică numai pentru a nota neconcordanțele – deocamdată nu am spus: “falsurile grosolane ;

nici: minciunile sfruntate”:

În totalul de 400 000 (pe lângă “sutele de evrei atârnați în cârlige, la Abator”² - nu “mille”?, ar mai fi contat un zero?; chiar două ?) au fost incluse:

1) “Circa 12.000 victime de la Iași”³ :

Au fost puse toate în sarcina României, cu toate că un istoric evreu, Nicolae Minei-Grünberg scria: “La proces (...) Sturmbanführerul Heinz Ohlendorf care comandase *Einsatzkommando*-ul D « și-a asumat personal răspunderea pentru un total de aproximativ 90 000 victime, *printre care și cele de la Iași, din iunie 1941* »”(s.m.);

2) Cele “130 000 victime din *Transilvania de Nord*”, ocupată atunci de Unguri:

S-a precizat că s-a făcut dublă-contabilitate? Figurează aceste 130 000 și pe vreun memorial din Budapesta, acolo unde s-a decis soarta evreilor foști cetățeni români, deveniți în 1940, cu jubilație, cetățeni maghiari? Dacă da, de ce au fost trecute și în sarcina românilor? Ca să indice “originea” lor? Care origine? La Cedarea Ardealului, la 30 august 1940, marii-maghiari evrei lepădaseră “valahismul-împuțit” ca pe o rufă murdară, suportată o eternitate de 22 ani – de penitență! “Totalul” zice: 130 000 *sau* 260 000? – orice devine posibil, când un falsificator de istorie ca Elie Wiesel mânuiește cifrele. El este cel care a propus-impus “adevărul statistic general” publicat în anii ‘80 și în revista franceză *L’Express*. Viitorul laureat al premiului Nobel pentru pace mințea :

a) *prin omisiune*: nu a suflat un cuvânt despre ocuparea, între 1940-1945, de către Ungaria, a unor teritorii din Slovacia, din Iugoslavia, din România; totodată a trecut sub tăcere responsabilitatea ungarilor ocupanți pentru ceea ce s-a petrecut sub administrația lor, inclusiv deportarea lor în lagărele de concentrare, germane;

b) *prin inversarea culpei*, trecând-o de la ocupant-și-responsabil: Ungaria, împreună cu... numărul victimelor, la țările ocupate (adevărat, partial): (Ceho)slovacia, Iugoslavia, România. Astfel, după “statistica” publicată în săptămânalul *L’Express*, reieșea că Ungaria își lichidase evreii în proporție de 40%, spre deosebire de România: 80%! Deși scrisese (în volumul de memorii *Ah Rivers Run To The Sea*):

“populația a primit cu bucurie intrarea trupelor maghiare în Sighet, mama mea s-a bucurat de schimbarea naționalității”, în anii ‘80, senin, a declarat la televiziunea franceză că, în aprilie 1944, la Sighet, familia îi fusese arestată, trimisă la Auschwitz de către... jandarmii români! (nu contează când, în timp, fusese scrisă cartea și când a fost rostită “mărturia” la televiziune: Wiesel face parte dintre evreii care nu se tem de contradicții – sar ușure peste ele, știindu-se dispensați din principiu (ca evrei) de proba adevărului) – deci ne-supuși Poruncii care pedepsește minciuna;

c) *prin exclusivism*: Wiesel, verticalul propovăduitor al eticii comerciale, totodată comisarială, după ce l-a laudat-lins în lungiș în cur-meziș pe Ceaușescu, a contestat existența comunismului ca Rău simetric (și în sinistră concurență cu nazismul), precum și efectele lui: Gulagul – cu vehemența, cu îndârjirea, cu disperarea celui căruia i s-ar zmulge ceva ce îi aparține lui și numai lui: “unicitatea holocaustului ca genocid”; în virtutea acestui postulat, în

vara anului 2002 a refuzat să viziteze, la Sighet și Memorialul Victimelor Comunismului;

3) Sutele (miile?) de familii de evrei bogați care, începînd din 1938, pre-simțind persecuțiile rasiale, apoi din februarie și până la 3 iulie 1940, temîndu-se și de cele bolșevice, inerente ocupării Bucovinei și a Basarabiei, s-au refugiat întîi în restul României, apoi au plecat în Occident, nu în Palestina. Or, absenții (din România și din statisticele ei) *au fost considerați "lichidați de către români"*;

4) Disparații/deplasații spre sud: emigrații în Palestina înainte și în timpul războiului, mai cu seamă în 1944, când li s-a pus la dispoziție nave (motivul: desigur, panica de care fusese cuprins guvernul, constatînd că războiul din Est, alături de Hitler, este pierdut, dar și "politica evreiască" a Antoneștilor, mult diferită de a lui Hitler) : oricum nici ei nu au fost victime de sînge ai/ale românilor ("doar"... vămuiți-jefuiți, ca să-și plătească plecarea); aceștia au trăit, unii încă mai trăiesc în Israel, în Occident, însă, *pentru că atunci dispăruseră de pe solul României* (și din scripte) au fost trecuți abuziv la *absenți, deci au fost și ei considerați lichidați de către români* – a patra dublă contabilitate.

5) În fine : tot la "victime ale românilor" – cele 400 000! – ucisele din senin! – a fost inclusă categoria cea mai numeroasă, alcătuită din dispariții spre Est,

indicați astfel de memorialul Coral: "*Basarabia iulie-august 1941 circa 180 000 victime, Transnistria 1941 circa 80 000 victime*".

După informatorii corallisto-sioniști-maghiarolatri ar rezulta că în șase luni ar fi fost uciși 260 000 de oameni! – în jur de 3 000 pe zi ! – citește : cvasitotalitatea populației evreiești din Teritoriile Ocupate de sovietici în 28 iunie 1940.

Calculul nostru neputîndu-se rezema pe cifre atât de orbitor de exacte ca ale corallnicilor (de unde, dacă documentele românești au fost furate chiar de evreii sovietici în august '44?), ține seamă de *tregerile peste noua frontieră*, în Basarabia, în Bucovina de Nord – și de *cronologie*:

– începînd *de la 15 iunie 1940*. ["disparații"] de pe malul drept al Prutului pe cel stîng, în provinciile românești Basarabia și Bucovina, iar după 28 iunie aceleași provincii românești răpite de ruși – în nobilul scop al "construirii comunismului";

– *după 22 iunie 1941*: "disparații" peste Nistru, în U.R.S.S., operație botezată – "retragere strategică pe poziții dinainte stabilite, în vederea contraofensivei spre Apus. În fapt : evacuare a cadrelor-de-stat-și-de-partid; cum cadrele-de-stat-și-de-partid erau, în majoritate evrei...

Este vorba, desigur, de evreii comuniști care, înainte, în timpul, după ocuparea Basarabiei a Bucovinei de Nord și a Herței optaseră pentru Raiul Sovietic. Câți să fi fost? 130 000? 260 000? Aceiași care, după 22 iunie 1941, pentru că nu aveau nimic a-și reproșa (?) au fugit vitejește peste Nistru, să nu pună Români mîna pe ei. și nu au fost opriți de stăpîni lor decît în Asia Centrală, (unde s-a născut vîntorul-șef-adjunct de antisemiți Valeriu Oișteanu – citez din *Enciclopedia Exilului Românesc* de Florin Manolescu : "*3 sept. 1943, Karaganda, Kazahstan. Tatăl : Mihail Oișteanu, prof. universitar.

Mama : Bella, născută Iosovici, ziaristă la Agerpress. Nepotul lui Leonte Răutu. Copilăria la Cernăuți”).

Acolo, în Asia Centrală, din iulie 1941 până în august 1944 bolșevicii evrei fugari au căpătat instructajul apropiat pentru a deveni komisari-guvernanti”. Mulți se ilustraseră prin talentele de călăi ai românilor din Basarabia, Bucovina, Herța între 28 iunie 1940 și 22 iunie 1941 și au (re)apărut în țările care urmau a fi ocupate și sovietizate – unii; alții, în “carantina aurită” de la Cernăuți (1944-1948), au urmat cursuri de “consilieri sovietici după 23 august 1944, în ceea ce mai rămăsese din România. *Multiplificați* (se căsătoriseră, făcuseră copii, aveau socri, cumnați, cumetri) – deveniseră, câți din 200 000?: 400 000?, 700 000? Unii coborâseră, ocolit, din Nord, prin/din Ungaria), ca “repatriați” – în a cui patrie ? fiindcă A. Toma încă nu scrisese jucăuș-senilele-i versuri ce vor deveni ale Imnului Stat al RPR : “Azi țara ta e casa ta”, pe care românii recent, altfel NKVD-iști, și le spuneau la ureche, făcându-și cu ochiul : “Azi țara ta e casa mea...”

Neocolonizatori pe dată unși super-politai-“români”, jurnaliști (români), procurori (români), fabricanți-de-istorie a... României, consilieri, consilieri-șefi, colonei, generali (de armată, miliție, securitate), directori, directori ai directorilor, președinți de orice, miniștri (în Aparatul de Teroare – inclusiv “Justiția” – la Externe, în economie, comerț exterior, cultură și învățământ), cenzori, supra-cenzori, șefi, șefi-ai-șefilor de comisii ale zecilor de tentacule Sov-Rom prin care Rusia a supt până la ultima picătură vlagsa României ocupate – a treia dublă-contabilitate.

– după 1944-1945 : “dispăruți” în Occident (direct din URSS – cu precădere în cele două “părți” ale Germaniei).

“Pata albă” pe harta crimei (să existe în URSS/ Rusia/Ucraina vreun memorial asemănător Coral-ului consemnând atât numărul *evreilor* uciși de *inamicii* sovieticilor, cât și ai evreilor victime ai/ale sovieticilor? – fiindcă despre un Memonial ridicat la Chișinău și la Cernăuți onorînd memoria românilor victime directe ale evreilor sovietici deocamdată nu se vorbește) continuă a fi întreținută de *refuzul sovieticilor și al israelienilor de a furniza cifre*. Cum rușii au confiscat arhivele germane cuprinzînd documente ale “soluției finale” și îi santajează pe evrei amenințîndu-i cu publicarea “adevărului bilanț al Holocaustului”; cum tot rușii au furat din arhivele românești cca 200 000 dosare tratînd Basarabia și evreii (comandoul condus de generalul sovietic Grișa Nahum, evreu din Ucraina, devenit comandant al Direcției Contraintformații Militare române), *lipsesc datele privitoare la numărul exact al evreilor ce părăsiseră România pentru Patria Socialismului Biruitor* (până la 22 iunie 1941), *la numărul evreilor victime ale românilor* – după 22 iunie 1941, precum și numărul, originea și numele evreilor intrați în România după 1944.

Vid documentar profitabil calpuzanilor, traficantilor de istorie: ca și sovieticii, israelienii refuză să furnizeze cifre (fiind vorba despre aceeași “problemă”, paznicii dosarelor vor fi fost, nu întâmplător, aceiași justți tovarăși în URSS și în Israel, doar sionismul unu este el), constituind fatal : “secrete de

stat(e)”...

... Deși (încă) nu li s-a cerut, pentru Nurnberg II, lista călăilor acționând în URSS și în țările ocupate de Marea Uniunea Sovietică (cea Foarte) Liberatoare..., Recuperării de Israel, *riguros aceiași bolșevici internaționaliști, odată* ajunși în Țara Sfântă au devenit peste noapte : ultra-naționaliști, ultra-religioși, ultra-xenofobi, ultra-rasiști - păstrând fondul komisarnikului.

Însă chiar fără “documente” – fiindcă le-au furat înșiși evreii sovietici, iar evreii israelieni refuză să comunice informații (așa se face *justiția de tip bolșevic*: provocă “disparația” probelor, citește: le furi, astfel acuzatul nu va putea respinge acuzațiile mincinoase) – *cumplitul adevăr spune: în sarcina și pe conștiința României rămân multe și grele (câte : 100 sau 100 000?, 200 sau 200 000 victime), păcate comise împotriva evrilor. Or se știe: crima începe de la unu.*

Absența documentelor departe de a-i deranja pe Dinu C. Giurescu, Răzvan Theodorescu, Andrei Pippidi, S. Tănase români curat-imparțialiști, altfel lingușiți emeriți care, din dezgustătoare slugărnicie legitimează orbește cele mai nerușinate neadevăruri; nici pe Moses Rozen, Z. Ornea, A. Oişteanu, L. Volovici, M. Shafir, A. Cornea, R. Ioanid – auto-numitul “istoric”, autor al unui singur text: cel înscris pe Memorialul Coral. Spuneam că absența documentelor este mană cerească pentru “specialiștii” susnumiți. Interpeleți, ei răspund cu seninătate: *Muzeul Holocaustului de la Washington nu este interesat de numărul evreilor de origine română victime în Uniunea Sovietică între 26 iunie 1940 și 23 august 1944* – am citat esența “răspunsului” dat de Radu Ioanid, lucrător-pe-tărâm la poarta Muzeului pomenit.

Oare de ce nu este interesat muzeul pomenit și american? *Fiindcă un impostor, un falsificator de istorie de teapa lui R. Ioanid, după o carieră de securist exemplar în familia lui de securiști; de gangster, tot exemplar, în România, după ce a făcut ceva închisoare a... emigrat în USA, unde ca tot securistul evreu, a fost, nu doar acceptat, dar i s-a îngăduit... auto-ungerea ca istoric ai Holocaustului (în bună companie: Elie Wiesel, cu care face schimb de rețete)* nu este interesat în aflarea adevărului care contravine invențiilor, falsurilor – ordin de-sus-de-tot, de la Centrala Industriei Holocaustului.

Să fi fost noi, românii mai pogromiști decât rușii, cei ce inventaseră, nu doar cuvântul *pogrom* (în rusă: furtună cu tunete, trăsnete, mânie-a-cerului, prăpăd), ei realitatea acestuia?; mai “fasciști decât nemții”, cum se exprimă Matatias Carp – care va fi avut la viața lui alte, multe calități, însă nu și pe aceea de a stăpâni convenabil cuvintele folosite în limba română, în care și-a scris mărturia (la care voi reveni)?

Să fi fost noi mai ahtiați după bunurile materiale ale evreilor decât, de pildă, francezii ocupați de germani (dar evreii din Basarabia erau extrem de săraci, la limita mizeriei)?; mai setoși de sânge evreiesc decât ungurii?; de comparat doar cu polonezii cei fioroși “care au supt antisemitismul odată cu laptele mamelor lor”, cum atât de poetic ne explică evreii polonezi – ca homologul lui Wiesel, Marek Halter, autor a o duzină de volume a câte o mie

de pagini fiecare, cu toatele “descriind realitatea așa cum a fost ea”, printre care soarta lui de copil în ghetoul din Varșovia: cum ieșea el în oraș prin canale, cum se întorcea și cum aprovizionă rezistența interioară cu muniții... – adevărul fiind ușor altul: întreaga sa familie de colaboraționiști bolșevici (nu va fi bătuit, între septembrie 1939 și iunie 1941, taman în regiunea orașelului Jedwabne? – vezi mai departe) se *afla* în Asia Centrală, pentru instructaj, acolo și așa se luptase cu fiara fascistă..., iar drept recompensă pionierul sovietic Halter Marek fusese ales pentru a fi fotografiat în brațele Tatălui Popoarelor, tovarășul său, Stalin.

Reiau autochestionarea: care va fi fost resortul, mobilul, motivul pentru care, în România ciuntită de Ruși prin Diktatul de la 26 iunie 1940, începând de la 3 iulie 1940 (încheierea retragerii) – însă cu nici un chip înainte de 28 iunie același an, 1940 – au explodat, au erupt promisiuni, făgăduințe, juruințe de răzbunare...?

Iată cuvântul: *răzbunare*. Nu din partea legionarilor (ei nu mai aveau audiență de la Rebeliune: le-o suprimase Antonescu); nici a cuziștilor: programul lor politic conținea articolul unic: « Jos jidanii! » – ci din a soldaților: țărani și meșteșugari, mici slujbași. Mobilizați de la izbucnirea războiului, 1 septembrie 1939, cunoscuseră, nu iadul frontului de tranșee, ci purgatoriul *umilinței naționale* din timpul evacuării Basarabiei, a Bucovinei de Nord, a Herței (28 iunie-3 iulie 1940). Uimire, revoltă, mânie trecute pe hârtie, nu doar de penele lui Prundeni ori Șeicaru, ei și de cele ale lui Iorga, Arghezi, Agârbiceanu, Galaction, ba și de ale “jidoviților” Sadoveanu, Lovinescu...

Ce s-a putut întâmpla în doar o săptămână – în săptămâna dintre 28 iunie – 3 iulie 1940, de înnebuniseră românii?; în săptămâna 28 iunie – 3 iulie 1940, de turbaseră românii, ajungând să ceară, să promită și să jure – ei, românii – *răzbunare* pe evrei, potrivit neromâneștei Legi Evreiești a Talionului: “Ochi pentru Ochi și Dinte pentru Dinte!”? Care să fi fost Ochiul-prim (în timp)? Dar primul, cronologic, Dinte?

Răspunsul nu este greu de aflat. Dar nesfârșit de greu de formulat, fiind noi, românii, de peste o jumătate de secol, acuzați-fără-drept-de-apărare-și-gata-condamnați – acesta: Basarabia.

Nu (doar) Basarabia, provincia românească, locuită de români, trăitori a căror istorie, tradiții, limbă maternă este româna; nu elementul constitutiv organic, istorico-geografico-etnic-lingvistic, indispensabil în unitatea numită, din 1918: *România Mare* – dovadă: deși a fost întâia care s-a unit cu Patria Mamă, la 27 martie (Bucovina în octombrie, Ardealul abia la 1 decembrie), Basarabia a rămas neprețuită – să se observe, am evitat: disprețuită – neglijată de Centru, ba chiar considerată o Nouă Caledonie carpato-danubiană, unde erau trimiși întru pedeapsă pleava, drojdia și scursura din celelalte provincii – și mereu invidiată de sora Transilvania (nu pentru că Basarabia i-ar fi răpit ceva ce i s-ar fi cuvenit ei: doar pentru că exista, ca o altă problemă)...

Ci Basarabia cea din *Săptămâna Roșie* - de rușinare, de sângereare - când românii au descoperit că (chiar și) Basarabia este România. În acea *Săptămâna Roșie*: 28 iunie – 3 iulie 1940 Basarabia a devenit, pentru întâia oară în conștiința românilor nebasarabeni, o cauză de apărut; un ochi gata-scos care

cerea să fie scos alt ochi. În acea săptămână (încă-încă-încă o dată: cea dintre 28 iunie și 3 iulie 1940) se va fi operat o mutație genetică. Atunci și românii ne-basarabeni au aflat, în sfârșit!: Rusul este dușmanul de moarte al neamului nostru, cel care de la 1711 ne-a înșelat, trădat, umilit, jefuit, obijduit, violentat, de astă dată avându-l unealtă fidelă, fanatică pe evreu (în timpul turcului auxiliar al ocupantului fiind grecul).

De acea-dată (în *Săptămâna Roșie* : 28 iunie – 3 iulie 1940) românii nu au mai lăsat-o moartă; nu s-au mai resemnat mioritic; nu au mai iertat, din lașitate creștinească; au promis răzbunare. Și, vai: peste un an, răzbunare a fost.

Se vorbește numai de răzbunarea românilor pe evrei – adevărat, aceea a dat cele mai numeroase victime.

Explicabil: evreii au furnizat cel mai mare număr de colaboraționiști. Nu a fost răzbunare pe o etnie (deși textele publicate de evrei denunță *rasismul* românilor încă din 1867!), ci pe o *categorie de cetățeni români din Basarabia, Bucovina de Nord și Herța: trădătorii de țară, colaboraționiștii voluntari în slujba ocupantului sovietic*. După 22 iunie 1941 mii de ne-evrei: români, ruși, ucrainieni, țigani, bulgari, găgăuzi, armeni au fost bătuți, linșați, spânzurați, tăiați, arși, *unii din răzbunare* de populația care avusese de suferit de pe urma faptelor lor criminale, din acel an cumplit, de ocupație bolșevică.

Pe un văr al mamei, mobilizat, Cedarea l-a surprins pe malul drept al Prutului. Familia îi rămăsese în Basarabia. Un an încheiat nu a avut știri. La 22 iunie 1941 s-a propus voluntar, să meargă în fruntea unității, ca unul care cunoștea terenul, spre satul natal, pe Răut, la 30 kilometri nord de Orhei. Nu i s-a acordat. A dezertat și s-a dus acasă... Unde nu a mai găsit pe nimeni din numeroasa-i familie (căm un sfert din sat): încă din august 1940 tatăl său fusese împușcat în curte, fiindcă se opusese arestării sătenilor (era primar); mama și un frate: deportați; soția și fetița se ascuseseră în pivnița unor vecini... Numai că un om din sat care tare ar fi vrut să pună mâna pe casa celui care îi adăpostea pe ascuns, a denunțat. Enkavediștii, în bună tradiție rusească, nu au ezitat: au tras cu mitraliera prin gura pivniței, unde se aflau alte femei, alți copii – apoi i-au împușcat, în curte, pe toți membrii familiei găzduitoare. Aflînd ce se întîmplase cu un an în urmă, unchiul meu a pus mâna pe primul obiect găsit, un hârleț și l-a ciopârțit pe consăteanul denunțător – rudă pe departe... A fost judecat pentru dezertare și pentru omor – apoi internat într-un azil.

Asemenea răzbunări sângeroase au avut loc aproape în fiecare localitate din Teritoriile Ocupate de ruși. Victime: cei care din interes material, din prostie, din convingeri politice își denunțaseră cunoscuții, vecinii, chiar neamurile, colaboraseră cu ocupantul, participînd astfel la teroarea bolșevică.

Firește, “nu toți evreii” au colaborat – ca să vin în întîmpinarea celor care mă vor acuza că *generalizez-antisemitizez*. Fiindcă din 1965, când am reieșit la suprafața pămîntului din închisori-deportări și am început a mă exprima prin scris, am făcut bătăture de pe urma învinovățirilor de “antisemitism” (sic), venite dinspre stînga – de la fosta-actuală-Securitate; ca și de “jidovism”(re-

sic), dinspre dreapta: actuala – ”fostă-Securitate”. Sigur este: n-am auzit – nu am auzit eu – să fi existat un singur evreu, *atunci-acolo*, în Basarabia-Bucovina *Săptămânii Roșii* (28 iunie-3 iulie 1940) care să fi protestat măcar verbal – necum să se fi opus coreligionarilor beți de *ură-de-rasă*, (nu de-clasă), dedați la acte de pură bestialitate. Victime: militarii români în retragere, românii civili porniți în refugiu...

Pe mine evreii nu au cum să mă culpabilizeze cu Holocaustul ale cărui victime au fost ei – altcândva, cronologic după **Holocaustul nostru – provocat de ei**. Nu sunt german, nici francez, nici ungur, să tremur de fiecare dată când un evreu se încruntă la mine. Sunt român basarabean și am fost, cu întreaga familie a mea, cu neam de neamul meu de români abandonati în 1940 rușilor, ca toți basarabenii, bucovinenii, herțenii, *victimă a bolșevicilor dintre care o bună parte : evrei*. Incepând din 28 iunie 1940 noi, românii am fost victime ale străinilor-vânzătorilor, pe pământul nostru cotropit : ne-au hăituit, ne-au terorizat, ne-au ars cărțile, ne-au lăsat fără părinți, ne-au deportat – când nu ne-au asasinat – ei, bolșevicii ruși cu slugile lor credincioase : evreii.

Ca român basarabean am fost printre primii care mi-am asumat păcatele comunității mele românești : persecutarea, martirizarea, în timpul războiului, începând din 22 iunie 1941, a evreilor și a țiganilor (deportați în Transnistria doar pentru că erau evrei, țigani ; oricâte circumstanțe atenuante am evoca – invoca : actele de “omenie românească” ale unor soldați, ale unor jandarmi, în comparație cu ale germanilor, nu putem nega : în Transnistria, sub administrația noastră, românească oameni nevinovați – care nu fuseseră “cadre” bolșevice – evacuate de sovietici ; nici prinși cu arma în mână, luptând împotriva Armatei Române : aceia fuseseră împușcați potrivit legilor războiului – au fost umiliți, chinuți, înfometati și, vai : asasinați ; fapte prin care românii participanți la masacre au umilit-degradat întreaga noastră comunitate – însă nu pentru acest motiv au fost condamnați, mulți executați, după august 1944) ; iar după război a germanilor și a refugiaților din Basarabia și Bucovina de Nord. Nu eu sunt dator, *primul*, să răspund la acuzațiile de “antisemitism”, de masacrare a lor, ei ei să răspundă *întâi* la acuzațiile noastre, doar este limpede că **Holocaustul Roșu pus la cale și de ei a început pentru noi, românii, cu un an mai devreme decât al lor : la 28 iunie 1940 – și nu s-a încheiat nici azi**.

Desigur există mulți evrei cu simțul adevărului, al justiției, al normalității – deci voi cita pe larg din mărturiile câtorva, scrise, în legătură cu “Basarabia și Evreii”. Dezbatare, ori doar enunțare considerată de eternii Paznici de Noapte de la Poarta Templului Istoriei Mistificate: “trădare” (din partea evreilor *normali*), iar din a *goi-lor*¹ : “răbufnire fascistă”, “antisemită”, “negaționistă”... Cum altfel, dacă analfabetizatorii de ei nu țin seama – pentru început... – de falsitatea, de idiotenia termenului “antisemit”, când semiți (de la Sem) sunt și maltezii și berberii, și arabii și, cine ar crede, azi, în Israel: palestinienii – dragi tovarăși de alte naționalități! Nu voi face ca “unii evrei, nu chiar toți, doar o mică zdrobitoare majoritate” care afirmă despre *toți polonezii*: “au supt antisemitismul odată cu laptele matern”; care spun despre *toți românii*: “sunt fasciști legionari” – adaosul: “antisemit” avînd doar rol de întărire...; și care mai afirmă: “Pogromul de la Iași (din 29 iunie 1941,

precizarea mea, P.G.) are rădăcinile (...) în sistemul oficial antisemit de guvernământ, inaugurat la 1867 și aplicat vreme de o jumătate de veac cu nezdruccinată perseverență... – am citat din Matatias Carp, la al cărui studiu în 3 (trei) volume mă voi opri într-un capitol întreg.

Firește, “nu (chiar) toți evreii”, care au scris despre cauza “masacrării din senin” a evreilor de către români, **între 1941 și 1943** ignoră cu o superioritate-de-rasă inadmisibilă (și analfabetă – să facă asta numai din analfabetism?, ei, Oameni ai Cărții?) adevărul istoric, cronologic:

– *întâi* – 28 iunie -3 iulie 1940 – a avut loc părăsirea Basarabiei, a Bucovinei de Nord și a Ținutului Herța: în timpul evacuării tragice, victime au fost românii și doar ei;

– *apoi - după un an încheiat și o zi* (29 iunie 1941) a fost Pogromul de la Iași, primul act sângeros – victime: evreii din România.

Adevăr care mai spune: “evacuarea armatei și a civililor din Teritoriile Ocupate de URSS în iunie-iulie 1940 a constituit, din partea evreilor, nu a rușilor ocupanți prilej de agresiune sălbatică, fanatică, rasistă, anti-românească, anti-goii, anti-creștină (încălcarea poruncii a 6-a) ;

Și încă mai spune cronologia: **agresiunea din partea evreilor în timpul evacuării** militarilor, a civililor români din teritoriile cedate a semnatificat “Ochiul”- prim ; iar ce s-a întâmplat – *după un an de zile* – inadmisibil, neprobabil, criminal, condamnat (dealtfel *vinovații au și fost condamnați, mulți executați până în 1946*) – a fost **replică la agresiune**, “Ochiul” scos pentru Ochiul scos:

Răzbunarea românului (și) pe evreu – de la individ la individ – *pentru răul personal făcut individului*;

Pedepsirea – de către stat – a cetățenilor români (nu doar evrei) vinovați de *colaborare cu inamicul pe timp de război, pentru răul făcut comunității noastre, mai ales prin înrolarea voluntară*, entuziasă în Armata Roșie, inamică, și lupta – și ura feroce – împotriva Armatei țării lor : România.

Aceste adevăruri evidente au fost susținute și de evrei normali ca Nicolae Minei-Grünberg, Moshe Cammilly Weinberger, Barbul Bronștein, rabinul Alexandru Șafran, Al. I. Zisu, Mișu Benvenisti, Wilhelm Fildermann, fost președinte al Uniunii Comunităților Evreiești din România în anii '40. Acesta din urmă este autor, nu doar al unui jurnal, furat de la Paris și dacă nu distrus de arhivistnicii telaviviști, declarat “neconsumabil”, dar și al unei declarații numită **“Testamentul lui Filderman”**, document, nu doar ignorat, ocultat de fabricanții de istorie din comandoul lui Radu Ioanid, dar interzis, din 1948, considerat, prin decretul Pauker-Răutu-Kișinevski : fițuică fascistă, aniti-semită”! Iar dacă mincinoși, escroci, calomniatori ai românilor ca Wiesel, Braham, Ancel, Radu Ioanid, Șafir – și A. Pippidi – îi consideră în continuare “fasciști”, “antisemiți” pe Antonești, să citească ce scrisese Mihai Antonescu : **“Am lăsat să intre în țară evreii refugiați din alte părți și mai ales pe cei veniți recent din Ungaria, adică unii din Transilvania de Nord, pe care nu-i consider unguri ci români...”**. Poate că, în mare mila lor, vor tăcea trei

minute (după aproape 60 ani de monolog continuu, furios, isteric, acuzator) și îi vor lăsa să vorbească pe doi martori înalt credibili, aflați în miezul evenimentelor din acea perioadă cumplită.

Mai întâi un fragment din **“Testamentul lui Wilhelm Fildermann”**, act legalizat la New York în 1956 :

“Mareșalul însuși a fost executat de agenții Moscovei, ca fascist. Adevărul este că Mareșalul Antonescu este cel care a pus capăt mișcării fasciste din România, oprind toate activitățile teroriste ale Gărzii de Fier din 1941 și suprimând toate activitățile politice ale acestei organizații. Eu însumi, răspunzând unei întrebări a lui Antonescu, la procesul său – montat de comuniști – am confirmat că teroarea fascistă de stradă a fost oprită în România la 21 ianuarie 1941, zi în care Mareșalul a luat măsuri draconice pentru a face să înceteze anarhia fascistă (...) În timpul perioadei de dominație hitleristă în Europa, eu am fost în contact permanent cu Mareșalul Ion Antonescu, care a făcut foarte mult bine pentru îndulcirea soartei evreilor expuși persecuțiilor rasiale naziste (...) Eu am fost martorul unor scene emoționante de solidaritate și de ajutor între români și evrei, în momentele de grele încercări din timpul Imperiului Nazist din Europa. Mareșalul Antonescu a rezistat cu succes presiunilor naziste care cereau măsuri dure împotriva evreilor. El este cel care mi-a dat pașapoarte în alb, pentru salvarea de teroarea nazistă a evreilor din Ungaria, a căror viață era în pericol!”

Apoi un pasaj din scrisoarea de mulțumire adresată la 26 iunie 1944 de Al. I. Zisu lui Mihai Antonescu, prim-ministru :

“(...) șeful unui guvern obligat să asculte de poruncile neîndurătoare ale unui tragic război, hărțuit de greutate înexplicabile, pus mereu în situații penibile și aproape insurmontabile, (...) larga toleranță a guvernului dumneavoastră față de exodul evreilor unguri, polonezi, etc., care au găsit și continuă să găsească aici un refugiu sigur și puțința unei definitive salvări prin emigrație (...). Și dacă astăzi evreimea din Ungaria urcă însângerațul calvar pe care a pățimit și pierit iudaismul polonez, iar cel bulgar urcă același rug, noi, evreii români suntem mereu oblăduiți de guvernul dumneavoastră, care se străduiește să îndulcească restricțiile și să înlăture măsurile impuse de împrejurările haine”.

Aceștia – evreii normali – sânt tratați de membrii Biroului Politic al Comitetului Central al Sionistului Komisarnik (b) mai rău decât goii, considerați “trădători” – de ce ? Fiindcă deși evrei, spun adevărul-adevărat, nu cel insistent, discret – ba chiar : secret – recomandat ?

Ei, da : cine nu cântă în Fanfara Armatei Roșii de la Tel-Aviv, sucursala: Washington nu are dreptul la cuvânt!

Singurul răspuns (nu de justificare, ei de explicare) : comportamentul bestial, criminal al românilor față de evrei, începând din 29 iunie 1941, își găsește cauzele imediate cu un an mai devreme, în 1940, în Basarabia și “problema evreiască” (sau în “Evreii și Problema Basarabiei), iar cele mai îndepărtate... în Revoluția Bolșevică de la 1917” ;

Și dacă din 1878 ?;

Nu cumva de la promulgarea Constituției din 1866 ?;
Și dacă de la 1830 (Regulamentul Organic) ?

NOTE

1. În ebraică *goi* este singularul, pluralul : *goim*. Motiv pentru care în românește singularul (*goi*) sună ca un plural. Este bine să se evite folosirea pluralului în românește – recomandare pe care autorul rândurilor de față nu a reușit să o respecte...

2. Abatorul de la București :

În timpul rebeliunii legionare (21-23 ianuarie 1941) au murit militari, legionari, civili – printre care un număr de evrei din București. "În cele trei zile de rebeliune au fost uciși 120 evrei" (M. Carp, *Cartea Neagră*, vol 1, pag. 188). Odios întru toate apare "episodul de la Abator", unde (atenție, vorbește tovarășul nostru Ilia Ehrenburg, la București, în 1945. În același an, spusele îi vor fi tipărite la editura – care alta ? – *Cartea rusă*): "... zilele de groază când legionarii rupeau oamenii în bucăți și-i spânzurau la abator (printre care și fete tinere atârnav de cârligele abatorului)".

Timpul nu a restabilit adevărul, din contra, a umflat cifrele: "... 200 evrei erau duși la abator", "evrei omorâți de legionari și agățați în cârlige" (Sandu David, președinte al Scriitorilor de limbă română din Israel, în *Express Magazin* nr. 29/1991).

[Dar câți președinți vor fi având scriitorii israelieni de limbă română ? Eu îl știu pe Sebastian Costin, fostul meu coleg de "Eminescu" – care și semnează : "Sebastian Costin"; din altă sursă, în aceeași perioadă, era indicat ca președinte Șlomo Leibovici, nativ din Botoșani, spion activ, șef de contrainformații, controlor al Ambasadei israeliene de la București].

Legionarii acuzați nu au avut drept la apărare. După "rebeliune" Antonescu le-a închis gura (unora și cu pământ). Pană în 1989 existau numai mărturii orale, numai în închisoare. Martorii oculari nu au fost luați în seamă de "justiția poporului", în 1946:

Directorul Abatorului, Dr. Aurel Naghel, nu a "recunoscut" nici "masacrul de la Abator", nici macabra punere în scenă a... cârligelor, în care ar fi fost atârnavate fete-tinere, vorba lui Ehrenburg. Nici un alt salariat al Abatorului nu a confirmat alegațiile procuraturii. Nici tinichigiul evreu Segal, aflat acolo în timpul evenimentelor, nu a confirmat teza "masacrului". A. Naghel a fost declarat nevinovat, dosarul închis - din punct de vedere penal, dar nu și pentru presa PCR. care a susținut – și susține și azi, la Tel-Aviv – varianta mincinoasă a "Pogromului de la Abator".

Există însă o sumă de mărturii – orale vreme de o jumătate de secol, așternute pe hârtie începând din 1990. Potrivit acestora:

- legionarii ("fașiștii, rosteau procurorii) nu au ucis evrei în timpul rebeliunii, de altfel fictive !

- indivizii care – în uniforme legionare – au terorizat populația civilă, mai cu seamă pe evrei, autori ai asasinatelor (victime: mai ales evreii) nu erau legionari ci, după mărturisirile în închisoare ale unor "responsabili din poliție" – *însă antiantonescieni* – ar fi fost recrutați dintre "*lumpenproletarii*" de serviciu, îmbrăcați în uniforme-legionare aduse, pe Marea Neagră, din... Rusia.

Scopul: compromiterea lui Antonescu, pentru a despărți România de Germania. Cine era interesat: desigur, URSS – dar și Anglia (se pare că există "urme scrise" britanice.

Comunicatul publicat de *Universul* din 6 februarie 1941 : "Numărul morților și răniților căzuți, dintre rebeli și populația civilă, în București, în zilele de 21-23 ianuarie 1941, după datele culese până în prezent de la autorități, se ridică la 490 și anume :

Răniți : 254

Morți : 236

Din totalul de 490 de răniți și de morți, 346 sunt români iar 144 evrei. Toți evreii morți

(118) au fost asatinați de rebeli (subl. mea, P.G.) ”.

Până aici nimic de semnalat, cifra oficială a morților dintre evrei (118) nu este departe de 120 – dată de M. Carp – însă foarte departe de cea furnizată de la Tel-Aviv de Sandu David (200). Ciudată se arată partea finală a Comunicatului :

“Majoritatea morților și a răniților au căzut în atacurile date de rebeli asupra Președinției Consiliului de Miniștri și Palatului Telefoanelor. Prezența femeilor și a copiilor printre cei căzuți se datorește faptului că rebelii (adică legionarii ? – n.m., P.G.) i-au așezat în primul rând în speranța că sub scutul lor vor putea înainta fără a primi focuri. *Mai mult de jumătate din numărul celor căzuți îl formează comuniștii recrutați dintre muncitori, meseriași, funcționari comerciali, șoferi, ucenici etc*” (subl. mea, P.G.).

Care este adevărul – fie el și doar statistic : adevărul lui Antonescu și al guvernului de atunci ?, adevărul legionarilor ?, adevărul evreilor ?

Care este adevărul despre pactul dintre Siguranță, prin Eugen Cristescu și PCR prin Constantin David, evreu comunist din Constanța ? În virtutea înțelegerii, “teroriștii” de atunci să fi fost, într-adevăr țigani și evrei comuniști care trebuiau să lase impresia că legionarii ar fi devastat prăvăliile evreilor, i-ar fi batjocorit, asasinat, – și “atârnat în cârlige la Abator”.

În care caz, cine l-a asasinat pe Constantin David, erou al clasei muncitoare ? Siguranța ? – improbabil, dacă este adevărat că exista o înțelegere de colaborare ; comuniștii care nu erau la curent cu “ceastă altă linie a partidului” își suprimară tovarășul ca trădător ?

Dar adevărul nostru, adevărul-adevărat – când îl vom afla ? Niciodată ? Pentru ce rabinul Șafran, imediat după masacru, a adunat cadavrele evreilor – “de la Abator” – și *s-a grăbit să le îngroape înainte ca autoritățile să poată face constatările legale ?*

Să mai pretindă evreii că nu sunt manipulatori de cadavre – la propriu și prin ... contabilitatea lor, cu totul și cu totul specială !

3) Pogromul de la Iași.

În noaptea de 27 spre 28 iunie 1941 (războiul începuse la 22 iunie), la Iași, sergentul TR Mircea Manoliu, din trupele româno-germane, așteptând plecarea pe front, din proprie inițiativă, a arestat și a împușcat șase evrei, “vinovați” pentru că, în iunie-iulie 1940, în timpul retragerii din Basarabia, evreii îi atacaseră pe militari și pe civili. Sergentului i s-au alăturat grupe germane de poliție militară care au maltratată populația evreiască sub pretextul căutării unui aparat de radio-emisie. În cursul zilei de 28 iunie soldați români și germani au atacat locuințe evreiești, rănind, amenințând cu moartea, maltratând, jefuind numeroase persoane. În noaptea de 28 spre 29 iunie s-au semnalat “provocări” la adresa trupelor germane și române (în fapt puse la cale de câțiva legionari din Iași, de convență cu germanii – s-a tras cu arme de salon și au fost aruncate petarde).

A doua zi (29 iunie) au fost arestate cca 3 000 persoane, în majoritate evrei. După o anchetă sumară operată de poliția militară, de jandarmerie, de poliție (române, acestea), un număr de evrei au fost eliberați – însă germanii i-au re-arestat și au făcut de gardă la Chestură, pentru a nu mai permite liberările. Arestările au continuat, ajungând la cca 5 000 persoane. În aceeași zi (29 iunie) Mihai Antonescu, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri a ordonat evacuarea din Iași a întregii populații evreiești (cca 45 000 persoane) – măsură ulterior abandonată.

La 30 iunie, printr-un ordin telegrafic, Ion Antonescu a decis: toți evreii comuniști, posesorii de arme și de steaguri roșii să fie executați. Până în acel moment fuseseră împușcați cca 300 evrei, iar 50 au fost răniți. Execuțiile au continuat – comunicatul lui Antonescu de la 2 iulie vorbea de un total de 500 persoane executate.

“Trenurile Mortii” (30 iunie – 7 iulie 1941).

În urma Pogromului de la Iași, la 30 iunie 1941 au fost formate două trenuri. Pană la îmbarcarea evreilor, trupele germane de poliție militară, între care o echipă de 10-12 membri ai organizației “*Todt*”, s-au aflat în frunte.

Primul tren, cu 2 530 evrei, luat în primire de Corpul Gardienilor Publici, a fost evacuat la Târgu Frumos. Cel de al doilea (1974 evrei) a fost trimis la Podu Iloaiei.

Primul tren, după ce a făcut un popas la Târgu Frumos – unde a lăsat 654 cadavre, a fost dirijat – din Ordinul Ministerului de Interne, către Calărași: a ajuns abia în 7 iulie. Pe acest

traseu, trenul a fost luat în primire de Jandarmerie. Bilanțul – teribil: 1519 morți (din care doi împușcați pentru tentativă de fugă).

Când cel de al doilea tren a ajuns la destinație s-a constatat că din pricina maltrătarilor prealabile, a condițiilor îngrozitoare de transport (vagoane supra-aglomerate, închise ermetic, căldura, lipsa de apă) 1 198 persoane muriseră; 776 supraviețuiseră.

Ordinele de evacuare și cele privind tratamentul evreilor pe traseul “trenurilor morții” au fost date de generalul Ion Antonescu și de Mihai Antonescu. Ele au făcut parte din represiunea organizată pentru a răzbuna atacurile evreilor din timpul retragerii din Basarabia și din Bucovina de Nord (28 iunie – 3 iulie 1940) și pentru “soluționarea problemei evreiești”.

De aplicarea lor s-au ocupat: Poliția, Jandarmeria, Armata și Corpul Gardienilor Publici – cu asistența autorităților locale – măsurile fiind supervizate de ofițeri de la Marele Cartier General al Armatei Române.

(Nota nr. 3 - a fost redactată, la cererea autorului, de istoricul Mircea Stănescu).

2. Interludiu istoric

Faptele, discursurile politice ale lui Mihail Kogălniceanu

Printre mulți autori interziși de comuniști, în 1948, a fost și Mihail Kogălniceanu – cu :

- Dorințele partidei naționale din Moldova.
- Imbunătățirea soartei țăranului (Prefață de Grădișteanu, introducere de Kogălniceanu).
- Improprietărea țăranilor.
- Răpirea Bucovinei după documente autentice.
- Scrisori din exil.
- Scrisori din vremea studiilor.

De ce l-au considerat bolșevicii ocupanți și pe Kogălniceanu (cam de altfel, pe Cantemir, pe Anton Pann, pe Odobescu, pe Alecsandri, pe Eminescu, pe Vlahuță, pe Coșbuc, pe Iorga, oameni ai secolului al XIX-lea) ca având “concepții... fasciste” ?; de ce i-au acuzat pe aceiași de “antisemitism” – ei ocupanții, dar mai ales slugile lor, foștii cetățeni români, deveniți în 1940 cetățeni sovietici, reveniți în 1944 cu pașaportul-lui-Maiakovski : evreii epuratori ai și așa puținelor cărți ale noastre ?

Unii dintre alcătuitoarii Poporului Ales, numiți și oameni ai Cărții dau **Cuvântului** altă accepție decât noi, ne-evreii. Mai ales când (o spune Hannah Arendt), pentru a supraviețui, fac derogări de la *morală*. Printre “derogări” este și *răstălmăcirea cuvântului* care din purtător de adevăr devine minciună, calomnie, acuzație.

Nu este nevoie să fie comentate, doar citite luările de cuvânt ale lui Mihail Kogălniceanu – ca deputat, ca ministru de Interne, ca ministru de Externe ; ca

unul dintre făuritorii României moderne.

Incepem cu sfârșitul –vieții și operei sale – “cântecul de lebadă” :

Dezrobirea ȝiganilor, ștergerea privilegiilor boierești, emanciparea țaranilor

Din Discursul rostit la Academia Română, în ședința de la 1 (13) aprilie
1891

(...) “Tatăl meu a fost vornicul Ilie Kogălniceanu ; Maica mea, Catinca, născută Stavilla, era coborâtoare dintr-o familie genoveză stabilită de secole în vechea colonie genoveză Cetatea Albă (Akerman)...” (...)

“Intrând în materie, voi desfășura trei date mari din istoria contemporană a renașterii României, trei forme radicale săvârșite sub ochii noștri et *quorum pars parva fui* (și la care, în mică măsură, am contribuit și eu). Acestea sânt :Dezrobirea ȝiganilor. Oborîrea pronomiilor și privilegiilor de naștere și de castă și proclamarea egalității politice și civile pentru toți fii României. Emanciparea țaranilor”.

Ne întoarcem la anul 1869 :

Discurs în problema israeliților (22 mai 1869)

“...Țara noastră a fost, pot zice, patria toleranței religioase, și aceasta a fost timp de secole întregi ; niciodată în această țară persecuțiile religioase nu și-au avut loc. În timpurile acele, când în țările cele mai civilizate erau rășbelele de religiune, în timpii când în Spania erau autodafeele, se ardeau oameni pentru religiune, în timpii când populațiuni cu miile se izgoneau pentru religiune, patria noastră le deschidea porțile sale, le da ospitalitate și numai pentru că-i vedea că sunt oameni și nu-i întreba ce lege au și cum se închină la Dumnezeu. Mai ales în intervalul de timp de la 1835 (Obșteasca Adunare din Moldova votează Regulamentul Organic – n. m.) până la 1847, un mare număr de israeliți din provinciile învecinate, Podolia și Galiția, a intrat în România mai cu seamă în România de peste Milcov (Moldova – n. m.), numărul acestor străini s-a sporit într-un chip înspăimântător. Au început dară a se îngriji aceia care țin la păstrarea și dezvoltarea națiunii noastre, fiindcă s-au înspăimântat foarte mult și cu drept cuvânt de mulțimea acestui popor străin, care nu vine în țară nici cu capitaluri, nici cu știința, nici cu industria, ei vine numai a se folosi de activitatea și munca românului. Așa mai cu seamă dincolo de Milcov s-a ridicat un strigăt foarte

mare în contra acestei invaziuni a unui popor străin, care era numai vătămător. (Aplauze) Eu cred că nimeni nu poate să voiască rău României dacă prin instinctul de conservare recurge la felurite mijloace spre a apăra naționalitatea sa. (Aplauze)

”Iată, domnilor, toată situațiunea cestiunii economice, căci nu este alt nimic, nici mai mult, nici mai puțin decât o cestiune economică ; nu poate nimeni să zică că aici este o cestiune religioasă (subl. mele).

”Cu toate acestea, domnilor, România de-abia de ieri a început să fie cunoscută în străinătate ; cum am putea să credem că, pe lângă alte multe cestiuni cari sunt la noi, să fie și această cestiune atât de bine cunoscută în străinătate, încât dacă noi voim să ne conservăm naționalitatea noastră să ni se dea nouă dreptate, Aceasta nu este ; din contră, îndată ce se pune o măsură în lucrare, începe a se striga că este *persecuțiune religioasă*”¹ (subl. mea, P.G.) (...)

”Din afară însă avem datorie, și datorie mare, de a lumina opiniunea publică și de a dovedi că noi nu suntem urmașii degenerați ai strămoșilor noștri, cari, pe drapelul țării, mai presus de toate, scria toleranța reeligioasă (...) ...să facem asupra acestei cestiuni o anchetă serioasă, să vedem ce trebuie să facem pentru ca să ne apărăm interesele noastre economice ; iară pe de altă parte ce trebuie să facem pentru ca să dovedim Europei că *noi nu prigonim sub pretexte economice o parte a populației țării*” (s.m. P.G.).

”În adevăr, domnilor, dacă mulțimea acestor israeliți, și mai cu osebire peste Milcov, sânt cu totul înapoi(ați), nu se asimilează în nimic cu noi, se ocupă numai de niște industrii pernicioase, nu putem însă să zicem că și în această populațiune nu sânt oameni civilizați, și că prin urmare și acestora trebuie să le închidem ușa la acele drepturi pe cari Constituția le învoiește. E o mare deosebire între israeliții spanioli și cei galițieni, este o mare deosebire între israeliții acei născuți din moși și strămoși aici în țară și aceia cari au venit de curând pe acest pământ. Cestiunea aceasta trebuie studiată, trebuie să vedem ce se poate da unora și refuza altora...” (...)

”În mijlocul Bucureștilor un străin publică... (...) Acest străin publică că nuvelele (știrile, informațiile) ce a primit de la Bacău, Vaslui, Adjud, Târgul Ocnei și alte orașe îi anunță că cele mai mari persecuțiuni și atrocități se săvârșesc în contra israeliților, că-i închid, îi torturează, îi izgonesc din sate, și în orașe nu li se învoiește intrarea”.

“Voci : Nu e adevărat, calomnii nerușinate”

“Nu e, domnilor, adevărat nici unul din aceste cuvinte, să ni se probeze.

Nu sânt, domnilor, alte măsuri decât cele cunoscute în țara întreagă de a se ordona cum că **evreii din Podolia și Galiția care ținneau cârci(u)me în comunele rurale nu mai pot preînnoi contractele lor după împlinirea termenului.** (subl. mea) (...)

“Cum e cu puțință dară ca o foaie publică (...) să aibă asemenea informațiuni, cari mergând în străinătate contribuie a face ca opiniunea publică să fie contra noastră și să strige că sântem barbari ?”

Răspuns la o interpelațiune

(Ședințele Camerei din 16 și 17 decembrie 1869)

(...) Și cu această ocaziune a fost o discuție generală care apoi nu a conchis întru nimic, nici în privința acțiunei Alianței israelite universale, nici în privința mișcării jidovilor în România, ci s-a sfârșit prin întrebări cum ministrul de interne izgonește pe evrei din sate și ministrul de finanțe îi primește ? Cum satele sunt inundate de brevetari ? Cum contra legei din 1864 (Legea rurală elaborată tot de Kogălniceanu, sub Al. I. Cuza – n.m. P.G.) evreii cumpără pământuri ? (...)

“Onorabilul domn Codrescu a citat și oarecare cuvinte ale domnului Armand Lévy, în care se zice că ministerul actual ar fi promis... nu știu ce. Ei bine (...) trimit domnului Armand Lévy o dezmințire formală, oriunde s-ar afla el (*Aplauze unanime, îndelung repetite*).

“Domnul Armand Lévy e crescut la acea școală de oameni cari nu știu : întâi că conversațiuni particulare nu se reproduc fără permisiunea celui care le-a ținut ; al doilea, care nu are nici măcar delicatețea și datoria de a reproduce ei esactitate cuvintele rostite. Când am intrat în minister, peste trei zile m-am trezit cu o persoană care a cerut audiență spunând că e rabinul Lévy. Acest domn a venit la mine și s-a adresat astfel : sânt însărcinat de Alianța israelită să-ți fac întrebarea : care e politica ce dumneata ești hotărât să păzești în cestiunea israeliților ? La această întrebare, iertați-mi espresiunea, am pus mâinile în buzunar și am răspuns : nu cunosc Alianța israelită (*Aplauze unanime*) ; ea nu face parte din acele puteri garante care au dreptul... (*Aplauze zgomotoase*)

“Căci, domnilor, ce va putea face un ministru singur ? Chiar onorabilul domn Codrescu și-a pus această cestiune : Să oprim comitetele ? Să oprim ziarele ? Nu socot că cere cineva acestea”.

“O voce : Să opriți invaziunea !”

“Invaziunea ! (...) Invaziunea nu se poate opri cu situațiunea geografică a fruntariilor noastre și când pichetele sânt în depărtare unele de altele de o

poștă și jumătate. Jidanii² nu intră în țară pe la trecătoare, ei intră printre trecătoare. (...)

“... și noi sântem îngrijați de acel sprijin mare care-l găsesc evreii lângă Alianța israelită. (...) (ea) bate la toate ușile”. (...)

“...chiar statele ceele mai mari sunt espuse la asemenea mijlociri (...) chiar săptămâna trecută un deputat al Alianței israelite s-a dus la președintele Statelor Unite și i-a cerut a interveni lângă imperatoarele Rusiei să ia măsuri mai blânde și a revoca dispozițiunea luată de a isgoni 2 000 familii de jidani din Basarabia rusească”. (...)

“Ei bine, domnilor, ce să le facem ? Sânt 400 000 : acești 400 000 trăiesc în țară, într-o țară constituțională, cu dreptul de asociațiune, cu dreptul la libertatea presei. Cum voiți ca noi să împiedicăm mișcarea lor ? Ce să facem noi ? Ei fac rău că se adresează la străini, și vă asigur că nu a făcut jidovilor din România nimeni mai mult rău decât Alianța israelită ; și, în câtă vreme se vor adresa la streini, ei vor fi un popol care, cum a zis domnul Codrescu, se ține la pândă, ca să ne lovească în momentul cel mai greu. Ei întotdeauna nu vor putea dobândi nimic de la noi, pentru că atunci când nu este nimic decât o naționalitate care caută să se apere de o altă naționalitate”. (...)

“...în fața unor note (informații, știri) străine care pun în cestiune până și drepturile noastre la autonomie, a trebuit să răspund. (...)

A ieșit un pericol și multe altele, în Steaua Orientului, în Israelul român și în altă gazetă, nu știu cum o cheamă, redijată de domnul Carmelin, în care se zice că Alianța Israelită are mână lungă, că miniștrii vor fi dați afară în urma răspunsului meu la nota marchizului de La Valette, că numai miniștrii agitează cestiunea, căci poporul, fiind blând, iubește pe jidovi.

“Ei bine, domnilor, am chemat pe acest domn Lévy și i-am zis : « Domnul Crémieux s-a adresat la mai mulți bărbați ai țării în favoarea evreilor și ați văzut că în timpul Constituantei a venit până aici, în antecameră » ; am spus domnului Lévy ceea ce s-a zis și domnului Crémieux : « Domnule, cestiunea aceasta nu o cunoașteți, nu o puteți studia în București ; duceți-vă în Moldova, duceți-vă acolo, să vedeți durerile și suferințele țării, și eu vă voi da mijloace, voi pofti pe prefecți, pe primari să vă dea toate lămuririle. Și fiindcă ziceți că poporul vă iubește, duceți-vă acolo, veți vedea cum vă iubește Moldova, veți vedea că Moldova e secată, suptă de cârciumarii și accizarii evrei ; veți vedea cum un evreu intră în sat sărac lipit și peste 2-3 ani iese cu capital mare, veți vedea lipitorile satelor din Moldova. (*Aplauze*). Și când vă veți întoarce de acolo, ori veți avea inimă și, văzând durerile țării veți conțeni de a mai scrie astfel de cum

scrieți, sau altminterlea veți dovedi că, deși ziceți că sunteți francez, dar în fond sunteți tot jidan ».

“Aceasta a fost, domnilor, conversația (...) ; și după ce s-a dus acolo nu a fost primit de prefecți cu capul plecat, cum a zis domnul Voinov ; s-a dus pretutindeni și prefecții ca și primarii, după speciale instrucțiuni ce li s-au dat, l-au pus în pozițiune să vadă durerile poporului.

“Se zice că a căpătat testimonie în favoarea jidanilor. Nu este esact. A căpătat de la trei sate și de la un proprietar care avea feciori boierești pe moșie niște jidani ; de la acesta a căpătat o mărturie că locuitorii sunt mulțumiți de jidani. Atâta este ce a căpătat”. (...)

”Acum zice domnul Voinov că m-am mulțumit a da numai circulări și n-am privegheat executarea lor. (...) frumoasă și fericită ar fi țara când ar ajunge așa ca administrațiunea de la ministru și până la primar să meargă așa de perfect cum să nu dea loc la nici un abuz. (...) Am dat circulare pe la toți și am zis să-mi facă un inventar de toți evreii câți sunt prin sate ; apoi să-mi arate contractele pe care le au ; al treilea să-mi arate data contractelor. (...) Când am primit recensământul, am fost în pozițiune să știu câți jidovi sânt prin sate și câte contracte au. (...) am făcut circulara aceasta :

“Domnule prefect,

“« După ce ați supus ministerului tabloul de israeliți cârciumari și accizari în comunele rurale (...) v-am invitat să luați dispozițiuni ca toți acei ale căror contracte s-au sfârșit la 23 aprilie, anul curent, precum și aceia ce vor înfățișa contracte pe termene mai lungim însă nelegalizate, să aibă la trecutul St. Georgiu a părăsi comunele rurale, unde, conform legii și ordinelor circulare reînnoite din timp în timp, ei nu mai au dreptul de domiciliu statornic și, în special, nu pot fi cârciumari și accizari (...)»

“Acum știți dumneavoastră aceste măsuri ce fac ? Știți numele ce-mi face circulara pe care dumneavoastră mă învinovați că nu o aplic, la întrebați, vă rog, ce nume-mi face în țările străine. Căci toată lumea nu crede ca noi : sânt, domnilor rapoarte formale că persecuțiunea religioasă iară a început contra evreilor, când eu nu fac decât să aplic legile ? Imi dau toată osteneala ca să arăt că nu e persecuțiune, că e o măsură economică (...) că nu pot face decât să țin seama de durerile țării pe care o administrez. În de-afară sânt reprezentat ca cel mai mare prigonitor împotriva jidovilor, Alianța israelită e o forță...”

“*Domnul I. Heliad Rădulescu : Himerică !*”

“Și himera în vremea veche era o forță. Era ușor după banca de deputat, e ușor onorabilului domn Heliade învăluit în mantia sa albă a spune că e o

himeră ... (..)

“Având de curând onoarea de a conversa cu un mare ministru al unei națiuni mari din Europa și apărând eu drepturile țării față cu evreii și arătând relele ce decurg pentru țară din cauza israeliților, iată ce mi-a zis acel ministru : ei, domnule, dumneavoastră sânteți fericiți că nu vă resimțiți de relele evreilor decât în privința economică. Noi, domnule, ne resimțim de influența Alianței israelite și până chiar în consiliile suveranului nostru. (...).”

“A mai zis onorabilul domn Codrescu că acest popor, jidovii, se ține la pândă și așteaptă ca să lovească celelalte popoare și apoi ne-a citat pe Serbia și a zis : iată ce s-a făcut în Serbia, când a venit și în Serbia cestiunea aceasta”.

“O voce : Serbii i-au dat afară ! ”

“Nu i-a dat afară. Ei, domnilor, în Serbia sânt 1 500 de jidani, și acești 1500 au putut să facă în Serbia mai mult decât, din fericire unde sânt, ce au putut face până astăzi la noi 400 000. (...) acești 1 500 de jidani din Serbia au izbutit de a se înxcrie în Constituțiunea Serbiei pentru jidani drepturile politice. Adevărul este (că) li s-a refuzat de a avea domiciliul în întrul Serbiei, dar li s-au dat drepturi politice (...)

“...dumneavoastră voiți ca noi, care avem o sumă de patru sute de mii de jidovi, să stăm cu mâinile la piept și să-i lăsăm să facă ce vor vrea ? (...) Credeți dumneavoastră că noi, guvernul, putem opri toate corespondențele cari se trimit din țară ? (...) cum nu vă gândiți dară că mâne acești oameni care au bani în mânele lor, care au milioane, nu ne vor strâgâni oare, nu vor izbuti de a fi sprijiniți de alții în contra măsurilor ce vom lua spre a rezolva această mare cestiune a țării ? Oare nu vă gândiți cum că, dacă până acum nu am putut termina cestiunea juridicțiunii consulare din țara noastră, jidanii nu au fost și ei pricina ? Și-apoi credeți dumneavoastră că astăzi, când România aspiră a-și dobândi deplina sa autonomie, oare nu vom avea a lupta și în contra piedicilor ce ni se vor pune de jidovi ? (...)

“Domnilor, iată care este politica guvernului (...): In privința israeliților, noi îndeosebi am luat toate măsurile reclamate de umanitate și permise de legile țării, spre a asigura viața, onoarea și averile jidovilor și în timp de aproape 13 luni nici un act violent nu a venit să dea o dezmințire cugetărilor și măsurilor administrațiunii noastre. Acest rezultat însă nu l-am putut dobândi decât ținând seama și de suferințele populațiunii române, pe care la intrarea noastră în minister am găsit-o adânc iritată în contra israeliților din județele Moldovei.

“Cu toate acestea, noi am primit de la agenții diplomațici și îndeosebi

de la cel francez note protestatare. Am răspuns cum trebuia să răspund. Refutând acușările am urmat a zice :

“« Eram dară în drept de a ne aștepta că guvernul francez va fi cel din-tâi întru a recunoaște bunele noastre intențiuni și necontenitele noastre stăruinți pentru a liniști patimele și a întemeia în țară ordinea (...) Văz că israeliții nu recunosc îndestul tot ce ei datorează administrațiunii noastre (...) Văd cu mâhnire, pentru dânșii, că ei, în loc de a se adresa corpurilor legiuitoare ale statului, ei iarăși recurg la intervențiuni străine. Acest mod de urmare (...) nu este calea cea mai nimerită pentru israeliții din România să-și atragă simpatiile națiunii, care le-a dat o largă ospitalitate, și așa să ajungă a dobândi de la dreptatea ei o prefacere în condițiunea lor egală de astăzi ». (...) »

Exceleța-sa Marchizul de La Valette intervine în această afacere interioară (...) în urma tăgăduirii făcută președintelui Alianței israelite din Paris de către jidovii din Moldova (...), această intervențiune excelența-sa o face cu dreptul de ministru al unei puteri garante și în privire cu măsurile luate de administrațiunea română contra cârciumarilor și accizarilor israeliți din satele Moldovei ar fi o lovire a unor drepturi puse sub protecțiunea dispozițiilor constituționale și ale Convențiunii din 1858 (...)

“...toate rezervele mele în privința teoriei că neînvoirea jidanilor de a fi cârciumari și accizari în satele noastre ar fi o violațiune a Convenției de la Paris și că aceasta ar da un drept puterilor garante de a interveni.

“Exceleța-sa marchizul de La Valette este prea luminat spre a nu ști că *autonomia României nu datează de ieri* (subl. în text) (...) Tractatul de la Paris n-a făcut decât a completa și pune sub garaanța marilor puteri europene seculara noastră autonomie. Iată limbajul ce am ținut străinilor, am zis că noi nu recunoaștem puterilor străine dreptul să se amestece în afacerile noastre administrative din întru (interior) (*Aplauze*)”.

(...) ... când ni se impută că noi facem persecuțiuni, iată ce am răspuns (...):

“« Ar fi o nenorocire pentru noi ca guvernământul imperial să aibă ideea că în România este sau ar putea fi vreodată persecuțiune religioasă. Toleranța religioasă este o virtute străveche pe țărmurile Dunărei de Jos. De secolii ospitalitatea dată străinului este scrisă pe drapelurile noastre și, ca o virtute strămoșească ea este practică de noi atât în palatul bogatului, cât și în bordeiul săracului. Istoria este martură că în vremea când în Ispania oamenii se ardeau pentru opiniuni religioase, în vremea când jidovii se izgoneau din Germania, România le acorda o largă ospitalitate, căreia dânsa astăzi îi devine victimă !

“« Eu, ca ministru de Interne, nu pot zice decât că opiniunea publică din străinătate este indusă în eroare și că cestiunea nu este bine cunoscută.

“« In adevăr, în România cestiunea jidovilor nu este o cestiune religioasă (...) Ea este o cestiune *națională* și totodată o cestiune *economică*. In România, jidovii nu constituiesc numai o comunitate religioasă deosebită ; ei constituiesc în toată puterea cuvântului, o *naționalitate* străină prin origine, prin limbă, prin port, prin moravuri și chiar prin sentimente.

“« In România, israeliții nu sânt ceea ce sânt în țările civilizate, adică : francezii în Franția, englezii în Anglia, italienii în Italia, germanii în Germania, deosebindu-se de ceilalți locuitori ai acelor țări numai prin religione, în toate celelalte fiind *asimilați* cu desăvârșire cu celelalte clase ale populațiunii, și aceasta cu mult înainte de-a fi dobândit acele drepturi pe cari ei le reclamă în România, înainte de a fi devenit de fapt români »”.

“Și, după ce am arătat partea națională și în treacăt aceea religioasă a cestiunii, am abordat astfel și partea economică” :

“« Toți aceia cari au vizitat principatele și îndeosebi Moldova s-au înspăimântat de aspectul trist, spre a nu zice mai mult, ce-l înfțișează israeliții polonezi cari împoporează orașele noastre. Când ei au cercetat mai în fond comerțul, industria și mediile de viață a acestei mulțimi, acești călători s-au înspăimântat și mai mult, căci au văzut că jidovii sunt consumatori fără a fi producători și că marea și pot zice singura și principala lor industrie este debitul băuturilor. Reprezentanții puterilor cari rezidă în Iași, am convicțiunea că ei înșiși recunosc acest rău grozav ce roade inima Moldovei! Și dacă mi-ar fi permis a chema de martor pe unul din acești agenți ai puterilor europene, cari ca puteri creștine trebuia să aibă milă și de creștinii din Moldova, n-aș avea trebuință să recurg la nimeni altul decât la însuși consulul Franciei la Iași.

“Domnul Codrescu, ieri, v-a spus că marele Napoleon a luat măsuri excepționale în cestiunea evreilor. (...) am avut fericirea să mă întâlnesc cu domnul Codrescu, căci și eu am zis acestea (...) nu un ministru ci zece miniștri (...) n-ar putea face altfel decât ceea ce am făcut eu și predecesorii mei ; și aceasta chiar în interesul jidovilor, precum deja o recunosc cei mai luminați dintre ei.

“Și apoi românii nu au pretențiunea de a fi mai civilizați în 1869 decât erau francezii în 1806-1812. Excelența sa marchizul de La Valette cunoaște mai bine decât mine măsurile excepționale pe care Napoleon cel mare, în interesul francezilor, a fost silit să ia în contra jidovilor din Alsacia și din Lorena. (...)

“Zice ; Europei : ne-ați garantat independința, ne-ați garantat autonomia, nu aveți dreptul să ne jigniți, căci ea este numai garantată, nu și acordată. Cestiunea israeliților din întru nu este o prigonire religioasă, ei este o cestiune națională și economică (...) Precum părinții noștri, când îi goneați din țările dumneavoastră, în generozitatea lor le-a deschis ușile și le-a dat ospitalitate, asemenea și strănepoții lor vor găsi destulă putere în patriotismul lor ca să hotărească această cestiune, pentru că numai așa vom putea să avem un glas tare, binefăcător și ascultat în străinătate ; o zic aceasta pentru că nu ne este permis nouă să trăim în afară de ideile și opiniunile politice și sociale ale Europei întregi, căci numai acele idei și opțiuni politice fac forța țărilor celor mari, și cu atât mai mult forța României (*Aplauze*).”

Intervenție

(ședința din 10 februarie 1870)

(...) “Din această țară ies sute de mii de galbeni ce se trimit la Alianța israelită și domnul Crémieux, precum cunoașteți toți, prin jurnalele ce scoate, prin presa care se transmite în toate părțile, înjură țara și pe toți, arată cele mai mari neadevăruri, că s-a omorât copii pe drumuri (...) Mai toată presa e contra noastră, mai toți strigă că e persecuțiune religioasă³ (...)”.

NOTE

1. “Persecuții religioase” : încă nu fusese inventat “antisemitismul”...

2. In epocă “jidov”, “jidă”, “jid”, “jîdov” (de la iudeu) nu erau termeni injurioși, iar “evreu” – de la ebreu – era folosit rar.

3. Pentru o mai bună înțelegere apelăm la Notele redactate de Georgeta Penelea (M. Kogălniceanu, *Opere* Vol. IV, Oratorie II, pag. 229) – cităm :

“Problema regimului evreilor din România după 1866 a făcut să curgă multă cerneală și a irosit un timp considerabil din ședințele Adunării deputaților și ale Senatului (...) Spiritele luminate ale vremii, în rândul cărora Kogălniceanu ocupă un loc remarcabil (...) au rămas refractare ațitudinii xenofobe (...)”

“In 1866, în momentul schimbării domniei (A. I. Cuza este răsturnat, Carol de Hohenzollern proclamat domnitor, în curând este promulgată noua Constituție – n.m. P.G.), evreii din România formau două grupe : străini și pământeni. Cei din urmă erau asimilați românilor din punctul de vedere al drepturilor civile. Drepturile politice erau mai reduse, determinate de (...) instrucție, îndeletnicire lucrativă, etc (...). In deceniul șapte, numărul lor crescuse la 400 000 ; în Moldova se constituise peste noapte o burghezie mărunță, vioaie, care prin sfera afacerilor încheiate, atât în mediul rural cât și în cel urban, a intrat în concurență cu elementul similar românesc. (...) Incă guvernul domnitorului Cuza (...), la 5

februarie 1866, a luat o măsură cu caracter restrictiv (...) indiferent dacă erau pământeni sau nou veniți, le era interzisă pe viitor arendarea cârciumelor sau hanurilor (...). Potrivit articolului 6 din proiectul noii Constituții, religia nu putea constitui o piedică în dobândirea calității de român. (subl. m. P.G.). La 16 iunie 1866, deputatul Aristide Pascal a cerut ca naturalizarea evreilor să se facă progresiv, ca o măsură preventivă față de imigrarea masivă a acestora. Practic, naturalizarea avea să se facă nominal (...). Discutarea articolului (...) a început la 18 iunie ; (...) (dar) la București s-au produs excесе împotriva evreilor (au fost devastate magazine și templul coral). Crémieux a alertat marile puteri (...)

“In septembrie 1866, o hotărâre a Consiliului de Miniștri, întemeiată pe Regulamentul Organic, anula deosebirea dintre evreii nativi și cei străini și recomanda expulzarea lor.

“In aprilie 1867, I.C. Brătianu (ministru de Interne) a dat o circulară prin care evreilor le erau interzise atât arendarea de imobile, hanuri, cârciumi, cât și șederea în sate. Condiția rămânării era posesia unui capital minim de 5 000 lei. Primarii erau însărcinați cu dresarea listelor de « vagabonzi ». Gestul a stârnit nemulțumiri în țară (D.A. Sturdza, V. Pogor, P. Paladi, Costache Iepureanu, P. Carp – au cerut retragerea circularei) cât și în străinătate : Napoleon III, informat de Crémieux, reproșa dispozițiile « *si contraires à la civilisation* ». Deputatul englez Moise Montefiori se grăbea să vină în România pentru a constata « *persecuțiile* » (...). Consulii Angliei, Austriei, Rusiei au trimis proteste vehemente (...) cei doi din urmă treceau sub tăcere faptul că la situația incendiară din 1867 se ajunsese din pricina pogromurilor din provinciile limitrofe (foste românești, ocupate de Austria – Bucovina – și de Rusia – Basarabia – n.m. P.G.), căci populația evreiască astfel hăituită își căutase și găsisese refugiu pe teritoriul României.” (...)

“ (...) Kogălniceanu a emis următoarele acte oficiale :

“a). Circulara din 12 mai 1860 (...) « : Măria-sa domnul Principatelor Unite (Al. I. Cuza) și miniștrii săi nu doresc însă mai bine de a lucra la ștergerea urilor dintre deosebiții locuitori ai uneia și aceleiași țări, decât de a aduce o obștească înfrățire între toate clasele populațiunei fără privire către origine și religie. Guvernul, având această dorință nu face decât a urma nobilei și civilizatei impulsii pornită din sânul marelui Adunări a țării din 1867, care la nemuritorul ei program au înscris mai înainte de toate libertatea religioasă și libertatea civilă pentru toți acei care locuiesc pe pământul României. Guvernul va pune toate silințele sale pentru ca din ce în ce mai mult acest principiu liberal și consfințit prin Convenția din 7/9 august să devie un adevăr ».”

“b). adresă către epitropii comunității israelite din Iași prin care asigură sprijinul său la înființarea școlii preconizate (...).”

“c). raport către domnitorul Al. I. Cuza cerându-i să anuleze dispoziția prin care le interzice evreilor practicarea farmaciei.

3. O hartă din cuvinte – capitol “împrumutat” din romanul Basarabia –

Inapoi în timp, la Anul Zero ai românității, din primul mileniu înainte de

Cristos:

Pe o arie avînd la Est Marea Neagră (Pontus Euxinus) și Bugul (Hypanis); la nord: actuala Cehie și actuala regiune Lvov; la vest: Tisa (Tissia); la sud: Dunărea (Istru, Ister, Danubius) – iar pe mijloc străbătută șerpuit de curbura Carpaților - trăiau *Dacii* (așa le spuneau romanii) sau *Geții*, după Greci, descriși de Herodot ca “cei mai viteji și mai dreapți dintre Thraci”. În antichitate teritoriul aflat de-a dreapta și de-a stînga Nistrului (Tyras) era numit de greci, prin Herodot: **Tyrageția**. Era locuit, după cum îi arată numele, de geți. Sub presiunea sciților, în secolul V î. C., geții se retrăseseră spre nord-vest și sud-vest, dar în secolul IV, celții împingîndu-i de la vest, sub Dromichete, apoi sub Burebista reveniseră, atingînd iarăși Bugul (Hypanis). Odată cu ocupația Daciei (sec. II d. C.), a fost romanizată și Tyrageția, însă puținele descoperiri arheologice făcute pe acest teritoriu - cele mai importante: la Olbia, pe malul drept al estuarului Bugului - fuseseră oculte de țariști, iar de bolșevici trecute la “informații secrete” – pentru a ascunde thraco-dacitatea-romanitatea actualei Ucraine de Sud-Vest).

Soarta arheologului lor Suruceanu (1851–1896) și a fructului muncii sale este exemplară și prin *nenorocul* care i-a urmărit pe oamenii Basarabiei, de la 1812, când căzuseră sub ruși : amenajat pe moșia socrului său Charles Sicard de la Vadul lui Vodă, pe Nistru, Muzeul de antichități din acest târgușor a cunoscut o fulgerătoare faimă internațională, datorită pieselor colectate de I. Suruceanu încă din anii liceului (monede, ceramică, sticlă grecească), în împrejurimile Cetății Albe și ale Odesei. Lucrările sale închinete Greciei antice pe malul nordic al Mării Negre îi deschid porțile Academiei Române (1888), ale Institutului imperial arheologic (rusec), publică și este citat de reviste de specialitate franceze, germane, italiene. Ion Suruceanu fondează și Muzeul Antichităților de la Chișinău, însă după moartea sa prematură (la 45 de ani, în 1896), este lăsat în părăsire, iar din 1916 piesele cele mai prețioase dispar (ca să apară – ca prin minune – după aproape un secol, la ... Moscova) ; în 1917, “revoluționarii” bolșevici ruși distrug și ceea ce mai rămăsese – atât în clădirea Muzeului din Chișinău, cât și conacul de la Vadul lui Vodă...

Nu mai puțin mașteră a fost postumitatea lui Costache Stamati (1786-1869). Meritele sale poetice, mai ales geniul limbii române (va trebui așteptat Eminescu pentru a fi egalat-depășit) nu au fost, nu sunt recunoscute ; faptele sale culturalizatoare : el face cunoscute în aria românească byronismul, romantismul, clasicismul francez, Renașterea italiană – contribuții uitate. Traducerile din Florian, Voltaire, Racine, Hugo, Krîlov, Lermontov, A. de Vigny – dar mai ales din Pușkin, pe care îl cunoscuse personal – au constituit ferestre necesare spre *alții*. Ultimii 25 ani de viață și i-a petrecut în tihna conacului de la Ocnîța, Hotin, și a fost înmormântat în curtea bisericii satului. Numai că tot în 1918 “revoluționarii” ruși care au semănat teroarea, devastarea, moartea în Basarabia au sfărâmat, în căutare de aur, printre altele... ușa zidită a cavoului (unde fusese depusă și soția lui Stamati, Suzana – născută Gafencu). Negăsind, s-au răzbunat rusește : au risipit oasele, iar în sicriile de zinc au făcut baie, folosindu-le în chip de cadă. După unirea Basarabiei cu

România, conacul de la Ocnîța, devastat, incendiat – ca alte sute de “urme” ale noastre – oamenii au avut alte griji, așa că în curând nu s-a mai știut unde fusese mormântul poetului. Alți cincizeci de ani de Siberie a spiritului au făcut să se creadă că s-au pierdut și urmele lui Costache Stămăți de pe pământul românesc copleșit de ruși – cu atât mai vădit, cu cât județul Hotin “întrase în componența R. S. S. Ucraineană” încă din 1940 – așa a rămas și azi. Iată însă, chiar înainte de implodirea URSS, în 1988, sătenii din Ocnîța au amenajat o fostă anexă a conacului incendiat-ruinat și au înălțat un muzeu. Acolo au adunat câteva cărți rămase din biblioteca poetului numărând inițial 5 000 de volume, puține obiecte personale, au ridicat un bust al lui Stămăți – și, semn bun : doi tineri au sădit lângă teiul bicentenar un tei tânăr, închinat lui Eminescu.

Semn rău. De curând muzeul din Ocnîța a ars. Autoritățile pretind că a luat foc de la trăsnet. Lipsa de fantezie în minciună este, nu atât o trăsătură ucraineană – cât bolșevică (noi, basarabienii și bucovinenii nu uităm : printre cei mai fideli și mai feroci executanți ai ordinilor rusești de reprimare a nerușilor – în Țările Baltice, în Caucaz, în Asia Centrală – au fost ucrainenii ; și tot ei, “victime ale rușilor”, au fost profitori nerușinați de pe urma rapturilor din timpul Imperiului Bolșevic : Maramureșul din dreapta Tisei, Bucovina de Nord, o parte din Basarabia de Nord – cu Ocnîța lui C. Stămăți –, Basarabia de Sud, cu întreg litoralul Mării Negre și Insula Șerpilor).

Câteva secole de înflorire, de întărire militară – consecință : extinderea geografică – au făcut ca Regatul Dac să intre în conflict cu Imperiul Roman. Victoriile, oricum: neînfrângerile repetate ale Dacilor îl determinaseră pe Iulius Cezar să pregătească o campanie “decisivă” împotriva lor, în anul 44 î. C. – însă a fost asasinat. La scurt timp a fost ucis și inamicul său Burebista, Regele Dacilor. Abia după un secol și jumătate – timp în care Marii Romani, ajunseseră a fi siliți să plătească Micilor Daci subsidii (pentru a nu mai fi hăituiți) – în anul 106 d. C. Împăratul Traian l-a înfrânt pe Regele Decebal (care s-a sinucis). Cea mai mare parte a țării a fost cucerită, colonizată, rebotezată “Dacia Traiană”, apoi “Dacia Felix”.

Dacii erau monoteiști, credeau că viața începe după moarte și îl venerau pe Zamolxes (sau Gebeleizis), care ar fi avut existență reală, ar fi fost sclav al lui Pitagora, iar despre faptele sale (de astronomie, de medicină) vorbea Platon, în *Charmides*; despre înțelepciunea sa și a ucenicilor săi scria istoricul Iosif Flavius, în *Antichități iudaice*.

În timpul și după războiul din 106 (d. C.), bărbații daci valizi au fost uciși în luptă, s-au sinucis, rămașii au fost luați în sclavie (și fie privită Columna din Forul lui Traian de la Roma ca o BD (bandă desenată) în marmură povestind cele două campanii romane în Dacia; să fie privite statuile sclavilor daci...). Femeile autohtone au căutat protecție și alinare pe lângă legionarii romani (proveniți din toate colțurile Imperiului, dar vorbind o singură limbă: latina). În majoritate veteranii eliberați de obligațiile militare se stabileau pe loc (unde să se fi dus, după 20–25 ani de ani de ostășie?), se însoțeau cu femei dace. De aceea termenul românesc: *bătrân* (ca și francezul *vieux*) derivă din latinul

veteranus...

Se spune că în oricare comunitate femeia este păstrătoarea tradițiilor. Adevărat – dar nu în Dacia... Felix. Pentru ea bărbatul nu mai era, ca înainte de înfrângere, doar cel-putemic–în-general, ci Puternicul în special, ca Ocupant – adevărat: nu și ca stăpân (de sclavi). Astfel se va fi explicînd faptul că începînd cu a doua generație, Dacii au devenit politeiști – după tații lor, lațini(zați). Se vede că politeismul dacilor romanizați nu era destul de înrădăcinat atunci când a apărut noua religie monoteistă: creștinismul.

Pătrunderea creștinismului s-a făcut relativ repede, progresiv, prin difuzie, prin consimțămînt individual, familial, de grup – nu prin decret, ca la toate popoarele învecinate: Bulgari, Sârbi, Ruși, Polonezi, Unguri – în fine, Lituanieni.

Poziția excentrică a Daciei a favorizat creștinarea timpurie a populației daco-romane. Aflată departe de Centru, provincia romană nu putea fi controlată cu severitatea (sic) obișnuită față de creștinii din Galia de pildă, dați pradă fiarelor, în arene. Apoi faptul că loviturile externe cele mai violente veneau din nord-estul Imperiului – dinspre Goți, Gepizi, Heruli, Bastarni și, firește din partea Dacilor liberi: Carpii – obliga Roma, dacă nu la o mai mare toleranță religioasă, atunci sigur la o mai accentuată... neglijență administrativă. În fine, să nu se uite că una din legiunile stabilite în Dacia, *Gemina* era alcuită din ostași recrutați în Palestina, deci, dintr-un loc al unor oameni deja “contaminați” de noua religie. Aproape aceeași “țară” aveau cei din legiunea *Macedonica* proveniți din vecinătatea grecească.

Un alt cuvânt-cheie al românității: *pagân*, vine din latinul *paganus*: sătean, locuitor la țară (ca și în franceză, are aceeași istorie și aceeași semnificație). Numai că Dacia romană, provincie aflată în prima linie a Imperiului, era apărată de câteva zeci de mii de legionari. Și chiar dacă nu toți *veteranii* romani au devenit *batrânii* daco-romani, se poate deduce că viața (civilă) din jurul castrelor era importantă, animată, populația nu mai era întru totul rurală, ei... suburbanizată. Or creștinismul a fost difuzat întîi și mai lesne printre orașeni (adus de negustori, de călători, de legionari transferați, de misionari) – lumea satului, cea din creerii munților, rămânînd încă *pagână*...

Rezumat: Dacia transformată în provincie romană sub Traian, în anul 106 d. C., după 170 ani, în anul 275, sub Aurelian, a fost părăsită: armata și administrația s-au retras la sud de Dunăre... Cele vreo cinci generații de daco-romani rămase pe loc nu vor fi așteptat Edictul de la Milano (313), pentru a practica în pace creștinismul (dealtfel nici nu avea cum să aibă efect asupra unei populații ieșită de sub autoritatea, deci interdicțiile Romei, de aproape jumătate de secol).

Că (în)creștinarea începuse, foarte devreme – adică în plină... latinitate a Daciei, o dovedește tot *limba română* în care termenii esențiali sunt latini: *Dumnezeu* (*Dorninus Deus*), *cruce* (*crucem*), *botezare* (*baptizare*), *creștin* (*christianus*), *biserica* (*basilica*), *cuminecare* (*communicare*), *păcat* (*peccatum*), *rugăciune* (*rogațiune*)... În terminologia religioasă la Români stratul cel mai vechi este lațin; apoi grecesc; abia după cel grecesc, stratul

slavon. Sinteza dă limbii nomâne o nesfârșită bogăție poetică: pentru nevoile pământești se pot folosi latinul *corp* și slavul *trup*; pentru cele sufletești: slavul *duh* și latinul *spirit*...

Modul neviolent în care ne-am creștinat ar putea explica absența de martiri din Calendarul Românilor. De-a lungul Evului Mediu, domnii, mănăstirile, cetățile, orașele românești au cumpărat (cu aur curat) moaște ale unor sfinți – cu toții neromâni: greci, ruși, armeni, bulgari, lipoveni...

Veche, dureroasă dezbatere: *martor* – din grecescul *martus*, *marturos* – (*témoin*) semnifică și *martir* (martyr).

Or românii nu au “vocația sfințeniei” – deci nici a martirajului.

Deci, prozaic: nici a mărturie.

În 271, sub presiunea barbarilor (goți, gepizi, heruli, bastarni), armata și administrația romană s-au retras la sud de Dunăre. Din ceea ce fusese Dacia Romană au rămas castre, drumuri, temple, terme, arene, monumente funerare. Acestea toate au dispărut sub stratul gros de nămol și de cenușă al revărsării spre sud a Slavilor. El au năboit Peninsula Balcanică începând din secolul VI: au sătenizat civilizația polis-urilor, au strivit sub șenilele tălpilor lor desculțe și negrăbite akademii și monedă, religii și filosofie, debateri în agora, teatre, știință de carte – și *scrisuri*.

Au supraviețuit revărsărilor pornite din mlaștinile Mazuriei de azi (pașnice... le zugrăvea istoriografia sovietică... – așa au rămas și după 1989) doar comunitățile originare de la munte, sau care au avut inteligența să urce la... munte. Dintre urmașii Thracilor: Dacoromanii și Aromanii; dintre ai Illyrilor: Albanezii. În fine, Grecii: cei care nu au urcat sus-la-munte s-au refugiat în Sudul Peninsulei Italice, în Sicilia, în Africa – și la Massilia (Marsilia/Marseille), colonie ionică – astfel salvându-și nu doar limba, ei și scrisul; Albanezii, Dacoromanii, Aromanii “retrăgându-se în sus”, și-au păstrat, sub Slavi – și în ciuda lor – sufletul și limba (orală).

Se poate spune că în fața tăvălugului nimicitor al civilizației rurale slave, doar civilizațiile pastorale au supraviețuit. Și limbile: greaca, albaneza, aromâna (armâna), dacoromâna. Autohtonii din Tracia, din Dalmația, din Illyria (cu excepția Albaneziilor și a Istroromânilor) au fost asimilați (lingvistic) de Slavi. Slavii au fost alungați din Grecia după două secole, dar ce performanță în materie de distrugere: analfabetizaseră Elada! În schimb în actuala arie românească Năvălitorii stabili(za)ți: Slavii, Cumanii, Pecenegii – au fost, ei, asimilați lingvistic de dacoromani.

Perenitatea limbii dacilor latinizați față de ale năvălitorilor succesivi, simultani, deveniți și stăpâni să constituie un mister istoric?; să fie oare o revanșă, peste timp, a celui supus prin violență, altădată? Se poate vorbi de o contemporană revanșă a sclavului african și a robului țigan – și nu doar una muzicală? Oricum, Românii nu intră în această categorie.

Limba (română) a conferit, în spațiul unei “geopolitici” în perpetuă modificare, o uluitoare unitate trăitorilor numiți de străini: *blac*, *blach*, *blas*, *balak*, (*olachi*)-romani, *oláh*, *vlah*, *valah*, *valachên*, *voloh*, *boloh*, *vloh*, *ungro-vlah*, *ulak*, *ulaki*, *valaque*, *walat*, *walach* – toți termenii semnificând: “roman” (Francezii vor fi știind bine acest lucru: termenul *gaulois* (sub forma: *galois*)

vine din francicul *walhisk* “roman”..).

În secolul al XIV-lea existau trei importante unități geografico-statale, populate de acești “latini orientali”:

– La nord-vest: **Transilvania**; locuită în proporție de 80% de “Blaci”. Ungurii, sub presiunea Pecenegilor care-i alungaseră din Etelköz, mitic loc de popas, situat, probabil în Basarabia de azi, urcaseră întâi spre Nord, facuseră o haltă în “Țara Rutenilor” (Podolia – devenită, două secole mai târziu **Țara B/Volohovenilor** = a Vlahilor), apoi pe la anul 900 coborâseră în Panonia, unde îi învinseseră și supuseseră pe Blaci și pe Slavi. Din Panonia s-au îndreptat spre Est: “dincolo de păduri” era un ținut minunat, numit de cronicarii lor: “*Ultrasylvania*” (sau *Transsylvania*), unde ființau formații statale puternice: voievodatele sau ducatele purtând numele șefilor: Gelu (“*Gelou, dux Blachorum*”), Glad, Menumorut, Kean și Țări (de la *terra*): a Maramureșului, a Oașului, a Hațegului, a Oltului. Cucerirea lor a durat câteva decenii.

– La sud: **Țara (Terra) Românească** sau **Muntenia** (Valahia); a luat ființă în 1310, când Basarab I-ul a unificat cnezatele și voievodatele din dreapta și din stânga afluentului nordic al Dunării, râul Olt (Alutus, Aluta);

– La est: **Țara (Terra) Moldovei**. Voievodul Maramureșului (nordul Transilvaniei) **Bogdan** a refuzat de a mai recunoaște autoritatea regelui Ungariei (1342), iar în 1359 a trecut Carpații spre Est și s-a declarat suveran al “Moldovei”

De unde: Moldova?

De la râul cu același nume, izvorînd din Carpații de Nord (al munților venind de la cel al unui trib dac: *Carpaii*).

După terminatie, Moldova pare a fi un toponim slav, ca Bistrița, tot un afluent al Siretului (Hyeranus, Seretus). Bedrich Smetana celebrează muzical râul “**Moldau**” în poemul simfonic “Patria mea”. Numai că “Moldau” este numele german(ic) (**Mold** = pământ, în *böhmisch*) al râului pe care Slavii (Cehii) îl numesc: **Vltava**. Este limpede că Goții nu au avut cum boteza un râu din nordul ariei dacoromane (decât dacă admitem că toponimia lăsată de Bastrni – care trecuseră și ei pe acolo – a supraviețuit peste un mileniu...); limpede și faptul că Slavii, ocupînd viile și câmpiile, au slavizat toponimele “joase” de la câmpie, din văi (dar nu și ale munților!) – vezi și Dâmbovita, Ialomita, Prahova, din actuala Românie, dar vezi și în Grecia: Mândra, Levadia, Arahova, Grivena, Tyrnavos etc...

Și dacă Moldova nu este termen slav?

1. – În baladele populare despre “Descălecatul Țării Moldovei” este vorba de o cătea, Molda, frunțașă haitei de cîini de vânătoare a Domnului: urmărind un cerb, a trecut munții spre Răsărit, trăgîndu-i după ea și pe vânători: aceștia s-au trezit pe un pământ minunat, străbătut de un râu cristalin... în cinstea cătelei, râul (și pământul din jur) a/(u) primit numele: **Moldova**....

2. Limba Dacilor (din care s-au păstrat cam 160 termeni siguri) face parte din grupul indo-european, subdiviziunea *satem* – ca sanscrita, iraniana, lituaniana. letona, prussiană, slava, illyra și armeană (lațina: din *centum*). Au

rămas în limba română termeni esențiali din limba dacă: *vatra* (foyer – ca în franceză, cu triplu, cvadruplu sens), *căciulă* (bonet de fourure – termenul se găsește și în albaneza contemporană) *țarină* (câmp, ogor), *codru* (forêt), *copac* (arbre), *baci* (șef al ciobanilor, proprietar al turmei), *brânză* (fromage), *balaaur* (dragon), *moș* (bărbat în vârstă, bătrân! înțelept), *moșie* (proprietate, pământ) moștenire, moștenitor (héritage, héritier); părți ale corpului: *buza* (lèvre), *grumaz* (cou), *ceafă* (nuque); familie: *băiat* (garçon), *copil* (enfant), *prunc* (nouveau-né); apoi *strugure* (raisin), *butuc* (cep de vigne, bûche), *curpen* (sarment) : – sec I î. C. Dacii ajunseseră atât de... nesobri, încât Marele Preot, Deceneu, i-a obligat să zmulgă toate viile...

În toponimie Dacii foloseau și sufixul *-dava*: *Argedava* (capitala Regatului Dac, sub Burebista), *Buridava*, *Sucidava*, *Capidava*, *Petrodava*, etc. Nu este deloc improbabil ca actualul râu Moldova să-și fi luat numele de la o fortăreață dacă : *Moldava*, iar “terenul” din jur, (peste 100.000 km. pătrați) să fi devenit: **Țara**.

De la numele țării (Moldova), cel al locuitorilor: Moldoveni – de care aveau să-și aducă aminte, nu ocupanții ruși țariști de la 1812, ei bolșevicii cu gânduri de ocupare – în 1924...

Tot din cuvinte harta Țării Moldovei:

La vest era despărțită de Transilvania prin lanțul Carpaților Orientali; la sud, de Tara Românească, prin râul Milcov și prin un fragment al râului Siret, apoi de Dunărea Inferioară, partea ei deltaică, până la Marea Neagră. De acolo încă 120 km spre est: litoralul, până la Limanul (Laguna) Nistrului. Unde exista – există și azi, re-re-refăcută – ca o bornă de hotar între Europa și Asia cetatea ionică Tyras (Întâiul nume grecesc cunoscut al fluviului Nistru), ridicată în sec. VI î. C., devenită: Asprocastron, Moncastro, Cetatea Albă – în română; tradusă în turcește: Ackerman, apoi în rusește: Belgorod Dnestrovski.

La est: fluviul Nistru (Tyras, Danastius, Nistros) – [și nu Niprul (Borystenes), cum confundă Occidentalii – desigur pentru că rușii au pus proteza *D* și a rezultat: *DNepr*, *DNestr* – de ce nu și *DNeva*?; sau *DNil*, sau *DNiemen*? – mister-slav] scâldea “Tyragetia”, iar Bugul (Hypanis) alcătua granița orientală a... dacității. Nistrul al cărui mal drept a fost fortificat începînd de la 1400, sub Alexandru cel Bun, Domnul Țării Moldovei; atunci au fost construite noi cetăți, iar cea grecească, de la mare, Tyras, renovată. Astfel, de la nord la sud (*numai pe malul drept al Nistrului, pe pământ românesc*), au vegheat multe secole – și au rămas și azi cetățile : Hotin, Soroca, (Orhei), Tighina, Cetatea Aibă...

Am pus între paranteze Orhei: spre deosebire de celelalte, Cetatea Orhei nu a mai rămas în picioare. La vreo 10 km de Nistru, pe afluentul său Răut a existat o cetate mongolă (tătară) ridicată după bătălia de la Kalka (1223, când au fost nimicite knezatele rusești), probabil în timpul Marii Invazii din 1241. Fortăreața era rudimentară însă, judecând după rămășițele domestice, acolo s-a bătut monedă și părea destinată a deveni capitala (și civilă) cea mai occidentală a Imperiului Mongol. Mult mai târziu – la 1469 – este semnalată “cetatea Orhei, în jurul căreia s-a așezat Orheiul, sub Ștefan cel Mare – însă localitatea

medievală (și actuală...) se află la 30 km de Nistru, tot pe Răut, deci nu a fost ridicată în jurul cetății mongole (locul numit azi: “Orheiul Vechi” – poartă încă ruine vizibile).

În disputa – mereu-mereu actuală – dintre români și ruși (de la 1989 și ucraineni, nu numai persecutați ai rușilor, dar și feroci persecutori și moștenitori ai Imperiului Sovietic – mai ales ai rapturilor teritoriale: Polonia Orientală, Ucraina Subcarpatică – apoi Bucovina, precum și sudul Basarabiei, cu litoralul întreg, Insula Șerpilor – pământuri românești) este invocată “întăietatea”. Or Slavii au pătruns în Imperiul Bizantin (din care făcea parte fosta “Dacie Felix”) în 550 d. C. – nu mai devreme. Se semnalase o expediție rusă, pe mare, împotriva Constantinopolului (în 860, și nu mai curând); Rusia, ca stat, începuse a se amesteca în treburile Țărilor române – prin incursiuni – de pe la 1700 prin Petru I, însă abia în 1792 devenise “vecină” cu Moldova după ocuparea Edisanului, controlat de Tătari (regiune devenită Odessa).

Dovadă, în piatră: *toate cetățile de pe Nistru* (inclusiv antica Tyras, însă aceasta fusese fondată în sec. VI î.C.) *au fost edificate pe malul drept al fluviului, deci în interiorul Țării Moldovei* – deci, în interiorul Europei – pe celălalt mal, stângul, aflându-se Asia.

La nord granița era terestră, deci mișcătoare: Țara Moldovei se afla în contact direct cu Voevodatul B/Volohovenilor (după cum spune numele și el: al-Valahilor), cu statele kievene, cu Polonia, cu Lituania – care, la un moment dat se întindea până la Marea Neagră, deci devenise “vecina de la răsărit”; apoi cu Imperiul Austro-Ungar – care ocupase, în 1775 nordul Țării Moldovei, botezându-l: Bukovina; în fine cu Imperiul Rusesc, cel venit, ca toate marile plăgi ale istoriei Europei (Hunii, Avanii, Ungurii, Tătarii) dinspre est, atingând Nistrul abia sub Caterina a II-a, la 1792.

Douăzeci de ani mai târziu, în 1812, aceeași Rusie a mai făcut un pas în Europa, rupând jumătate din Țara Moldovei, botezând-o cu un cuvânt românesc: Basarabia, însă modificat à la française: *Bessarabie*, stabilind – deocamdată – frontiera pe râul interior, aproape paralel cu Nistrul: Prut (Pyretus, Porata).

Falsificarea toponimică din 1812, invenția rusească: *Bessarabia* numind jumătatea orientală a Țării Moldovii, răpită, s-a repetat în 1924 – fatalitate: tot prin geniul unui ne-rus: bulgarul Christian Rakovski. Prin el Rusia și-a negat propria invenție de la 1812: *Bessarabia*, căzută în desuetitudine și a fabricat alta, nou-nouță: *Republica Socialistă Sovietică Autonomă... Moldovenească!*

Rakovski, bulgar prin naștere, român prin cetățenie, socialist prin... meserie, (a fost inițiatorul mișcării socialiste din România și mentor al lui Panait Istrati). Rusofob notoriu (bibliografia lui spune multe și... mult), în 1916 fusese demascată ca agent german, plătit, dovedit prin “Lista Günther” (după numele celebrului-sinistrului recrutor german acționând la București) – drept care autoritățile române îl arestaseră și îi fixaseră domiciliu obligatoriu “pe cuvânt de onoare” la Iași. Cum frontul ruso-român se afla în Moldova; cum revoluția bolșevică pornise, nu doar de la Petersburg, ci și de pe frontul din Carpați (unde militarii ruși părăsiseră pozițiile și se dedaseră la jefuirea

localnicilor, la violarea localnicilor, la băut rusește, până la moarte, prin înecare în pivnițele în care “împușcaseră butoaiele), o ceată de ruși beți l-a luat pe sus pe Rakovski, l-a urcat pe soclul statuii lui Alexandru Ioan Cuza din Iași și l-a pus să declare... abolirea monarhiei și instaurarea “Republicii Socialiste Sovietice România”. Etilnicii revolutionari au fost alungați în următoarea jumătate de oră, dispărînd cu tot cu agentul german, înrăitul antibolșevic/ devenit proaspătul bolșevic Rakovski...

Care avea să apară în curînd ca președinte al Sovietului Comisarilor Poporului din Ucraina, prilej cu care a și condus câteva expediții de “recuperare a Bessarabiei, pământ, de veacuri, rusesc”!

Fără succes. Însă înainte de a fi trimis de Lenin ca ambasador al URSS la Paris (unde l-a precedat pe Ilia Ehrenbung, și el celebrissim sergent-agent-recrutor); înainte de a fi fost acuzat el însuși de trotskism și înainte a fi deportat la Astrahan (unde l-a găsit ucenicul său Panait Istrați – și înainte de a-i acuza, în *Pravda*, el, pe foștii săi tovarăși de... spionaj în favoarea Germaniei – nu se înșela, totdeauna, Stalin... – și înainte de a fi împușcat, chiar și el, fidelul întru trădări), Rakovski a imaginat un scenariu de geniu: fiindcă Rusia (iscăind de astă dată cu pseudonimul “URSS”) ținea să re-răpească jumătatea din Moldova furată în 1812 – el și ai săi tovariși de internaționalism proletar de la Odessa, recrutați din cartierul rău famat purtînd numele “Moldovanka” (devenit în întregime evreiesc), au inventat o... Moldova pe malul stîng al Nistrului, în Ucraina! Un cârlig de undiță în care au pus ca momeală peștișorul “Republica Autonomă Socialistă Sovietică Moldovenească”, sperînd să prindă peștele mărișor: Moldova istorică (cuprinzînd și partea ei orientală, devenită provincia românească Basarabia) – de ce nu peștele-cel-mare: România întreagă?

Sub unguri, vreme de un mileniu, Românii din Transilvania au avut parte de suferințe cumplite, printre nedreptăți fiind și nerecunoașterea lor, autohtoni, ca națiune, alături de ocupanți (Ungurii, Secuii) și de coloniști (Sașii, Svabii). Însă în 1918, când s-au unit cu Patria Mamă, Românii transilvăneni puteau să scrie și să citească în limba română, aveau o identitate, știau cine sunt și de unde se trag, ba îi învățaseră carte și cunoștință de sine pe Românii din Principatele, totuși, libere...

Prin comparație: sub ruși, numai în 106 ani, Basarabienii au fost striviți, analfabetizați, desnaționalizați, desidentizați.

Să fi fost Moldovenii dintre Prut și Nistru mai puțin bravi?, mai inerti?, mai înclinați spre supușenie decât Transilvănenii?

Istoria ca și literatura, cu osebite “ficțiunile reale” semnate de Mihail Sadoveanu, spun contrariul:

De pe la 1400, când puterea mongolă a diminuat, ținuturile devastate din răsărit au prins a fi repopulate. Sub Alexandru cel Bun, domn al Moldovei, a început construirea-reconstruirea fortificațiilor de la granița naturală dintre Europa și Asia: Nistrul. Cetățile de pază aveau nevoie de oameni liberi ca străjeri. Astfel a început istoria Moldovenilor de la Nistru, Grănicerii de la Răsărit, avînd statut asemănător celor din interiorul arcului carpațic: Făgărășenli,

Năsăudenii...

Agricultori, crescători de vite (mai cu seamă de cai), neguțatori în timpul liber, oșteni în... tot celălalt, slujeau pe câte un domnitor, dar și pe ei înșiși – de unde frecvențele răzvrățiri împotriva puterii centrale de la Suceava, de la Iași, pentru impunerea unui “domnișor” de-al lor, de regulă un impostor – întreprindere în care excelau cei din ținutul meu, Orhei. Nu se sfiau să dea și câte o raită peste Nistru, “La Cazaci” (nu o seminție, ei o adunătură de mercenari: ruși, polonezi, lituanieni, ucrainieni, tătari, moldoveni, numele venindu-le de la tătărescul: *ca‘zac*: călăreț răcăcitor (“corp” pe care Ecaterina II-a l-a prefăcut în unitate de jandarmi-călări); și “La Tătari” – în scop, cinstit, de jaf.

Însă oricât de turbulenți în interior, când se profila primejdia străină, căpătau un singur domn-dumnezeu: Moldova.

Moldovenii de la Nistru, oameni liberi, războinici, întrețineau cu Tătarii, deveniți auxiliari ai Turcilor și stabiliți (?) în Bugeac, pe litoralul Mării Negre, în sud-estul Moldovei, relații originale, nemaîntâlnite – nici la răsărit de Nistru, nici “la apus de Prut” la Valahi, Unguri, Poleaci, Nemți. Apocalipticul “Vin Tătarii !” se trăgea de la Marea Invazie din 1241 și avea efect fulgerător, traumatizant, asupra tuturor ne-Tătarilor...

dar nu și asupra Moldovenilor de la Nistru.

Dintre toate victimele “mongolilor”, de la Caspica la Adriatica, singuri “Nistrieni” nu se temeau de Tătari – de ce? Fiindcă și ei “discutau” din șa, cu sabia, cu sulița, cu arcul – predilect, cu *ghioaga*, cu *toroipanul* (termeni, probabil, din substrat); și ei, ca și Tătari erau călăreți-ușori. Năvălitori veniți călare erau obișnuși să întâlnească, fie o împotrivire din partea unei armate pedestre (deci inferioară cu cel puțin un metru, *înălțimea* constituind și un important avantaj psihologic), fie să întâlnească o cavalerie grea, greoaie, lesne de evitat și ușor de înfrânt de viespile mongole. Și Cazacii (de la Pragurile Niprului) “discutau” pe picior de egalitate cu Tătarii, adeseori înfrângându-i. Da, ei erau buni (și interesați) luptători, însă nu aveau de apărut un pământ al lor, o patrie, sa-i zicem: “Cazacia”. Moldovenii, da: Moldova. Trăind-pe-cai, Moldovenii de la Nistru îi înfruntau de la egal la egal (“de la același nivel”) pe Tătarii născuți-pe-cal. Să fie citit romanul Neamul Soimăreștilor de Mihail Sadoveanu și ca un document ce este, nu doar ca o superbă ficțiune; să fie citit Dimitrie Căntemir (prin dubla sa origine, aflat în deplină cunoștință de cauză...), cu a sa *Descriere a Moldovei*; și fie recitiți memorialiștii basarabeni D. C. Moruzi, Matei Donici, Leon Donici, Gh. V. Madan : curioșii vor fi surprinși să afle “istorioare” de genul (citez din memorie):

S-a întâmplat ca într-o vreme în împrejurimile Orheiului să moară aproape toate femeile, după ce nășteau (probabil de febră puerperală). S-a ținut sfat: oamenii au hotărât sa saie pe cai și sa deie iama-n tătarime, în Bugeac. Așa au făcut: s-au dus, s-au întors: După ce-au tăiat, pe la brâu toata partea bărbătească, au luat toți caii, toate vitele, toate sculele de preț, **precum și ceva tatarce, de să aibe cine le spăla izmenele...** (s. mea.)

Astfel s-a plămădit bravul norod moldovinesc dintre Prut și Nistru..., trag eu o concluzie pripită, însă nu neapărat falsă. Că afirmația este verosimilă o probează toponimia tătarească (frecventă, nu doar în Sud, unde câteva secole

au locuit – în fine: pe-acolo, prin partea aceea, își aveau iurtele, în aul-uri). Dar mai vârtos: onomastica.

Există nume de familie (provenind din porecle), indicând neamul:

Rusu, Bulgaru, Turcu, Sârbu, Grecu, Neamțu, Paleacu – și, desigur... Tătaru. Acesta din urmă arată că purtătorul se trage dintr-un tătar; alte nume informează despre “trecerea” la religia creștină: frecvențele azi Botez, Botezat, spun că un necreștin: turc, tătar, evreu, lituanian, litvan, (înainte de 1400) “trecuse” la creștinism, ca dovadă, fusese *botezat*; nume devenite neoaș-basarabene: Ciachir, Iachir, Celac, Burlac, Batal, Bulat, Uzun, Cabac, Huzum, (H)Amza, Baidan, Buiuc, Murafa... sunt de origine tătară. Probabil și Hâncu, chiar dacă lingvistul Iorgu Iordan s-a străduit să-l extragă din slava bulgară, tot de la turco-tătarul **han** vine, sub forma: khan – ceea ce a dat în limba română: **Cantemir** (Han–Temir), dar și **Temircan** (Temir-Han)...

[Dimitrie **Cantemir** a fost, nu doar domnul Moldovei, nu doar nefericitul aliat al țarului Petru cel Mare (și întâiul, cronologic mare înșelat de Rus: niciunul, dar nici un punct din prevederile Tratatului încheiat între el la 1711 nu a fost respectat de “protectorul creștinătății”), ci și un savant, în corespondență cu contemporanii cei mai luminați, membru al Academiei din Berlin, istoric prestigios (*Istoria Imperiului Otoman* și *Descriptio Moldaviae*, scrise în latină, au făcut dată, fiind traduse și în engleză, germană, franceză); un istoric al religiilor (*Sistema religiilor muhammedane*), compozitor, muzicolog (printre altele, autor al unui *Tratat de muzică turcească* și inventator al unei metode de notație a muzicii turco-arabe), etnolog, lingvist, comparatist, “un Lorenzo de Medici al Moldovei”, cum îl numise Leibniz. Și un imens scriitor de... “ficțiune-reală”, prin *Istoria hierogiifică*... scrisă în românește. Fiul său Antioh, socotit părinte al poeziei clasice ruse, a fost ambasador la Londra și a îndeplinit misiuni diplomatice în Franța – de altfel a murit la Paris, în 11 aprilie 1744].

Acestea – și încă altele – pentru a spune că nu firea mai slabă a Românilor dintre Prut și Nistru a fost de vină în strivirea lor, doar în 106 ani; și nu firea mai tare a românilor din Arcul Carpat, suferind un mileniu, i-a făcut să iasă cvasi-teferi din robia ungurească.

Ci natura ocupantului. Ungurul, brutal, crud, disprețuitor, nu i-a considerat pe indigenii găsiți în interiorul Arcului Carpaț alcătuitori ai unei națiuni – le-a îngăduit însă practicarea religiei (ortodoxă, după Marea Schismă, 1054), apoi greco-catolică, după 1700; a tolerat ca Valahul (Oláh), deși fără drepturi civile, să aibă tipografia, publicații, școli – în limba sa.

Rusul – bun, să-l pui pe rană! – doar la câțiva ani de la ocuparea Moldovei de Răsărit, în 1812, a suprimat autonomia culturală promisă, teritoriul a fost colonizat cu străini, locuitorii au fost rusificați cu ferocitate, de parcă inamicul Nr. 1 al Pravoslavnicismului Rusesc ar fi fost Românul.

De aceea au fost aduși, instalați, cu zecile, sutele de mii, coloniști (orice ar fi fost: germani, elvețieni, francezi, bulgari, evrei, ucraineni, ruși, găgăuzi erau, sau urmau să fie, vorbitori de rusă, nu de română); divizilie – sună cunoscut termenul, dintr-o anecdotă cu Stalin și Vaticanul... de slujbași țariști, care, înainte de a se pensiona și a se fixa, făceau să le vină în Basarabia, pământ

meridional, cu multă lumină (ce să mai vonbim de hrană : carne, lapte, fructe, legume, vin, miere, vânat, pește ...), din cine știe ce fund al înghețatei, al mohorâtei Rusii frați, cumnați, bunici, veri, vecini – cu “prime de instalare” și proprietăți dăruite de generosul Țar al Tuturor Rusiilor.

Metodă mult mai perfecționată după re-ocuparea Basarabiei, în 1944. Dealtfel țării Roșii, pe când erau ei doar țarevici (secretari-generalii ai PC al RSS Moldovenească), se antrenaseră, de pe tronul de la Chișinău, pe spinarea românilor basarabeni – persecutându-i, deportându-i, dislocuindu-i, negându-le identitatea, alta decât a lor, ocupanții : un porc-de-câine ca Hrușciiov, un câine-de-porc ca Brejnev, un gagarisit-din-fragedă-copilărie ca Cernenko, un crocodil kaghebișt numit: Andropov, “pacificator” al Ungurilor, în 1956... – toți aceștia au fost mai întâi “guvernatori” la Chișinău.

Cun se va fi făcând că primii trei erau și ucrainenii? Doar ucrainenii se declaraseră totdeauna nu numai antirusi, ei mai ales: anticomuniști, nu? A, da: antirusismul și anticomunismul ucrainenilor sunt folosibile numai de către ucrainenii, nu și de alte nații: baltici, caucazieni, moldoveni...

4. Scurtă istorie a “Basarabiei”

Un rapt, o diversiune lingvistică,
realități statistice

An mai scris, am re-scris, am tot scris – și bine am făcut – acum re-re-repet adevăruri istorice de toată lumea știute:

– În antichitate teritoriul aflat de-a dreapta și de-a stânga Nistrului (Tyras) era numit de greci, prin Herodot: Tyrageția. Era locuit, după cum îi arată numele, de geți. Sub presiunea sciților, în secolul V î.C., geții se retrăseseră spre nord-vest și sud-vest, dar în secolul IV, celții împingându-i de la vest, sub Dromichete, apoi sub Burebista reveniseră, atingând iarăși Bugul (Hypanis). Odată cu ocupația Daciei (sec. II d. C.), a fost romanizată și Tyrageția, însă puținele descoperiri arheologice făcute pe acest teritoriu – cele mai importante: la Olbia, pe malul drept al estuarului Bugului – fuseseră ocluate de țariști, iar de bolșevici trecute la “informații secrete (vezi soarta arheologului Ion Suruceanu) – pentru a ascunde thraco-dacitatea-romanitatea actualei Ucraine de Sud-Vest.

Sărind peste un mileniu: De unde: Basarabia?

La 1350 domnul Țării Românești, Nicolae Alexandru Basarab (fiul lui Basarab I-ul), după o campanie împotriva Tătarilor, pe care i-a bătut și i-a alungat dincolo de Nistru, a consemnat în documente scrise și desenate (hărți) un teritoriu de circa 4 500 km. p. aflat între nordul gurilor Dunării și afluentul său, Prut (Pyretus), ca “Basarabia” – firește, de la numele dinastiei sale. În unele hărți din sec. XVI și tot în unghiul format de râul Prut și Dunăre apărea: “Bassarabia (Pars)”.

[Caterina II-a a Rusiei (am mai sărit cinci secole...) era protectoarea lui Voltaire, a lui Diderot; contra multor favoruri pecuniare a primit la rându-i favorurile acestor “directori de conștiință. Pe calea deschisă de prestigioșii

călători, după Revoluția Franceză din 1789, mulți nobili, militari, ingineri ori simpli aventurieri (și) francezi au căutat adăpost și au făcut carieră în Rusia, cea ducând lipsă de specialiști în modernizarea imperiului – acțiune începută de Petru I. Printre aceștia a fost și ducele de Richelieu (Armand Emmanuel de Plessis), fugit de Revoluție, ajuns în Rusia în același an, 1789.

Țarina i-a încredințat administrarea guberniei sud-vestice recent cucerită de la Tătari (Edissan 1792). Pe locul unui sat de pescari,

Hagi-Bei, după planurile lui Richelieu și ale echipei sale de specialiști francezi (printre care De Rubas și Langeron) a fost ridicat la rangul de cel mai important port meridional al Rusiei. Francezii în slujba Rusiei Eterne aveau o solidă cultură clasică, drept care au botezat noua așezare: *Odessa* – “de la antica cetate elină *Odessus*”. Ce conta că *Odessus* fusese, într-adevăr, colonie ioniană, însă nu acolo unde o indicau ei, ci departe, la peste 400 km în linie dreaptă, spre sud, în Bulgaria de azi, pe locul numit: Obzor, între Varna și Burgas. Rușii nu țin seama de adevărul istoric, ei se bucură (în tăcere) de profitul geopolitic.

Ducele de Richelieu s-a întors în Franța abia după Restaurație (1815), deci se afla și în slujba țarului Alexandru I, cel care, la 1812 (!), profitând de situația critică a lui Napoleon, a răpit jumătatea estică a Țării Moldovei (am mai spus-o? – am s-o re-re-spun!), cu ajutorul generalului Langeron, cel care a manevrat din umbră tratativele cu Turcii de la Giurgiu în calitatea sa de aghiotant și consilier al lui Kutuzov. Alte surse pretind că ducele de Richelieu, departe de a fi fost slugă supusă și falsificator-șef al imperialismului agresiv rusec, l-ar fi consiliat pe Alexandru I să nu-i nedreptățească pe bieții-moldoveți, care sunt... latini; ei ar fi invocat Tratatul de la Luck din 1711, încheiat între Petru cel Mare, strămoșul lui Alexandru și domnul Moldovei, Dimitrie Cantemir, prin care rușii “garantau pe veci, nu doar suveranitatea Moldovei ca stat, ei domnia ereditară și autoritatea absolută...”

Futeze!, ca să o tragem pe franțuzeasca moldavă. Richelieu se afla în serviciul Rusiei, nu în al adevărului istoric, cu atât mai puțin în al dreptului popoarelor de a nu fi înghițite de Monstrul Rus.

Urmarea se cunoaște: noua frontieră dintre Moldova și Rusia “s-a mutat” mai la vest, pe râul interior Prut, cel care împărțea, topografic, țara pe o linie nord-sud. Firește, raptul celei mai bogate părți a Moldovei nu a fost un accident, ei o constantă tactico-strategică rusească: peste un secol și aproape jumătate, în iunie 1940, la fel: profitând de situația, nu doar critică, ei catastrofală a protectoarei României, Franța, învinsă de Germania și ocupată, Rusia (sovietică, ceea ce n-o împiedeca de a fi, în continuare, aceeași putere imperialistă) a re-răpit Basarabia, în același preț, Bucovina de Nord și ținutul Herța... (Țările Baltice au fost înghițite, “înglobate”, vorba istoriografiei sovietice, în totalitate, deci, în marea lor nefericire, măcar și-au putut păstra identitatea – teorie contestată, pe bună dreptate de baltici).

Ducele de Richelieu, guverner al provinciei Odessa sub trei țari: Caterina a II-a, Pavel I, Alexandru I și strategii-cartografi-dezinformativ-diversioniști, țariști francezi aflați sub conducerea sa, lucrând la reprezentarea (carto-topo)grafică a *viitoarelor teritorii rusești* încă înainte de 1812!, a(u) găsit în documente denumirea Basarabia (cea de la 1350) – de multă vreme ieșită din

uz – și a(u) operat două falsuri:

– un *fais toponimic*: din denumirea românească: Basarabia, de la numele de persoană **Basarab**, a făcut... Bessarabie (dublarea s-ului și e-ul final: marca indelebilă franceză), denumire care, “la o adică” ar fi fost tradusă (din rusă, firește!): “Fără Arabi”... Traficare grosolană, profitabilă rușilor: “fără” ar fi trebuit grafiat: “bez”, nu “bes”; cât despre “Arabi” nicicând nu le-au spus Rușii Turcilor – nici Tătarilor: “Arabi”.

Manipularea cuvântului avea să fie repetată în anii lui Gorbaciov, mai ales prin “glasnosti” ajuns în Occident gata–tradus de ruși: “transparentă” (de unde transparență? de la *Glas*, care, în limbile germanice se traduce prin... *sticlă*, ca materie? – când în rusă *glas*, ca și în românește, înseamnă: *voce!*); astfel o semnificație onestă în rusește, anume: (starea) de a da, de a căpăta glas, voce, cuvânt, rostire (cui/cine? Firește, cei/celor care nu au..., deci: libertate de expresie) – a fost falsificată în... “transparentă”;

– un *fals cartografic*: teritoriul numit în secolul al XIV-lea Basarabia se întindea pe o suprafață de cca 4 500 km pătrați – și se afla în sudul Țării Moldovei – deci, pe hartă, denumirea lui era scrisă... orizontal; pe harta confecționată de cartografii francezi de sub conducerea ducelui de Richelieu, în slujba Imperiului Rus: Bessarabie (numele *viitoareii oblasti* apoi, din 1825: gubernie rusească) a fost grafiată/trasată pe o linie pornind de foarte sus, de la nord spre sud, cu o ușoară curbură urmărind forma ținutului care, acum, măsura *de zece ori* mai mult decât Basarabia originală: 45 000 km pătrați.

[Nici o noutate în ceea ce afirm : Eminescu scrisese mai bine și mai documentat încă în 1878 (*Timpul*, 10 februarie) în articolul “Chestiunea retrocedării Basarabiei” și mult dezvoltat în studiul “Basarabia”, publicat tot în *Timpul*, martie, 1878,

“Nu întâmplător”, vorba comuniștilor, poetul nostru național a fost “epurat” printre primii, considerat – și el! – “antisemit și fașist”].

În legătură cu orientarea nord-sud a acestei unități geo-politice:

Țara Moldovei nu a fost niciodată străbătută de frontiere interne orientate nord-sud, deși cursurile de apă, în majoritate, urmează această direcție. Moldova cunoștea încă din secolul XIV o Țară de Sus (la nord), o Țară de Mijloc și o Țară de Jos, în sud. Se vorbea despre “Moldovenii de la Nistru”, despre “Moldovenii de dincolo de Nistru”, însă niciodată nu s-a spus-scris: “Moldova de la Nistru”; rar de tot: “Moldova *dintre* Prut și Nistru”. Râul interior Prut, curgând de la nord spre sud nu separase vreodată unități administrative mici (plase), mici-mijlocii: județe – pe ambele maluri ale sale ființând, călare, cel puțin treizeci de așezări.

Așezări românești existaseră din timpuri imemorabile dincolo de Nistru, dincolo de Bug, dincolo de Nipru, dincolo de Don, până în Caucaz, până la Volga, până la Caspica, dincolo de ea... Dintre sedentare-agricole, cele vlahe (b/volohe) erau cele mai vechi. Elementul românesc, mai corect: dac romanizat (și nu doar moldovenesc) a jucat rolul de pionier încă înainte de năvala mongolă din secolul XIII, iar în toiul ei a mers în sens contrar : *spre* Răsărit. Era alcătuit din localnici supraviețuitori ai anticei Tyrageții, apoi din stabiliți

de bună voie la est de Nistru, apoi din “coloniști de nevoie” (nu doar moldoveni, dar și munteni, luați cu de-a sila de armatele rusești în retragere și, începînd cu domnia Caterinei a II-a “împămîntenii” între Nistru și Bug); deasemeni dintre păstorii originari din Carpați, din Transilvania – și nu din puțini ar(o)mâni – ca ramura paternă a mea purtând numele “macedonean”: Goma. Ei au dat *primii sedentari rurali continentali* în “Tartarie Pars” (orașele de pe litoral erau locuite de greci, de armeni, de evrei și de ar(o)mâni – drumul spre Est al negustorilor și al aventurierilor urmărind îndeaproape malul Mării Negre).

Țăranii se mutau – din diferite motive – de aici, dincolo; sedentari fuseseră, sedentari rămăneau, oriunde și oricât s-ar fi deplasat.

Păstorii călătoreau cu turmele; cum se spune: mergeau la coada oii (care, ea, oaie, se lua după a berbecelui-mare...).

Nomadismul păstoresc al carpatinilor și ai pîndaricilor (aici: nu de la poetul Pindar, ci direct de la munții Pind din Macedonia, unde ar fi vatra Ar/o/-mânilor), era în fapt un sedentarism-pe-roate. Din pricina imenselor distanțe, transhumanța nu mai era anuală, ci de la cincinală în sus – până la eternă. Fiecare *turmă* (termen latin) numărînd zeci de mii de capete – și nu doar oi, ci și vite albe și cai) era păzită pe un anume loc (*stîna*, termen din substrat) de zeci de persoane alcătuiind o *familie* lărgită. Păstorii-mergători-împotriva-istoriei (și a geografiei...) aveau căruțe supra-dimensionate, coviltirate, etajate, adevărate case pe roate, deplasabile numai pe timp secetos și pe pământ înghețat (când era zăpadă, roțile erau înălțate și așezate pe tălpici de sanie), cu câte patru-șase perechi de boi fiecare – după ce o pășune era epuizată; aveau – tot pe roate – mori de vînt (făină pentru pâinea oamenilor, uruială pentru animale) cu aripi de pânză, pliabile; biserici pe roate – adevărat, fără turle, clopotele fiind montate pe un cadru de lemn, și el prevăzut cu roate... Ustensilele, cazanele de fiert laptele, gălețile de muls, uneltele de dulgherie, de fierărie, cojocărie, de căldărărie etc erau transportate separat... Uneori – adeseori – o *stîna* pleca mai departe, cu oile, pe loc rămăneau câțiva... nomazi semi-sedentari: își făceau case adevărate, casele alcătuiau un cătun, apoi un sat, apoi un târg – oricum, acea nouă așezare era dotată cu depozite pentru brînză, lână, piei, pastramă și juca rolul de popas pentru alte turme venite din Apus, cât și pentru caravane, în ambe sensuri. Și noii sedentari creșteau animale însă turmele fiind mult mai... puțin foarte-mari, pășunau doar prin jurul satului-nou (adică pe o rază de 50 kilometri...), în restul timpului cultivau cereale, legume, sădeau pomi fructiferi și viță de vie – ba chiar și perdele de pădure destinate să apere satul de Crivăț... – semințele, puietii, butașii fiind aduși de-acasă...

Așadar : la 16 mai 1812, prin Pacea de la București (ce ironie!) Rusia a răpit partea răsăriteană, cea dintre Prut și Nistru a Țării Moldovei, botezînd-o abuziv: Bessarabie.

La 23 iulie 1812 (nu au pierdut timpul Frații Creștini, colonizatornici), Rușii au adoptat un Statut special pentru colonizare, în virtutea rusificării-prin-colonizare (și) a “Bessarabiei”, coloniștii, fie aduși din alte părți ale Imperiului, fie din afara lui, se bucurau de enorme avantaje: căpătau numai decît cetățenia rusească, erau scutiți de armată, de impozite, li se dăruiau generos-împărătește mari suprafețe de pământ (se înțelege, furat băștinașilor). Astfel au fost atrași

coloniști occidentali: germani, elvețieni, francezi; coloniști ne-ruși din Rusia: germani din Țările Baltice și din regiunea Varșoviei (acea parte a Poloniei ocupată de Ruși); ucraineni (ruteni) din Pocuția, din Galiția; evrei din Galiția, din Ucraina de sud-vest (cea dintre Nistru și Bug); bulgari și găgăuzi din Imperiul Otoman (Bulgaria de azi) precum și ruși-ruși (de pretutindeni).

Nu am avut o statistică consemnând situația populației în Momentul 1812, doar informația:

La 1810 în “Moldova dintre Prut și Nistru” existau 327 199 locuitori din care străini sub 5% (evrei: în jur de 1% cca 3 000 persoane).

Se știe însă că “multă lume” trecuse pe malul drept al Prutului, mai cu seamă țărani (mii de familii), fugind de spaima *șerbiei* rusești, cea care îi prefăcea pe oameni în... suflete.

Din cifrele aflate la dispoziție, fiind vorba despre *Evreii în Basarabia*, le voi da doar pe cele indicând “mersul” lor în comparație cu populația totală a noii gubernii rusești și cu a indigenilor :

Statistica rusească din 1817:

(Trecuseră cinci ani de la Legea Colonizării din iunie 1812 trecuseră cinci ani, interval în care intrase în “Bessarabie” un număr considerabil de evrei lipsiți de drepturi, persecutați, masacrați, “pogromizați”, în Galiția și în Ucraina) :

Total : 482 630 locuitori :

Români: 419 240 85% (*deci, străini: 15%*)

Evrei : 19 130 (*de la cca. 3 000 în 1810*) – 4,2 %

Statistica rusească “Zasciuk”), tipărită în 1862 însă oglindind situația anterioară cu un deceniu :

Total : 914 679 locuitori:

« Moldoveni »: 600 000 66,4 % (*străini: 23%*)

Evrei : 78 216 (rappel: 3 000 în 1810) 8,6%

Statistica rusească din 1862:

Total : 1 003 499 locuitori:

« Moldoveni » : 515 927¹ și, 44% (*străini: 48%*)

Evrei : 95 927 (rappel: 3 000 în 1810) 9,56%

Statistica rusească din 1897:

Total : 1 935 412 locuitori :

« Moldoveni »: 920 919² 47,58% (*străini: peste 52%*)
Evrei : 228 168 (rappel: 3 000 la 1810) 11,79%

In 87 de ani, numărul “moldovenilor” crescuse de 3 ori.

In 87 de ani, numărul evreilor crescuse de 75 de ori.

După statistica din 1919 rezultă că în 109 ani (1810-1919) populația evreiască din Basarabia crescuse de 89 ori, ajungând la 267 000 persoane.

De adaugat și următoarele informații din 1897:

In mediul urban trăiau 14% dintre moldovenii băștinași;

Știutori de carte :

Moldoveni : bărbați : 10,5%; femei : 1.3 %

Germnani : bărbați : 63,5%; femei : 62,9%

Evrei : bărbați : 49,6%; femei : 21.6 %

Mai analfabeți decât moldovenii erau țiganii: 0,3%...

Rezultat “culturalizator” al unui secol de ocupație rusă.

Statistica sovietică “Krupenski”³, Paris, 1920:

Total : 2 973 750 locuitori

« Moldoveni » : 48,2%

“Români” (!) 21,0% (= 69,2%; *străini: 30%*)⁴

Evrei : 9,0% (rappel : în 1810 : 3 000, 1 %) = cca 260.000

Statistica românească din 1931:

Total : 2 864 402 locuitori

Români : 1 610 757

Evrei : 204 858⁵

Statistica românească din 1939

Proporția populației evreiești în câteva orașe
din nord-estul țării

Bălți : 46,6%

Hotin : 37.7%

Chișinău : 36 %

Călărași-Târg : 76 %

Orhei : 41.9%

Soroca	: 36.3%
Cernăuți	: 38.8%
Rădăuți	: 33.6%
Vijnița	: 70.02%
Sighet	: 38.9%

NOTE

1) Simplă manipulare statistică – în care Rușii au fost totdeauna experți?, sau în acea perioadă se va fi hotărât rusificarea onomasticeii nerușilor și adăugarea de patronim ? – de pildă: Niculae, fiul lui Vasile și nepot al lui Ion a fost transcris (cu caractere slave): *Nekulai Vassilevici Ivanov*... Un asemenea locuitor al Rusiei nu putea fi – statistic – decât... rus, nu “moldovean”...

2) În doar 35 ani s-a (aproape) dublat numărul total al locuitorilor – cum? Simplu: prin colonizare cu ne-ruși! Dar cum se va fi explicând (aproape) dublarea numărului “moldovenilor”? Tot simplu: din moment ce aborigenii scăzuseră, statistic, se înțelege, la sub-jumătate, căpătaseră și ei, tot pe hârtie, dreptul la o... dublare a populației, nu și la majoritatea aritmetică... Numărul Evreilor se mai-mult-decât-dublase în 35 ani: de la 95 927 (1862) la 228 168 în 1897 (rappel: în 1817: 19 130 – în 1810 : cca 3 000 persoane).

3) Schimbarea (chiar inversarea) tendinței se va fi explicând prin:

a. alipirea Basarabici la România și plecarea unor ruși și rusofoni;

b. emigrarea evreilor, nu doar din Basarabia, ei din întreaga Europă Orientală, fie spre Europa Occidentală, fie spre Americi, fie spre Palestina...

Din pricina pogromurilor din Rusia la sfârșitul secolului al XIX-lea situația evreilor devenise disperată. Doi mari filantropi evrei, baronii Edmond de Rothschild și Maurice de Hirsch și-au dedicat averile și energia salvării coreligionarilor și “mutării în altă parte” a lor. Primul a optat pentru Palestina, unde a cumpărat pământ de la arabi, pe care s-au instalat primii coloniști sioniști – motiv pentru care i se spune “Parintele Israelului”; al doilea (“Moise al Americii”) a căutat pământ în Lumea Nouă: nu l-a găsit în America de Nord (unde totuși a înființat, la New York, o serie de școli, cămine, spitale, fundații și un kibut, în Montana). Cineva i-a sugerat Argentina. A fost o bună alegere: a negociat cu guvernul rus și a început “mutarea” celor 3 milioane de evrei. Însă baronul de Hirsch nu a apucat să “extragă” decât 130 000 persoane, care au fondat 30 colonii în Pampa: a murit, opera lui nu a continuat, mai ales că era concurată (amical) de Palestina baronului de Rothschild.

Rămâne de cercetat și de explicat: de ce, în chiar momentul nașterii doctrinei sioniste propovăduind întoarcerea (la “Noul Sion”), în plină “mutare” – fie spre Palestina, fie spre Argentina – s-a născut în spiritul evreilor din Imperiul Rus ideea unicii patrii (eretz) așezată în... Basarabia? – doar ei, sub knutul cazacilor țarilor, aveau să supraviețuiască pogromurilor ciclice, ca anotimpurile?

Motivul va fi fost unul sentimental – deci nu are nevoie de explicații – și poate că șade în chiar titlul unui cântec (dealtfel tonic, vesel) cu text în idiș, purtând titlul... : “Basarabia *tzara mea*”; un altul vorbind despre capitala ținutului meu natal: Orhei, denumire rusificată: *Orgheiev*, clama: “*Orgheiev, Orgheiev!, radina evreiev*” (“*Orhei, Orhei. țara/patria/băstina evreilor*”)...

Al doilea – cronologic – începând din august 1939: ca bolșevici de viță veche, evreii nu aveau a se teme de ruși, doar însuși Tovarășul lor Stalin promisese o republică Sovietică

Evreiască – în Basarabia...

[Și la începutul secolului XX-lea fusese organizat un imens-intens trafic cu carne albă” din Estul Europei: femei, fete, fetițe, cu precădere evreice din Galiția, ucrainence, numai din mediul (sub)urban – astfel explicându-se absența ruralelor moldovence; prostituate, vagaboande, orfane, provenind din familii extrem de sărace; unele văduve cu tot cu copii, mințite-momite, sau de-a dreptul cumpărate de la părinți. Punctul de adunare din Rusia: Odessa; de acolo “transportul” era dirijat prin România, prin Serbia, la Triest, unde se făcea o primă selecție: unele fete rămâneau pe loc, pentru Imperiul Austro-Ungar, celelalte, cu vaporul, erau duse la Hamburg : acolo fie erau îndreptate spre uriașul bordel “Depozitul de fete din export” fie imbarcate pentru Argentina. Ajunse la Buenos Aires, chiar pe chei avea loc licitația ; erau, pentru a câta oară?, vândute bordelurilor, celibatarilor, coloniștilor evrei instalați de baronul de Hirsch. – “Agenții recrutori”, “negustorii” erau bandiți obișnuiți, în sensul că activitatea lor nu era nici filo-, nici “antisemită”, urmărind doar profitul. Erau cu toții evrei(ce).

De ce nu am presupune: *tangoul*, nu doar un dans, nu doar o “stare”, ci o cultură (borgesiană...) se datorează într-o bună măsură “aportului” de sânge și de melancolie provenit din Galiția?]

4) Krupenski (persoană cu existență reală, boier basarabean, demnitar țarist, feroce filorus, cum numai un proaspăt asimilat poate fi, ultimul dintr-o dinastie de colaboraționiști) a anticipat criteriile după care aveau să fie separați românii din Imperiul Sovietic, după 1940: cei care căzuseră în RSS Moldovenească”, chiar și cei de la Est de Nistru erau înregistrați ca “moldoveni”, însă cei din Bucovina de Nord, din Ținutul Herța, din județul Hotin, precum și cei din întreg Sudul Basarabiei, teritorii “trecute” la RSS Ucraineană, prin *tăierea* unui sat de creionul lui Molotov, pe hartă – deveneau... cu total altceva: “români”!

5) Cifra de mai sus (204.858 pensoane) : este extrasă din Anuarul statistic și a fost găsită reprodușă în toate lucrările despre Basarabia, consultate.

Matatias Carp, în **Cartea neagră**.... dă alta: 206 958 (vezi vol. 1, p. 24), “ajustată” din vârful creionului. Cine ar fi îndrăznit să-l corecteze, în 1946, când și-a scris, la Tel-Aviv, istoria? Doar nu Ehrenburg, supervisorul, de la Moscova, nici Roller – de la București!

Oricum, “mersul” evreilor în Basarabia rusească:

1812 :	3 000
1817 :	19 130
1850 :	78 216
1862 :	95 927
1897 :	228 168

In Basarabia românească :

1919 :	267 000
1931 :	204 858

O statistică indică 278 943 evrei în Teritoriile Ocupate de Ruși în 28 iunie 1940, inclusiv Bucovina de Nord și Herța, cifră sensibilă sub realitate, deoarece numeroși evrei, la recensăminte, se declarau ruși).

Numai în Basarabia, la 28 iunie 1940, erau – pe județe :

Bălți	: 49 384
Cahul	: 1 122
C. Albă	: 12 003

Ismail : 6 478
Lăpușna : 84 612
Orhei : 20 105
Soroca : 31 929
Tighina : 18 293
Total : 223 926 evrei din totalul populației de 2 775 261

1941 : 6 882 (înregistrați)
1970 : 98 000 înregistrați în RSS Moldovenească : Basarabia fără județele Hotin, Ismail, Cetatea Albă – însă cu “Transnistria

5. La început a fost antiromânismul

O istorie “antisemită–antirusească” a Basarabiei
scrisă de un evreu bolșevic

După izbucnirea revoluției bolșevice în 1917 situația Basarabiei a devenit diferită de a restului Rusiei rusești și asemănătoare cu a teritoriilor ne-rusești europene, cu populație ne-rusească: Finlanda, Țările Baltice, Polonia Orientală. Locuitorii țărilor înghițite de rus, oprite de rus, des-identizate de rus vedeau în revoluția de la 1917 *schimbarea* marcată, nu doar de câștigarea *justiției sociale*, ci și de cucerirea *independenței naționale*. Or cei mai îndârjiți oponenți (corect: inamici) ai independenței provinciilor, țărilor, comunităților nerusești, din fostul Imperiu țarist, devenit bolșevic, erau, nu atât rușii – fie monarhiști, fie republicani, fie social-revoluționari, fie anarhiști, fie bolșevici – cât evreii, visceral ostili *ideii naționale* – la toți alții...

Cum o mare parte dintre ei – “nu chiar toți, numai circa 98%” – erau bolșevici, au militat cu abnegație în toate organismele de tranziție în scopul de a sabota orice veleitate de secesiune, de a menține cu orice pret (și) Basarabia “în componența” (expresie consacrată) Rusiei, apoi a URSS. Când, în cele din urmă, Basarabia și-a câștigat autonomia, apoi și-a impus independența, apoi, culme a insolenței: a cerut fireasca unire la România... Ce jelanii, ce văicăreli, ce ieremiade! Dacă rușii aveau treburi mai urgente decât păstrarea perifericeii Basarabiei, evreii – și nu doar cei născuți pe teritoriul dintre Prut și Nistru – au înregistrat evenimentul de la 27 martie 1918 ca pe o catastrofă, ca pe o înfrângere, pedepsire, umilire a lor, apostolii internaționalismului Revoluției Bolșevice considerată, nu pe nedrept, operă proprie. Și din acest motiv (celălalt, secret: instaurarea unei patrii evreiești) “*recuperarea Basarabiei*” le-a devenit evreilor o chestiune de onoare; de supraviețuire. Au luptat neobosit până la “victoria cvasifinală”: diktatul din 26 iunie 1940, prin care Rusia-URSS a răpădit Basarabia și, pentru că tot pornise la furat, a împrumutat rusește și Bucovina de Nord; până la “victoria totală”: 23 august 1944, când “Armata Roșie” (cotropind jumătate din Europa) “a... eliberat nu numai pământul românesc, ei și sufletele încătușate”, cum scrie jubigator, falsificator de istorie, ofensator pentru români Matatias Carp (precedînd-o în timp pe stalinista – așa se prezintă ea însăși – Lilly Marcou, autoare de broșuri bolșevice, mult

îndrăgite de Liiceanu).

Firește, evreii s-au păzit să exprime cu glas tare interesul lor de a (men)ține “în componență” Rusiei Basarabia care, în un secol de ocupație feroce, desnaționalizatoare, căpătase statut de surogat de *eretz a/al* lor, cei fără de patrie și unde aveau mult mai multe drepturi decât băștinașii. Denunțau gălăgios “răpirea samavolnică de către boierii ronâni”, “zmulgerea de la sânul Rusiei” (“sânul rus” alterna cu “pieptul ucrainean”, după balansul meteorologiei politicii kremlineze). De la inventarea “Bessarabiei” de către francezi în folosul rușilor la începutul secolului al XIX-lea, evreii s-au simțit infinit mai bine în această nouă și meridională gubernie decât în restul Rusiei, ca să nu mai vorbim de Galiția tradițională din care coborîseră cu vreo 500 kilometri spre Sud. Într-atât, încât în unele texte *klezmer* oneste (spre deosebire de cele necinstite, obraznice de tipul David Krakauer), poate fi auzit, în idiș, refrenul: “Basarabia țara mea” (grafiat: “Basarabia”, nu rusește: Bessarabia; și “*tzara mia*”, vezi nota la capitolul precedent); într-atât de mai-bine, încât pogromul rusec, declanșat de fiecare dată când Rusia își făcea semestriala criză de delirium tremens, dacă nu a fost cu totul uitat, atunci, din complexul eternei-victime-inocente-a-rusului (ah, sadomasochismul ruso-evreiesc!), a fost minimizat, minorizat, trecut pe al n-lea plan, după 1944 pe primul fiind avansat “masacrul făcut de români în Basarabia, Bucovina și Transnistria”, cel care “a devansat în timp, a egalat prin cruzime Auschwitzul”, citat din Matatias Carp...

Rezumat: evreii (nu doar din URSS, ei și din Polonia, Franța, Ungaria, Anglia, Italia, Turcia, Germania, Canada, Argentina, USA) au făcut fixație pe *Basarabia pierdută la 1918*, ca și cum a lor ar fi fost din moși-strămoși; de parcă ei ar fi, tragic, abandonat-o, după lupte repetate, sângeroase. Nu au încetat de a activa pe toate căile, unele sinucigașe, fiindcă în “România burgheză”, care includea Basarabia, peste trei sferturi dintre deținuții comuniști erau evrei. Grăitoare a fost și cerința-condiție insolentă, neinteligentă, provocatoare, pusă de evrei diferitelor comitete revoluționare întrunite pe solul Basarabiei în perioada 1917–1918 (până la 27 martie): vorbitorii să folosească în intervențiile lor numai limba rusă!, chiar dacă toți cei de față: evrei, germani, polonezi, bulgari, ucraineni, ruși, “basarabeni” fiind, fatal, cunoșteau româna, limbă a pământului, a indigenilor.

[O explicație a “iubirii de Basarabia” – sic! (“*Basaz-abia, tzara mia*”) există, însă evreii nu ar recunoaște-o pentru nimic în lume:

Prima, cronologic: una din utopiile sioniste așeza patria (eretz), statul, țara, evreilor pe un teritoriu cuprinzând: sudul Galiției, Maramureșul, Bucovina întreagă, nordul actualei Moldove, Basarabia (deși începând din 28 iunie 1940, evreii cereau. « vrem Moldova până la Seret ! » și Transnistria (Ucraina dintre Nistru și Bug).

A doua – cronologic – explicație: începând din 23 august 1939 – pactul Stalin–Hitler! – printre evrei a început a circula zvonul că în curând Tovarășul lor – Stalin va preface Basarabia românească în Republică Socialistă Sovieică Evreiască.

... Acestea sunt – nu-i așa? – afirmații scandaloase din punctul de vedere al “unor” evrei – numai că ele se reazemă atât pe documente oficiale sovietice,

cât și pe propria mărturie de foști militanți bolșevici, printre altele – și aparțin cercetătorului Mihail Bruhis, basarabean, evreu și comunist (fost membru al Comitetului Revoluționar pentru salvarea Republicii Moldovenești), autor al monografiei *Rusia, România și Basarabia – 1812, 1918, 1924, 1940*, redactată în limba rusă, publicată la Tel-Aviv în 1979, tradusă în românește de I. Țurcanu, editată la Universitas, Chișinău, în 1992.

Pe lângă *normalitatea* exemplară cu care tratează istoria, M. Bruhis are curajul de a produce procentaje, ba chiar *liste!* de evrei angajați în lupta pentru... salvarea Basarabiei din ghearele moșierilor, ale capitaliștilor români. În locul său, un *goi* ar fi fost pus la zidul Nürnbergului, iar în Franța actuală a prin-ministrului Lionel Jospin, a redactorului șef al instituției *Le Monde*, Edwy Plenel, ambii trotskiști militanți, ar fi fost pe dată condamnat pentru “propagandă rasistă și (sic) antisemită”.

Citate din monografia scrisă de Mihail Bruhis:

...aceste organe [din timpul revoluției bolșevice] nu au fost create de moldoveni. De pildă, în *Comitetul Central Executiv* din Basarabia, alcătuit din șase oameni, nici președintele (V. Lejava–Murat), nici secretarul (Alexandrovici) nu erau moldoveni; nici majoritatea membrilor (...) Și în componența *Comitetului Revoluționar pentru Salvarea Republicii Moldovenești (din care am făcut și eu parte* – (subl. mea, nota în subsol aparținând lui M.B) nu erau moldoveni”– (p. 89);

M. Bruhis mai explică: imbecilități lingvistico-politice precum: “popor /norod/moldovenesc”, “cultură moldovenească” și mai ales monumentala idiotenie: “limbă moldovenească” au apărut în 1924, odată cu constituirea, peste Nistru, pe teritoriul Ucrainei, a R.S.S. Autonome Moldovenești – cea *la* care urma(u)/trebuia(u) să se “re-alipească, sub steagul biruitor sovictic”, nu doar Basarabia, ci și “Moldova de peste Prut”, citește: Moldova dintre Prut și Carpați.

Reproducând o situație statistică dintr-o lucrare de istorie (sovietică), “Componența pe naționalități a organizației komsomoliste din RSSAM: 47,85% moldoveni, 27,40% evrei, 12,3% ruși, 3,5 «alte naționalități»”, M. Bruhis comentează în nota din subsolul paginii 203:

“Este o metodă special inventată (...) în scopul *diminuării rolului evreilor în mișcarea comunistă a Basarabiei* (subl. în text). Deoarece astăzi (1979, nota mea, P.G.) când evreii din RSSM ca și din întreaga Uniune Sovietică¹ *sînt caborîți până la starea de oamei lipsiți de drepturi politice*² nu e convenabil să se amintească faptul că *procentul participanților evrei la mișcarea comunistă din Basarabia depășea cu mult procentul evreilor din efectivul general al populației ținutului* (sublinierile mele, P.G.).

Mihail Bruhis reproduce, după lucrări clasice sovietice “liste”:

“...membrii organizației ilegale comuniste din Chișinău din perioada anului 1920, arestați: Bogopolski Haim, Luțenko Moisei, Saevici Faibisch, Frenkel Isak, Nicolaev Pavel, Volohov Vassili, Dudinski Moisei, Pohila Fedor, Gurevici Herș Leib, Lemkovici Feiga, Feierman David, Pupko Rubin, Bogopolskaia Ana, Svetkov, Goldstein Seiman, Bakal Israil, Sielberman Iosif, Rivilin Samuel”;

“...declarația arestaților învinuiți de complot în 1919, în « procesul celor 108 », semnată de următorii: N. Antoci, N. Stadzilo, A. Ostrovski, V. Slobodiniuk, X. Hendler, A. Upcer, R. Goldenstern, I. Friedman, Suris, N. Fleischer, N. Bercovici, R. Kogan, N. Muraviev, O. Timoșenko, G. Meidman, J. Petrov, E. Kojuharenko, N. Bronfman, Abramov, E. Suhov, K. Iordanov, G. Hendler, D. Senikliu, A. Bugodji, M. Koftear, B. Șut, A. Bercovici”.

“O simplă enumerare a activiștilor mișcării comuniste din Basarabia, în perioada anilor 20 (...): S. Bubnovski, M. Meiersohn, B. Abness, K. Galițki, B. Borisov, I. Krivorukov, M. Bubnovski, Krivenko, A. Rubinstein, M. Wainberg, P. Tkacenko, P. Lerner, P. Grinspun, M. Rabinovici, Volînski, M. Serebrier, R. Bubnovskaia, M. Feidman, I. Badeev, G. Belinskaia, T. Șenker, M. Ehrlich, S. Blanck, V. Holostenko, T. Mirskaia, R. Fischman, N. Vakulin, N. Poch, I. Peceniuk, M. Krasnoianov, I. Ciumak, A. Dobroceaiev, B. Naumov, (Kilimnik), M. Goldenstein, S. Sohein (Abekov), Heisiner, Zahlkind, A. Podolskaia (Tarasova), A. Barski, M. Bociacer, L. Kaceanovski, Kimberg, (Kurnosov), D. Kaușanski, O. Grinspun, M. Taliskaia, N. Bogopalski, M. Dubinski, J. Reidman, B. Ițikovici, D. Roitman, S. Goldenstein, S. Levensohn, S. Schito, Buzinovski, O. Volkova, J. Kipperwasser, R. Schutt, L. Roitman, R. Elbert, R. Grinspun”.

Analizând situația dintre 1920-1940 Mihail Bruhis scrie:

“Completându-și efectivele în principal cu oameni din rândurile (...) populației nemoldovenești, comuniștii Basarabeni (...) acționau împotriva autorităților [românești] în condiții grele pentru ei, în munca ilegalistă, chemând populația să se ridice (...) împotriva regimului, pentru alipirea Basarabiei la Rusia. Pentru că, scopul principal urmărit de comuniștii basarabeni era zmulgerea ținutului [Basarabia] de la România și alipirea la Uniunea Sovietică, aceștia nu se bucurau de simpatie în rândurile păturilor largi ale populației moldovenești și nici nu erau susținute de aceste mase”.

Iată încă un motiv al “neaderării maselor” :

“...prin alipirea teritoriului la România, moldovenii, din poziția unei naționalități oprite în componența Rusiei au devenit reprezentanți ai națiunii dominante (...) Toate legile și măsurile reactionare luate în detrimentul drepturilor minorităților naționale din România regală, ca « legea pentru apărarea muncii naționale »; « numerus clausus », « numerus valachicus » ș.a. nu lezau interesele moldovenilor basarabeni, **dimpotrivă** (subl. mea) îi așeza în condiții mai avantajoase comparativ cu alte naționalități și creau pentru ei o situație privilegiată în cadrul statului”³.

În același timp (1917-1940), dincolo de Nistru, în Uniunea Sovietică, se petreceau evenimente infinit mai tragice decât în Basarabia, fostă gubernie rusească devenită provincie a României.

Apelăm – ca și Mihail Bruhis – la fragmente de liste de comisari de toate gradele și funcțiile (scrierea numelor este șovăitoare : au fost întâi grafiate în rusă apoi “echivalate” în franceză) :

Marc Natanson, P.B. Axelrod, Grigore Gurevici, Semion Lurie (“Larin”), Leizer și Nahum Loewenthal, surorile Ka ;inerm Leon Deutschm Aptekelman, Parvus, G.T. Landaum V.S. Mandel, F.A. Stepun, Martov, Trotskim Grigori

Gherșunim Mihail și Abram Goetz, Dora Brilliant, L. Zilberg, Qzef M. Trilisser, Al. Gue, Pinkhous (Piotr) Rotenberg, Iakov Novomirski, Leon Ciornîi, I. Grossman-Roșcin, M. Winaver, L. Bramson, Zorin (Blumstein), Feierman, Socolnicikov, Dridzo-Lozovski, Oscar Rivkin, Lazăr Șațkin, Glazman, Sermuk, Dreîter, Efrem Slianski, Rozalia Zalkind-Zemliașka, V. Iudovski, I. Gamarnik, Lazăr Kaganovici, Arkadi Rozengolt, S. Nakimson, S. Zwilling, Zorah Grimberg, Evghenia Kogan, Semion Judovski, Qbram și Grigore Bielenki, Sqmuel Filler, Isaac Koltum, Moisei Frumkin, I. Rafailov, Iakov Brandemburski-Goldzinski, Isaac Zelenski, Semion Vaskov, Grigore Zusmanovici, Miron Vladimirov-Seinfinkel, A. Ghințburg, V. Volodarski, M. Urițki, I. Larin, Benedict și Iakov Sverdlov, Moise Haritonov, Simion Diamantstein, G. Melnicianski, Friman, A. Minkin-Menson, Gomberg-Worinm Iacob Fișman, Semion Kogan-Semkov, Tobinso-Stașevski, A. Halpern, Efrim Iqrciuc, Vselovod Volin-Eichenbaum, A.N. Mandelstam ("Liadov"), I.D. Iusefovici, A. Mikelson, Naum Galsburg, Gr. Zinoviev, Kamenevm Moisei Kalmanovici, Piatnițki (Iosif Tarhis), Isac Kizelștein, Lev Mihailovici (Elinson), A. Taratut (Aron Tuflevici), Spitzberg, Gubelman-Iaroslavsk, Solomon Slepak, Boris Maghidov, Abraham Deborin, Iakov Lifșit, Al. Goikbarg, Lazar Kogan, Ilia Kit-Vitenko, Slianski, Josef Furman, A. Rosenholt, J. Drobkin-Gusev, D. Vaiman, L. Glezarov, Pecerski, G. Bitker, Bela Kun, Hodorovski, M. Lakevici, V. Lazarevici, N. Zorkin, I. Iakir, T. Hvestin, Israel Razgun, Boris Goldenberg, Modest Rubinstein, Boris Ippo, Mihail Landa(u), Lev Berlin, Boris Skundin, Moise Vinnițki (Japonezul), Rebeca Plastinia, Nadejda Ostrovskaia, Cecilia Zelikson-Bobrovskaia, Evghenia Main-Bosch, Elena Mais-Rozmirovici, I.I. Miț, A. Shilman, Isac Grinsberg, S. Turovski, J. Rubinov, Leon Kraini, Ben Gherson, Israel Leplevski, Zinovi Katznelson, Samuel Moghilevski, Lev Levin-Belski, Nahum (Leonid) Etington, Isac (Simion) Schwartz, Matvei și Boris Berman, Boris Poser, Iacob Agranov, Iacob Blumkin, P. Raivid, Eidman, A. Schlichter, Gopner, Levin, J. Goldin, Rqihmqn, N. Margolin, Kretzberg, Lev Mayer, Leonid Vul, Semion Ghendin, Karl Pauker, Evsei Schirzindt, Gr. Heifetz, Stromin-Stroiev, frații Nehamkin, Boris Stein, Litvinov, Grunzemberg-Borodin, Qbram Hasis, Lev Mehliș, Moise Rukimovici, Iacob Iakovlev-Epstein, Henrik Iagoda, V.G. Feighin, M.M. Wolf, G.G. Roșal, M.G. Ghercicov, M. Kalmanovici, M. Kolțov-Friedland, M. Litvin, Isac Șapiro, Kaplan, Simion Firin, Iacov Rapport, Naftali Frenkel, Wolf, Boescher, L. Berenson, A. Dofman, Injir, Lojovețki, Kagner, Anghert, Iacov Moroz, Șeiman, Graci, Arm...

Ș. a., ș. a., ș. a.,

După 23 august 1944 în România :

Ana Pauker, Iosif Chișinevski, Leonte Răutu, M. Roller, Vasile Luca, Ghizela Vass, Valter Roman, Ana Toma, Alexandra Sidorovici, Brucan, Voitinovici...

... Nicolski (Grünberg), Sergiu Nicolau (Nikonov), Victor Nicolau (Sașa Cacica), Vidrașcu (Didenko), Rangheț, Protopopov, Petruc, Gonciaruc, Alexeiev, Gribici, Silvia Ebner, Löbl, Teodor Rudenko, Pantelei ("Pantiușa") Bodnareenko, Borilă, Coliu, Bucikov, Teșanu, Oprescu, Schlesinger, Bercovici, Ijak, Szabo Eugen, Ștrul Mauriciu, Andrei Zalman, Nenciu, Hirtsch,

Hida, Friedlander, Kohner, L. Năvodaru, Sadovici, Gluvacov, Breban, Grigore “Grișa” Nahum (șeful comandoului care a furat din Arhive dosarele tratând “Basarabia și Evreii”), Mănescu, Ranga, Mazurov, Milea, Dulberger, Antoniu (Aritonovici Samy), Andreescu (Matușevici Nathan), S. Fischer, S. Ziegler, Răzvan Sergiu, Roșca, Milescu (Davidovici), Ciaslavski, Franka, Turkischer, Haber, Butika, Hary Bogdan, Ervin Voiculescu, Fux Beria, Herșcovici, Zeiss, Kohn, Edelstein, Rodelstein, Hâncu Wistig, Popic, Dascălu, Goldberger Miklos, Hollinger, Herișan, Zeller, Kohler, Patriciu, Pacher, Pangrațiu, Löwi, Massler, Schwebelm Gruia, Roth, Breiner (Beinerm Bayner), Sigismund, Preiszler, Sternm ș.a., ș. a, ș. a...

NOTE

1. Nu doar din RSSM – și nu doar din URSS, ci în toate țările europene din “Lagărul Socialist”

2. Lui M. Bruhis i-a scăpat o mărturisire despre realitatea sovietică: așadar începînd de la Revoluția bolșevică din 1917 până în jurul anului 1972 (deci peste o jumătate de secol), evreii făcuseră parte din *altă* categorie de cetățeni (sovietici, se înțelege), cea a minoritarilor (numeric) supra-privilegiați, cu un termen vulgar, dar exact: casta ștabilor; a celor care aveau – spre deosebire de restul membrilor societății socialiste în drum spre comunism”, *drepturi*: politice, economice, culturale, dreptul de pașaport – intern, dar și extern... Dar vai lor, evreilor sovietici, trup și suflet devotați cauzei comunismului, din primele zile ale Marii Revoluții din Octombrie: de prin anii 70, fără a se mai ține seama de meritele lor istorice în edificarea primului stat comunist, deci a primului stat terorist din lume (cu pornire în « Teroare!, Teroare!, Teroare! » cuvânt de ordine rostit de Lenin, pus în practică de Trotski, dus la perfecțiune de Stalin), printr-o hotărîre bruscă, neașteptată, adevărată lovitură de trăznet ! din partea ne-evreeilor : ruși, ucrainieni, ...“antisemiți”, evreii *fuseseră coborîți* la nivelul celorlalți cetățeni sovietici, etern fără drepturi... Ce nedreptate, ce ingrățitudine !

Cobarîre să fi fost ? Sau doar o vulgară – dar cât de tragică, pentru evreii din lumea întreagă ! – *egalizare* percepută și denunțată ca “persecuție antisemită” ? În realitate era o nevinovată atingere a supra-drepturilor înșfăcate și păstrate cu ferocitate de “egalitariștii comuniști” din casta ... *privilighenției* !

Această măsură istorică (subliniere neironică) a provocat pe de o parte “*fenomenul refuznik*” (prezentat de evreii sovietici drept “persoana care refuză... sistemul politic comunist. Prezentare abuzivă, auto-prezentare a respectivilor indivizi ca dizidenți. În realitate, **refuznik era acel evreu sovietic căruia i se refuzase viza de emigrare în Israel – deci sionist.**

Pe de altă parte – să zicem : pe coasta de răsărit a Americii de Nord, mai precis la Harvard – “ideologii” care dominaseră universul intelectual – și nu doar american – și-au întors pe dos discursul : de unde până atunci erau partizanii “echilibrului terorii” între Est și Vest (fiind marxiști și filo-sovietici din tată în fiu), brusc s-au declarat împotriva “Imperiului Răului” (reprezentat firește de URSS, creația lor). Atunci și acolo a luat naștere “neo-conser-

vatorismul”, iar gânditorii de foarte-foarte-stânga de până în acel moment au devenit – ca prin minune – de foarte-foarte-dreapta și consilieri ai lui Reagan – acum ai lui Bush Junior, “patrioți americani apărând interesele Israelului”.

Încă o dată : cât timp în URSS și în țările din Europa de Est evreii au făcut parte din elita bolșevică, nomenclaturistă, bucurându-se de supra-drepturi, evreii americani, marxiști (de nuanță – sic – trotskistă) au jucat rolul de agenți de influență (teroriști) ai sovietismului ; de cum evreii din Raiul Socialist au fost declasați, “coborîți” la nivelul cetățenilor de rând, marxiștii americani filo-sovietici au perceput măsura ca pe un... pogrom, dar s-au ferit să o atace ca pe una “rasistă și antisemită” (pleonasm folosit în Franța) ci au prefăcut-o în una strict “ideologică”, iar ei înșiși s-au prezentat ca anti-sovietici, anti-marxiști, “patrioți americani”. Așa s-a ajuns la paradoxul comic al unor evrei kaghebiști notorii (precum Brucan, Tismăneanu, Radu Florian și alți Oișteni din oiștea New York – Tel Aviv), ce vor să ne ferească, acum, cu democrația lor, după ce ne-au fericit cu comunismul, tot al lor. Unul din acești oișteni, fiu al unui kaghebig din Brigăzile Internaționale anti-spaniole, evreul Vladimir Tismăneanu-Tismenițki, instrumentează deja, la București, procesul comunismului ... păstrând caracterul de feroce terorist al eternului komisar, în influența exercitată în viceversitatea-i consecventă...

3. Este și acesta un punct de vedere – al fostului minoritar ultra-favorizat chiar față de majoritari, în Imperiul Țarist, devenit, în Regatul României, un minoritar ca oricare altul...

6. O istorie de tip sovietic a “antisemitismului” românesc

Cel mai cuprinzător catalog al ororii a cărei victimă a fost comunitatea evreiască din România în timpul celui de al doilea război mondial se datorează lui Matatias Carp și se intitulează: **Cartea neagră – Suferințele evreilor din România 1940–1944**, cu o prefață de Alexandru Șafran. Folosesc ediția a II-a îngrijită de Lyra Benjamin, în 3 volume, editura Diogene, București 1996:

“Radu F/or/an: Din Prefață la ediția a II-a

“Cartea neagră a lui M. Carp face parte dintre **lucrările adresate istoriei, scrise pentru istorie** (subl. mea, P.G);

“Ziariști și istorici le neagă [faptele, adevărurile – n.m.], « le scuză », ca și când umanitatea n-a înfierat **o dată pentru totdeauna** (s. n.) crima de genocid prin verdictul Tribunalului de la Nürnberg. (...) Cea mai neagră pagină din istoria țării nu este cunoscută de numeroase generații care n-au trăit-o, asupra cărora se revarsă neconținut¹ texte ce le dezinformează, mistifică natura și acțiunea regimului antonescian”. (...) “Oameni de toate vârstele asasinați cu cruzime sunt omorâți a doua oară prin anihilarea destinului lor tragic, a memoriei lor.” (...) “Respectarea **memoricăi celor ce au fost uciși datorită discriminării rasiale**²) (s. m.) face parte din demnitatea elementară a oamenilor”. “În lumea de azi **istoria respinge fără apel tentativele mistificării sale, ale ascunderii umbrelor și tragediilor ei**³ (s. n.)”.

“Goldstein-Goren din partea Fundației Goldstein-Goren

“Ca președinte al Fundației și ca evreu (...) născut în România, în 1905, am creat în 1987, pe lângă Universitatea din Tel-Aviv un centru de studiere a istoriei evreilor așezați pe meleagurile românești încă de prin secolul al XIV-lea”.

Lyra Benjamin – Notă asupra ediției

“ ... în ediția de față s-a păstrat textul original chiar și atunci când unele formulări se dovedese marcate de optica supraviețuitorului”.

*Dr. Alexandru Șafran, Rabin șef al Cultului Mozaic din România –
Prefață (București 21 ianuarie 1946)*

“Exercitarea aptitudinilor memoriei la o colectivitate trebuie să aibă în vedere un scop moral”.

“Iudaismul care vede Istoria străbătută de Duhul lui Dumnezeu, ce se

manifestă prin legi etice inexpugnabile atribuie funcțiunii de aducere aminte o funcțiune primordială. Regulile vieții etice evreiești porced de la comandamentul aducerii aminte. (...)

“Ca popor, Biblia ne-a învățat de la început să ținem minte, să nu uităm. « Adu-ți aminte de zilele cele demult, cugetă la neamurile trecute! » Ni se atrage luarea aminte, cu stăruință, ca nu cumva să uităm, de pildă, neazurile pricinuite în vechime de amaleciți. « Adu-ți aminte cum s-a purtat cu tine Amalec pe drum, când veneați voi din Egipt... nu uita aceasta! » (subl. mea, P.G.). Noi, gândindu-ne la episodul amalecit, avem să tragem învățăminte. Vorbind oamenilor, noroadelor lumii despre acest episod, Biblia supune pe fiecare în parte și pe toți laolaltă unui proces moral, le aduce înaintea privirilor motiv de judecată, de socoteală, de revizuire a conștiinței⁴.”

(...)“Rostul etic pe care autorul l-a propus alcătuind această lucrare va fi și prin aceasta atins, dacă ea va contribui la respectarea comandamentului simplu, sinaic: « Să nu ucizi! »”

Matatias Carp – Cuvânt înainte, Ianuarie 1946

“Toate afirmațiile cuprinse în această lucrare sunt controlate, verificate și se sprijină pe dovezi (...).”

“Materialul a fost adunat încă din iunie 1940, iar sistematizarea am început-o în primăvara lui 1943.

ajutat de o singură colabor(ato)are : soția mea.”

Vol. 1 « Legionarii și Rebeliunea »

Pagina 24, nota 2 din subsol :

“Recensământul oficial efectuat sub guvernul Antonescu, cu secțiune specială pentru locuitorii de origine etnică evreiască. În Basarabia și Bucovina, provincii cedate (subl. mea, P.G.) URSS în iunie 1940 și *cotropite*⁵ (subl. mea) în vara anului 1941.”

Pagina 38:

“Evreii (din Basarabia și Bucovina de Nord – n.m.) au fost jefuiți de *trupele de ocupație*⁶” (sublinierea mea, P.G.);

Pagina 55, Nota din subsol, în legătură cu “*scăpările de ură și incitare la asasinat din întreaga presă*”:

“Pamfil Șeicaru, bunăoară spunea răspicat și fără înconjur într-un “Apel către Români”, în *Curentul* din 2 iulie 1940: « lunile iulie și august să manifestăm un maxim de disciplină națională (s. mea). Evreii însă să se gândească lucid la ziua de mâine. La acel “mâine” care se apropie cu fulgerări de furtună. Să nu fie acel mâine al crâncenelor răfuieli, să nu fie acel mâine al scrâșnirilor de dinți, al remușcărilor văicărite... (s. mele, P.G.). Răbdare și liniște pentru acel mâine care vine implacabil ca și destinul⁷ »”).

Pag. 89:

“Cronologia istorică a persecuțiilor împotriva evreilor” începe de la “6 septembrie 1940: “*Regele Carol al II-lea abdică de la tronul României și încredințează generalului Ion Antonescu conducerea statului, acordându-i puteri dictatoriale*”⁸).

Pag. 126:

“27 noiembrie 1940: (...) D-na Eva Goldenbeng din Alea Modrogan nr. 9 revenind din oraș acasă, a găsit în apartamentul său *un grup de refugiați*”⁹) (s. mea) care luaseră în stăpânire tot mobilierul, covoare, îmbrăcăminte, lenjerie, veselă, etc.”

Vol. 2 – “Pogromul de la Iași”

Pag. 7, din “Lămurire

“...*teritoriile cotoșite* (s. m.) la răsărit de Prut”.

Pag. 9 “Privire generală istorică”

“în lunie 1941 opera teutonă de exterminare a evreilor încă nu începuse¹⁰ (...) De aceea Iași – simbol monstruos de prigoană, jaf și măcel – nu găsește termen de comparație înapoia sa, ci numai în lunile și în anii următori, la Odessa, Goltă, Katyn¹¹, Kiew, Maidanek, Auschwitz, Belsen...”

Pag. 10:

“Pogromul de la Iași are rădăcinile adânc înfipite în putregaiul politic al pseudo-democrației românești¹². (...) El nu a început în « Duminica ceea » **de 29 iunie 1941**; nici cu trei zile înainte [la 26 iunie, n. mea] când s-au produs primele omoruri; nici la 22 iunie când s-au deschis ostilitățile; **nici la 6 septembrie (1940)** – precizarea și sublinierile mele, P.G.), cu un an înainte când s-au înscăunat Ion Antonescu cu legionarii săi și nici măcar la 27 decembrie 1937 când Carol al II-lea (...) a încredințat destinele țării guvernului antisemit al lui Goga și A. C. Cuza. Originile pogromului de la Iași, ca și ale întregului lanț de crime, jafuri și suferințe ce i-au urmat până la 23 august 1944, trebuiesc căutate într-un trecut îndepărtat (...)“ [în] “Sistemul oficial antisemit¹³) de guvernământ inaugurat la 1867”(…).

“... cele 275 pogromuri organizate de oligarhia și poliția țaristă în 1905–1906 nu au dat decât¹⁴ câteva sute de morți”.

Pag. 12:

“Când s-a aflat că operațiunile militare germano-române de la capul de pod Sculeni au fost zădărnice *prin dibăcia și bravura infanteriștilor și tanchiștilor sovietici*¹⁵) (subl. mea, P.G.), neliniștea s-a transformat în panică”.

Pag. 13:

“Dar anii s-au scurs și a venit ziua în care au căzut lanțurile. La 23 august

1944 Armata Roșie a eliberat nu numai pamântul ramânesc, ci și sufletele încâtușate. Zorii zilelor de libertate și democrație au luminat atunci pentru prima oară orizontul Ramâniei” (s. mea și trimiterea la proza-de-stat-și-de-partid semnată: Lilly Marcou).

Pag. 16:

“Direcțiunea Generală a Poliției din Ministerul Afacerilor de interne – vestita Siguranță – va rămâne în istoria prigoanelor reacționare cu o faimă de multe ori egalată cu cea a Ohranei țariste¹⁶⁾ a Intelligence Service-ului britanic¹⁷⁾ sau a Gestapo-ului german. Decenii de-a rândul metodele ei sălbatice de teroare și tortură au înăbușit inițiativa de libertate și progres, iar celulele ei ferecate au închis oamenii muncii și pe îndrăzneții mucenici pentru o viață mai bună a poporului (s. m.).

Pag. 23, “Cronologie istorică 19 iunie – 6 iulie 1941” :

“Războiul monstruos al fascismului¹⁸⁾ împotriva Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice (s. n.) – de multă vreme hotărât...”

Pag. 25:

“La (...) Sculeni¹⁹⁾ se desfășoară un măcel îngrozitor, preludiu demn de tragedia ce se pregătește la Iași. Acolo hoardele cotropitoare s-au lovit din prima zi de rezistența eroică a Armatei Roșii (sic). O încercare vicleană reușise grație surprinderii și un cap de pod mărunț de vreo 5 km adâncime fusese stabilit pe malul nistrean al Prutului. Acolo și-au înfipt călcâiul (sic) două batalioane din regimentul german 305 comandat de colonelul Buck și batalionul maior[ului] Garaiaș, din regimentul 6 vânători de munte comandat de colonelul Emil Maties. Ofițerii acestui regiment blestemat, care a semănat moarte pe tot drumul de la Sculeni la Odessa au cerut în mod special comandamentului german și li se repartizeze tocmai acel sector, pentru a se răzbuna pe evrei (subliniat în text) care i-ar fi umilit în retragerea din 1940” (celelalte sublinieri îmi aparțin – P.G.).

Pag. 74:

“Masacrul de la Sculeni, nr. 23, Depoziția martorului Lt-col. Mureșanu Romulus, audiat în ziua de 27 iunie 1947 de către judele instructor special g-ral C. A. Av. Ionescu Enanoil”:

“(...) Ofițerii din R[egimentul] 6 V[ânători de Munte] cu garnizoana în Bălți – din informațiile pe care le dețin – fiind umiliți în timpul retragerii din Basarabia în 1940, au cerut și au obținut de la comandamentul german pe lângă care erau afectați ca să li se repartizeze ca sector de luptă Sculeni, cu intenția de a se răzbuna pe evreii care-i umiliseră “ (subl. mea).

Pag. 76:

“Nr. 25 A: Apostila pusă de col Maties Emil (...) pe ordinul din 30 iulie 1941:

“« Eu știu că s-a răspuns la această chestiune:

“« De mirare că se mai revine într-o chestiune din care ostașii acestui regiment de la Sculeni au avut mult de îndurat de pe urma tuturor jidanilor rămași în acest târg (s. m.). De aceea au fost executați conf. ord. Sup.²⁰⁾. »” (subl. în text).

Vol. 3 – “Transnistria”

Pag. 7: “Privire generală istorică”:

“Pe pământul acesta [dintre Nistru și Bug] s-au desfușurat câteva secole de viață și durere evreiască.”

Pag. 8:

“*Aurora timpurilor noi s-a arătat după aceea [după ultimele pogromuri rusești, cele din 1917], luminoasă și plină de speranță. Aproape un sfert de secol evreii dintre Bug și Nistru au trăit ca oamenii între oameni*²¹.” (subl. mele).

Pag. 9:

“Ceva mai apăsăți, în liniște relativă și superficială – întrerupți mereu de violente și sângeroase manifestări de ură ale drojdiei, încurajată de conducerea superioară (sic!) românească²² au trăit evreii dincoace de Nistru²³.”

Pag. 27: “Cronologie istorică”:

“29 iunie 1940: în executarea convenției de cedare a Basarabiei, a Bucovinei de Nord și a câtorva localități din județul Dorohoi²⁴, începe retragerea trupelor române de-a lungul întregii frontiere, de la Ceremuș la Dunăre. Unitățile venite din Basarabia peste podurile Prutului, de la Galați până la Herța, *se pare* (s. m.) că au avut o atitudine demnă și liniștită²⁵. În orice caz, nu s-au semnalat în urma lor fapte remarcabile²⁶. Cele intrate în țară peste Prut și Siret în Bucovina au comis crime și masacre oribile ale căror victime au fost mulți evrei din orașele și satele așezate pe drumurile de retragere.”

Pag. 33:

“Amata *invadatoare* (s. m.) a făptuit masacre în toate satele locuite de evrei din județul Storojineț”;

Pag. 34 :

“5 iulie 1941. La Rostochi-Vijnița au fost măcelăriți aproape toți evreii (...) Măcelul *a fost făptuit de localnici* (subl. mea) cu sprijinul soldaților români”²⁷.

“[Briceni, Lipcani] târguri cu vechi așezări evreiești sunt pustiite de *hoardele în trecere*” (subl. mea).

Observații provizorii

1. **Românii acuzați** de masacrarea evreilor **au fost condamnați (mulți au fost executați)** între 1944 și 1951, după cum arată și numeroasele documente reproduse de M. Carp ; dar **evreii vinovați** de persecutarea, de masacrarea ne-evreilor, a românilor, înainte, în timp, în numele apărării sovietismului ? Pe când Nüremberg II, fie și după 62 ani ?

2. “Concepția istorico–geografică” a lui Matatias Carp, nu un oarecare ciocănar, nici doar telal abia știutor de carte, nici ucenic croitor școlit apoi la Moscova, ci un, dragă-doanne, intelectual (avocat, secretar al Uniunii comunităților Evreiești, fiu al unui senator, gazetar, scriitor): prin logică-inversă, gândire de beton-armat și limbă-de-lemn, este riguros aceeași

cu a ultimului activist bolșevic.

3. În cele 3 volume alcătuind *Cartea neagră* ... nu există o singură menționare a *întregului adevăr*:

a) *înainte – în timp – de “Transnistria”* existase o “Săptămână Roșie” – în Basarabia, în Bucovina de Nord și în Herța – adevăr istoric pe care istoricul M. Carp îl tace în mod răsunător ;

b) în Transnistria fuseseră deportați de către români și *țigani*.

Cum rămâne cu obiectivitatea cu care a fost scrisă și această *istorie* sub veștmântul: **mărturie**? Cum rămâne cu monopolul instituit de evrei asupra suferinței? Potrivit autorului a existat *un singur genocid*: al Evreilor; *doar* Evreii au fost lichidați de români²⁸).

NOTE

1. Cât de “neconținut” s-au revărsat textele “dezinformatoare”? *Între 23 august 1944 și 22 decembrie 1989 (45 de ani în România nu a putut fi imprimată și difuzată o singură propoziție despre exacțiunile evreilor dintre 28 iunie 1940–22 iunie 1941 – și după 23 august 1944, victime: ne-evreii; autorul ar fi fost, pe loc. arestat-condanat și pentru “ură de rasă*. În schimb, despre exacțiunile românilor, victime: evreii, au fost tipărite, difuzate, popularizate zeci, sute de volume de mărturii, romane, poeme, piese de teatru, filme... Scriind : “confirm, **după 50 ani** (subl. mea, P.G.) că M. Carp redă cu exactitate...”, Radu Florian indică momentul scrierii prefetei: 1990-1991. Or până atunci se adunase o bibliotecă imensă – și *unilaterală*. Faptul că Radu Florian este supraviețuitor al Trenului Morții nu-i dă dreptul de a minți, de a trafica adevărul istoric privitor la “tăcerea” asupra suferințelor evreilor și de a acuza vacarmul și cantitatea “textelor dezinformatoare”. Radu Florian : bolșevic fanatic, fanatic anti-român, mi-a fost lector de marxism-stalinism la Universitatea București și anchetator-acuzator (împreună cu Al. Graur, M. Novicov, Iorgu Iordan “și alți tovarăși în civil”) în “procesul” înscenat în iunie 1956 la decanatul Facultății de Filologie – acuzații: afirmasem că Basarabia (de la ea pornim, la ea ajungem...) este românească, a fost re-răpită nouă de ruși; că “limba moldovenească” nu există, în “Republica Moldovenească” se vorbește limba română; că războiul împotriva Finlandei, din 1939, fusese unul “nejust” (de agresiune), nu “just”, cum ne explicase la curs tovarășul nostru de nădejde Radu Florian.

2. În capitolul următor se va vedea – cu probe – că “discriminarea rasială” (“ura de rasă”) nu a avut nici o legătură cu tragedia.

3. Numai tragediile suferite de evrei – nu și cele provocate de evrei...

4. Neînțelegând trimiterea la “episodul amalecit m-am adresat Bibliei în românește, 1968, *Ieșirea* cap. 17:

“8. Atunci au venit Amaleciții să se bată cu Israelii la Rafidim.

9. Iar Moise a zis către Iosua: «Alege bărbați voinici și du-te de te luptă cu Amaleciții! (...)

“13. Și a zdrobit Iosua pe Amalec și tot poporul lui cu ascuțișul săbiei.

“14. Atunci a zis Domnul către Moise: «Scrie aceasta în carte spre pomenire și spune lui Iosua că voi șterge cu totul pomenirea lui Amalec de sub cer! »

“15. Atunci a făcut Moise un jertfelnic Damnlui și i-a pus numele « Domnul este scăparea mea ! »”

“16. Căci zicea: « Pentru ce mi-au fost mâinile ridicate spre scaunul Damnlui [în timpul luptei, “când își ridica Moise mâinile, biruia Israel; iar când își lăsa el mâinile, biruia Amalec” – n.m.] de aceea va bate Domnul pe Amalec din neam în neam!”

Am confruntat cu varianta franceză, *La Bible*, Gallimard, Pléiade, 1956:

“16. «Puisqu’une main est contre le trône de Iah. guerre de Iahvé contre Amalec de génération en génération!»

Si cu varianta ecumenică – tot franceză – *La Bible* (TOB), Poche, 1979:

‘16. « *Puisqu’une main s’est levée contre le trône du Seigneur, c’est la guerre entre le Seigneur et Amalec d’age en age!* » »

Tot nu am înțeles ce a vrut să spună A. Safran: care o fi, aici, “procesul moral”? Despre ce fel de “judecată, socoteală, revizuire a conștiinței” vorbește? “La Rafidim” s-au înfruntat două tabere: “Au venit Amaleciții să se bată cu israeliții”. Motivul încăierării? Vechi cât lumea: Israelii încălcaseră teritoriul Amaleciților (întins din sudul Palestinei până în apropierea Egiptului, în peninsula Sinai). Morala? Din spusele rabinului Safran: invadatorul (prin gura cronicarului evreu), învingând cu ajutorul lui Iahve, are în mod necesar dreptate (în numele lui Iahve), iar invinsul (cu ajutorul lui Iahve) este pedepsit și cu uitarea în vecii vecilor – în numele lui Iahve.

Aceasta nu poate fi considerată morală. Pentru că este parțială, deci șchioapă : A. Safran pretinde că “episodul” se adresează “noroadelor, oamenilor, lumii”, adică și ne-evreilor. Da de unde! O învățătură astfel prezentată este numai pentru uzul evreilor : ca toți invadatorii, reclamă **dreptul lor la ocuparea unor teritorii străine – în virtutea “poruncii lui Iahve” și în numele lui** – așa cum Turcii ascultau de “porunca lui Alah”, făcând ce făceau în numele lui, cruciații “în numele lui Cristos”, Rușii în numele Țarului, bolșevicii “în numele lui Marx, Lenin, Stalin – și în al Revoluției din Octombrie”... Evreii au încercat să pună stăpânire pe Basarabia (și pe împrejurimi), întâi în numele lui Hertzl, inventatorul sionismului, apoi în Săptămâna Roșie din 1940, în numele lui Stalin, inventatorul “Republicii Socialiste Sovietice Evreiești” pe pământul românesc al Basarabiei.

5) Nu **cedezi** decât ceea ce **îți aparține, de drept** (altfel, ai restitui); deci nu poți **cotropi** teritorii anterior *cedate sub amenințare*, ci **re-cuceri**. “Viziune” istorico-geografică a unui sovietic, fiu de komisar bolșevic (rus). asiat, nu a unui, orișicâtuși, europenizat cetățean român, jurist de profesie și fiu de senator.

Nu a existat vreo convenție, vreun pact, vreun act de cedare a Basarabiei, a Bucovinei de Nord, a Ținutului Herța. “Hărțile” pe baza căreia *sovieticii au ocupat prin violență pământurile noastre* a(u) fost... patru:

1. “Nota ultimativă” a Sovieticilor din 26 iunie 1940;
2. Răspunsul guvernului român (27 iunie) – refuz motivat;
3. Nota ultimativă sovietică din noaptea de 27 iunie 1940;
4. Răspunsul (28 iunie 1940) – acesta :

“Guvernul român, pentru a evita gravele urmări pe care le-ar avea recurgerea la forță și deschiderea ostilităților în această parte a Europei, **se vede silit să accepte condițiile de evacuare specificate în răspunsul sovietic**” (subl. m., P.G.).

Deci nu a fost **cedare**, nici **retrocedare**, nici **restituire**; ei **evacuare**. Dealtfel Gh. Tătărescu (prim-ministru în timpul Săptămânei roșii) și-a intitulat o carte : “**Evacuarea** (s.m.) **Basarabiei și a Bucovinei de Nord**”.

6) În concepția materialist-istorică de tip sovietic a martorului-cronicar M. Carp, (anticipându-l pe Radu Florian) “trupe de ocupație” erau... cele... românești, liberatoare ale unui teritoriu istoric-geografic românesc, ale unei populații românești – teritorii și populație ocupate de străinii năvălitori: rușii bolșevici...

7) a) Exemplu de grosolană falsificare a unui citat: incitare la asasinat, cum pretinde M. Carp, cu o rea-credință vădită, traficând, interpretând pe dos îndemnul:

“Să manifestăm un maxim de disciplină națională”? Din contra: Șeicaru cerea “răspicat”, vorba lui M. Carp, la 2 iulie, în plin masacru al românilor : disciplină, deci reținere. Inșă avertiza: crimele comise în timpul evacuării Basarabiei, Bucovinei și Herței, între 28 iunie și 3 iulie 1940, nu vor rămâne fără *răspuns-răsplată*.

“Răspunsul” (*Ochi pentru Ochi, Dinte pentru Dinte*), cumplit, a venit, **după un an**, începând de la **22 iunie 1941**, ca urmare a descoperirii întinderii atrocităților comise în doar 12 luni de ocupație (până atunci doar bănuite și aflate din mărturiile românilor transnistrieni

refugiați în România și a polonezilor supraviețuitori ai ocupației sovietice a estului țării lor, după 17 septembrie 1939 – și ei refugiați la noi).

b) Exemplu de grosolană falsificare a adevărului istoric. Pamfil Șeicaru nu era “antisemit”, cum dă de înțeles M. Carp, foarte bine plasat ca să-i cunoască... dosarul, Potrivit documentelor publicate de Victor Frunză în *Destinul unui condamnat la moarte : Pamfil Șeicaru*, 2001, rugat de Sergiu Dan, de la Centrala Evreilor, să intervină “în favoarea lui Mișu Benvenisti și a sioniștilor aflați sub anchetă” în chestiunea emigrării spre Palestina, “antisemitul” a scris numaidecât lui Antonescu ; în decembrie 1941, în plină campanie oficială împotriva evreilor, “antisemitul” a organizat la *Curentul* o întâlnire a veteranilor de război (Primul), la care au participat și patru evrei decorați cu *Virtutea Militară* ; o altă notă a Siguranței (22 martie 1944) spune : Evreii reîntorși din Franța își manifestează simpatia pentru dl. Pamfil Șeicaru. Grație intervenției energice a acestuia pe lângă autoritățile franceze și germane au putut avea facilități de transport și chiar cei arestați au fost eliberați, după ce la o primă intervenție (...) a legației române nu se obținuse un rezultat satisfăcător” ; în fine, “antisemitul” Șeicaru avea la *Curentul* (“fițuică fascistă”, cum o considerau evreii) ca șef de cabinet pe “Domnul Firoiu” (Willi Feinstein), în redacție lucrau Bercu și Râmnicănu (Finkelstein), iar când, în 1943, (!) rămăsese fără secretară, o angajase pe “doamna Apotheker” ! Nu este vorba doar de ingratitudinea evreilor, ci de consecvența ocultare a adevărului-adevărat din partea lor.

8) Data faniezigistă propusă-impusă de Matatias Carp (vol. 1, p. 89): **6 septembrie 1940**. El pretinde că *atunci* au început a fi persecutați evreii în România... ; și că *de atunci* începe “Istoria” – nu mai devreme, de pildă din 28 iunie același an), când evreii îi persecutau pe români în numele Rusiei; nici măcar din 30 august: cedarea Ardealului de Nord. Nu! Aceste tragedii naționale nu îi priveau pe evreii cetățeni români, doar cele comunitare, ba cea din Săptămâna Roșie trebuia ocultată, negată. Evenimentul “6 Septembrie” este marcat astfel în Istoria României în date (1972), lucrare în tradiția lui Roller :

“(...) *Izolat, compromis prin politica externă șovăitoare și prin atitudinea capitulantă în fața agresiunii și silit de fasciștii români și germani* (sic – nu și de fasciștii sovietici)? – și mai pe limba română /sic/ a evreilor: “fasciștii bolșevici”? n. m. P.G.), *Carol al II-lea abdică, transmitând prerogațivele regale fiului său Mihai*”.

Aceasta să fi fost, pentru evrei, tragedia “momentului 6 septembrie”: abdicarea lui Carol II? M. Carp vrea să dea de înțeles că regele fusese protector al evreilor, iar alungarea lui deschisese “era persecuțiilor anti-evreiești”?

Dar Carol nu fusese protector al evreilor, ci nerușinat profitor (și) de pe urma lor ! Abdicarea lui prea-târzie ne costase pe noi, ne-evreii din întreaga țară *stricarea* societății românești, și așa *fragilă; fracturarea* ei în două tabere artificiale, antagoniste: carliștii și... ne/anti-carliștii; *putrezirea* prea-multor personalități – e drept: nu deosebit de verticale de-acasă; *inventarea partidului unic și a Pre-Cântării României* – ce să mai vorbim de politica de cedări teritoriale...

“Atitudinea capitulantă” a subiectului logic (Carol II) se manifestase mai întâi prin cedarea Basarabiei rușilor, apoi, la două luni, prin cedarea Ardealului de Nord ungarilor... Dacă M. Carp ar fi indicat – de pildă – data de 14 septembrie 1940 (Proclamarea statului național-legionar), ar fi fost de înțeles... Altfel, nu.

În fapt, **Istoria conflictului** dintre români și evrei – și care a dus la tragedia din 1941- 44 – începe **din 1917**, de la revoluția bolșevică – ba chiar **din 1878** –, vezi mai departe nota 13 b) . Or “istoria” scrisă de evrei (Biblie fiindu-le *Cartea Neagră* editată în URSS, în 1945, sub direcția lui Ilia Ehrenburg și a lui Vassili Grossmann) ocultează atât activitatea vreme de 22 ani (1918-1940), mai ales a bolșevicilor evrei împotriva noțiunii și a realității: **România Mare**, de la 1918, cât și **tragedia ne-evreilor dintre 28 iunie 1940 și 22 iunie 1941** (începutul evacuării Basarabiei, Bucovinei de Nord, Herței, părăsite în urma diktatului sovietic din 26 iunie 1940. Conform Pactului Hitler-Stalin din 23 august 1939 – și începutul războiului în Est). În Istoria scrisă de evrei nu există nici perioada ce începe la 23 august 1944 și care a durat, pentru restul

României, până în decembrie 1989, însă pentru Basarabia și Bucovina durează – și va mai dura cine știe câte decenii, datorită tembelismului, inconștienței criminale a “românilor” I. Iliescu, P. Roman, E. Constantinescu, Pleșu, Zoe Petre, Năstase, Adameșteanu, G. Andreescu și alți bravi pui de daci – semnând–susținând Tratatul cu URSS (cel care anula crima Pactului Hitler-Stalin) apoi Tratatul cu Ucraina (care ‘consfințea’ rapturile teritoriale, consecință a frontierelor trasate de Molotov în 1940).

În această cumplită Istorie de 70 ani – nu doar de 5 – Evreii au jucat un rol considerabil și nefast în aparatul administrativ-politico-ideologico-polițienesc sovietic și sovietizator – în Rusia, în Polonia, în Țările Baltice, în Ungaria, în Cehoslovacia, în Ungaria, în Bulgaria, în România, în... – dar unde nu?

9. Ocultate fiind evenimentele dintre 26 iunie – 3 iulie 1940 (refugiul românilor din Basarabia și din Bucovina de Nord), și cele de după 30 august același an (**refugiul** românilor din Ardealul de Nord, din mărturie nu se înțelege **cine** erau acei *refugiați*, **de unde se refugiaseră**, **ce** li se întâmplase, **de ce se refugiaseră**... Chiar așa: *de ce se vor fi refugiat românii în blestemata vară a anului 1940?*...

10. Ba începuse (și teutona și pravoslavnică operă) **cu aproape doi ani mai devreme** – prin masacrarea polonezilor de către:

a) germani, începând de la 1 septembrie 1939, victime: prelați, intelectuali, militari, *evrei – însă ca polonezi comuniști, nu ca evrei*;

b) ruși (începând de la 17 septembrie 1939): execuții pe loc, arestări, deportări în Siberia, pentru mai puțin “vinovați”: alungare din case, din slujbe – aceasta făcându-se cu aportul extrem de zelos, frizând isteria, al evreilor – fie veniți cu ocupanții, ca NKVD-iști, fie localnici, voluntar entuziaști în slujba bolșevicilor.

11. Triplu faIs:

a) La Katyn a avut loc un masacu făptuit de bolșevicii ruși, nu de nemții naziști;

b) la Katyn au fost asasinați 4 500 ofițeri *polonezi de către bolșevici (printre executori cine știe câți NKVD-iști evrei)* – nu de evrei, nu de naziști;

c) nu “în lunile și în anii următori”, ci *cu peste un an mai devreme*, în luna **martie 1940**, din ordinul lui Stalin (din totalul de 26 000 civili și militari – numai polonezi), vezi și *Le Nouveau Larousse Encyclopédique*, 1994.

12. În “putregaiul” românesc, în “pseudo-democrația” carpato-dunăreană, cea pe care o scuipă M. Carp și de câte trei ori pe o pagină – deși tatăl său Horia Carp fusese membru al Senatului României “antisemite”, nu al altui stat “filosemit” – evreii au viețuit binișor, chiar confortabil, după 1867; **dar după 1878 !** și după 1938, când a venit la putere guvernul Goga–Cuza, auto-declarat “antievreiesc”; și până “cu trei zile înainte de **29 iunie 1941**” (citește: **26 iunie**, tot 1941, – fiindcă războiul începuse în **22 iunie 1941**, cu patru zile mai devreme...). De aceea vor fi optat ei cu atâta înflăcărare pentru “adevărata democrație: democrația sovietică”, prin manifeste și manifestații, în România întreagă – până la **28 iunie 1940**; cu ciomege, gloanțe, foc, oale de noapte, mutilări, linșaj, luări de ostateci, asasinate – începând din acea zi: 28 iunie 1940 – pe teritoriile abandonate rușilor în urma diktatului.

13. a). M. Carp nu își cunoaște clasicii: termenul “*Antisemitismus*” a fost lansat pentru întâia oară de către germanul Marr, în 1879, deci nu avea cum exista cu 12 ani mai devreme – la... 1867 – în România.

b). În 1866, când s-a redactat Constituția românească, evreii din România, susținuți de logistica Alianței Israelite Universale, cu sediul în Franța – prin Alfred Crémieux – au încercat să impună formularea articolului 6 (din Constituția României) astfel: “*Religia nu este o piedică pentru naturalizare în România. O lege specială va regula admiterea graduală a izraeliților la naturalizare*” (s.m.). Nesimțirea, obrăznicia, brutalul amestec (“în treburile

interne ale țării noastre” – iată unul din puținele adevăruri rostite de Ceaușescu – dar strâmb înțelese de el însuși, au provocat indignare – și efect contrar : Drept care, articolul 7 suna : Numai străinii de rit creștin pot dobândi calitatea de român”.

Insă în 1878, la Congresul de la Berlin, **presiunile teribile insuportabile ale evreilor – prin Franța și prin Anglia (în ciuda opoziției Rusiei !) au căpătat caracter de război împotriva țării noastre.** In cele din urmă **ni s-a impus** ca ... *recunoașterea independenței României să fie condiționată de acordarea drepturilor de cetățenie israeliților* (s. m.).

Noii cetățeni români au folosit din plin :

– *Drepturile economice* : mult trâmbițata de către “istoricii” comuniști de teapa lui Roller **răscoală țărănească din 1907 a pornit în Moldova, cauza adevărată** (ascunsă), **necinstea, rapacitatea, nemila arendașilor evrei.**

– *Drepturile cetățenești (române)* : **în timpul primului Război mondial, sub ocupație germană, evreii au colaborat cu nemții fără tresărire, fără scrupule, nepăsători la soarta țării și a lor, ocupată, spoliată, umilită, martirizată ; i-au denunțat cu seninătate pe “compatrioții” lor români** (din tradiția milenară a listelor-negre), **făcând averi colosale pe spinarea nefericiților jefuiți și de administrația militară germano-maghiară.**

14. Ce spuneam de sado-masochismul ruso-evreiesc? Așadar, după M. Carp, “oligarhia și poliția taristă” organizaseră, în 12 luni, **275 pogromuri** (care) “nu au dat **decât** (s. m. P.G.) câteva sute de morți”... “Decât”...

Unul dintre masacre – cel din 1903 (neinclus de M. Carp...), de la Chișinău, cu sinistră faimă în toată lumea – este relatat și comemorat de așa manieră (verbală/scripturală) încât să se perpetueze falsul lansat de **Cartea Neagră** a lui Ehrenburg și Grossman, în 1945, după care Pogromul ar fi imputabil... românilor... Sunt ușor de îmbrobodit francezii, englezii, americanii, mai ales culpabilizații germani, însă nu românii; în nici un caz evreii – autori ai falsului, nici măcar evreii normali – însă aceștia tac !...

Pogromul din 1903 de la Chișinău, a avut loc în Rusia, nu în România; Chișinăul – botezat de ruși: Kișiniov – era, în acel moment (și a rămas până la 27 martie 1918) oraș ruso-evreiesc, în care populația băștinașă, moldovenească era ultra-minoritară și abia tolerată; poliția era și ea rusească, alcătuită din cazaci, nu din jandarmi fașiști” – cum mint cu nerușinare (convinși fiind că nimeni nu va îndrăzni a-i contrazice) făcătorii-falsificatorii de istorie, fie ei din Ardealul de Nord, ocupat de unguri, fie din Basarabia și Bucovina mereu, mereu ocupate de ruși; mereu mereu “vizitate” de recentii israelieni, dintre aceia care “înainte” (nu atât de “înainte”, încât să li se fi șters sângele de pe mâini) fuseseră în fruntea bucatelor și în “R.S.S. Moldovenească”, ba în fruntea procuraturii, a administrației, a învățământului, a NKVD-ului, a KGB-ului, iar după ce își făcuseră datoria de komisari bolșevici – de a distruge-strivi-stârpi tot ce ținea de “naționalismul fașist românesc”, se căraseră în Israel și în America.

15. In pieptul fiecărui evreu bate inima viteazului *krasnoarmeieț*, doar Lev Bronstein-Trotski a inventat “instrmentul de impunere a dictaturii proletarietului și a revoluției permanente”: Armata Roșie. Dealtfel, la începutul acestui an (2002), când urmările politicii sale criminale au început a-și arăta “roadele”, primul-ministru al Israelului Ariel Sharon, într-un miting ținut la Tel-Aviv, s-a adresat rezerviștilor în rusește cu: « *Tavarișci!* » și a făcut apel la bravii ostași ai Armatei Roșii”!

16. Nici un cuvânt despre Ceka, MVD, NKVD... Să deducem : acestea nu îi, zi-i pe nume: muceniceau pc evrei, ei îi lichidau doar pe, vorba Clasicului: viceverși?

17. Prezența *Intelligence Service*-ului în compania *Ohranei* și a *Gestapoului* în capul și sub pana lui M. Carp se explică astfel: până la constituirea statului Israel, în 1948, organizațiile armate (clandestine) evreiești *Irgun*, *Haganah*, *Stera* erau desemnate de către britanici: “teroriste”pcntnu că puneau bombe, organizau atacuri împotriva englezilor și a arabilor, de pe urma cărora mureau mult mai mulți civili decât militari. Insă de cum Israelul a fost recunoscut, teroriști ca Menahem Beghin, Itzak Shamir au devenit fulgerător, nu doar eroi naționali, dar și conducători politici respectabili – respectați pe plan exterior. pe cel interior (al Palestinei), a

fost rândul foștilor teroriști să-i trateze de “teroriști” pe băștinași, alungați în 1948 nu doar de pe pământurile lor, ci și din țara care le dăduse numele: Palestina – de atunci (de 54 ani!) supraviețuiesc în lagăre din Liban, Siria, Iordania, Egipt – și din... Israel unde indigenii-aborigenii-palestinienii au fost băgați-în-sârme, după o expresie consacrată. Israelienii s-au documentat-inspirat atât din metoda rusească de teroare-teroare-teroare (moștenită de la țari, teoretizată de Lenin, aplicată de Trotski – și care a dat Gulagul); din cea americană: băștinașii au fost masacrați, supraviețuitorii parcați în rezervații; ca și din cea sud-africană: apartheidul. *Politica Israelului este sionistă* – citește: *teroristă, xenofobă, rasistă, segregționistă*. Nu știu ce scrie pe porțile lagărelor palestinienilor din Israel, însă dacă cel mai feroce călău este o fostă victimă, atunci n-ar fi de mirare dacă ar scrie, în ebraică: “Munca te face liber!”

Marele erudit israelian Yeshayahou Leibowitz scrisese mai de mult că toate nenorocirile actuale ale Israelului se trag de la victoria din 1967 asupra arabilor, iar Simone Weil denunțase “cultul forței” la israelieni – care îi va pierde, fiindcă forța se exprimă prin *victorie, cea care nu dă niciodată dreptate – decât învingătorilor*.

Câteva citate din scriitorul israelian Avraham B. Yehoshua :

“În acest amar conflict din Orientul Apropiat, cele două popoare, israelian și palestinian au pervertit noțiunea de *patrie*. Pentru evrei, *patria* este o noțiune care nu apare în vocabularul lor, iar în *Biblie* doar în contextul *plecării*. Dumnezeu i-a spus lui Avram (*Facerea*, 12, 1) : « Ieși din pământul tău, din neamul tău și din casa tatălui tău și vino pe pământul pe care ți-l voi arăta eu ». Ceea ce a și făcut primul evreu, Avram, tatăl iudaismului (iar sub numele Ibrahim, și al islamismului... – n. m., P.G.). Cât despre palestinieni, ei confundă patria cu *casa*. Din 1948 fie au fugit de la *casa* lor, fie au fost alungați și de 55 de ani supraviețuiesc în lagăre de refugiați, ajutați de diferite organizații caritative. (...) Când un om (un palestinian) își pierde casa, devine refugiat, chiar dacă a găsit adăpost tot în țara natală. Pentru el *casa* semnifică acea casă în care au trăit părinții, bunicii, străbunicii săi. Dorința, cerința celor din lagărele din afara Israelului este, nu doar întoarcerea în Palestina, ei întoarcerea în *casa* lor – care de obicei nu mai există, fiindcă acolo este statul Israel...”

(Iată de ce, evreii, buni cunoscători ai psihologiei palestinienilor, nu scapă nici un prilej de a distruge casele « teroriștilor », nu de puține ori cu locuitorii în ele, după care promit o “anchetă obiectivă”, minuțioasă – ca într-o democrație !” – ale cărei rezultate nu se comunică niciodată n. m.). Despre implantările în Cisiordania, Gaza “Statul Israel seamănă cu un drogat incapabil de a se elibera de drog. (...) Rolul comunității internaționale va fi primordial în ajutorarea drogaților cu « implantații » de a se dezintoxica”... Avram B. Yehoshua când vorbește de “comunitate internațională” se gândește numai la cea europeană și la rolul ei de reparatoare a stricăciunilor pricinuite de americani”, nu la ... comunitatea americană a cărei politică a fost și rămâne de susținere a Israelului cu orice preț, fie și cu al “implantațiilor” care nu pe ei, pe americani, îi deranjează...

[Nu voi înceta de a mă bucura de (și de a admira) calitatea umană a intelectualilor evrei israelieni, ca și cum aceștia ar face parte din alt popor ; și nu voi înceta de a mă întrista (și critica) pe evreii intelectuali din afara Israelului care, în ultimii doi-trei ani s-au degradat, s-au des-umanizat, “proces” evident mai cu seamă atunci când se dezbate chestiunea israelo-palestiniană ; sauși a holocaustului. Vai, în fruntea acestora se află filosofi Alain Finkelkraut, André Glucksmann, eseistul Bernard-Henri Lévy, dintre francezi, iar dintre români nu știu pe cine să pun în fruntea... cozii : pe Shafir, pe Oișteanu, pe Volovici, pe A. Cornea, pe S. Damian, pe – R. Ioanid tot nu contează, chiar dacă știe să iscălească și să socotească – stăpânește bine cifrele... arabe, când e să scrie monstruoziități ca “Holocaustul românesc” ori “400 000 de victime ale românilor” – dar nu știe ce este *citatul corect*, onest ?].

Cel mai acerb dușman al “teroriștilor” palestinieni este Ariel Sharon, desemnat de TPI de la Haga criminal de război pentru (deocamdată) masacrele din Liban.

Asta-i soarta termenului “terorist”: l-am auzit în gura lui Gheorghiu-Dej, astfel numindu-i pe parizanii noștri; l-am auzit în gura lui Jiang Zemin – vorbind despre tibetani și despre uiguri; din gura lui Miloșevici arătându-i pe albanezii din Kosovo – auzi-l și în legătură cu cecenii “fioroși, barbari, păgâni” – am citat din Elțin, din Putin, din Pușkin, din Lermontov, din Lev Tolstoi, din Soljenițin, din Rostropovici – cu toții și ruși, și creștini – pravoslavnici – și feroci imperialiști...

18) Faptul că Italia a participat simbolic la Campania din Est nu îl îndreptățește pe M. Carp să folosească ticul verbal/mental fals: “război fascist” – în care caz cele duse de sovietici au fost și sunt: “(monstruoase) războaie bolșevice”. Alături de germani au luptat împotriva rușilor: români; finlandezi, spanioli, unguri, croați, slovaci, francezi, ucraineni. Dintre toți doar italienii pot fi numiți – abuziv, pentru că generalizator: *fasciști*... Puteai fi foarte bine: antirus, anticomunist, fără a fi în mod necesar fascist. Inșă este fatal-normal pentru un mânuitor al nemuritoareii limbi de lemn sovietice să folosească și în locul virgulelor calificativul–înjurătură (mai ales că înjurătorul nu îi cunoaște semnificația).

“*Fașist*” este forma (sic) rusificată a italianului *fascismo*, de la *fascia*: fașină, mănunchi de nuiele cu secure, însemn al lictorilor romani și devenit emblemă a *partidului socialist*, P.N.F., al lui Mussolini (tot *socialist fuses* și cel al lui Hilter, nazist, adică : *Nazional Sozialist*). *Fascist* a fost falsificat în franceză de propagandiștii kominformiști, printre autori: inevitabilul Ilia Ehrenburg – dar și Valter Roman – și lipit... franchiștilor în 1936. Intrat în rusă ca neologism, a devenit în limba-sovietică un calificativ generic, injurios-misterios. Intors în Occident, sub forma unui monstru de limbă și de logică (functionînd și azi, mai ales în Franța, pronunțat: “fașist”...); rămas în URSS și în țările ocupate de ruși, unde a devenit nu doar o etichetă facilă – din lene – ei și o acuzație (gravă) care atrăgea grave și grele condamnări la închisoare; tot facilă-din-lene, dacă suna, de pildă : “organizație de tip fascist” ; “propagandă fascistă” ; “fascism, românesc”, “țări cu regim fascist” – citește : toate țările / încă / neocupate de URSS – “democrație de tip fascist” (!), “spirit fascist” (la Hasdeu, Kogălniceanu, Eminescu, Maiorescu aparținători ai secolului al XIX-lea, interziși de tovarășii noștri culturalizatori, veniți dinspre Răsărit, pe tancurile Luminii lui Sadoveanu). A fost pus la treabă de către Secția D(ezinformare), care mai târziu a lansat falsurile lingvistico-politice: *glasnosti*, *perestroika*, *refuznik*. Astfel s-a ajuns la deliruri analfabete și analfabetizatoare ca: “hitleriști fasciști”. A fost dat pe rumânie: “fasciști legionari” (când legionarii pot fi orice, dar nu fasciști ca italienii; nu nazisti ca germanii; nu franchiști, nu salazariști, nu trotskiști, cu atât mai puțin: stalinști...). Ultima ispravă aparține istoricului Andrei Pippidi cu: « Fascistul Antonescu »!

19. Sculeni : una din așezările moldovenești de pe Prut. După 1812 jumătatea de pe malul drept a rămas moldovenească, cea de pe malul stîng a devenit localitate aparte, din “altă țară”, Rusia. Cu peste un secol în urmă – la 1821 – în împrejurimile Sculenilor din Moldova se petrecuse o altă tragedie : înfrângerea eteriștilor de către turci și masacrarea răniților supraviețuitori de către evrei. Citez din N. Iorga, **România – cum era până la 1918** (reeditare din 1940), capitolul “La un vechi câmp de luptă : Sculeni” :

“Că a fost odată aici o luptă, fără puteri multe ori vitejie mare, înșă oricum lupta dintre apăsători și un neam doritor de libertate, prins în războiul sfânt al dezrobirii sale, că aici grecii au fost striviți, măcelăriți sau izgoniți peste Prut, unde oști rusești înșiruite priviau, cu ochi dușmani pentru Turci, cu ochi creștini, frățești pentru Greci – aceasta o știu puțini. Doar bătrânii mai vorbesc uneori de pățania “volintirilor” (...)

“**Jalnica Tragedie**, naiva poemă căinătoare a bătrânului Vornic Alecu Beldiman spune amănunțit această poveste. (...) Cetînd din nou lungile versuri ticăite, după cunoașterea locurilor, le înțelegi mai bine. Iată plecarea Turcilor din Iași la 13 iulie, “Urdia” se oprește întîi la Copou, târgușorul de azi (...). Pe atunci Evreii ieșeni trezindu-se din groaznica frică pe care le-o făcuseră eteriștii, căutau pe “răi”, îi târau pe stradă până nu se mai puteau ține pe picioare și tăbărînd asupra celor istoviți de puteri îi ucideau cu nesaț :

“Jidovii se răsvrătise și toți răii ridicați

Părfnd că-s volintiri vre unii, îi tăiau nejudecați :
Pe uliță stârvuri multe, căci ducând îi târâia
Și unde cădea vre-unul, acolo îl și tăia.”

“(…)întinsul șes e pustiu (...) numai (...) uriașii plopi negri stau nemișcați în valurile de lumină, ca un trist monument funerar al celor morți, cu eroism, cu cinste, – cu rușine, pentru libertatea elenică”.

20. Textul Raportului Regimentului 6 Vânători P.A. Nr. 700 din 28 iulie 1941 – către Divizia a 14-a Infanterie (Biroul 2 Informații) :

“La ordinul Dvs. Nr. 24354 din 23 iulie 1941,

“Am onoare a vă raporta că în intervalul de la 22 iunie până în prezent, au fost executați un număr de 40 jidani din com. Sculeni-Tg., jud. Iași, 14 jidani din orașul Bălți și 120 jidani din com. Mărculești, jud. Suceava, în total 174 jidani.

“1) Din cei 40 jidani predați de Comandamentul German, 14 au fost împușcați, deoarece au încercat să fugă de sub escortă, iar 28 au fost executați pe D. Stânca, în ziua de 28 iunie 1941, pentru motivele următoare :

“– Au tăiat cablul telefonic ;

“– Au semnalizat din Sculeni-Tg. Armatei sovietice, care se afla pe D(irecția) Nord Sculeni, indicând posturile de comandă ale infanteriei și artileriei, precum și amplasamentele bateriilor de artilerie, care au fost bombardate cu precizie de către artileria sovietică ;

“– Au sabotat armata română și germană, trăgând foc de arme și aruncând grenade asupra soldaților în timpul când erau evacuați din Sculeni.

2) Dintr-un număr de 500 jidani găsiți în orașul Bălți, au fost executați numai 14 jidani care au declarat, atât ei cât și ceilalți jidani care au fost arestați pentru cercetări, că au fost aprigi comuniști și au sabotat armata în timpul ocupării orașului Bălți și care erau în mare parte autorii incendiilor din orașul Bălți. Restul de 486 jidani au fost trimiși conform ordinului Comandamentului German la Chestura Poliției Bălți, spre a fi internați în lagăr.

3) Din cei 120 jidani din Mărculești care au luptat în rândurile armatei sovietice (după propriile lor declarații), un număr de 100 jidani erau răniți de glonț, dovada cea mai indiscutabilă a luptei lor împotriva armatei române, în rândurile armatei roșii. Unii din ei au declarat că au împins înainte tancurile sovietice care nu mai înaintau cu motorul propriu.

Toți jidanii arătați mai sus au fost executați, bazându-se pe ordinul Armatei a 3-a, Nr. 1949/1941, comunicat cu al Diviziei a 14-a Nr. 24153 din iulie 1941, punctul 2 care specifică : « Toți indivizii care trag în trupe și autorități să fie executați pe loc », precum și pe ordinul Armatei a 3-a care ordonă « să se procedeze fără cruțare față de cei găsiți vinovați de acte înregistrate în contra armatei și contra Țării ».

“Totodată raportăm că datorită acțiunii jidanilor din Mărculești, Regimentul a pierdut în ziua de 12 iulie 1941 pe Dealul Mărculești un Cpt. Act., 2 subloc. rez. răniți, 33 morți și 12 dispăruți trupă din compania a 2-a și un ofițer rez. mort și 14 morți, 6 răniți și un dispărut din compania a 4-a.

“Numărul jidanilor împușcați este prea mic față de pierderile noastre din cauza lor.

“Comandantul Regimentului 6 Vânători, colonel Matieș Ermil,

“Ofițer informator, Căpitan Ion V. Stihî”

(B. A. R., Arhiva istorică, fond XXIV, dosar nr. 3246, f.68-69 Original).

21) “Sfertul de secol [în care] evreii dintre Bug și Nistru au trăit ca oamenii între oameni” – este cuprins mîre 1917–1941. Sfert de secol în care nimeni și nimic nu-i tulburase pe evrei acolo, pe... planeta Marte (“cea dintre Bug și Nistru”), unde, după M. Carp, ar fi domnit pacea, buăstarea edenică și frăția proletară... Dar Pămîntul – dintre Bug Si Nistru: să nu fi cunoscut teroarea bolșevică generală din timpul revoluției și al Războiului civil? Dar dekulakizarea – totală? Dar lupta (necruțătoare) împotriva burjuilor? Dar distrugerea bisericii

creștine (la propriu, la figurat), feroce? Dar colectivizarea sălbatică? Dar execuțiile, arestările în masă, deportările? Dar foametea (programată de Lenin, de Trotski) care a provocat, între 1921 și 1922, cu osebire în teritoriul “dintre Bug și Nistru”, 11 milioane de victime?; dar “foametea lui Stalin” – 1932-1933 – cu alte 6 milioane de morți?

M. Carp este martor mincinos: evreii care au viețuit atunci-acolo au trăit, nu ca oamenii între oameni”, **ei ca supra-oamenii – desumanizați, fiindcă ei nu cunosc mila, compasiunea, lângă** sub-oameni și au refuzat să vadă țeroarea, foametea, genocidul bine-organizat tocmai pentru că foarte mulți, prea-mulți dintre ei făceau parte din chiar Aparatul de represiune bolșevic.

22) Intru simetrizare, în legătură cu peioada 28 iunie 1940-22 iunie 1941 și cea din august 1944 până azi, propun: “...violentele și sângeroasele manifestări de ură ale drojdiei [evreiești] înconajate de conducerea superioară sovietică”...

23) In Basarabia, afirmație de reținut, de așezat lângă cea din Vol. 2, pag. 10.

24) Încă o dată: nu a existat vreo “convenție”, cu atât mai puțin “de cedare”, doar un *ordin de evacuare*. Noi numim: “Ținutul Herta” ceea ce eufemizează M. Carp prin: “câteva localități din județul Dorohoi”;

25) Asadar, M. Carp vorbește – cum vorbește – numai de faza finală a evacuării: trecerea Prutului, de pe malul stâng (ocupat) pe cel drept. În mărturia sa întinsă pe 3 volume, nu există măcar o aluzie la perioada imediat anterioară: pe pământurile românești cedate bolșevicilor, militarii români în retragere, prin faptul că primiseră ordinul strict al comandanților (români) de a nu opune rezistență, fuseseră atacați (de bande de evrei), dezarmați, “reținuți” de “masele truditorești” și deportați în Siberia, prefăcuți în prizonieri de război – un război care nu exista – iar alții pur și simplu asasinați, ca militariști, fașiști, moșieriști (sic); ostașii români au fost umiliți și prin invenția tăierii nasturilor de la pantaloni...

26) Dar “episodul de la Sculeni”?, cel din **iulie 1940**: *proposta* (atacul evreilor), care a atras în iunie 1941 *riposta* Românilor?

27) Sinistră coincidență (și cronologică, și de la cauză la efect) cu masacrul de la Jedwabne, un târgușor din partea estică a Poloniei ocupată de sovietici după 17 septembrie 1939; acolo (și nu doar acolo, ci și în Țările Baltice, și ele ocupate de ruși, tot în 1940) și tot imediat după 22 iunie 1941, după fuga bolșevicilor, localnicii au asasinat 1 600 evrei, sub privirile aprobatoare ale militarilor germani, acuzându-i de colaborare cu NKVD la arestarea, deportarea, asasinarea poloaezilor.

[Azi 10 iulie 2002 s-a terminat ancheta privind masacrul de la Jedwabne. A fost corijat numărul victimelor: de la 1 600, câte figurau pe stela memorialului la 300. Adevărat: crima începe de la unu. deci chiar până la 300 și tot e lungă calea morții. Dar oare va fi de acord Elie Wiesel, paznicul unicității (și al imensității) Holocaustului să fie corectată cifra de 1 600 și să fie restabilit adevărul/ (macabru, însă adevăr)? A, dacă adevărul ar fi dictat o augmentare a numărului victimelor dintre evrei, totul ar fi fost în regulă – dar nu este].

28) În 1970–1971, când eram mereu convocat de Zaharia Stancu, președintele Ununii Scriitorilor pentru a mă lăsa convins-constrâns să scriu în Germania Federală editurii *Suhrkamp* că... refuz să-mi fie publicat romanul *Ostinato* la ei, în Occident, am asistat, martor tăcut, dar cu urechile ciulite la frânturile de propoziția, mormăiturile, bodogănelile la telefon, plângerile (mie...) din care am înțeles:

Mulți erau scriitorii evrei supărați-foc pe Zaharia Stancu fiindcă îndrăznise (!) să scrie, și să editeze o carte precum *Șatra* (și despre tiganii trimiși la moarte în Transnistria – dealtfel prefațată de un evreu, S. Damian). Cel mai gălăgios și mai vehement era Baranga: el umbla la

Răutu, la Paul Georgescu, la Crohmălniceanu, la Paul Cornea, la Nina Cassian, la Radu Bogdan, la Cosașu... – dar la cine nu? – cu proteste hotărâte, cu “demascări”, cu pâre, cu liste de semnături și cu cereri de a fi “oprită” cartea lui Stancu, pe motiv că... *se scrisese totul* (“o dată pentru totdeauna” – am recitat din clasicul Radu Florian) despre lagărele din Transnistria – și, ca argument suprem, dădea titlul cărții sale **Ninge peste Ucraina** (1945, ed. II: 1946)...

Așadar: fiindcă evreul Bananga scrisese despre martirul evreilor, ne-evreul Stancu comitea o gravă greșală scriind și despre al... tiganilor...

ANEXA

(informații extrase din volumul **Industria Holocaustului, reflecții pe marginea exploatarei suferințelor evreilor** de Norman G. Finkelstein – vezi Bibliografia)

Rămânând la Elie Wiesel: celebrul mitoman, nu doar ca “istoric”, ei și ca... autobiograf: a pretins că, imediat după liberarea din lagărul Buchenwald (în alte părți afirma că de la Auschwitz fusese liberat...), la vârsta de 18 ani, citise *Critica rațiunii pure* în ... idiș, limbă în care nici până azi nu a fost tradusă; a susținut că el citește în gând (doar cărțile sale!) atât de intens, atât de cu pasiune, încât... răgușește; că un taxi care-l izbise la o răspântie îl aruncase până la următoarea... (în New York, distanța dintre “blocuri” fiind cea dintre două străzi paralele), etc, etc...;

Deasemenea, l-a caționat pe alt mitoman și fabricant de istorie, “scriitorul de limbă engleză” Jerzy Kosinski; în cartea (autobiografică, scrisă în poloneză) **The Painted Bird**, acesta povestea cum, în Polonia, separat fiind de părinții internați la Auschwitz, rămas orfan, fusese martirizat (sexual) de țărani polonezi, firește, antisemiți sadici... Wiesel i-a dat o înaltă prețuire “pentru autenticitatea mărturiei de supraviețuitor al antisemitismului sălbatic și al Holocaustului ucigaș-polonez” – însă nu a mai suflat un cuvânt după sinuciderea lui Kosinski: ros de remușcări. acesta recunoscuse că petrecuse întreaga perioadă a războiului și a ocupației germane împreună cu părinții, ascuns în casele unor țărani polonezi care știau că găzduiții sunt evrei și care erau riscurile. Dcci tot ceea ce a scrisese în **The Painted Bird** erau pure invenții și calomnii la adresa goi-lor în general, a polonezilor în special; le așternuse pe hârtie (în poloneză) la îndemnul protectorilor și consilierilor săi evrei; traducătorii în engleză introduseseră în text ce și cât voiseră, el însă, autorul nu protestase, fiindcă tot ce făcea era pentru cauză, nu?; apoi încasase premii peste premii, primise, modest nevoie-mare, laurii și arginții “martorului supraviețuitor al Holocaustului polonez”.

Wiesel: l-a acuzat–batjocorit pe Shimon Perez (actualul ministru de externe al Israelului) pentru păcatul-de-moarte de a fi vorbit de “două holocausturi: Auschwitz și Hiroshima” – când Holocaustul-Auschwitz este, nu–i așa, unic...;

Wiesel face parte din World Jewish Restitution Organisation (WJRO), organizație ce și-a propus “recuperarea bunurilor pierdute de cvrei în timpul războiului”; făcând presiuni neîncetate asupra Congresului american, se prezintă în numele acestuia la “datornici”, și îi somează să plătească neîntârziat, altfel americanii se vor supăra-foc și se vor opune la primirea lor în Europa, în NATO... .

– Ca de pildă Polonia: lichidată ca stat în 1939 – de Hitler și de Stalin –, ruinată întâi de dubla ocupație: germană și rusă; apoi de ocupația doar sovietică (1944); de comunism, până în 1989 – i s-a cerut să restituie de urgență 6 000 bunuri imobiliare ale evreilor dinainte de război, unele nemaexistând, altele servind ca spitale, scoli, precum și o mulțime de terenuri evaluate (la Washington) la zeci de miliarde de dolari; când parlamentul polonez a propus o limitare (diminuare) a “reparațiilor”, pentru a evita bancruta țării, Elan Steinberg din WJC a acuzat guvernul polonez că a emis un “act fuadamental... antiamerican”, iar Israel Singer a cerut

Congresului (american, firește, nu israelian) supravegherea, verificarea listei de vărsăminte și luarea de măsuri în caz contrar”. Benjamin Gilman a afirmat, tot în fața Congresului: « răspunsul lor [al Polonici și al României] să constituie unul din criteriile evaluării relațiilor bilaterale » (amercano-poloneze/și -române – nu israelo-poloneze sau israelo-române, din moment ce Recuperatorul este statul Israel).

– Ca de pildă Republica Moldova, o parte din Basarabia – strivită, suptă de evrei între 1812-1918 ; a doua oară în sângerată și de evrei între 28 iunie 1940 - 22 iunie 1941, “administrată” și de evrei, din 1944 până în 1989 – câte zeci de miliarde de dolari pretind evreii de la nefericita Basarabie, victima lor vreme de 151 de ani ?

– Ca de pildă România (căreia i se cere să plătească între 10 și 50 miliarde de dolari): în 1998, Avraham Hirschson, președinte al Comisiei Knessetului (parlamentul Israelului) ce se ocupă de “restituiri” și totodată reprezeant al Israelului în World Jewish Restitution Organisation “a omagiat complicitatea Congresului american în acțiunea de extorsiune de fonduri”. Amintind încăierarea” avută cu Primul ministru român [Ciorbea?, Vasile?], a povestit:

“În mijlocul discuției, i-am spus:

“« Stii, peste două zile voi depune în fața Congresului – spuneti și dumneavoastră : ce o să le spun?...»

“Brusc, atmosfera s-a schimbat radical...” (s. m. P. G.)

Obrăznicia, impostura (dictează, amenințând în numele Statelor Unite ale Americii!), brutalitatea cu care execută țări ruinate economic de comunismul instaurat pentru decenii, și de către ei, evreii, l-au determinat chiar pe un avocat ai supraviețuitorilor să atragă atenția celor din WJRO că au mers prea departe cu “industria Holocaustului” și că animatorii – agenții-executori-zapcii – “se fac vinovați de provocarea unei abominabile resurgente a antisemitismului în Europa”.

“Fondurile recuperate de la țările din Est vor fi consacrate operelor caritabile”, a asigurat Stuart Eisenstat. “Una din operele caritabile”, explică Norman Finkelstein este predarea în școli și în universități a materiei: *Holocaustul nazist*”. Hirschson (Vâșinskiki II, la București, în 1998) a fondat numai din “recuperările” amintite o organizație “care propagă ideologia sionistă, mobilizând mii de participanți, tineri evrei din întreaga lume care « mășăluiesc » spre lagărele din Polonia, unde primesc o instrucție aleasă... – aleasa instrucție care îi determină pe mulți să se mute în Israel...”

“Industria Holocaustului, cea mai mare tâlhărie din istoria umanității”, continuă Norman Finkelstein, “este subiect tabu în Statele Unite, iar pe situl internet H-Holocaust (www2.h.net.msu.edu.) sunt cenzurate mesajele critice, oricât ar fi ele de documentate”.

Revenind la Elie Wiesel:

În discursul de recepție a Premiului Nobel pentru Pace (1986), laureatul a spus:

« Jur să *nu tac* (subl. mea, P.G.) atunci când aud că ființe omenești sunt persecutate sau umilite ».

Vorbe-vorbe-vorbe ! Minciuni-minciuni-minciuni ! Wiesel nu numai că tace suferința și umilința și moartea ființelor omenești victime ale sistemului comunist – dar insultă memoria milioanelor de nevinovați, așa cum a făcut la Sighet, în vara anului 2002 : a refuzat să viziteze Memorialul Victimelor Comunismului, în schimb s-a veselit foarte la... Cimitirul Vesel din Săpânța. Iar Iliescu și-a frecat palmele: avea alături, geamăn, un alt nesfârșit impostor.

Nu am informații despre adevăratul scop al “vizitei în România natală” a escrocului de istorie și de morală, dar este sigur: în numele Statelor Unite ale Americii, Wiesel a șantajat România, impunând *tăcerea* asupra mareșalului Ion Antonescu precum și asupra faptelor murdare, criminale ale evreilor împotriva românilor – între 28 iunie 1940 și 22 iunie 1941, apoi din 23 august 1944 până în zilele noastre...).

Cum a mai făcut și are să mai facă cine știe câtă vreme...

6. Falsificarea istoriei se poate face și punînd în scenă cearta dintre doi goi cărora le acorzi dreptatea-rabinului

“Steaua galbenă” este subintitulat capitolul 7: “Port și stigmat vestimentar” din cartea lui Andrei Oișteanu *Imaginea evreului în cultura română – studiu de imagologie în context est-central european*, Humanitas, București, 2001. Citez de la pag. 146:

“În 1994, într-un interviu publicat de revista franceză *La Vie* (nr. 2546, 1994), regizorul Lucian Pintilie a amintit de « evreii care purtau steaua galbenă și care măturau Bucureștiul » la începutul anilor '40. Într-o pagină de jurnal scriitorul Paul Goma a comentat astfel acest episod: « Știam (...) că, în România, evreii suferiseră persecuții (...), dar nu purtaseră stea galbenă » (sublinierea aparține lui A. O., n. m. P.G) (...) Trebuie să observ – ca rabinul din celebra parabolă – faptul că, în felul lor, ambii interlocutori au dreptate”.

Aceasta este o variantă, nu doar prescurtată – fatal, includerea în volum obligă – ci, trivial vorbind: rasolită, deci falsificată, a altui text care măcar dădea citate corecte și corect indica sursa: “roman” nu “jurnal”, publicat în revista 22 din 4–9 ian. 1996, pag. 12, sub indicația: “eseu”, purtînd același titlu: “Stigmatul etnic”. Primul capitol: “Paul Goma versus Lucian Pintilie”. Acolo citatele erau mai bogate și, am năi spus: fidele, în schimb (!) lipsea trimiterea la nabin.

Nici în periodic nici în volum autorul nu a respectat *adevarul* conținut în citatele de el produse – pentru un motiv simplu: nu a înțeles ce “conțineau”, altfel nu ar fi scris, negru pe alb, în 22 cu o candoare egalată doar de neinteres (citește: insensibilitate la tot ce este ne-evreiesc): “Nu mă interesează (...) polemicile dintre Paul Goma și Lucian Pintilie”; și: “...dar anume acest subiect fiind suficient de interesant și de important merită câteva precizări, pentru a-l scoate din zona ambiguă a amintirilor din copilărie »”.

Mărturisesc, umil: pe mine mă interesează ce va spune rabinul. Atât despre portul stelei galbene, în București, cât și despre... – “zona ambiguă a « amintirilor din copilărie »”. Și așa, puțin, sunt curios să aflu cui va da dreptate înțeleptul Rabin : lui Pintilie – care “vede” cai verzi pe păreți din filmele sale turnate după nemuritoarele texte de Băieșu, de Petru Dumitriu–Canaliu – sau lui Goma, și el cu “ambigue” amintiri-din-copilărie? Desiluzie: Rabinul Oișteanu ațâță curiozitatea cititorului (și a autorului citat) apoi, senin, trece la alte celea, nesinchisindu-se de faptul că promisese “ambilor interlocutori, dreptate”. Modul în care semnatarul “studiului de imagologie” manipulează citate, nu doar falsificîndu-le prin modificare activă, și prin omisiune (pasivă, în principiu), folosindu-le, nu ca izvor de informație, fie el și polemic, ci doar ca pretext al propriului monolog dezordonat nu face deloc cinste unui om de știință, fie acela și imagolog. Pentru că: **întrebarea** la care

trebuia să răspundă A. O. – din moment ce evocase “polemicile dintre P.G. și L.P.” (care însă nu-l interesează!) era aceasta:

Au purtat sau ba evreii stea galbenă? – “la începutul anilor ‘40” (citată din A. O.) în timp ce măturau străzile Bucureștiului, așa cum afirmase L. Pintilie (și fusese contrazis de P. Goma)?

În loc să răspundă (la propria întrebare), retoricianul A. O. înșiruie ordonante, ordine, contra-ordine, anulări de ordine, abrogări de ordine... Cu eforturi considerabile și cu multă bunăvoință am putea deduce că, la urma urmei, **în București, Evreii nu vor fi purtat stea galbenă...**

Că pe A. O. nu-l interesează polemicile dintre P.G. și L.P. – nici o supărare(-n ciuperca)! Însă pentru că el s-a băgat în vorbă, pentru că el ne-a folosit, prin citate, (el) era obligat să iasă – din vorba și din citatele noastre – ca un om de carte (și de onoare, ce vrea să fie.

Abia citindu-l pe A. Oișteanu, am înțeles: un rabin este acel înțelept care face pace între doi evrei – și numai între evrei. Or Pintilie și cu mine pătuim grav prin faptul că suntem *goi* (nimic de făcut: nu suntem cu toții perfecți). Un rabin nu are cum să decidă că amândoi avem dreptate, în felul nostru”, nu pentru că noi, *goi-ii* am refuza dreptatea rabinului, ei pentru că pe rabin nu-l interesează polemicile dintre *goi*! În textul din 22 A. O. mă cita (citându-i pe L. Pintilie) mai pe larg. Paragraful nu vorbea doar de evrei, ei și de nemți, de la ei pornea – Iată pasajul din interviul lui L. Pintilie (în franceză):

“Ces visages d’Allemands sont pour moi associés à ceux des juifs portant l’étoile jaune et balayant les rues de Bucarest un an plus tard”.

În volum A. Oișteanu a renunțat la germanii “văzuți” cu ochii copilului L. Pintilie din pasajul citat în revista 22. Adevărat, în romanul **Evadam** (din care un fragment fusese publicat în revista *Timpul*) nici eu nu zăboveam la cestălt neadevăr vehiculat în interviu...

...În legătură cu germanii din Sudul Basarabiei, colonizați de ruși în locul moldovenilor alungați de noua stăpânire, începând din 1816. ajunși în 1940 la cca 100 000 suflete. După 1918 deveniseră fideli cetățeni români de etnie germană. Nu au suferit deloc după instaurarea regimului bolșevic: în virtutea înțelegerii Hitler-Stalin din 23 august 1939, au fost *repatriați* (în Germania, firește) și nu “deportați”, cum scrie A. Oișteanu în textul din 22, fără a indica: de către cine deportați și deportați, unde? El nu știe (ceea ce este de mirare) sau nu vrea să știe (ceea ce devine gravissim) că, **în ziua de 6 Iulie 1940**, la Chișinău a fost organizată o mare sărbătoare narodnică, truditorească, în cinstea ... încheierii ocupării de către Rusia Sovietică a teritoriilor românești Basarabia, Bucovina de Nord, Herța. La tribună se aflau Hrușciiov, Mehliș și alți monștri, iar ca invitat, un ofițer superior german din SS. Garda de onoare (a tribunei oficiale) era formată, jumătate-jumătate, din ostași ai trupelor NKVD și de SS, componenți ai unui batalion german, venit în URSS (prima etapă: capitala... fructului antantei hitlero-staliniste: Chișinău), pentru a-i recupera și repatria pe coloniștii germani – și a se perfecționa în subtilitățile artei Gulagului, cum scrie Gr. Vindeleanu – vezi-i mărturia mai departe.

Aceasta a fost istoria-mare, cea în care A. Oișteanu a refuzat să se amestece. Acum istoria-mică, ignorată de L. Pintilie, însă, după un rău obicei carpato-danubian, comentată, vehiculată, impusă:

Dacă el, în vârstă de 7 ani, se afla în 1940-41 la București, ca basarabean, atunci era un refugiat a cărui familie părăsise Basarabia *înainte de 3 iulie 1940*. Deci nu putuse vedea “*repatrierea nemților* –” (și nu “deportarea”, cum scrie A. O. cu indiferență egalată doar de ignoranță) – *aceea avea să înceapă în august*. Concluzie – dublă:

a. Lucian Pintilie nu a avut cum vedea, în București, în timpul războiului, evrei purtând stea galbenă – fiindcă nu au existat;

b. Lucian Pintilie nu a avut cum să-i vadă pe **coloniștii nemți din Basarabia** și să le plângă de milă până la a le asocia/suprapune chipurile cu/pe cele ale evreilor, în **Basarabia**, din care el plecase înainte de **repatrierea** coloniștilor, pe Dunăre, îmbarcați pe nave fluviale la Reni... din motive de (blestemată) cronologie...¹

În chestiunea “stelei galbene” mă las pe mâna unui “Drept între popoare”, “Cetățean de Onoare al Israelului”, Raoul Șorban (op. cit., p. 23).

“Multe din prevederile acelor legi discriminatorii nu s-au aplicat niciodată. Au fost elaborate sub presiunea nazistă. Dar s-au căutat și căi de a fi ocolite. Se elabora legea, dar și regulile... antilegii ! Au fost voci care cereau ca și evreii din România să poarte « Steaua lui David ». Și acestei presiuni i s-a găsit soluție, în urma întrevederii dintre Mareșalul lor Antonescu și Wilhelm Filderman, președintele Uniunii Comunităților Evreiești. La 6 septembrie 1941, Mareșalul a dat dispoziție ca semnul distinctiv să fie suprimat în România. Cine a mai făcut așa ceva ? Tot atunci, Consulatul Român din Paris a cerut ca o măsură similară să fie valabilă pentru evreii cetățeni români, aflați în Franța”.

În studiul de aproape 500 pagini (cu ilustrațiuni) cercetătorul Andrei Oișteanu, pentru a zugrăvi “imaginea evreului în cultura română”, a vorbit de calități, cusururi, meserii, înclinații, reușite intelectuale... Însă *a uitat* ceva esențial pentru evreul din această parte a Europei populată de lituanieni, polonezi, ucraineni, unguri, ruși, români: **muzica**. În carte există doar două aluzii :

1. La pagina 193, în capitolul despre păstorit : “...în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, **lăutarii evrei din România** (subl. mea) interpretau în idiș un cântec popular evreiesc intitulat « Eu, biet cioban »” – și:

2. La pagina 197, în capitolul despre “agricolizarea” evreului : “Și nu este întâmplător faptul că imnul mișcării sioniste, *Hativah* (« Speranța »), devenit din 1948 imnul național al Statului Israel, are influențe din folclorul muzical moldovenesc (piesa *Cucuruz cu frunza sus*)”.

Să ocultezi muzica într-un studiu despre evreul din Europa Centrală și de Sud: un act motivat nu doar de ignoranță, ci de rea-voință – dacă aș fi rău l-aș acuza pe autor de... “antisemitism”! Să admitem că, bietul A. O. este afon. Însă nimeni nu i-a cerut să ne și fredoneze *Cucuruz cu frunza-n sus* (nu: “frunza sus” – una ; a doua: partea muzicală a actualului imn național israelian nu “are influențe din...” – ci este chiar melodia de origine; și nu “din folclorul muzical moldovenesc”, ci din cel basarabean, binișor diferențiat de cel de pe malul drept al Prutului, moldovenesc-general, după tragedia sfâșierii Țării Moldovei la 1812, ci să aibe idei: ce este muzica și la ce slujește ea.

Dacă A. O. este un respins de muzică, va fi avînd măcar ceva cunoștințe de arte plastice – să nu fi văzut nici reproduceri ale tablourilor semnate de oarecarele Chagall (la verișoara sa, Anca Răutu, istoric de artă, a cărui viziune este bântuită-legănată de miri, măgari -și lăutari? Să nu fi auzit vorbindu-se, în familia sa de evrei originari din județul Orhei, pe Răut – dealtfel, de la râul cu același nume și-a luat unchiul său, Leonte, pseudonumele literar, că tot martirizase el, cu sadică și mohorâtă plăcere, cultura română preț de trei decenii – despre *lăutarul evreu Lemeș*? În toată modestia: dacă mi-ar fi citit textele publicistice și romanul **Profil bas**, apărut în franceză în 2001, la Editions de Syrtes, Paris, s-ar fi documentat în vederea studiului (de imagologie). Muzicalmente, evreul poate fi privit din trei unghiuri:

1. *Lautarul* – ca meseriaș;

2. *Instrumentistul* cult (aș umple trei pagini – fiecare cu câte două coloane – cu numele violoniștilor, ale pianiştilor, ale șefilor de orchestră evrei – de ieri, de azi) ;

3. *Producătorul* fenomenului *klezmer*.

Mă opresc doar la punctele 1 și 3:

– în provinciile românești din Nord: Ardeal, Maramureș, Bucovina – cu osebire în Basarabia ocupată de ruși *evreul lăutar* era o prezență curentă. Ba lăutarii evrei erau chiar mai numeroși (ca *scripnik-i*) decât lăutarii țigani (specializați în țambal și în instrumente de suflat, din alamă – clarinetul întrînd și el în dotarea evreului – în scurtă vreme, evreii aveau să devină străluciți contrabasiști și țambalagii în America.

O figură de legendă a fost în secolul al XIX-lea lăutarul evreu Lemeș, cel supranumit “Barbu Lăutaru al Basarabiei” (Hașdeu, Alecu Russo, Kogălniceanu, Iorga, G. Madan, Stere). Acest Lemeș a fost nu doar un *muzikant*, cum vor fi fost sute între Riga și Odessa, cântînd la nunți, hore, baluri, sindrofii. Ci mult mai mult – în Basarabia ocupată de ruși: el a fost interpretul, păstrătorul, colportorul valorilor de poezie, de melodie, de identitate ale “moldovenilor”, ruși de frații lor – începînd cu doina intrată și ea în folclorul idiș, numai cu partea muzicală: “*Prutule, râu blastamat, / Care-n două ne-ai tăiat...*”. Lăutarul evreu Lemeș, cântînd și la “soarélele” de la curțile marilor boieri basarabeni rusificați: Cîntacuzino, Moruzi, Sturdza, Cartagi, Krupenski ș.a., a jucat rolul de... pedepsitor-la-cererea-victimelor : poftit, angajat, plătit împărătește de cei care, pentru titlul de *kneaz* își vînduseră moldovenitatea. Lemeș, dăruit și cu o voce sfîșietor de frumoasă, le amintea, în “moldovenește ce anume părăsiseră, trădaseră. Fanarioții rusificați își aduceau aminte de “faza intermediară”, moldovenească și plîngeau de beție cu bale, rusească, cu lacrimi cât pearja, își zmulgeau *à la russe*, bărbile, se loveau cu pumnii în cap (tot după modelul pravoslavnic), și, mazochiști, continuau a-i cere lui Lemeș : « Ia mai zi un cânticel în limba maicii noastre (sic) – să mai vărsăm o lăcrimioară ». Vai, *katharsis*-ul moldo-rus stîrnit de scripcarul și guriștul evreu Lemeș – *prin limba română* – se rezuma la *kef*-ul anual, nu se concretiza în ctitorirea vreunei tiparnițe cu litere “moldovinești”, nici a unei școli, măcar de dascăli bisericești – “în limba maicii”...

– Decurgînd firesc din primul punct (lăutarul evreu, acel meseriaș care

contra plată executa comanda clientului: polonez, rus, ungur, moldovean, în limba și cu materialul comanditarului), s-a încheiat o nouă expresie muzicală : **klezmer**-ul. Pentru uz propriu, evreii lăutari păstrau ca atare ori modificau teme muzicale existente în comunitățile pentru care executau comenzile, dotându-le cu texte în idiș, astfel creînd *un nou folclor muzical*: (există în Europa de Est altul, cu texte în idiș, însă muzica – iudee – are inflexiuni melodice liturgice, de sinagogă și a inspirat jazz-ul vocal practicat de Michel Jonasz).

Ciudat și, la urma urmei, explicabil: **klezmer**-ul, născut în Europa s-a cristalizat în afara ei, în “emigrație:

- în America (mai precis: la New York);
- în... repatriere – în Palestina.

Amândouă locurile atât de altundeva aflate – față de Basarabia – și atât de îndepărtate unul de altul au produs **klezmer** din aceeași motivație intimă : *nostalgia* (să-i zicern pe românește: **dorul**), după acea patrie în care se simțiseră bine și dacă nu de-a dreptul pierdută, sigur: părăsită, deși subiectul cântăreț se afla, în sfârșit, la Eretz Israel). Nostalgie exprimată printr-o veselie înlăcrimată, ușor disperată. Fidelitatea melodică, preponderent moldovenească, ținînd seama și de faptul că de secole Ucraina dintre Bug și Nistru fusese populată majoritar de moldoveni – va fi semnificînd, simultan: desemnarea patriilor de substituție și conjurarea soartei de a face din Israel cu adevărat Țara Promisă, nu doar un stat, acolo, ca atâtea altele – temere, vai, adevărită, după 1948...

Sub formă onestă, cu indicarea originii : “pe o temă populară poloneză”, “pe o melodie din Basarabia” sau maghiară, bulgărească – încă o dată : mai ales moldovenească – câteva bune *decenii klezmer*-ul a favorizat structurarea unei variante a jazz-ului newyorkez (Benny Goodman, la clarinet, a participat la câteva înregistrări istorice). Asta a durat cam pînă în 1948, cîta vreme Evreii nu au avut o patrie oficial recunoscută. Există o sumă de piese “americane”, înregistrate la New York începînd de prin 1909 și care, sub titluri ca : “*A vaibele a tsnien*”, de Tarras (cu poznașele surori Bagelman), “*What can you mach? S’is America*” de Lebedeff, “*Freilicher Yontov*” de Brandwein, “*Yddisher march*” (“marș” alcătuit din “*Ciocârlia*” curată, împletită cu o doină și cu o horă), “*Second Avenue square dance*”, de același Tarras popularizează, ca să spunem așa, folclorul moldovenesc, în sens larg, în stare aproape pură, recognoscibil, nu doar după oarecari hore, doine, sârbe, ei și după clasice ca “*Ciobanul care și-a pierdut oile*”, “*Ciocârlia*”, “*Hora Mare*” (extrasă de Brandwein, în 1924, din... *Rapsodia română* de Enescu...)

După 1948 au apărut klezmerieni “independențiști” : înregistrează discuri cu melodii ucrainiene, ungurești, poloneze – mai bine de trei sferturi basarabene – însă nu mai indică originea, cum făceau bătrânii Steiner, Tarras, Brandwein, Hoffman, Fried, ei pretind că *este* “muzică tradițională evreiască din Europa de Est”!

Cel mai nerușinat dintre clarinetiști (și mai lipsit de har) rămîne newyorkezul David Krakauer, altfel director de “școală de *klezmer*...” După el

s-au luat alți clarinetnici de la Tel-Aviv, mai ales dintre recent recuperații din URSS: ei prezintă (și vând) fără tresărire discuri cu *Ciocârlia*, cu *Hora Staccato* (predilect clarinetite – și indecent schelălăite) sub eticheta: “muzică tradițională evreiască” ! Nu s-a găsit nici un etnomuzicolog evreu (mă gândesc la prietenul și vecinul meu de Drumul Taberii, Harry Brauner – câtă vreme a trăit) să atragă atenția calpuzanilor că (și) aceste melodii, sub forma lor cunoscută, nici măcar nu sunt “din folclor”, deci anonime, ei aparțin unui anume Grigoraș Dinicu: el le-a cules, le-a prelucrat-aranjat, le-a semnat, le-a scos în lume...

Si jazz-ul împrumută de peste tot, însă el se prezintă – în scris – cu *titlurile* pieselor, nu indică originea etnică” a temelor.

În klezmerul nou (și, fie vorba între noi: de o calitate muzicală întristătoare – este adevărată zicerea: « Evreii sunt supradotați muzical – dar să te ferească Dumnezeu de evreii afoni! ») este pusă în evidență “originea etnică” (deci: *proprietatea* – aș zice : *moștenirea*) – mincinoasă, abuzivă, confecționată pe loc, în graba mare.

Ca și cum evreii nu ar fi produs de totdeauna o muzică și originală și de valoare.

NOTE

Regizorul Lucian Pintilie, ca artist, a fost remarcabil până în momentul în care și-a căutat scenariile de film în texte de Băieșu, de Petru Dumitriu-Canaliu. Se vede că el nu cunoștea funcția sacră a cuvântului, ignora etica – doar a mărturisit singur că înainte de 1989 făcuse totul – “ca toată lumea” – pentru a-și salva talentul.

Se știe : talentul-la-român este un lucru foarte mare !, vorba cuiva. Alibiul “talent” a acoperit cu țolu-i murdar, zdrențuit, răumiroșitor multe demisii morale ale multor talentați, chiar geniali compatrioți, ducând drept în subterana pactului cu diavolul (securității). Un om amenințat, șantajat, torturat – pentru a da o notă informativă – este, rămâne o *victimă*. Însă “artistul” care, pentru a obține, de pildă un *pașaport de serviciu*, își oferă... serviciile – ce este el. Un martir pe altarul artei curate ?; un Sfânt-Gheorghe al Rezistenței prin Cultură însulițând balaurul totalitarismului terorist comunist ? Sau o oărecare secătură cu care nu este recomandabil să te însoțești nici pentru a trece strada ?

Intr-un interviu dat televiziunii franceze Lucian Pintilie, întrebat fiind : cum de el, înainte de 1989, singurul român-la-Paris care călătorea în România după plac nu fusese... pedepsit de “emisarii” lui Ceaușescu (trimitere în “subsolul” cunoscut atunci, la securistul Haiducu-Hirsch, cu misie de a-i suprima pe V. Tănase și pe P. Goma) a răspuns, înțepat : pe el Ceaușescu nu-l putea pedepsi, fiindcă el este cunoscut pe plan mondial, s-ar fi făcut un scandal monstru dacă s-ar fi întâmplat una ca asta !; apoi el, Pintilie, îl amenințase – pe Ceaușescu : dacă i s-ar suspenda pașaportul, *ar face* scandal, *ar da* interviuri, *ar divulga* ! ce se întâmplă, cu adevărat în țară – (ce să se întâmple : foame-frig-dărâmături-teroare)... De aceea lui Ceaușescu îi era frică de el, Pintilie, de devăluirile – în fine, de amenințările lui cu dezvăluirile, dacă i se ia pașaportul

de serviciu...

Să acceptăm : pentru a obține ceva (un pașaport cu mai multe intrări-ieșiri), artistul român de mare valoare – ce spun eu “mare valoare”, de-a dreptul geniu ! – consimțea la o “mică derogare de la morală – fiind el grijuliul care nu-și lasă talentul să moară...

În termeni vulgari, de ședință comunistă, această sănătoasă, justă atitudine se chema : “a da dovadă” și semnifica a da arvună, a da aconto – pentru ceva neprecizat.

Astfel văd eu intervenția lui Lucian Pintilie în chestiunea stelei galbene *pe care ar fi purtat-o evreii, pe străzile Bucureștiului, în timpul războiului*.

Mă întreb și acum, după aproape un deceniu de la citirea acestei afirmații săltărețe, inconștiente, iresponsabile-mincinoase :

« În ce scôp Lucian Pintilie, marele nostru regizor (cel ce era atât de mare, încât nu avea nevoie să facă plecăciuni, în direcția celor care nu le meritau, – dar aveau putere, aveau bani –) s-a trezitt spunând neadevăruri strigătoare la cer – minciuni care nu stropesc cu noroi doar augusta sa persoană, ci înfundă până la bărbie, în noroiul calomniei biata comunitate românească în integritatea ei... ? »

El se afla la Paris la începutul anilor '80, când săptămânalul *L'Express* a publicat “statistica lichidării evreilor”, pe țări – dirijată de Elie Wiesel – din care reieșea că România își lichidase evreii în proporție de 80%, pe când Ungaria doar în proporție de 40% ; cum era în excelente relații cu Eugène Ionesco, dacă nu va fi asistat la discuția lui cu Wiesel, i se va fi povestit cum Ionesco i-a reproșat amicului declarația – inexactă istoric – anume că familia sa din Sighet fusese arestată în aprilie 1944 de către ... jandarmi români. Oricum, frecventându-i pe Ionești, Pintilie se scăldase într-o atmosferă de onestitate intelectuală, de toleranță, de democrație în sensul bun al termenului ; Eugène Ionesco, dacă nu era – și nu putea fi – “antisemit”, nu era nici fanatic filosemit.

Să fi intenționat L. Pintilie să-i facă “o floare” lui Ionesco prin o asemenea declarație ? Dacă ar mai fi fost în viață, când au apărut declarațiile sale – cum ar fi primit un astfel de... omagiu ?

Atunci de unde i se trage lui Lucian Pintilie convingerea că, în timpul războiului, evreii din București purtau stea galbenă – evrei cu stea galbenă văzuți de el, cu ochii lui ?

Șau va fi expectorat și el vorbe-vorbe, pentru că era *de bon ton* (altfel profitabil) să compătimizești suferințele evreilor, “în schimb” să taci cu un curaj admirabil suferințele provocate nouă – ca basarabeni – de ei, evreii ? Vasăzică Pintilie “își aduce aminte” (sic) să fi văzut cu ochii lui umilintele, suferințele evreilor din București, “în timpul războiului, purtând stea galbenă”, dar nu-și aduce aminte nimic-deloc (să nu-i fi povestit nimic părinții) ?, refugiații din preajmă ? de(spre) suferințele ne-evreilor din Basarabia, pricinuite de bolșevicii evrei – și bulgari și găgăuzi în Comrat, în blestemata Săptămână Roșie : 28 iunie – 3 iulie 1940 ?

Cum se va fi chemând această “memorie” ?

Minciună. Iar pentru că Lucian Pintilie a frecat multă vreme pavèlele Parisului : *couardise*.

Ce-am ajuns noi, românii (“cei mai dârji anticomuniști din Europa de Est” – citat din Coposu, din Ana Blandiana, din Liiceanu) : nici nu clipim în fața minciunilor monstruoase, a calomniilor, a acuzațiilor proferate de evrei la adresa întregii comunități românești – operație e pregătire a terenului în vederea re-jefuirii țării – temeinic jefuită și de ei în o jumătate de secol.

Și nu tresărim când unul de-al nostru, din slugărnicie, supralicitează minciunile-calomniile-acuzațiile delirante ale evreilor, ne împrășcă el cu produsul a ceea ce conține latrina marxist-bolșevist-sionistă – de ce ?

Fiindcă noi, românii suntem... culturali ; nu se face să atragem atenția unei glorii culturale naționale că este un abject slugoi.

8. Un an (26 iunie 1940 – 22 iunie 1941) ocultat.

Să fie cl cauză? Sau efect?

Informații extrase din documente (vezi Bibliografia) – publicate în România din dreapta și din stânga Prutului începând din 1990 – majoritatea reproduse și de mine, în texte publicistice, pe larg în romanul **Basarabia** :

“In rândurile evreilor s-a putut constata oarecare satisfacție ca urmare a zvonurilor răspândite de unii agitatori că nu este exclusă o invazie a trupelor sovietice în Basaraabia (...) Evreii din jud. Soroca ar fi format comitete secrete pentru primirea (...) trupelor rusești”

(*Buletin contrainformativ*, Marele Stat Major, oct. 1939)

“Cu o lună înaintea începerii operației militare [deci între 25 mai și 1 iunie 1940] au fost chemați de Komintern M. Skvortov (Leibovici) și I. Morgenstern, membri ai secretariatului P.C. din România, respectiv în regionala din Basarabia care au prezentat rapoarte despre « capacitatea de luptă »”.

“Membrii partidului comunist și unii minoritari din Basarabia au fost înștiințați de către agenți sovietici cu mult timp înainte despre ultimatum. Sarcină : intensificarea propagandei prosovietice, confecționarea de steaguri roșii, pancarte cu lozinca « Trăiască armata sovietică și Ștalin » cu care să-i întâmpine pe sovietici, la intrarea în teritorii și cu care să hărțuiască trupele române și coloanele de refugiați”.

“In mai–iunie 1940 radio Tiraspol: puterea sovietică promite împroprietărirea țăranilor din RSSAM [în Ucraina, pe malul stâng al Nistrului] cu pământ și animale”. (...) “Pe malul stâng al Nistrului au fost instalate difuzoare puternice care transmiteau muzică populară românească – numai veselie – întretăiată de propagandă”.

Incă de la 23 august 1939 (Pactul Hitler–Ștalin), printre evrei circula

“promisiunea fermă a Tovarășului Stalin: în Basarabia va lua ființă Republica Socialistă Sovietică Evreiască”.

Manifest difuzat de Sovietici în 22 iunie 1940 [cu patru zile înainte de ultimatum] în Basarabia și în Bucovina – atenție la “limba nomână”, mai cu seamă la topică :

“A venit un mare ceas al eliberării noastre de sub jugul boerilor români, moșierilor, capitaliștilor și Siguranței. URSS, Armata Rosie, conduse de partidul lui Lenin–Stalin iau sub protecția lor puternică Basarabia, furată de la noi în 1918 de boerii și clica militară românească (...) Furat pământul sovietic al Basarabiei, se reîntoarce la a lui Patrie, la constituționarea URSS. Armata Roșie care a eliberat pe ai noștri frați – ucraineni și bieloruși – de asupra boerilor polonezi v–a elibera și pe voi, pentru totdeauna, ai noștri frați și cetățeni ai URSS (...) Poporul muncitor din Basarabia! Pe tine te așteaptă o fericită și liberă viață în marea familie a popoarelor din URSS. Trăiască Basarabia Sovietică! Trăiască ai noștri frați moldoveni, ruși, ucraineni, zmulși din româneasca robia. Trăiască marele nostru conducător și învățător, tovarășul Stalin”

Semnează : “Comandamentul Armatei Roșii.”

“Agresiunea a fost adusă la cunoștința executanților [militarilor sovietici] doar în 19 iunie 1940, în ședința specială a Consiliilor Militare ale Armatelor și comandanților Corpurilor de Armată sub comanda generalului Jukov – ținută la Proskurovo ”.

Până la 26 iunie (1940) ordinul Armatei Române era: rezistența. In luna mai, la Chișinău, Carol II :

“Am încins țara cu un stăvilă de foc, fier, beton”...

Din cauza... stăvilăului nu s–a pus la punct un plan de retragere (“ca să nu se creeze panică”). Primul ministru Gheorghe Tătărescu și regele Carol II nu au aprobat cererea Armatei a 4–a (la 12 iunie) de a evacua familia ofițerilor, funcționarilor, clerului, averile de stat, materialele din stocuri, depozitele fabricilor din provinciile amenințate.

Ultimatumul sovietic: la 26 iunie 1940.

Primul Consiliu de Coroană : 27 iunie 1940, orele 10.

Gh. Tătărescu și I. Gigurtu: expunere a evenimentelor. Generalul Florea Țenescu: situația militară. Rezultatul votului:

Nu (11) Cădării : G. Mironescu, N. Iorga, C. Angelescu, V. Iamandi, Victor Antonescu, St. Ciobanu, Silviu Dragomir, Traian Pop, N. Hortolomei, Petre Andrei, E. Urdăreanu;

Da (10) Cădării : C. Argetoianu, E. Baliff, I. Christu, M. Cancicov, M. Ghelmegeanu, Mitiță Constantinescu, I. Macovei, Ion Ilcuș, Aurelian Bentoiu, Florea Țenescu;

Pentru discuții: I. Gigurtu, M. Ralea, V. Slivescu, R. Portocală, C. C. Giurescu;

Rezervat: Gh. Tătărescu.

Carol II : “în afară de logică, mai există și o morală națională și politică, trebuie rezistat la aceste feluri de injoncțiuni brutale și nejustificate prin forța brutală”.

(Iată cine ajunsese să vorbească de morală: Carol II! Până și unul ca el avea, în România anului 1940, cui să dea lecții – de morală : lui Argetoianu, lui Țenescu, lui Ralea, lui C. C. Giurescu, lui Tătărescu, lui...)

[La 13 decembrie 1939 Carol II aflând de la Clodius că Germania va apăra România “numai dacă Rușii trec Prutul, deduce că soarta Basarabiei fusese hotărâtă prin pactul Hitler–Stalin de la 23 august 1939.]

La 27 iunie 1940 opinia *Foreign Office*–ului despre ultimatum:

“Trebuie privite [pierderile românești] de scurtă durată și nerecunoscute pe plan internațional”. Însă când, la 22 iunie 1941, românii au trecut la recuperarea “pierderilor ce nu trebuiau recunoscute”, Churchill i-a calificat de “șacali care se repeziseră asupra Rusiei, doborâtă”... Bătrânul vulpoi mințea: până în ajun (21 iunie) biata Rusie, viitoarea “victimă a șacalilor români” era aliata de nădejde a Germaniei, deci inamica Angliei; nu era victimă de plâns, nici “doborâtă” la... 27 iunie, decât de surpriza trădării Germaniei, aliata indefectibilă (!) împotriva Occidentului putred și în special a Angliei.

Din partea oficialităților americane “pierderile [teritoriale românești] au primit o aprobare tacită” (s. m., P. G.). Nu a fost de mirare mai apoi când ne-au bombardat cu sălbăticie, mai ales în 4 aprilie 1944: în zona Gării de Nord din București au fost uciși mii și mii – 5 000?, 25 000? de civili – în majoritate basarabeni, bucovineni, herțeni refugiați din calea rușilor (ca și civilii nemți uciși de bombardierele aliate la Dresda, Leipzig...); pentru americani nu a existat vreun litigiu româno-sovietic, măcar... cartografic: în hărțile americane obișnuite, de școală, de după al doilea Război mondial Țările Baltice aveau dreptul la mențiunea, în roșu: “USA nu necunoaște anexarea de către URSS în 1940” – Basarabia și Bucovina de Nord, răpite de ruși României, nu se bucurau de același tratament: “necunoașterea?”. Probabil-sigur : din ...necunoaștere a istoriei-geografiei acestei părți a Europei.

În 28 iunie 1940 al II-lea Consiliu de Coroană :

Șase din cei 26 participanți au votat pentru rezistență:

“Numele lor merită să fie înscris cu litere de aur în cartea demnității românești : N. Iorga, Victor Iamandi, Silviu Dragomir, Traian Pop, Stefan Ciobanu, Ernest Urdăreanu” (Carol II, *Jurnal*).

Mărturii despre retragere :

“Din ziua de 28 iunie [1940] evreii își manifestaseră – în întreaga Basarabie și Bucovina de Nord, nu doar în orașe, dar și în satele mai mari – bucuria că au devenit sovietici. Nu puțini erau înarmați și agitau liste negre¹, amenințând cu pedepsirea celor figurând acolo”.

“De îndată ce s-a dat ordinul de evacuare, evreii s-au dedat la manifestații antiromânești, rupînd și scuipînd tricolorul, suindu-se pe monumentul Unirii [din Cernăuți], arborînd steagul roșu [...] înainte de intrarea trupelor sovietice, centrala telefonică a fost ocupată de comuniștii locali”.

Ziarul *Universul*:

“Joi, 28 iunie 1940, la 6⁰⁰ dimineața, mă aflu la Comandamentul Corpului 3 armată. De cu noapte se anunțase : trupele sovietice vor intra în Chișinău la orele 10⁰⁰. La ora 7⁰⁰, s-a anunțat că sovieticii vor intra la orele 14⁰⁰.

“În grădinele publice și-au făcut apariția bandele teroriste, arborînd steaguri roșii. Alți minoritari înarmați opresc autobuzele, trăsurile cu refugiați, zmulg bagajele, poșetele femeilor; evrei în civil, extrem de excitați, ocupă răspântiile, așteaptă convoaiele de refugiați, ca să le atace și să le jefuiască. Așa se și întâmplă: sunt atacate cu pietre, cu oale cu apă clocotită, cu conținutul oalelor de noapte chiar și convoaiele militarilor în retragere. Ofițerilor li se zmulg tresele, ostașilor li se taie nasturii de la pantaloni, apoi li se dă drumul, în hohotele de rîs ale « populației locale ». Unii militari sunt duși – nu se știe unde, fiindcă în spatele civililor se află militari ruși care îi preiau”.

“La Chilia, Reni, Ismail, ucrainieni, ruși, bulgari, găgăuzi – mai mult de jumătate dintre ei deținuți de drept comun, liberați – au instalat « comitete sovietice » de teroare, de jaf, de asasinat”.

“La Cernăuți, cu începere din 28 iunie ora 10³⁰ evreii și deținuții de drept comun liberați din închisori au atacat mijloacele de transport pentru evacuare și i-au jefuit și maltratată pe refugiați. Evreii i-au împușcat pe preotul bisericii catolice, pe câțiva gardieni. Evrei tineri (15-16 ani) au dezarmat soldați, i-au pus să se dezbrace, apoi i-au înjunghiat cu propriile baionete [vezi și mărturia lui Raoul Volcinski – n.m., P.G]. Evreii au rupt și au scuipat drapelele tricolore și, suindu-se pe monumentul Unirii, au arborat drapelul roșu. Tot ei au doborât crucea de pe catedrală și au înlocuit-o cu steagul roșu și cu portretul lui Stalin. Evreii de pe margine fotografiau scenele de maltratare, mai ales de umilire a militarilor, a teologilor, a preoților”.

“La Soroca evreii conduși de avocatul Michael Flexer (Fluchser?) au ocupat primăria și au asasinat în fața statuii generalului Poetaș pe comisarul Murafa și pe ajutorul său Eustațiu Gabriel. Tezaurul administrației financiare, în valoare de 15-18 milioane lei, a fost confiscat iar administratorul lor Gheorghe și căpitanul Georgescu de la Centrul de recrutare au fost asasinați. Lt. Pavelescu Gh., maior Vartic Gh., comandantul leg. de jand. Soroca, căpitanul Ramadan au fost opriți de evrei care i-au dezarmat și le-au rupt galoanele”.

“La Chișinău au fost împușcați comisarii Pascu Nicolae, Mateescu C., Severin și Stol.

“Incidente și la Romanеști, jud. Lăpușna: elevii, în majoritate evrei, i-au molestat pe profesori. La Reni grave incidente între evrei, cu benzi roșii la mâni, și autorități. La Tighina evreii au dezarmat pe jandarmi, luîndu-le unifor-

mele. La Cetatea Albă au dat foc la primărie”.

“La Cernăuți ucrainenii au avut o atitudine foarte corectă față cu populația românească care se refugia, oferind alimente gratuit. Însă a evreilor a fost atât de neomenoasă încât a revoltat chiar pe șefii trupelor de ocupație (rusești)”.

“Evacuarea a început la 28 iunie 1940 orele 10³⁰. 90% din populația evreiască a rămas pe loc, în schimb evreii bogați s-au refugiat în mare grabă. Au avut de suportat furia comuniștilor și a evreilor autoritățile civile și militare ale orașului. Trupele românești în evacuare au fost atacate și dezarmate, soldații au fost bătuți cu pietre, opăriți cu apă fiartă, împiedecați a se îmbarca în mijloacele de transport. Au fost devastate și distruse câteva biserici. Au fost împușcate autorități militare și civile. Propagandă pe lângă soldați de a depune armele și a dezerta. Au fost ocupate, devastate, distruse unele sedii administrative și militare”.

“La Vijnîța dr. Winner, șeful Sanatoriului a interzis personalului român să părăsească localul, a rupt steagul românesc păstrând numai fâșia roșie cu care s-a încins peste piept, strigând:

“« A sosit ceasul nostru, al evreilor »!”

“29 iunie 1940. (...) Marinescu ne-a spus lucruri îngrozitoare despre tragedia românilor din Basarabia și Bucovina. Retragera lor în fața hoardelor bolșevice s-a efectuat în condiții înspăimântătoare. Trupele rusești n-au respectat nicăieri ordinea în care se angajaseră să ia în stăpânire zonele evacuate de trupele noastre (...)” (Ioan Hudiță, *Jurnal politic*, vol. 1, pag. 221).

“29 iunie 1940. Excese de orice fel ale populației minoritare, mai ales evreii, care-i atacă și-i insultă pe ai noștri; au fost batjocoriți ofițeri; unități desorganizate”. (Carol al II-lea, *Jurnal*).

“La 29 iunie cca 3 000 evrei care au trecut în Basarabia pe la Reni au căutat să instige și pe români la manifestări ostile contra refugiaților civili și a militarilor, bătându-i cu pietre, devalizându-i, împiedecând transporturile, luând armamentul și distrugând vehiculele”.

[*Corriere della Serra*]

Aceeași informație în *Gazzeta dell Popolo*:

“La Galați 2 000 de comuniști și evrei locali și din afară au provocat dezordini, ciocnindu-se cu forțele polițienești și ale garnizoanei – soldate cu 15 morți”.

Despre Cernăuții, tot *Gazzeta dell Popolo*:

“Imediat după plecarea soldaților români, evreii, în număr de câteva zeci de mii, în afară de faptul că au comis tot felul de delictе, au deschis porțile închisorilor, înarmând pe deținuți, au început cu furie să masacreze pe românii aflați pe străzi, au jefuit băncile, casele particulare, au incendiat bisericile și palatele”.

“Ultimatumul sovietic de la 26 iunie 1940 și anexarea teritoriului dintre Prut și Nistru la Uniunea Sovietică a(u) fost întâmpinate cu bucurie de unii evrei din aripa stângă și comuniști.

(Alexandru Safran, fost rabin Șef – *Declarație din 1946*).

Corriere della Sera (30 iunie 1940) – relatează incidentul tragic de la Galați: “în timp ce românii încearcă să fugă din teritoriile ocupate, evreii se strâng din alte părți acolo (...) Evreii așteptau să fie trecuți peste Prut; la un semn convenit au dezarmat pe soldații din gardă, au năvălit în oraș, trăgând nebunește, spărgând vitrinele, atacând trecătorii români. Brutala provocare a adus o fulgerătoare reacție a populației. A început o adevărată cursă după ei, sfârșită cu mulți morți și răniți”.

La Stampa din 1 iulie 1940, sub titlul “Ororile și devastările comise de evrei în Basarabia și Bucovina” relatează “manifestările de mulțumire la adresa ocupantului rus” și informa că la Cernăuți se formase “un guvern provizoriu, compus din evrei și comuniști – situații similare petrecându-se la Reni, Ismail și alte localități.

“Capii noii autorități la Cernăuți:

“1. Marek Fisch, guvernator, mare comerciant, milionar, membru marcant al Camerei de Comerț;

“2. Filip Beer, secretar general al guvernului, proprietar al restaurantului *Camenbeer* ;

“3. Max Weissman, primar, tipograf, agent sovietic;

“4. Bruell, chestor al poliției, ziarist la *Vorwärts* (?) și *Morgenblatt*;

“5. Dr. Zuflucht, șeful serv. sanitar;

“6. Dr. Kehr – șeful Alimentației;

“7. Dr. Sașa Pimenson, avocat din Hotin, procuror general.”

“Sunt originar din Cernăuți, unde, în 1940, am trăit drama evacuării (...). În Cernăuți erau trei echipe [de fotbal] la care jucau tineri evrei: *Macabi*, *Bonohov* și *Hasmonea*. Deseori jucau românii cu evreii meciuri agreabile, fără nici o tensiune de natură rasistă, antisemită sau antiromânească. (...) În seara zilei de 27 iunie [1940] la radio Monte Carlo, pe care familia mea îl asculta, s-a anunțat că România este obligată să cedeze Basarabia și Bucovina (...) A doua zi [în 28 iunie 1940] tata m-a trimis să-mi scot actele de la liceu (...) Când am ajuns la Primărie, am văzut că în stradă zăceau cinci cadavre de soldați români al căror sânge se scursese pe praful de pe caldarâm (...) Am întrebat ce se întâmplă, au venit deja rușii la Cernăuți? Mi s-a răspuns că soldații români au fost omorâți « de aia » – și mi s-a arătat spre două automobile în jurul cărora se învârtteau vreo 12–15 tineri civili, înarmați, unii aveau chiar două automate, unul în mâni, altul în spate și se agitau, să încapă toți în mașini. Li cunoșteam pe toți, pe unii din vedere, pe alții personal sau după nume: Aufleger, Feibiș, Fisher, Abacumov, Eisinger, Siegfried. Jucau fotbal în formația de juniori a echipelor evreiești amintite (...)” – “În grupul amintit se afla și Sigi Bainer

[corect : Sigismund Breiner], pe care-l cunoscusem bine, jucasem fotbal împreună (...) L-am regăsit pe la mijlocul anilor '50, la securitatea din Cluj, când am fost anchetat și de câteva ori am fost bătut măr de acest Sigi Bainer. (...) Il mai întâlnisem prin Cluj, fusese un mic contrabandist înainte de a se angaja la Securitate ca anchetator și bătaș. [Sigismund Breiner nu fusese doar un oarecare anchetator brutal, crud, un adevărat tortionar, în acea adunătură de animale/criminale care alcătuiau Securitatea "poporului" – ci și loțiitor al șefului serviciului anchete la Direcția Regională de Securitate din Cluj]. Când m-am liberat [în 1964] am aflat că plecase în Israel".

(Mărturia lui Raoul Volcinski, profesor universitar, Cluj).

[Pe numele adevărat. Sigismund Breiner – Bayner, după Raoul Șorban. Individul nu fusese un oarecare anchetator brutal, crud, "simplu tortionar" în adunătura de animale/criminale alcătuind Securitatea "poporului", ci și loțiitor al șefului serviciului anchete la Direcția Regională de Securitate Cluj. Data fiind "activitatea" lui din timpul Cedării din 1940, cu certitudine și a celei din anul de teroare 1940-1941, Sigi Breiner/Beiner/Bayner, cadru de nădejde NKVD, a fost și el evacuat în Asia Centrală, unde a așteptat să și-o reia – vorba fiind de activitatea de bătaș, de asasin – în România mult-detestată.]

"(...) Toți refugiații din Basarabia declară că au avut de întâmpinat mari greutăți din partea comuniștilor locali, majoritatea evrei care (...) i-au bătut cu pietre, le-au devalizat bagajele, au împiedicat transporturile, luându-le animalele și distrugându-le vehiculele" (...)

"Refugiații din Bucovina declară că, la Cernăuți, înainte de intrarea trupelor rusești, populația evreiască a devastat biserici și a executat numeroși români și ofițeri. Evrei comuniști între 15 și 16 ani au comis acte de barbarie dezarmând pe unii soldați români, izolați de ofițeri, și pe polițiști, înfigând baionetele în corpurile acestora. Toți refugiații declară că toată dezordinea o provoacă numai evreii comuniști și ucrainenii"

Notă către M. S. M. din 30 iunie 1940

"În fața redacției noastre, pe strada Ștefan cel Mare, un grup de comuniști evrei, arhicunoscuți (...) mă așteaptă să ies din casă. Unul din ei mi-a făcut « cinstea » să înfigă sub firma Universul o cârpă roșie. (...) Inlocuiesc cârpa roșie cu stindardul țării (...). În timp ce automobilul se pune în mișcare (...) doctorul Derevici, comunistul care de curând părăsise Doftana, îmi comunică : să nu uit că la 1924, pe vremea revoluției de la Tatarbunar, comitetul « Tovarășilor » m-a condamnat la moarte : « Nu te vom spânzura, vom fi generoși, îți vom zmulge o unghie în fiecare zi, cu cleștele » (...)

"Îmi iau copiii. Inchid casa în care am lăsat tot rodul muncii a 21 de ani. (...) Toate ferestrele evreilor sunt deschise. (...) Iată-mă pe peronul gării tixit de lume. Rapidul de București format din 30 de vagoane este arhiplin (...) Câteva mii de oameni vor să pătrundă cu orice preț în el (...) Mamele își îndeasă copiii prin ferestre. Altele îi strigă disperate pe cei răătăciți. Bărbații care se tăvălesc pe jos cu brațele și picioarele fracturate, cu fața însângărată, în lupta pentru ocuparea locului salvator (...)

“Din oraș vin știri dureroase. (...) Listele întocmite de organizațiile comuniste locale cuprinzând numele românilor basarabeni și a celor din regat, destinați arestării și suprimării, au fost împărțite de avocatul Karol Steinberg și avocata Etea Diner, tovarășa de idei a lui Constantinescu-Iași (...) Bandele au început devastările pe str. lor Inculeț, unde își au gospodăriile majoritatea frunțașilor basarabeni între care Pelivan, Gherman, Pântea și alții. De acolo au coborât și unde au dat de o casă de român, au pus în funcție târnăcoapele, au dat în lături ușile și au scos în stradă mobila și lucrurile de valoare (...). Rezultatul jafului s-a depozitat în locurile indicate de cu vreme, odată cu împărțirea listelor. (...)”

“Înainte de a intra în prima stație după Chișinău, coloane groase de fum se ridică jertfitoare către cer. Identificăm baia « Dobromirov », arde biserica Mazarache, cu trecut istoric românesc. Comuniștii evrei au inaugurat astfel începutul nefastei lor opere împotriva lăcașurilor sfinte. În vagonul de alături stă o femeie îngenunchiată și rostește rugăciuni însoțite de blesteme împotriva păgânilor încălziți atâta vreme la sânul generos al neamului. Despre acest moment, profund de impresionant, află tot trenul. Genunchii cedează singuri, Toți cădem în ei. Nimeni nu mai poate opri lacrimile.

“Doamne, Dumnezeu, pedepsește-i Tu ! Numai puterea Ta poate face asemenea minuni. Numai Cerul poate arunca focul pentru nemernicii pângăritori de altare (...)”

Elefterie Negel, *Universul* din 1 iulie 1940, text cenzurat.

“30 iunie. [1940] A sosit Neculai care vine de trei zile pe drum, în tren. A plecat vineri de la plasa Bunești, de pe malul Nistrului, retrăgându-se cu un regiment de artilerie (...) Aflând că e fratele meu, colonelul Manoil i-a pus la dispoziție o căruță pentru a-și transporta câteva geamantane până la Chișinău. Acolo a fost o luptă gigantică pentru a putea ocupa un loc într-un vagon de marfă. De-abia și-a putut salva un mic geamantan. Tot bagajul i-a rămas pe peronul gării, cum s-a întâmplat cu toată lumea care, pentru a se salva, a renunțat la toate bagajele. Neculai povestește scene sfâșietoare despre ce a văzut prin gările de la Chișinău până la Ungheni. Familii cu copii care nu se puteau urca în vagoane, tata într-o parte, copiii în alta, soția urcată și ea sau rămasă pe peron. (...) A asistat la uciderea multor evrei, în cursul drumului, de către legionari sau cuziști care strigau în gura mare că « toți jidanii trebuie uciși, întrucât sunt aliații bolșevismului rusesc ». Neculai spune că a văzut cu ochil lui, atât în gara Chișinău, cât și în celelalte, până la Ungheni, bande de evrei, înarmați cu revolvere și bâte care încercau să oprească populația românească să urce în tren. Neculai n-a fost niciodată antisemit. De data aceasta a rămas și el uluit de ce a văzut la acești nenorociți, care purtau stegulețe roșii și panglici roșii la mâni, pregătiți să întâmpine trupele bolșevice. « Acum », zice el, « încep să-i înțeleg pe legionari și pe cuziști »

Ioan Hudiță, *Jurnal politic*, 1, pp. 222–223).

“(Soroca) : 1. În ziua de 28 iunie, ora 16³⁰-17⁰⁰, comuniștii evrei din oraș au ocupat Poliția și Primăria (...) La Poliție a vorbit avocatul evreu Michel Flexor care a defăimat autoritățile și administrația românească. În acest timp a

apărut comisarul ajutor Murafa Vladimir și agentul Eustațiu Gabriel (...) Aceștia au fost mai întâi percheziționați apoi *puși cu mâinile în sus în Piața Unirii, la statuia generalului Poetaș, unde au fost împușcați de Michel Flexor* (subl. în text).

2. La ora 17⁰⁰ un autocamion cu tezaurul administrației financiare Soroca în valoare de circa 15-18 000 000 (...). În Piața Unirii însă, *autocamionul în care se aflau Locot. Pavelescu Gheorghe, mai mulți subofițeri, Vartolomei, Dirigintele Oficiului poștal și avocatul George Stănescu a fost oprit de evrei care au rupt galoanele locotenentului Pavelescu și ale subofițerilor, în asistența soldaților sovietici* (subl. în text). În fața acestei situații, Locot. Pavelescu și Vartolomei au dat 50-60 000 lei la doi evrei care i-au scos din mulțime.

“Subofițerul Ene, fugind, a fost împușcat pe la spate. Avocatul Stănescu a fost dat jos din mașină, de către avocatul evreu Pizaretsky (?) Alexandru și din informații reiese că a fost executat. Autocamionul cu tezaurul a rămas în mână bandelor de evrei (subl. în text).

3. Din informații rezultă că au fost asasinați ulterior de evrei administratorul financiar Gheorghiu lor și Cpt. Georgescu, de la Cercul de Recrutare.

4. Maiorul Vartic Gheorghe, comandantul Legiunii de Jandarmi Soroca și Cpt. Ramadan (...) însoțiți de un număr de subofițeri, căutând să se refugieze cu o mașină au fost opriți de evrei, cari le-au rupt galoanele, dându-le apoi drumul. (...)

5. Preoții care voiau să se refugieze au fost opriți de evrei și întorși înapoi în oraș. (...)

“(Bălți) 1. În stația Bălți a fost împușcat în ziua de 28 iunie a.c. un individ de către o persoană necunoscută. Cadavrul a fost expus pe peron, spunându-se că a fost împușcat de soldații români, cu scopul de a provoca reacția bandelor de comuniști evrei împotriva populației românești (subl. în text) (...)

“(Chișinău) 1. În ziua de 28 iunie a. c. la ora 16⁰⁰ a aterizat la Chișinău un grup de 20-30 avioane rusești. Imediat evreii au arborat drapele roșii, pornind manifestațiuni de stradă la care se adăugau deținuți comuniști eliberați din penitenciarul local. Manifestanții au barat străzile, nepermițând accesul spre gară a populației care se evacua. Pe tot parcursul, manifestanții evrei și comuniștii strigau : « Jos Carol ! ». « Jos Armata Română ! ». « Trăiască Stalin și Armata Roșie ! » Polițiștii care au vrut să facă ordine, pentru ca populația ce se evacua să se poată scurge spre gară, au fost prinși, iar comisarii Lascăr Nicolae, Mateescu Constantin, Severin și Stol au fost executați de evrei în stradă prin împușcare.

“2. Pe strada Alexandru cel Bun (Alexandrovskaja) funcționarii români care voiau să meargă spre gară au fost împiedicați de o masă compactă de evrei și ruși care ocupau trotuarele țipând, amenințând și aruncând cu pietre (subl. în text).

“(Cernăuți) 1. Încă înainte de intrarea trupelor sovietice populația evreiască a devastat bisericile și a împușcat pe mulți dintre capii autorităților. Printre cei uciși sunt șeful gării, un locotenent-colonel de regiment, probabil primarul orașului și foarte mulți polițiști, precum și gardieni publici (subl. în text).

“(Vijnița) (...) 2. În ziua de 28 iunie a. c. când trupele sovietice au intrat în

oraș, au fost întâmpinate (...) de evreul Șatran, înconjurat de populația evreiască (...).

“3. O bandă în frunte cu avocatul Raufberger a atacat pe perceptor și pe pretor, obligându-i să-i predea banii din casa percepției” (subl. în text).

Din Nota Serviciului Special de Informații – iulie 1940

“I. Evreii din Basarabia și Bucovina în timpul evacuării.

“1. Comitete Revoluționare :

“La Cernăuți comisar al poporului este actualmente evreul Salo Brül, de profesie fotograf, primar este evreul Glaubach, ajutor de primar evreul Hitzig, iar prefect este alt evreu, Meer sau Beer.

“La Chișinău sovietul comunal este condus de avocatul evreu Steinberg, originar din Huși.

“La Chilia Nouă s-a format un comitet local condus de evreul dr. Rabinovici, medic primar al orașului.

“Foștii gazetari evrei de la *Adevărul* și *Dimineața* anume Torziman (corect : Terziman, v. Nota 1 la acest capitol) și Căndea au căpătat funcțiuni importante în Basarabia.

“La Soroca conducătorul acțiunii teroriste a fost evreul Leizer Ghinsberg, gardian public la poliția locală.

“2. *Atentate și asasinări*

“Bande de evreo-comuniste din Chișinău au jefuit pe refugiații care nu aveau posibilitatea să se apere. În diferite gări (...), în grupuri, cu drăpele roșii, încercau să facă presiuni pentru a determina pe călători să coboare. În unele cazuri au cedat numai după ce călătorii s-au apărat cu focuri de armă.

“La Chișinău, o bandă de comuniști evrei a încercat să linșeze pe studenții teologi care au scăpat numai datorită intervenției unui detașament de jandarmi care au făcut uz de arme.

“Inspectorul financiar Preoteșcu și fostul inspector financiar pensionar Pădureanu (...) au fost împușcați.

“La Chișinău *listele de executări* (subl. mea, P. G.) au fost întocmite de intelectualii comuniști evrei : av. Carol Steinberg, avocata Etea Diner și dr. Dorevici (...)

“Perceptorul și notarul din Ceadâr-Lunga (Tighina) au fost omorâți.

“Preotul Bujakovski din Tighina a fost împușcat de teroriști evrei. Deasemeni colonelul Adamovici, fost senator. (...)

“În județul Cetatea Albă bandele comuniste evreiești au schingiuit preoți, le-au ars bărbile cu țigări, au devastat biserici.

“La Cernăuți, un grup de evrei a asaltat și lovit cu pietre două autocare în care se aflau soldați ; evreii au cedat numai când aceștia au făcut uz de arme (...)

“Înșiși copiii evrei, dintre care unii chiar străjeri, așteptau în gări trenurile refugiaților pentru a-i înjura și a le arunca cu pietre și orice obiecte ce le cădeau la îndemână, creind o impresie oribilă. (...)

“Acești tineri evrei [călătorind împreună cu refugiații români din Basarabia] au fost observați (...) că au atitudine de veselie și satisfacție, ceea ce nu cadra cu situația celui care își părăsește avutul, oricât de modest, familia și mediul în care a trăit. De asemenea, refugiații români au observat la acești

tineri evrei că posedă valută forte, dolari și lire sterline, cari nu ar putea fi justificate nici de ocupațiile și nici de veniturile lor normale. (...) Considerând și faptul că actualmente mișcarea populației evreiești basarabene este înspre Basarabia, nicidecum în sensul părăsirii acestei provincii, cercurile menționate formulează presupunerea că acești tineri basarabeni au de îndeplinit în țara noastră misiuni contra ordinii publice și siguranței statului. (...)

“Se constată că majoritatea celor ce pregătesc plecarea din Capitală [spre Basarabia] se recrutează din meseriași, mici comercianți, și unii studenți lipsiți de o situație materială bună (...) Se înregistrează plecarea din București spre Basarabia și Bucovina a un număr de 70-80 studenți evrei de la Căminul Studenților Evrei Schuller, cunoscut focar de propagandă comunistă”. (...)

“Frații Birnbaum (din Brăila) afirmă că « Multora dintre români le-a sunat ceasul ».

“Iancu zis Jean a amenințat un birjar că « în curând steagul roșu va fâlfâi și deasupra Palatului Regal ».

(Sinteză informativă – 2 iulie 1940)

“1. Exodul populației a încetat. Pe timpul evacuării au trecut la Țuțora mii de refugiați din Basarabia. Pe podul Daroieni 400, majoritatea intelectualii. Ei sunt deprimați.

“2. Populația românească din Basarabia rezervată : se poate observa o deprimare și regretul că trupele române au părăsit Basarabia. Populația germană de asemenea nu se arată entuziasmată de sosirea trupelor sovietice.

“3. Acțiunea de răzbunare a militarilor români care sosesc izolați din Basarabia continuă să se manifeste contra evreilor. Actele de răzbunare se petrec mai mult în trenuri. (...)

“4. Fruntașul Catrinu Alexandru ctg 1937 a împușcat mortal pe fruntașul T. R. Schur. Cazul se cercetează.

(Granița către MSM, la 4 iulie 1940)

“Refugiații sosiți din Basarabia și Bucovina povestesc că între trupele sovietice și autoritățile românești s-ar fi produs excese. Numeroase biserici au fost prădate și incendiate (...). Adversarii politici ai comuniștilor cât și preoții ar fi fost maltratați și împiedecați. (...) Poliția a fost atacată iar trenurile cu refugiați care se pregăteau să plece au fost lovite cu pietre. (...) Un alt refugiat din Basarabia povestește că a văzut alergând către gară un preot ortodox pe care comuniștii revoltați voiau să-l împuște. (...) Persoane povestesc că primarul Cernăuțiului a fost grav rănit. El a fost destituit și înlocuit printr-un avocat destul de cunoscut. Autoritățile sovietice se dagajează de orice răspundere (...) susținând că [incidentele] s-au produs înainte de sosirea trupelor sovietice. Cercurile românești spun că nu vor uita niciodată faptul că Sovietele nu au lăsat autorităților românești timpul necesar (...) Refugiații pretind că 90% din populația evrească a rămas în teritoriile ocupate (subl. în text). Cea mai mare parte din evrei aparțin clasei sărace. Evreii bogați sau refugiat însă în mare grabă. Svonuri neconfirmate încă susțin că ar fi fost incendiată catedrala ortodoxă din Cernăuți și că episcopul ar fi rămas la postul său, cu toate că era cunoscut ca un mare dușman al comuniștilor. Autoritățile însărcinate să se ocupe de refugiați afirmă că aproape 100 000 de familii s-au refugiat din Bucovina de Nord și din Basarabia.

(Nota informativă nr. 133 din 6 iulie 1940)

“1. *Vineri 29 iunie 1940*. La ora 14⁰⁰ s-au adunat în Piața Unirii din Cernăuți circa 200 de lucrători exclusiv evrei care aveau cu ei un steag roșu ce avea cusut pe el secera și ciocanul, arborându-l pe clădirea primăriei (...) și tabloul lui Stalin și Molotov pe monumentul Unirii (...) Acești lucrători erau sub conducerea cunoscutului comunist evreu Vagner. La ora 16⁰⁰ aceeași coloană de lucrători evrei s-a dus la podul de peste Prut, pe drum încolonându-se și alți lucrători cu steaguri roșii în mână, unde au primit trupele [sovietice] cu uralee și strigăte ce ajunese la delir. Vagner a cerut pentru toți lucrătorii arme ca să plece și să apere populația autohtonă contra burgheziei române, formând așa zisa poliție muncitorească. După intrarea trupelor în oraș, toți acești muncitori au primit de la trupele sovietice arme, postându-se în fața clădirilor ce trebuiau ocupate de autoritățile de stat, formând paza care a stat până duminică seara.

“2. *Sâmbătă 29 iunie 1940*. (...) comandantul sovietic al orașului Cernăuți a dat dispozițiuni ca toate prăvăliile să fie închise în afară de restaurante și băcănii (...)

“3. *Duminică 30 iunie 1940*. A apărut un comunicat sovietic în limbile ucraineană, evreească, germană și română în care se repetă ordonanța privitoare la închiderea prăvăliilor și [la interzicerea] vânzarea băuturilor spirtoase în afaară de bere. Ordonanța mai prevedea : circulația se interzice după ora 21⁰⁰ ; orașul se declară în stare de asediu (...) Toți posesorii de arme, inclusiv cei care le-au primit de la trupele sovietice (...) sunt convocați la comandatură spre a le depune (...)

“4. *Luni 1 iulie 1940*. S-au depus toate armele, ceea ce n-a plăcut evreilor. (...)

“5. (...) *Marti dimineata* s-a prezentat la oficiul de telefoane un diriginte venit din interiorul Rusiei, evreu și un inginer, tot evreu”.

(Sinteză contrainformativă a M. S. M. – 4 iulie 1940) :

“Atentate și asasinate. Din relatările tuturor refugiaților din provinciile răpite reiese că atitudinea manifestată de populația evreiescă din aceste provincii, atât față de armata română în retragere, cât și față de populația civilă ce se refugia a luat forme care depășesc o imaginație chiar divagantă. Imediat după anunțarea ultimatumului sovietic și înainte de intrarea Armatei Roșii, în toate orașele basarabene și nord bucovinene, s-au format grupuri de evrei înarmați, în majoritate tineret de ambe sexe, care numai decît au început acțiunea teroristă. Au fost împușcați cu predilecție funcționarii judecătorești, polițienești, slujitorii altarului, precum și financiar, aceștia din urmă cu ocazia devalizării casieriei statului, întrucît, în afară de zelul revoluționar, bandele au arătat o pronunțată tendință pentru adunarea de capital (...). Nu a fost cruțată nici armata (...) : ofițeri, subofițeri, soldați, chiar fără a fi contrazis intențiile comuniștilor evrei, au fost împușcați sau schingiuiți. Au fost cazuri (...) când execuțiile au luat aspectul unei sinistre vânători de oameni în care tot

ce putea constitui un element reprezentativ românesc stimula activitatea sângeroasă a tinerilor teroriști evrei. Conexând scopurile teroriste cu cele de natură de a produce avantajii materiale, evreii comuniști nu s-au mulțumit de a jefui locuințele românești și bisericile creștine, dar atunci când erau în superioritate numerică, opreau refugiați pentru a-i prăda de puținul pe care aceștia încercau a-l salva cu ei.

“La Chișinău, 400-500 evrei comuniști constituiți în bandă, înarmați cu puști, revolve, alții cu pietre și bastoane au cerut Dr-ului Ionet, medicul spitalului de copii ca imediat clădirea să fie predată. La încercarea medicului de a calma spiritele, l-au împușcat, după care au năvălit în spital, devastându-l complet, iar copii aflați internați omorându-i și aruncându-i afară pe geamuri.

“În comuna Olănești (Cetatea Albă) învățătoarea Irina Țapu a fost împușcată de bandele evreești unite cu cele bulgărești. (...)

“În Olănești (Tighina) autoritățile locale au fost omorâte de bande teroriste.

“(...) au fost împușcați de către bandele comuniste evreești colonelul Cernobescu, comandantul Reg. 7 Vânători Chișinău împreună cu căpitanul de rezervă Grumvescu (?), fost primar la Ungheni.

“Au fost asasinați sau prinși – printre alții – Col. Cornea dela Reg. 8 Roșiori, Col. Grenaru, Maior Millo, Căpitan Posu, Căpitan Al. Mavrocordat. (...)

“Evreii în restul țării : (...) de relevat, ca o ilustrare a sentimentelor de ură de care evreii sunt animați față de populația autohtonă, inițiativa luată de un grup de doamne evreice, printre care și *A. Bruchnor, Paula Schönfeld și Rolly Petreanu*, de a organiza în ziua de 9 iulie a. c. la Sinagoga Centrală [Sinagoga Mare din București] o slujbă religioasă, constituind « *un blestem contra românilor* » (sublinieri în text).

Dare de seamă asupra evacuării – iulie 1940 :

“(...) Majoritatea celor evacuați învinuiesc autoritățile militare superioare și guvernul care, deși informat din timp asupra intențiilor URSS, nu a permis funcționarilor și militarilor să-și evacueze familiile și avutul, ba mai mult, cei care au încercat să facă acest lucru au fost opriți prin ordine severe, amenințați cu pedepse. (...)

“În ziua de 27 iunie a. c., cercurile comuniste, în mare măsură evrei, fiind încunoștiințate de demersul URSS, au început propaganda filo-sovietică. În noaptea de 28/29 VI a. c. s-au răspândit manifeste comuniste tipărite, probabil în București, în ultimul timp (atacau problema PARTIDULUI NAȚIUNEI), și care se adresau soldaților din MOLDOVA, fiind aruncate în preajma cazărnilor, în atelierele CFR, în cartierele muncitorești etc. Vestea evacuării BASARABIEI a fost transmisă rapid în cercurile evreești și comuniste, organizându-se acțiuni de teroare (...) Manifeste comuniste aruncate din avioane în ziua de 29 VI îndemneau populația să împiedice evacuarea, ruinarea fabricilor, stațiile de cale ferată, podurile etc. (...) S-au aruncat și exemplare din ziarul « LIBERTATEA » în care se făcea apologia regimului sovietic (...)

“În timp ce trupele și populația din Basarabia îndura toate lipsurile și batjocura evreilor, neavând unii dintre ei decât cămașa, evreii ce se evacua în

Basarabia erau îmbrăcați în haine de sărbătoare, cu enorme cantități de bagaje și însemnate sume de bani. Acești indivizi, precum și bagajele lor au trecut necontrolate de nici o autoritate română”.

Carol al II-lea, *Jurnal* :

“*La 30 iunie [1940]:* Incidente, mai ales cu populația evreiască, au avut loc pretutindeni. Din această cauză evacuările în multe locuri au fost imposibile. S-au împușcat functionarii, s-au atacat chiar unități militare”.

“*La 1 iulie:* Tot aceleași știri asupra exceselor și agresiunilor din partea evreilor și comuniștilor. Ele se fac mai ales asupra ofițerilor care sunt adesea bătuți și degradați” (li s-au rupt/smuls epoleții, n. n. P.G.).

“*La 3 iulie:* Știrile din Basarabia sunt foarte triste. Azi a fost ultima zi a evacuării și a fost hotărâtă zi de doilu național. Steaguri cernite, în bernă. Evreii și comuniștii s-au purtat oribil. Asasinatelor și molestărilor mă fac să mă tem că se vor produce reacții primejdioase”.

“*La 6 iulie:* Știrile din țară sunt îngrijorătoare; purtarea evreilor din Basarabia și Bucovina a fost așa de rea cu ocazia evacuării încât a provocat o reacție și o indignare care se manifestă prin excese, asasinat, devastări”.

“Din inițiativa lui N. Iorga, **memoriu-protest** (adresat Parlamentului), semnat: Maniu, C. I. Brătianu, N. Lupu, AI. Lapedatu, Halippa.

“Toate criticile împotriva guvernului, a regelui, a armatei – au fost cenzurate”.

Generalul lor Antonescu, în scrisoarea către Carol II, înmănată cu ocazia unei audiențe [în iulie 1940] – urmarea: Antonescu a fost arestat și sechestrat la mănăstirea Bistrița...

“Majestate, Țara se prăbușește. În Basarabia și în Bucovina se petrec scene sfâșietoare. Funcționarii, familiile lor și ale ofițerilor au fost lăsate pradă celei mai groaznice urgii. (...) Poporul și armata au fost dezarmați fără luptă. Demoralizarea lor este fără limite. Lipsa lor de încredere în conducători este totală. Ura lor împotriva vinovaților, a tuturor vinovaților de ieri și de azi crește.

“Consiliul de Coroană v-a hotărât să cedați. Deciziunea a dezlănțuit haosul. Consecința lui, anarhia și anarhizarea sunt numai la începutul lor. Țara care simte, țara care vede, țara care presimte, țara toată e consternată, în panică – consternată și în panică fiindcă a auzit de repetate ori pe primii miniștri, pe miniștrii ei declarând că « Sântem înarmați până în dinți », că « Nu vom ceda nici o brazdă », că « Să avem încredere oarbă și fără control în șefi, în priceperea și înțelepciunea regelui ». Nici o replică n-a fost tolerată. Orice strigăt public, de alarmă a fost înăbușit, adesea sîngeros. Țara a mai avut încredere fiindcă generalul pe care Majestatea Voastră l-a acoperit cu cea mai mare încredere [Florea Țenescu, n.m. P.G.] a declarat la un banchet că sânteți « cel

mai puternic rege din Europa » și în neuitata și recenta declarație de la Chișinău (...) a asigurat-o că a încins-o cu un stăvilă de foc, de fier, de beton peste care nu se va trece.

“Realitatea s-a răzbunat – fiindcă era alta. (...)”

“Am prevenit de ani de zile, în scris, verbal, guvernele, pe șefii militari, pe Majestatea Ta că va veni catastrofa de azi. Metodele întrebuințate în selecționare și în conducere trebuiau să ne ducă fatal la aceasta. Am fost însă socotit răzvrătit și lovit ca atare. (...)”

“Ascultă-mă cel puțin în acest ceas, Majestate. N-am fost un dușman al Majestații Tale. Am fost un slujitor fanatic al acestui neam. Am fost înlăturat prin intrigi și calomnii de acei care au adus țara unde este și de forțe oculte. Nu mai asculta de aceștia, Majestate.

“El te-au adus unde ești și ne-au adus unde ne găsim.

“Este ultimul meu strigăt de alarmă, Majestate.

Până și jurnaliștii simpatizanți ai Sovietelor – ca Tudor Teodorescu-Braniște – au scris pagini de durere și de revoltă împotriva “nedreptății istorice: răpirea Basarabiei și a Bucovinei”.

S-a instaurat cenzur(ă) textelor critice la adresa guvernanților. Victime cunoscute: N. Iorga, Stelian Popescu (care a publicat integral articolul abia după alungarea lui Carol II – printre altele scria: “Acei oameni care ne-au asigurat că grija lor de căpetenie este apărarea țării, după două ore de consfătuire au ajuns să hotărească cedarea fără murmur a pământului țării”. “Nu se nenoroceste un nean întreg pentru decenii, poate pentru secole, fără să se stabilească răspunderile”).

Cunoscute erau atitudinile critice ale generalilor Cîuperccă și Steflea care, într-o convorbire cu generalul Iacobici i-a(u) spus:

« Te rog amintește domnului general Țenescu că tot “alte considerente” au făcut să ne prăpădim aproape o armată. Ar fi timpul ca “alte considerente” să nu mai joace rol în operațiuni ».

În *Jurnalul* său, Grigore Gafencu găsea că :

(...)“răspunsuri românești [la ultimatumul sovietic] au fost greșit concepute și foarte prost formulate. La pretențiile rusești referitoare la drepturile istorice și etnice ale Rusiei asupra Basarabiei, nu am năspuns nimic: nici o punere la punct, nici un contra-argument, nici un protest. Ne-am mulțumit să răspundem « pentru a câștiga timp » – pretinde Ministerul de Externe – că sântem gata să stăm de vorbă. Rușii au înlăturat cu multă îndemânare intențiile dilatorii cuprinse în nota de năspuns, aducându-ne numaidecât la cunoștință « programul de evacuare ». Nemții au informat guvernul sovietic că răspunsul nostru, dilatoriu în fond, înseamnă, totuși, o acceptare. Fapt e că ne-am plecat în fața forței, fără s-o spunem și fără să stăruim asupra bunului nostru drept. Nu am respins argumentarea sovietică, ci ne-am declarat gata, după ce am luat cunoștință de ea, să stăm de vorbă”.

Nicolae Iorga, articol din *Neamul Românesc* (3 iulie 1940)

“În acele momente de grea cumpănă s-au găsit, la noi, oameni care au avut cruzimea infamă « Să-și rădă de dureri străine »: este vorba de comuniștii cărora Internaționala a III-a le trasase sarcina de a intensifica acțiunile antinaționale și antistatale, pe baza mai vechii lozinci a « autodeterminării naționalităților până la despărțirea de statul român »: Directiva Kominternului din 8 mai 1940 dădea indicații: « în fața PC., a clasei muncitoare și a popoarelor din România (sic) stă sarcina de a nu admite atragerea României în năzboi. Să nu se admită transformarea României într-un cap de pod al imperialiștilor englezi și francezi împotriva URSS. (...) Rezolvarea pe cale pașnică a chestiunii Basarabiei (...) constituie o condiție necesară pentru apropierea de URSS (...) pentru preîntâmpinarea unui război, pentru pace»

În *Neamul românesc* din 6 iulie 1940, sub titlul “De ce atâta ură?” tot N. Iorga scrie:

“Se adună și cresc văzînd cu ochii documentele și materialele, actele oficiale și declarațiile luate sub jurământ. Înalți magistrați și bravi ofițeri care și-au riscat viața ca să apere cu puterile lor retragerea și exodul românilor au văzut cu ochii lor nenumărate acte de sălbăticie, uciderea nevinovaților, lovituri cu pietre și huiduieli. Toate aceste gesturi infame și criminale au fost comise de evreimea furioasă ale cărei valuni de ură s-au dezlănțuit ca sub o comandă nevăzută. De ce atâta ură? Așa ni se răsplătește bunăvoința și toleranța noastră? Am acceptat acapararea și stăpânirea iudaică multe decenii și evreimea se răzbună în ceasurile grele pe care le trăim. Și de nicăieri o dezavuare, o rupere vehementă și publică de isprăvile bandelor ucigașe de sectanți și sanguinari. Nebunia organizată împotriva noastră a cuprins târguri, orașe, sate. Frații noștri își părăseau copiii bolnavi, părinții bătrâni, averi agonisite cu trudă (...) în nenorocirea lor ar fi avut nevoie de un cuvânt bun, măcar de o fărâma de milă. (...) Li s-au servit gloanțe, au fost sfârtecați cu topoarele (...) li s-au luat hainele, li s-a furat ce aveau cu dînșii, ca apoi să fie supuși tratamentului hain și vandalic. *Românimea aceasta, de o bunătate prostească față de musafiri și jecmănitori* merita un tratament ceva mai omenesc din partea evreimii care se lauda până ieri că are sentimente calde și frățești față de neamul nostru în nenorocire”.

“*Sâmbătă 6 iulie 1940.* Jale mare peste tot. Comitete pentru ajutorarea refugiaților din Basarabia și Bucovina. Pagini întregi cu numele refugiaților și locurile unde se află. Familii întregi despărțite în timpul bejeniei caută să afle unde se găsesc membrii lor.(...) Blestemat fie Carol și toți acei care l-au ajutat în politica lui nenorocită care ne-a dus la dezastrul de azi. Lumea vorbește în gura mare și înjură pe (...?) [academicianul Dan Berindei a îngrijit–prin–cenzurare, nu doar aici, jurnalul socrului său – n. m. P.G.] Carol și complicii săi. La fiecare pas auzi numele lui Tătărescu și Urdăreanu. Toți călătorii îi înjură pe aceștia, dar și pe evrei, pe care-i consideră « trădători în slujba sovietelor ». Ei povestesc tot felul de bazaconii în legătură cu atitudinea evreilor din Basarabia și Bucovina față de trupele noastre și /față de/ cele

sovietice. Incerc să stabilesc adevărul, dar nu reușesc. Constat că se formează un curent antisemit foarte puternic. (...) Tragedia cu refugiații. Comunicate în legătură cu locurile unde sunt cazați (...) Listele de subscripții continuă să adune bani pentru cei care și-au părăsit căminele, ajungând azi niște cerșetori pe drumurile țării”.

(Ioan Hudiță, *Jurnal politic*, I pp. 231-233).

Dintr-un raport de poliție:

“Propagandiștii comuniști străbat satele basarabene, nu doar cu minorități importante, dar masiv nomănești, asigurându-i pe țărani să nu se teamă de armata rusească și promițându-le pământ.

“În timp ce ocupantul străin brutaliza, teroriza populația din teritoriile anexate, PCR lansa în restul țării manifeste prin care își exprima « satisfacția și entuziasmul pentru eliberarea de către Armata Roșie a Basarabiei și Bucovinei de sub jugul boerilor români »; și « Armata Roșie a muncitorilor și țăranilor, armata care ajută proletariatul din toată lumea de a se elibera de sub jugul imperialismului a intrat în acțiune. A pășit în Basarabia și în Bucovina, de unde izgonește ciocoii și moșierii care au supt sângele poporului și va ajuta mincitorii și țăranii să scuture jugul capitalist și să-și croiască o viață fericită instaurând sovietele de muncitori, țărani, soldați »”.

Bilanț comunicat de Marele Stat Major :

“*Au fost reținuți în timpul retragerii* [deci: între 28 iunie –3 iulie 1940, precizare necesară] *și făcuți prizonieri*:

“282 ofiteri, dintre care cca 100 erau activi”.

“în timpul Retragerii (« Săptămâna Roșie »): uciși, dispăruți :

“356 cadre;

“42 876 soldați și gradați”.

Scrisori [nedistribuite, reținute de Cenzura Militară] :

Soldatul Costică Delea din Teleorman scrie acasă :

“Ce-am văzut am să spun și la morți (...) Ni s-au luat caii, căruțele cu bagaje și cu arme. Ofițerii au fost bătuți, li s-au rupt tresele, scuipați, dezbrăcați (...). Soldații ruși nu s-au atins de noi, priveau și râdeau cum civilii evrei ne băteau cu pietre și cu ciomege, ne trăgeau de picioare de pe cai, ne dezbrăcau, ne batjocoreau, mai ales femeile parcă erau turbate (...). *Dar o vrea bunul Dumnezeu să ne-ntoarcem – atunci o să fie vai de mama lor, – a jidanilor–*” (subl. mea, P.G.).

Raport: Armata 4 către Marele Stat Major (2 iulie 1940):

“Armata și populația evacuată din Basarabia își manifestă revolta împotriva evreilor. Nu sunt excluse manifestațiuni antisemite mai grave chiar din partea armatei” (...) *Se propune, de urgență, pentru a se evita noi drame, recuperarea ostașilor care rătăcesc răslețiți între Prut și Siret*” (subl. în text).

Grupul de Armate Nr. 1 informează Secția II de la M.S.M:

“În ziua de 1 iulie [1940] s-a observat la mulți ostași o stare de spirit de extremă agitație, soră cu nebunia, contra evreilor, stare de spirit care a degenerat în bătăi și chiar omoruri. (...) Din discuțiile lor cu civilii s-a desprins hotărîrea acestora [a militarilor] de a se răzbuna pe evrei din cauza atitudinii conaționalilor lor din Basarabia și din Bucovina”.

Comandamentul Grupului de Armate nr. 1, cu aprobarea Marelui Stat Major, hotărăște măsurile :

- “în toate gările cu nod de cale ferată să se înființeze birouri de informații care să îndrume pe ostașii ce nu-și găsesc unitățile;
- Gărzile militare din gări să fie întărite și comandate de un ofițer activ din garnizoana respectivă ;
- Fiecare tren de persoane sau accelerat să fie însoțit de o gardă care va face poliție în tren și va preveni actele îndreptate împotriva evreilor”.

“Din păcate resentimentele nu au putut fi, toate, zăgăzuite : la 1 Iulie [1940], la Iași, au fost distruse case ale unor evrei. Cele mai multe incidente s-au petrecut în gările unde se încrucișau trenuri care duceau Evrei spre Basarabia. Soldații răzleți, furioși, au molestat evreii care, în vagoane, aveau steaguri roșii și pancarte provocatoare.

“Statul român, Ministerul Apărării și de Interne: eforturi considerabile pentru a nu îngădui actele de răzbunare”.

Scrisoare de răspuns (octombrie 1941) a lui Ion Antonescu adresată lui Wilhelm Filderman (fost coleg de școală) care intervenise pentru ca evreii din Basarabia și Bucovina să nu fie persecutați:

“(…) Înțeleg durerea Dvs., dar trebuia să [o] înțelegeți Dvs. toți, la timp, pe a mea, care era a unui neam întreg. (...) V-ați gândit ce s-a petrecut în sufletele noastre anul trecut la evacuarea Basarabiei [28 iunie-3 iulie 1940] și ce se petrece azi (...), când plătim cu mult sânge ura cu care coreligionarii Dvs. din Basarabia ne-au tratat la retragere? (...) “Dar, *potrivit unei tradiții, voiți să vă transformați și de data asta din acuzați în acuzatori, făcându-vă că uitați pricinile care au determinat situațiile pe care le plângeți* (s. m. P.G.). Să-mi dați voie să vă întreb și prin Dvs. să-i întreb pe toți coreligionarii Dvs. care au aplaudat cu atât mai frenetic, cu cât suferințele și loviturile primite de noi erau mai mari:

“Ce ați făcut Dvs. anul trecut, când ați auzit cum s-au comportat Evreii din Basarabia și din Bucovina față de trupele românești care se retrăgeau și până atunci apăraseră liniștea și belșugul acelor evrei? Vă reamintesc eu: înainte chiar de apariția trupelor sovietice, Evreii (...) au scuipat ofițerii noștri, le-au zmulș epoleții, le-au rupt uniforme și când au putut, au omorât cu băteala soldații. Avem dovezi fotografice. Acești ticăloși au întâmpinat venirea trupelor sovietice cu flori și au sărbătorit-o cu exces de bucurie. Avem fotografii doveditoare (...) În timpul ocupației bolșevice aceia pentru care vă înduioșați

astăzi au trădat pe bunii români, i-au denunțat urgiei comuniste și au adus jalea și doliul în multe familii românești. Din pivnițele Chișinăului se scot zilnic, oribil mutilate, cadavrele martirilor noștri (...) V-ați întrebat de ce și-au incendiat evreii casele înainte de a se retrage [în iulie 1941]? V-ați întrebat de ce (...) am găsit copii evrei de 14-15 ani cu buzunarele pline de grenade? V-ați întrebat câți dintre ai noștri au căzut, omorâți mișelește de coreligionarii Dvs., câți au fost îngropați înainte de a fi fost morți? (...)

“Sunt acte de ură împinse până la nebunie pe care evreii Dvs. au afișat-o împotriva poporului nostru tolerant și ospitalier (...) Drept răspuns (...) evreii Dvs., ajunși comisari sovietici, împing trupele sovietice printr-o teroare fără seamăn, mărturisită de prizonierii ruși, la un masacru inutil, numai pentru a ne provoca nouă pierderi. (...) În regiunea Mării de Azov, trupele noastre retrăgându-se temporar au lăsat câțiva ofițeri și soldați răniți. Când au reluat înaintarea și-au regăsit răniții mutilați îngrozitor. Oameni care puteau fi salvați și-au dat ultimul suspin în chinuri groaznice. Li s-au scos ochii, li s-au tăiat limba, nasul, urechile.

“Te îngrozești? Te înduioșezi? Te întrebi de ce atâta ură² din partea unor evrei ruși cu care nu am avut niciodată nimic de împărțit?”

Mareșal Antonescu, 19. X. 1941

“PS. Un soldat rănit din P. Neamț a fost îngropat de viu din ordinul și sub ochii comisarilor sovietici jidani, deși nenorocitul implora să nu-l îngroape, arătând că are 4 copii.”

Din raportul Ministerului de Interne din 30 iunie 1940:

“Populația evreiască originară din Basarabia sau doritoare să se stabilească în URSS continuă să treacă Prutul pe teritoriul basarabean. În cursul zilei de astăzi 7 600 de evrei au trecut prin punctele Ungheni și Cristești, 2 000 de evrei prin Galați-Reni.

“Toți cei surprinși în apropierea Prutulul [pe malul stâng, devenit “teritoriu sovietic, n. n., P.G.] după 3 iulie 40 au fost internați în lagăre și supuși la tot felul de vexațiuni”³.

“În lunile iulie-octombrie 1940 au trecut în teritoriile cedate [adică în teritoriile devenite sovietice – n.m.] 165 089⁴) persoane; doar 15 000 persoane din cele peste 300 000 reținute în lagăre sau refulate de la granița nouă au putut trece pe malul drept al Prutului”.

“Cei opriți din drum ori refulați – internați ori nu în lagăre – erau jefuiți prin :

“– confiscarea banilor, a bijuteriilor, a hainelor de preț :

“– înșelăciune : internații erau obligați să predea « în păstrare » banii, lucrurile de preț; la ieșire li se confiscau cele rămase;

“– în situații disperate (internare, refulare) li se propuneau « servicii » – obținerea unor autorizații, contra 100 ruble – s-au înregistrat sute de plângeri

contra unuia Raichmann din Chișinău, dealtfel « lucrător » la NKVD”.

“– Multe familii au fost sparte: unii membri au putut trece noua frontieră, alții ba.

“– Aproximativ 25 000 de capi de familie (din Basarabia, din Bucovina) au primit ajutoare de la Comisariatul General pentru Așezarea și Plasarea Refugiaților” [în ceea ce mai rămăsese din România].

Carol II, *Insemnări zilnice*, 1940 (citată de Stelian Neagae în *Bătălia pentru Bucovina*, Helicon, 1992) :

“...excese ale populației minoritare, mai ales evrei care atacă și insultă pe ai noștri, ofițeri batjocoriți...”

“Azi (3 iulie) a fost ultima zi a evacuării și a fost hotărâtă zi de doliu național. Evreii și comuniștii s-au purtat într-un mod oribil. Asasinate și molestări ale ofițerilor și ale celor care voiau să plece. Acestea mă fac să mă tem că se vor produce reacții primejdioase”.

Din rapoarte:

“Localitățile Ciușani și Ialoveni au fost ocupate de trupele sovietice în 29 iunie orele 9 dimineața (...) Gara Bolgrad a fost ocupată de 80 parașutiști sovietici în scopul de a împiedeca evacuarea trenurilor cu refugiați. (...) În 29 iunie în localitatea Ștefănești jud. Cernăuți a fost arestat un ofițer de grăniceri care, torturat în scopul obținerii de date, a decedat. În com. Bărboești jud. Storojineț sovieticii au împușcat pe șeful de post și trei jandarmi care refuzaseră să predea armele.” (...) “Ofițerii Reg. 54 infanterie au fost arestați, dezbrăcați, maltratați (...) Aceeași soartă au avut și cadrele Batalionului 2/R 39 infanterie în localitățile Geaga și Manziriu. (...) Ofițerii și subofițerii au fost dezarmați, degradați și jefuiți. Populația civilă formată mai mult din evrei manifesta o mare bucurie de cele întâmplate și fotografia pe ofițerii dezarmați, degradați, batjocoriți”. (...) Intre Bolgrad și Românești sunt 9-10 trenuri cu familii de ofițeri și refugiați nemilitari care sunt maltratate și jefuite de civilii localnici, bulgari și găgăuzi. În gara Bolgrad a fost atacată de către elemente găgăuze și bulgare înarmate Compania a 8-a de grăniceri-pază « Talmaz » îmbarcată la Căușani. Militarii au fost dezarmați și prădați de bocanci, bluze și alte materiale (...) Intre Bolgrad și Etulia circa 500 de cetățeni din rândul populației găgăuze și bulgărești au atacat un tren militar. În urma schimburilor de focuri a fost grav rănit mecanicul locomotivei care a reușit, cu eforturi supra-omenești, să conducă trenul până la Galați. O garnitură de vagoane militare și civile a fost sechestrată în gara Reni de către elemente ale armatei sovietice echipate în civil”. (...) “Coloanele regimentului 25 infanterie au fost în permanență însoțite de unități de tancuri sovietice și survolate de avioane evoluând la joasă altitudine. Caporalul Hăulică Constantin din acest regiment a fost bătut de evrei fiindcă a încercat să ia dintr-o căruță o lunetă goniometrică. Un soldat român, bolnav, transportat într-o căruță a fost împușcat după relatarea unui martor ocular : « Lăsați-ne măcar o căruță, să-l putem duce pe bolnav », au cerut ofițerii civilor care-i agresau. « Balnav! Nu trebuie balnav! »

și într-o clipă câteva gloanțe sfărâmă țeasta nefericitului soldat”.

(Memoriu, Institutul General de Statistică – 26 nov. 1940) :

“1. Situația de la 1930. Ultimul recensământ a arătat că numărul locuitorilor de religie mozaică ai țării era, la 30 Decembrie 1930, de 756 930, ceea ce reprezenta 4,2% din totalul populației. (...) În mediul rural un număr de 236 926 nu reprezenta decât 1,6% din totalul locuitorilor rurali ai țării. Dimpotrivă, în mediul urban, cei 520 004 locuitori de religie mozaică reprezentau 13,6% din totalul populației.

“(...) Din masa totală (...) mai mult de un sfert trăia în Basarabia (27,3%), peste o cincime în Moldova (21,4%) (...) Procentul pe provincii este următorul : 10,9 % în Bucovina, 7,2 % în Basarabia, 7% în Crișana și Maramureș, 6,7% în Moldova, 2,5% în Transilvania, 2,3% în Muntenia și numai 1,5% în Banat, 0,5% în Dobrogea și 0,2% în Oltenia. (...) Putem constata că în Bucovina 79,3%, iar în Basarabia 77,4 % din populația trăind din comerț declarase a fi de neam evreesc. În mediul rural din Basarabia această participare se ridică chiar la 80,2%, iar în orașele Bucovinei la 81,4%. În orașele Moldovei reprezintă 66,2%, în sate 41%.”

“Modificările ce s-au produs între 1930-40.

“Prin detașările de teritorii din 1940 România a pierdut în întregime, respectiv în parte, mai multe din regiunile în care este aglomerată populația de origine mozaică.

“Din populația de religie mozaică de la 1930 de 756 930 persoane, România a pierdut (...) 427 962 persoane, adică 56% și anume : 278 943 *prin ocuparea Basarabiei, Bucovinei de Nord și a regiunii Herța* (s. mea, P.G.), 148 273 prin atribuirea părții de Nord a Transilvaniei către Ungaria și 846 [persoane] prin cedarea Cadrilaterului.

“Cifra exactă a Evreilor pe teritoriul rămas (...) nu depășește, după toate probabilitățile 400 000, aică 2,6-3% din populația actuală”.

NOTE

1. Evreii contestă existența “listelor negre” agitate din primele ore ale zilei de 28 iunie 1940, alcătuite (nu doar din disciplină de partid, ei din datorie a comunității) în zdrobitoare majoritate de congenerii lor – după care urmau să se facă arestările “dușmanilor” – de clasă, – de nație, – de rasă ; de asemeni contestă numărul imens al NKVD-iștilor evrei care au participat la teroarea bolșevică din Basarabia și din Bucovina de Nord. Contrariul ar fi fost de mirare,

Consultând monumentală **Basarabie necunoscută**, în 4 volume, alcătuită de Iurie Colesnic, apărută la Chișinău, începând din 1993 (v. Bibliografia), aflăm *când* fuseseră arestați acei intelectuali baasarabeni mai puțin cunoscuți care nu reușiseră să se refugieze peste Prut și deodată populaseră închisoarea din Chișinău. La sfârșitul lui august (1940), doar la două luni după Ocupația Bolșevică se aflau încarcerați în jur de 8 500 deținuți – doar acolo, însă

asemenea “așezăminte” funcționau din plin în fiecare capitală de județ, iar în Tiraspol, pe malul stâng al Nistrului, una “foarte specială”.

Dacă listele – **în fapt : fișe personale, dosare de cadre** – nu ar fi fost pregătite de cine știe când și nu ar fi trecut din familie în familie – (citește : celulă de partid bolșevic jucând rol și de serviciu de cadre și de informații, arestările nu ar fi avut loc atât de... operativ după “eliberarea Basarabiei de către Armata Roșie”...

...Ce s-a întâmplat cu basarabenii și cu bucovinenii “*refugiați în România ?*” – ce întrebare !, ce nonsens, ce adevăr cumplit ! Il știm numai noi :

Din dimineața zilei de 24 august 1944, am devenit – alături de “criminalii de război” – categoria cea mai periculoasă în ochii noului regim : din acel moment am fost hăituiți, arestați, internați în lagăre “de repatriere” ; cei având șansa de a rămâne “refugiați în România”, au fost convocați mereu (până în 1953, după moartea lui Stalin) la poliție, la jandarmerie, la miliție, la securitate ; în 1951 deportați în Bărăgan, ca “titoiști” ; mereu declasați în profesiile lor, considerați, nu doar “clasă socială” aparte, ci etnie deosebită, deci persecutabilă, ca, mai târziu, germana, din ianuarie 1945, ca sârba din 1949 ; cei care nu erau arestați trebuiau să se considere mai-mult-decât-norocoși ; în schimb (?) erau bănuți de românii localnici – munteni, olteni, bănățeni, mai vârtos ardeleni – că ar fi “oameni ai rușilor, favorizați” – de ce ?, fiindcă erau basarabeni, ca cine ? – ca o mare parte din evreii instalați la conducerea țării ; fiindcă erau profesori de limbă rusă – de ce ?, fiindcă erau basarabeni – ca evreii care ocupaseră toate scaunele importante : în securitate, în justiție, în administrație, în economie, în politica externă, în cultură. Mulți dintre românii basarabeni și bucovineni, cerșetori pe drumurile propriei țări, au devenit / au fost oameni pierduți pentru ei înșiși, pentru familiile lor ; pentru națiune.

Acum este vorba de rămașii-pe-loc, la sânul Marii Familii a Popoarelor Sovietice, consecință : înghițiți de Monstrul Bolșevic și deveniți, pentru a câta oară ? “priebegi în țară străină”, vorba titlului unei cărți din 1912 a scriitorului basarabean Dumitru C. Moruzi.

Nevrând să rămân mai prejos de evreeii basarabeeni (multe lucruri am învățat de la ei, în primul rând *neuitarea* ; în al doilea *listarea*), voi înșira numele câtorva personalități culturale, didactice, artistice, religioase, politice, administrațive, în *majoritate foști membri ai Sfatului Țării, deci considerați trădători de patrie (ai Rusiei), deputați în Parlamentul României*. În dreptul fiecăruia voi menționa data arestării, data morții – în detenție – sau a execuției.

Ordinea este cea în care aceștia au fost repertoriați în Basarabia necunoscută de Iurie Colesnic :

1. *Gheorghe A. Rusu* : pedagog, poet, dramaturg ; deportat cu întreaga familie la 13 iunie 1941 ; mort de epuizare în lagărul OLT-5Ivdel, Sverdlovsk, în 1942.

2. *Constantin Leancă* arestat la 6 iulie 1940 ; mort de distrofie într-o stație de cale ferată, în regiunea Gorki, în 1942.

3. *Nicolae Secară* : arestat la 30 iulie 1940, mort în 1942.

4. *Paul Vatamanu* : arestat la 25 iunie 1941, mort în 1941-42 ?

5. *Aurel Ștefanelli* : nu se știe când anume a fost arestat în cursul anului 1941, mort în 1945 (?).

6. *Ion Codreanu* (“Moș Ion”) : arestat la 30 iunie 1940 ; în 1941 a fost schimbat cu Ana Pauker.

7. *Ion Bahtalovski* : biolog, agronom, specialist în viticultură, autor de lucrări de specialitate ; arestat în 26 iulie 1940 ; mort de distrofie în 1944.

8. *Alexandru Baltaga* : preot ; arestat la 30 august 1940, mort în 1941, în spitalul închisorii din Kazan.

9. *Vasile Chiparis* : pictor, legionar, arestat la 24 aprilie 1941, executat în 1942.
10. *Alexandru Ciulcu* : profesor, istoric, scriitor, a condus Straja Țării ; arestat la 26 iulie 1940, mort în 1942.
11. *Teodosie Cojocaru* : militar, om politic, arestat în iulie 1940, mort în 1941.
12. *Gheorghe Druță* : profesor, militar, publicist ; arestat la 6 noiembrie 1940, dispărut în Siberia.
13. *Vasile Gafencu* : agricultor (tatăl lui Valeriu Gafencu, student, poet creștin martirizat la Pitești, în reeducare, ucis în Gherla ?), arestat la 5 octombrie 1940, mort în 1942.
14. *Cezar Stoica* : avocat, poet, publicist (frate cu Titus Stoica) ; arestat în 7 august 1940, mort de epuizare în 1942, în lagărul din Nijne-Amursk.
15. *Vladimir Bodescu* : jurist, arestat la 10 august 1940, mort de epuizare în 1941.
16. *Ștefan Balamez* : arestat în 28 iunie 1940, dispărut în Siberia.
17. *Nicolae Bivol* : profesor, jurnalist, om politic, fost primar al Chișinăului, arestat în 3 august 1940, dispărut în Siberia.
18. *Nicolae Ignațiu* : agricultor, arestat la 23 iulie 1940, executat în 1943.
19. *Emanoil Catelli* : agronom, om politic, istoric, publicist, arestat la 5 iulie 1940, executat în 1943.
20. *Alexandra Juriari Russo* : înrudită cu Alecu Russo ; membru marcant al Mișcării Legionare ; arestată la 7 iulie 1940, decedată în unul din lagărele din Karaganda, în 1943.
21. *Ștefan Botnariuc* : învățător, arestat în 27 iulie 1940, mort în 1941.
22. *Ioachim Arhip* : învățător ; arestat la 12 ianuarie 1941 ; dispărut în unul din lagărele din zona Arhanghelsk – când ?
23. *Al. Terțiman* (Altersohn) jurnalist de (foarte) stânga, arestat la 22 iunie 1941, i se pierde urma în 1943.
24. *Ieremia Cekan* : preot, arestat în 12 iulie 1940, executat la 27 iunie 1941.
25. *Ion Halippa* (fratele mai mare al lui Pantelimon) : teolog, istoric, arheolog, autor de lucrări de specialitate, în corespondență cu Hașdeu, Muzicescu, Z. Arbore ; revoluția bolșevică din 1917 l-a surprins la Berdiansk ; după 27 martie 1918 a fost arestat ; liberat, nu i s-a permis trecerea Nistrului în Basarabia românească ; a fost ținut ostatic în URSS în ciuda nenumăratelor intervenții (Rakovski, Nina Arbore, Titulescu) ; a fost arestat în multe rânduri, ultima oară la 25 iunie 1941, asasinat împreună cu fiul său în închisoarea din Zaporojie.

Acești 25 de oameni – listați și ei de concetățenii lor/noștri evrei cu mult înainte de 28 iunie 1940, ba, de ce nu ? din 27 martie 1918, apoi arestați – nu fac parte din primul eșalon al intelectualilor basarabeni. Însă și ei au reprezentat importante valori culturale, științifice, artistice, morale, ale comunității noastre, exprimându-se înflorind în doar cei 22 de ani de libertate : 1918-1940.

Cele mai frecvente nume ale “truditorilor NKVD” în procesele verbale de anchetă, sunt Goldenberg, Ștain, Steineman, Levin, Șațkih, Izrailov, concetățeni ai anchetaților, vorbitori de limbă română. Ultimul menționat (Izrailov) era și “expertul” în materie de presă românească : acuzațiile lui se rezemau pe citate din scrierile arestaților interpretate bolșevicește, deci ilogic și pe neadevăruri flagrante formulate aiuritor – exemple : “X”, membru al partidului culacilor anti-sovietici – citește : Partidul Național-Țărănesc ; “membru al partidului fascist liberal” ; “ a făcut parte din gruparea trădătoare de patrie, Sfatul Țării” și alte perle de gândire strâmbă și de limbă schioapă care din nefericire trimiseseră la moarte milioane de nevinovați – până atunci doar în Rusia ; din 1939 și în Polonia ; de atunci și în Țările Baltice, apoi, din 1944-45 și în Ungaria, și în Cehoslovacia, și în Bulgaria, și în România câtă mai rămăsese...

Cei care au reușit să plece peste Prut atunci, în Săptămâna Roșie – 28 iunie-3 iulie 1940 – au supraviețuit. Unii au fost “recuperați” de ruși, duși în Siberia, după mulți ani liberați... în închisorile românești (ca Pantelimon Halippa, preotul Țepordei). În majoritatea lor, intelectualii basarabeeni și bucovineni, dacă au rămas cu statut de refugiat-în-proprie-țară și nu au fost “repatriați în Siberia”, au trăit cu permanenta spaimă de NKVD ; de Jandarmerie ; de Siguranță ; de Miliție ; de Securitate . Cei care aveau o meserie și-au găsit în cele din urmă posturi – în învățământ, în cercetare – au trebuit să accepte declasaarea, ne-prețuirea profesională, “repartizarea” în cele mai rele, mai izolate și mai sărace localități (ca învățătorii de părinți ai mei), frecvent alungarea din slujbe și nu totdeauna din inițiativa “alogenilor”... Mânuiitorii de condei se mulțumeau cu traduceri (pe alt nume), cercetătorii își câștigau pâinea neagră “îndeplinind alte... funcții”, după expresia tovarășilor de la Cadre... de pildă istoricul literar și strălucitul genealogist Gheorghe Bezviconi a fost paznic al Cimitirului Bellu ; sau istoricul Alexandru I. Gonța, persecutat cu proletară consecvență de Ștefan Pascu, academician ceaușist, fiindcă “teoriile” sale nu corespundeau liniei partidului...

[Jur că este vorba de o banală coincidență : când am scris romanul **Basarabia** – din care un capitol a fost “împrumutat” de prezentul eseu, – nu aveam știință de teza de doctorat a lui Alexandru I. Gonța : « Satul în Moldova medievală » ; vorbind de termenul “Moldova” avansasem o ipoteză de nespecialist : “Moldova” nu este termen slav, ci ar putea veni de la bastarnul **bold** – care în germană semnifică “pământ”, cu terminația frecventă în toponimia dacă ; – (*d*)*ava* (după modelul *Sucidava*, *Buridava* ...), rezultând într-o primă fază : **Moldava**. Spre surprinderea mea am găsit reproduc de Colesnic memoriul-protest al lui Alexandru Gonța – el susținea că **Mold** este termen got...].

Și dacă i-am lua de model pe evrei și *în asta* ? *Asta* fiind confecționarea de **liste-negre** (doar liste, deocamdată) de dușmani ai poporului român ? Întreprindere cu atât mai lesnicioasă, cu cât evreii-noștri se exprimaseră în limba română, în presa controlată de ocupanții ruși, întru “îndrumare” ; nu ar fi nevoie nici de traducători, nici de “experți” ca să înțelegem scrierile bolșevice ale lor – în Basarabia și în Bucovina de Nord din 28 iunie 1940, în restul României din 23 august 1944 ?

Cum ar arăta “o mică”... **listă roșie** ? Aproximativ astfel :

Ana Pauker, Chișinevski, Răutu, Brucan, Pavel Câmpeanu, Roller, Valter Roman, N. Moraru, Sorin Toma, Paul Cornea, Perahim, Socor, L. Tismăneanu, Radu Florian, Sașa Pană, Oscar Leemnar, I. Ludo, Ion Călugăru, Marcel Breslașu, Camil Baltazar, Ion Mihăileanu, Eugen Frunză, Benador, Baranga, Davidoglu, Traian Șelmaru, Nina Cassian, Crohmălniceanu, Banuș, Porumbacu, Petroveanu, Iureș, H. Deleanu, Cosașu, Maria Arsene, Iosifescu, Vitner, Wald, Colin, F. Aderca, Tertulian, Mirodan, Elvin, Mândra, Jar, Bratu, Dorel Dorian, Silvestru, Pavel Apostol, T.G. Maiorescu, H. Zîncă, Mihăileanu, I. Ianoși, Radu Bogdan, Radu Lupan, J. Popper, Petre Solomon, Geo Șerban, Z. Ornea, Norman Manea, J. Ancel, Șafir, Șapira, Ed. Reichman, Iancu, Oișteanu, I. Petran, C. I. Gulian, Andrei Cornea, Voicu, R. Ioanid, Adriana Berger...

E frumoasă scurta, mult prea scurta **listă roșie** a mea ? Nu, nici olistă nu poate fi frumoasă. Denunțul este un act odios – fiindcă este redactat în taină – și anonim. Cu atât mai mizerabilă (lista), cu cât este destinată a fi folosită de dușmanul comunității naționale în care ai găsit adăpost și, dacă nu iubire, atunci toleranță. Abominabile, criminale au fost **listele negre** alcătuite de evrei – acelea, spre deosebire de a mea, *au fost materializate cu începere de la 28 Iunie 1940*, în Basarabia și Bucovina de Nord, iar din 23 August 1944 în restul României – prin arestări, prin excluderi din cultură, din cărți, din locuințe, din viață ; **listele-negre** rămase valabile mult după moartea lui Stalin. “Micuța” **listă-roșie** a mea este doar... “literatură”,

vorba securiștilor culți, nu a provocat măcar o pereche de palme pe fărăobrazul ticăloșilor, al vânzătorilor de aproape, al turnătorilor sionisto-bolșevici. Dar evreii vinovați de **Holocaustul Roșu din România – inclusiv Basarabia, Bucovina de Nord, Herța** (28 iunie 1940-1990) să știe : noi, victimele lor, nu am uitat, nu i-am uitat : vor da și ei sama de ale lor. Fie și postum – în cultură, tot după metoda lor, brevetată, aplicată – de a profana mormintele și monumentele alor noștri : Șincai, Eminescu, Maiorescu, Hașdeu, Goga, Iorga, Lovinescu (vezi Post-scriptum⁴).

Și ce-ar fi dacăm într-o simetrie cu Memorialul Holocaustului Nazist înfipt în inima Berlinului, ar fi edificat în centrul orașului Tel-Aviv un Memorial al Holocaustului Comunist ? Doar evreii se laudă – adevărat, numai în intimitate – cu cea mai de seamă invenție a lor : marxismul și materializarea lui : bolșevismul – “Marea Revoluție Socialistă din Octombrie”...

2. “De ce atâta ură?” – întrebare pe buzele tuturor românilor. Astfel se intitula articolul semnat de Nicolae Iorga la 6 iulie 1940, citat mai sus. Întrebarea merită un năspîns, fie și ca ipoteză :

La o adică (citește: un Nürnberg II) evreii vor pretinde că, într-adevăr, în focul revoluției lor, naționale (cea de la 1940, a stabilirii patriei lor în Basarabia – promisiunea lui Stalin...), al visului materializat, bucuria a debordat și a produs “efecte colaterale”. Însă victime au fost de deplorat numai dintre aceia care reprezentau pentru ei, în primul rând “opresiunea”: polițiști, jandarmi, prefecți, agenți de ordine – precum și asupra câtorva legionari, cuziști – “antisemiști” notorii. A, nu, nu este deloc adevărat că ar fi atacat coloanle de militari în retragere, nu: doar de pe margine își exprimau – cam zgomotos, recunosc – satisfacția că armata română, “garanția statului burju și fașist” pleacă, lăsînd loc glorioasei Armate Roșii, creație a lui Trotski, Lev Bronstein; a, nu, în nici un caz evreii nu au agresat români civili: preoți, călugări, studenți la teologie, elevi de liceu, chiar eleve... – acestea sunt minciuni grosolane, invenții ale propagandei fașiste, naționaliste, antisemite!, ei au fost totdeauna... umaniști!

Când va veni vremea – și va veni, chiar după a sută de ani – partea românească va produce probe: declarații ale victimelor, ale martorilor oculari, articole de ziar – române, străine, filme, fotografii. Acelea vor arăta **adevărul**, anume: Înainte de a fi fost agresati ei înșiși (ca să existe scuza-explicație a răzbunării lor pe români, evreii, *începînd din 28 iunie 1940* au dovedit că sunt capabili de cruzime asistată, de violență oarbă, de acte de barbarie, de **sadism gratuit și patologic** (românii, aflînd de la fugiții de peste Nistru, din Ucraina și din “Republica Autonomă Moldovenească” de performanțele în materie de tortură și de “lichidare a dușmanului de clasă” folosite curent de comisarii și enkavediștii evrei, nu credeau – cum să creadă incredibilul?), fără a mai vorbi de calificativele grotești, proferate la adresa românilor ca « Fașiști! », precum și curat – rasiste: « Țăgani! »).

Toate acestea s-au manifestat din plin – și din greu – *dinspre aproape toți evreii* aflați în Basarabia și în Bucovina de Nord în acea Săptămână Rosie, *față* de toți românii. Nu doar polițiștii, jandarmii au fost atacați, unii uciși; nu doar militarii (gradele inferioare: țărani, funcționari, muncitori mobilizați) au fost dezarmați, dezbrăcați, bătuți, umiliți prin tăierea nasturilor de la pantaloni – și răpiți. Dar și simplii locuitori ai României din provinciile Basarabia și Bucovina, români cu care se cunoșteau, cu care își vorbeau, aveau relații, dacă nu de prietenie. atunci de cohabitare pașnică, concetățeni, consăteni, vecini... – s-au trezit peste noapte “dușmani de veacuri (și de moarte)”, în ochii și în faptele evreilor. Si, vai, nu doar evreii adulți, îndoctrinați de bolșevism, de ură de clasă – *și de rasă, de ură de român* – s-au schimbat fulgerător **de cum au primit ordin de la sovietici în 28 iunie**, dar și adolescenții și copiii au format cete, grupuri, haite înarmate, cu banderole roșii pe mână și au început a-i vâna, agresa pe români, până ieri colegi de școală, de joc, prieteni, tratându-i de... “fașiști” (oare de unde vor fi învățat acești copilași cuvintele, dacă nu din familiile lor, de la tații, de la

mamele lor), de “bandiți”, “exploatatori”, “antisemiți”, “țigani” – știut fiind: marii ruși ocupanți ai Basarabiei, pe urma surghiunitului Pușkin la Chișinău, le spuneau tuturor moldovenilor: *țigani* (genialul fiind, nu-i așa, un curat-alb. ruso-nubian), deci și marii-ruși, altfel evrei, erau... oameni-sovietici, în nici un caz fașisto-țigani...

De ce atâta ură? – care nu se reducea la insulte, la acuzații aiuritoare (« Voi ne-ați ars pe rugul Inchiziției! »). Există sute de mărturii ale copiilor, adolescenților atunci din Săptămâna Roșie (28 iunie–3 iulie 1940). Înjurați, brutalizați, loviți, scuipați de colegii evrei, prieteni până ieri... Una din metode: când copilul român era doborât la pământ și nu se mai putea nici zbate, era literalmente acoperit de scuipați, de muci ; urma “apoteoza” (bine învățată, repetaată înainte de 28 iunie): agresorii se pișau, în cerc, pe agresat. Nu doar copiii făceau asta, ci și adulții evrei – cu precădere femeile; victime: ofițeri în uniformă, preoți, teologi...

De ce atâta ură? – care a mers, freevent, până la omor: nu puțini copii, adolescenți înarmați (oare de unde vor fi avut revolvele copilașii de 7-9-11 anișori : de la cazarmă?), *innebuniți de ură de rasă instilată de părinții lor, trăgeau; și ucideau români.*

De ce atâta ură – împotriva românilor? Ipoteză – în două puncte:

1. Fiindcă românii contrariaseră proiectul sionist al alcătuirii unei țări a evreilor în 1918, în Basarabia; în 1940 Stalin le promisese – tot în Basarabia, încă neocupată – o Republică Sovietică Socialistă Evreiască. Diktatul de la 26 iunie 1940 și începutul evacuării fusese prilej de bucurie, dar și de *răzbunare pe cei care le întârziaseră planul cu o eternitate de 22 ani*; și, pentru că tot începuseră a face “curățenie etnică”, să o facă, nu doar prin alungarea băștinașilor de pe pământul pe care Yahve-Stalin li-l dăruise, ei și prin lichidarea lor. Crime care au continuat, după ocuparea Teritoriilor (de 3 iulie 1940), “pe cale legală, sovietică – instituționalizată” – prin lucrarea milițienilor, a procurorilor, a NKVD -iștilor – în majoritate evrei.

2. *Ura evreilor împotriva românilor s-a exprimat după război prin neacceptarea adevărului*: a crimelor, în general, a numărului victimelor în special. În negația lor furioasă (iată cine sunt adevărații *negaționiști!*) au mers până la *intervertirea evenimentelor, prezentând efectele drept cauze* : astfel Ehrenburg-Grossman au pretins: evreii “se răzbunaseră” pe români (în 1940!) fiindcă aceștia îi masacraseră în Transnistria, în...1941! În procesele intentate românilor acuzați de crime împotriva evreilor, au formulat culpe fanteziste, inventate, delirante, acuzaților nu li s-a permis să se apere, “judecătorii” calificând probele (înainte de a le cunoaște) de... cum altfel: fașiste (mai ales că adevărații judecători ai românilor erau sovietici, iar “jurnaliștii” orduri brucane).

Au trecut de-atunci ani, decenii – nu s-a găsit nici un... “caz” de evreu din cei care îi acuzaseră pe români că îi trimiseseră la moarte să accepte că existaseră “cazuri” de salvatori ai lor ; – ei, da, cazuri, însă la români au existat, la evrei – ba!

“**Cazul Cornel Dumitrescu**”, românul care, cumpărând fabricile de textile din Cernăuți, a salvat de la deportare în lagărele nemțești, deci de la moarte 3 600 evrei (celebrul Oskar Schindler : cca 1 000), pretextând față de germani – care controlau Bucovina – că industria lucrând pentru armată are nevoie de lucrători.

După ocuparea țării de către... Liberatoarea Armată Roșie, în 1944 Cornel Dumitrescu a fost arestat și îndelung anchetat de sovietici. După o vreme i s-a dat drumul: rușii avuseseră nevoie de două luni întregi că să transcrie-traducă două emisiuni BBC din care reieșea clar că Dumitrescu, departe de a fi colaborat cu nemții, sabotase programul nazist – adevărat: **în perfectă complicitate cu guvernul Antonescu, mai ales cu Casa Regală** – astfel salvând evrei de la moarte. Evreii însă au avut nevoie de, iată: 60 de ani, ei să nu sufle nici până astăzi o vorbă despre acest “caz”... Din cei 3 600 evrei angajați în fabrici, câte cinci pe un loc de muncă, și astfel scoși din gura lupului neamț, nu s-a găsit măcar un singur *evreu normal* care să declare *adevărul* despre cine a fost Cornel Dumitrescu și despre *ce a făcut el* pentru ei?

Și, atenție: totalul evreilor ocrotiți și salvați a fost mult mai important datorită organizării Cantinei Fabricii de Stambe, unde 2-3-5 persoane alcătuind familia fiecărui angajat aveau un prânz gratuit – inclusiv protecția lui “Cornel Dumitrescu, omul Casei Regale” – ceea ce a favorizat rămânerea pe loc, citește în viață – a cel puțin 10 000 evrei.

Iar cei 10 000 și urmașii lor (hai să spunem: doar 1 000; doar 100 ; doar 10) au tăcut chitic – în România, în Palestina, în Franța, în America, pe unde au ajuns – de ce au tăcut ? De ce tac în continuare supraviețuitorii și descendenții lor față cu falsurile uriașe, monstruoase atribuite românilor de către congenerii lor : 400 000 de victime! De ce au tăcut? Să fi devenit chiar cu toții rabini – ca Rosen?, securiști – ca R. Ioanid – dcci obligați să păstreze “secretul... militar”? Să fi ajuns cu toții spărgători de bancă ca cei din clanul-banda aceluiasi Ioanid ? Să fi primit cuvânt de ordine de la Centrală de a nu contraria, de a nu “nuanța” *acuzația totală* la adresa românilor?

Nu este vorba doar de *ingratitudea* evreilor români (ce, ar fi puțin lucru ?), ci – am mai spus-o ?, foarte bine am făcut, am s-o re-spun – de *neacceptare a adevărului* din partea evreilor de pretutindeni.

De ce atâta ură? Să fie adevărat ce spun răuvoitorii anume că în comunitatea lor ura este carburantul existenței, potrivit preceptului: “Cine nu-i urăște pe *goi* – acela nu este bun evreu”?

[O informație demnă de interes oferă Florin Manolescu în a sa *Enciclopedie a Exilului Românesc* – citez :

“CELAN, Paul (Pessach Antschel), poet evreu de limbă ger. și română, trad/ucător/, născut la 23 noi. 1920, Cernăuți, /decedat/ 20 apr. 1970, Paris, Franța/ Tatăl : Leo Antschel-Teitler (...) Mama : Friederike (Fritzi), născută Schrager. (...) În iunie 1942 părinții lui P. C. sunt deportați în Transnistria și apoi despărțiți. Tatăl va muri în orașul Gaisin, iar mama va fi împușcată în satul Mihailovka. P. C. îi comunică unui prieten următoarele : *Meine Eltern sind von den Deutschen erschossen worden. In Krasnopolka am Bug*. P.C. reușește să se salveze cu ajutorul unui indistriaș român din Cernăuți care îi oferă adăpost într-o fabrică de produse cosmetice și detergenți”.

Din păcate, Florin Manolescu nu indică sursa – să fie chiar P. C. Sau “prietenul” poetului – cine ?

Deci nu aflăm dacă “industriașul” care îl salvase era același Cornel Dumitrescu ori altul care “fabrica produse cosmetice și detergenți”. Dacă acela este “altul”, înseamnă că Cernăuțiul a avut mult mai mulți “drepti” ne-garantați de Israel.]

3. Familia noastră nu a atins malul Prutului: cu vreo 20 km înainte căruța în care ne aflam s-a întîlnit cu alte căruțe: noua frontieră fusese închisă cu mult înainte de termenul fixat, Rușii nu mai permiteau trecerea – deci, în bună limbă românească : au luat milioane de ostateci. Am fost siliți să facem cale întoarsă – tata: « Ne-am dus la Prut români, ne întoarcem cetățeni sovietici – Dumnezeii ei de cetățenie ! »

4. De reținut : “165 089 persoane care între iulie-octombrie 1940 trecuseră Prutul” – în Teritoriile Ocupate. Să facem și noi aritmetică – după informații fragmentare, însă autentice. Să luăm “persoanele trecute în cursul zilei de astăzi [30 iunie 1940]” prin doar trei (din cinci) puncte de frontieră : 7 600 și 2 000 – total: 9 600. Dacă vom multiplica numărul zilelor – începînd din cel mai târziu 15 iunie 1940, când a început exodul evreilor spre Răsărit – secret, dar nu mai puțin important, vezi și mărturia lui Gr. Vindeleanu – în direcția Basarabici (despre Bucovina se va afla doar în 26 iunie, din ultimatum) ce avea să fie ocupată – iar ei știau mai bine decât Statul Major al Armatei Române, oricum, decât ministrul Apărării, faimosul strateg

generalul Florea Țenescu.... – rezultatul va fi cel puțin surprinzător: 16 ori 9 600 dă... 156 600 persoane. La acestea îi adăugăm pe cei trecuți după aceea, în intervalul iulie-octombrie: 165 089. Totalul spune: 321 689.

Desigur, nu toți “trecuții” pe malul stâng al Prutului erau evrei. Să zicem că numai 200 000 dintre ei (nu mai ținem seama de faptul că noua frontieră a fost trecută, în continuare, în ambe sensuri și după octombrie 1940, însă până una-alta nu avem cifre exacte). Dar mai existau evrei “pe loc” – câți : 200 000 (din cei cca 276 943 înregistrați ca domiciliați în Teritoriile Cedate) ? Nu trebuie ignorați nici evreii alcătuind “ajutorul tovărășesc-proletar”, veniți cu camioanele (doar “civili”) de dincolo de Nistru, începând din 27 iunie 1940 – câți ? 10 000 ? 50 000 ? – cei mai mulți dintre ei nefiind evrei “moldoveni”, ci evrei ruși ?

Or toți evreii militanți bolșevici (fie proveniți din România propriu-zisă, fie din Rusia), tocmai pentru că “dăduseră dovadă” cu asupra de măsură în Basarabia și în Bucovina de Nord, ocupate-sovietizate în acel An Negru *fugiscră cu Armata lor Roșie după 22 iunie 1941*. Nu ei fuseseră victime ale răzbunării românilor, ci colaboraționiștii ordinari, denunțatorii mărunți...

Din nou întrebarea: de unde ieșiseră în România Mică din 1948 mai mulți evrei decât erau în România Mare dinainte de război?

Mister biblic. Cam tot așa fuseseră multiplicat pâinile, peștii...

9. Un martor de necontestat:

10. Gr. Vindeleanu

Mărturia lui Z. K. Gr. Vindeleanu, evreu basarabean, comunist, activist, ofițer în Armata Roșie cea care a.. “liberat Bucureștiul de hoardele fasciste” taman la 23 august 1944... Iat-o:

“Am rupt-o cu ei încă din timpul războiului sovieto-finlandez [1939-40 – în prima parte Rușii au fost “rușinați”, dar copleșindu-i pe Finlandezi cu diviziile, i-au înfrânt – și au ocupat Kareila... – n. m. P.G.] unul din actele cele mai mârșave ale lui Iosif Djugașvili Stalin... în sala de lectură a căminului studentesc [bucureștean] citeam știrile din acest criminal război (...) Am înțeles cauza și sensul rățăcirilor mele ideologice. I-am părăsit cu blestem!

Și totuși unul din « ei », bătînd la ușa auditoriului [amfiteatrului] I de la Universitate, pe Edgar Quinet, unde eram în cursul examenului la « Istoria culturilor slave » (prof. P. Panaitescu), m-a făcut să ies de la examen, să fug în grabă, să-mi adun catrafusele ca să apuc rapidul « Unirea » București-Chișinău. Basarabia urma să fie « cedată ». Atunci însă nu știam că am să revin aici, la București, numai după patru ani, purtînd involuntar titlurile de « davaiceas », « năvălitor », « aliat-ocupant » ș. a., nici că am să revin ca să văd cum s-a uneltit și s-a efectuat subjugarea întregii României unui sistem, unei ordini străine, urâte, neacceptate de majoritatea poporului român... în Gara de Nord aglomerația era mare. Secretul lui Polichinelle despre « cedarea » Basarabiei i-a făcut pe mulți să ia trenul : fanatici, amăgiți, buimăciți, trădători – toți se duceau, grăbiți, la Chișinău. *Era 17 iunie 1940*^r (s. m., P.G.).

“Chișinăul liniștit, cu multe flori în parc, în bulevard, pe balcoane și la ferestre, însořit, afixa, totuși semne de neliniște. pe ici pe colo soldați cu căști, în patrulă, cu baioneta la armă păreau alarmați, neliniștiți. Pe străzi oameni, în grupuri, vorbeau în șoaptă. Lângă Banca Municipală (...) misiții, negustorii de vinuri, fructe, cereale, se înghesuiau în grupuri mici, întindeau urechea către

cineva, dintre ei, care povestea despre lucruri care nu se spun cu glas tare... – Unii dintre prieteni (...) foști colegi de școală se aflau mobilizați pe linia Nistrului. Dl. Trimescu directorul aeroportului Chișinău a povestit la ureche brutarului Meier G. că noaptea sosise ordin de evacuare a aeroportului...

“Acum nu pot să-mi amintesc cum anume și pentru ce am ajuns și eu la etajul II al casei de la intersecția străzilor Alexandru cel Bun cu Armenească, *vis-à-vis* de magazinul de arme Vijevisky. O mulțime de tineri și de adulți – evrei, ruși, ucraineni, câțiva moldoveni – se înghesuiau în jurul vestitei Rozenberg, cu părul roșu ca flacăra (tot nu înțelegeam cum ea se afla aici, când se știa că de ani de zile era la închisoare la Penitenciarul Central...) și a lui Bubiș, Clinicikov, Moraru ș. a. Se dădeau ordine patrulilor (ale cui ordine? cu ce drept?) câte trei în patrulă – a « *Autoapărării civile* »: a opri și a dezarma orice grup răzleț de militari români! O mârșavă născocire a ocupanților ce stăteau gata de năvălire, dincolo de Nistru! Uneltele lor răspândeau marea minciună că, cică « Români se retrag, jefuind și violând » – una din calomniile politice întrebuintate atât de des de către năvălitorii ruși în diferite părți ale lumii, cu scopul clar de a sustrage atenția populației locale de la actul ocupației, al subjugării...

“Iată-mă cu o veche armă Browning, cu mine încă doi: F., G. și al treilea nu mai țin minte numele lui, băiat lung, taciturn. Mergeam în sus pe strada Gogol, țineam marginea trotuarului, apoi la dreapta, pe strada Viilor spre panta Buiucani. Deodată în fața noastră – un grup – trei soldați și un subofițer. F. îndreaptă arma spre dâșșiii. Ii spun la uneche: « Nu trebuie, ce faci? » El nu răspunde. « Aruncați armele! » Subofițerul aruncă pistolul.

Doi soldați aruncă armele. Al treilea o dă jos încet... F. i-o zmulge grosolan.

“« Măi fraților, ce vreți de la noi? Am primit ordin de retragere și îl executăm ». Unul din soldați, mai în vârstă, vorbește cu noi: « Vai de noi, parcă ne-am uitat cu totul! »

“Eu stau ca trăsnet. Un amestec de consimțire și de milă îmi umple sufletul, inima mi se zbate intens... Ce porcărie cu aceste « *patrile de autoapărare*! » Nu e nici o apărare, fiindcă nimeni nu ne atacă. Toată povestea e o pură porcărie! Lângă pădurea Durlști un grup de militari români a interceptat o patrulă ca a noastră, a deschis focul. Unul din patrulă a căzut, ucis pe loc, doi au fugit... Cine era vinovatul în aceste cazuri tragice și nu mai puțin comice : nu agenții ocupanților, cei din strada Armenească, etajul II?

“... Stăteam (...) în întuneric, eu și același F., cu arma la picior, lângă intrarea în clădira Manutanței Corpulul III (în trecut). Noapte, numai scârțâitul ferestrelor și ușilor deschise și câte un lătrat de câine, departe. Din când în când, o împușcătură undeva, în oraș... Ne-au pus acolo « să apărăm-păzim ». Ce să păzim? Clădirea pustie, golită de viață, de oameni ?

“Toate acestea nu erau decât amănuntele sistemului stalinist de pregătire a ocupației: provocare de neliniște, de incertitudine, de spaimă, de buimăcare generală, pentru a veni apoi « ca eliberatori ». Și « eliberatorii » au sosit pe la 4 dimineața, au apărut la poarta Manutanței... O tanchetă în frunte, două tancuri mari după ea. În stradă s-a oprit o coloană. Câteva minute de liniște, expectativă. Se vede că ei ne analizau. Mitraliera tanchetei îndreptată spre noi...

Ambii încremeniți. Ca la comandă am aruncat armele. Ei au înțeles gestul, câțiva militari în uniforme străni au ieșit din tancuri, cu căști apărătoare enorme pe cap. Ei se îndreptau spre noi. Unul din față ținea un pistol Mauser îndreptat asupra noastră. « Comandirul » s-a apropiat la trei pași de noi. « Cine sânteti? » (Vorbea rusește).

“Eu: « *Patrula apărării civile!* »

“« El bine, v-ați făcut datoria, mergeți acasă! »

“Un soldat ne-a pipăit totuși bine pe corp. Stăteam cu mâinile ridicate. Percheziția s-a terminat. Ne-am dus tăcuți acasă, pe străzile pline de soldați străini, tancuri, tunuri, camioane... F. s-a despărțit de mine la intersecția străzilor Pușkin-Alexandru cel Bun. Atunci nici el nici eu nu știam că după patru ani, când m-am întors ca militar sovietic, participând la re-ocuparea Chișinăului (august 1944), am să-l găsesc pe F. în lista împușcaților din toate categoriile, omorâți la sfârșitul lui 1940! Lichidarea în masă era una dintre metodele pololirii, închiderii gurilor, pentru ca ocupația să continue nestânjenită.

Basarabia era ocupată din nou!

“Ei, cum să nu! La 6 iulie 1940 marea « paradă » a eliberării se desfășura în sunet de fanfare și zăngănitul coloanelor de tancuri. În funcția mea de « instructor la sovietul [primăria] Chișinău » am primit invitație la tribuna oficială. Executându-mi funcția de instructor, de nenumărate ori mă duceau să reprezint primăria în conflictele dintre cetățeni și putere: ocuparea ilegală de locuințe, expropriere ilegală de grădini, livezi ș. a. Din toate puterile mele scriam dări de seamă în folosul cetățenilor, căci 99% din plângeri erau îndreptățite. Chișinăuenii încă nu înțelegeau că s-a comis o năvălire, în care cei veniți își împlineau rolul de o-cu-panți!

Tribuna de « onoare » era a enormă cutie de lemn, vopsită în roșu, răsturnată cu fundul în sus. Parada începea la 10, accesul la tribună se închidea la 9. (...) am văzut ceva, ce nu credeam să văd: de la colțul străzii Gogol până în strada Mihai Viteazul, pe două părți ale străzii Alexandru cel Bun stăteau înșirate « cordoanele de onoare » (distanța de 5-8 metri de la unul la altul): un enchevedist, un SS (da, da, nu te mira, cititorule!) în vestita uniformă « *Mausfarbe* » (culoarea șoarecelui). Înțelegerea Hitler-Stalin era în toiul execuției, pe puncte. Unul din ele era vizita în URSS a unui Batalion SS pentru a ajuta la repatrierea germanilor (dar și pentru a vizita lagărele de muncă forțată GULAG, a avut, se vede, SS-ul ce învăța în aceste lagăre...)

“« Coloanele de onoare » din 6 iulie 1940 de la Chișinău erau poate unica « manifestare fizică » a regretabilei prietenii hitleristo-staliniste. Basarabia a căzut jertfă acestei prietenii împreună cu jumătate din Bucovina, o parte din Transilvania...

“Eu stăteam uimit și umilit, în fundul tribunei. În fața mea (...) Hrușciiov, Mehils (călăul suprem al Basarabiei), mareșalul Timoșenko, în al doilea rând fratele mareșalului, un țăran analfabet din satul Furmanovka, județul Cetatea Albă, « cucoana din Hânțești », fosta amantă și agentă a lui Kotovski, Crîlov, primarul Chișinăului, Sviridov, răzvrătitor ai tineretului – și alte « personalități »... Nu am putut continua. Nu am vrut să iau parte la această « bucurie tragică ». Am înscenat a vomitare, m-am dat jos de la tribună, am trecut câteva

controluri, am pornit-o în jos pe Gogol, am trecut prin parc, apoi pe diferite străzi din josul orașului, acasă... Eram într-adevăr trist, foarte trist și amărât...

“Atunci nu puteam să-mi închipui că, totuși, Adevărul va străbate straturile groase de minciună și inducere în eroare în masă, peste aproape o jumătate de veac !

“Gr. Vindeleanu”

(Din *Basarabia*, revistă a Uniunii Scriitorilor din Moldova, nr. 6, 1991,
Chișinău)

NOTE

1. De ținut minte : la data de 17 iunie 1940, în “plină prigoană antisemită”, cum afirmă evreii de peste jumătate de secol, cetățeanul român, evreul Gr. Vindeleanu era student la Universitatea bucureșteană și își trecea examenele ca oricare alt cetățean român.

**10. Când ai crescut în cultul eternei victime inocente îți
vine greu să accepți că ai fost și tu
un bun călău**

Evreii – iertare: “unii evrei” – nu acceptă mărturiile care îi pun pe (unii) dintre ei în cauză, vezi interminabila polemică în jurul *Cărții negre a comunismului* apărută sub direcția lui Stéphane Courtois la Robert Laffont, Paris, 1997.

Lucrare cu mari merite dar și cu nu mai puțin foarte-mari goluri de informație privind România...

...imputabile în primul rând ignoranței coordonatorului : înainte de a se apuca de studierea rezistenței anticomuniste în Europa de Est, Courtois fusese director al revistei binenumite : *Communisme*... De aceea va fi încredințat redactarea capitolului “Europa Centrală și de Sud-Est” tovarășului-(său)-frățesc Karel Bartošek. Aparatcikul praghez, aterizat la Paris în 1983, a făcut culoarul revistei *L’Alternative* – cu folos : după un an a fost introdus prin efracție de Mihnea Berindei și Alain Paruit (pe ei îi... introdusesem eu – prin față). Eternul tovarăș Bartošek a profitat de retragerea (temporară) a lui François Maspero, fondatorul, a pus mâna pe revistă, a rebotezat-o *La Nouvelle Alternative* și, dimpreună cu Berindei și cu Lavastine a prefăcut-o într-o publicație eurobolșevică. Din extemporalele cehului “despre istorie”, Courtois a înțeles că și-a găsit un tovarăș de idei, iar Bartošek terenul pe care să cultive materialismul-istoric, recolta de după 1989... Că Stéphane Courtois nu s-a despărțit de litera-și-spiritul revistei conduse o dovedește încuviințarea prin ne-amendare a “tezei” bartošekiste : *pentru scrierea istoriei contemporane martori credibili/citabili nu sunt scriitorii, care au trăit și ei evenimentele (arestările, închisorile, exilulul) pe care le-au așteernut pe hârtie, ci... numai nescrătorii – cu excepția rușilor Soljenițin, Șalamanov, Bukovski, Nadejda Mandelstam*... citez din ediția originală, pag. 289 :

“Ar fi greșit să punem prea în față destinul dramaturgului ceh Václav Havel, al filosofului maghiar Istvan Bibó, al scriitorului român Paul Goma și pe al altora provenind din intelighenție și să-i lăsăm în umbră pe « oamenii de rând ».

Tovarășul Bartošek arată a fi dublul tovarășului maghiar Ștefan Borbély : despre *martor mărturie* gândesc la fel : cubic.

“Program” nu doar idiot, dar vădit diversionist : într-o istorie ca cea numită, dacă a fost operată o “ne-punere în față” a unor persoane-personalități (numai dintre ne-ruși), care ar fi făcut umbră... istoricilor comuniști de la Paris, deci s-a materializat operația de *decredibilizare a martorilor* (păcătuiau grav în ochii borbélylor transnaționali : erau și scriitori), nu a fost compensată (sic) de vreo “punere în față”, la capitolul România, a, de pildă, muncitorului

Vasile Paraschiv (știu de ce : pe când Paraschiv își risca viața pentru a depune mărturie – și la Paris –, Courtois era ocupat cu *Communisme*, iat Bartošek nu terminase, la Praga, de stricat ceea ce îi încredințase Husák), nu apar nici poetul Dorin Tudoran, nici profesoara Doina Cornea... Să nu ne mirăm : cunoștințele bartošekiste se limitează la propriile note de lectură din *La Nouvelle* (sic) *Alternative*, iar “bibliografia” la o chestie semnată de reputata, inconturbabila, celelebrissima cercetătoare fostă cetățeană română : Cristina Boico.

O astfel de concepție-despre-lume-și-istorie l-a determinat pe Stéphane Courtois ca ocupându-se de “materia” indicată de subtitlul lucrării : “**Crime, teroare, represiune**” – la capitolul României să omită cu seninătate “materialul bibliografic” aflat sub nas, tradus și publicat de multă vreme : volumul de excepțională valoare (și documentară) *O ultimă privire*, de Silviu Crăciunaș, apărut întâi în engleză, apoi, în 1961 tradus în franceză (**Le dernier regard**) ; *La Cité Totale* de C. Dumitrescu (Seuil, 1980, postfațată de mine; de asemeni a tăcut răsunător toate cărțile mele editate și în franceză, începând cu 1971 : *La cellule des libérables*, *Elles étaient quatre*, *Gherla*, *Garde inverse*, *Dans le Cercle*, volume de mărturii ca *Le tremblement des hommes* (despre 1977) *Chassé croisé* (despre terorismul exercitat de “organe” și asupra românilor exilați la Paris, V. Tănase și P. Goma, nu doar pomenitul în-foarte treacăt bulgar Markov), *Bonifacia*, *Le Calidor*, *L’Art de la Fugue* – și cel despre Pitești : *Les Chiens de mort* – în fapt primul text apărut în limba franceză care vorbește despre fenomenul reeducării – în schimb a citat din *Pitești* al lui Virgil Ierunca tradus în franceză abia în 1996... Cu atât mai ciudat-inadmisibilă ne-menționarea – cu program s-a văzut – a titlurilor de mai sus, cu cât ele apăruseră binișor înainte de 1997 (data editării *Cărții negre a comunismului*) și tot anterior – în 1994 – existau și lucrările de referință (nu și pentru Courtois-Bartošek) *La vie en rouge* de Christian Duplan și Vincent Giret și *KGB en France* de Thierry Wolton, din 1986 devenit un clasic, acestea din urmă nici măcar pomenite de Courtois.

Așa stând lucrurile, nu este de mirare că în ditamai cărțoiul despre “teroarea comunistă” nu am găsit nici o referire la scriitorii vizionari Dostoievski, Orwell, Koestler, fiindcă alcătuitoarii ei nu-i citiseră – iar dacă se va fi întâmplat minunea, puțin le-a păsat ; nu citiseră nici opinia unui “coleg” de-al lor, Robert Conquest, autor al *Marei Terori* :

“Infinit mai bine, mai profund decât profesorii și istoricii stalinismului (Conquest înșiră vreo zece nume de “sovietologi” – n. m.) au scris Orwell, Koestler : ei au înțeles și au transmis realitatea stalinismului”.

În fine, a treia imputare la adresa lui Stéphane Courtois : con-simțirea la adevărul imuabil al primei ediții a lucrării sale : în loc să repare erorile semnalate, “uitările” (la sugestiile scrise – scrise – și ale mele), să vegheze la conformitatea traducerilor, a considerat **Addenda** adăugată variantei românești editată de Liiceanu la Humanitas (nu doar falsă, abuzivă, ei de-a dreptul supra-realistă), “contribuție prețioasă la cunoașterea formelor de opoziție din România”).

Astfel francezul Courtois a devenit complice la falsificarea istoriei României operată, de astă dată, nu de către rollerii comuniști, ci de către

“antirollerii-anticomuniști” Ana Blandiana și soțul său Romulus Rusan.

Evreii deci consideră mărturiile nefavorabile sau doar neîntocmai tezelor lor : fie neconcludente, fie mincinoase, fie de-a dreptul “antisemite” (calificativ, nu doar un tic verbal, ci un fals secretat de lenea gândirii). În ciuda aparențelor și a legendelor, ei au o structură intolerantă, conservatoare, nu agreează schimbările de orientare ale mediului înconjurător, mai ales când acesta se vădește în dezacord cu interesele lor din momentul dat. Atunci se comportă precum colhoznicii din țările comuniste după 1989 : percep *liberiatea generală* adusă de căderea Zidului Berlinului ca pe un atentat la *libertatea* lor, ca indivizi, ca grup, clan, amenințând *stabilitatea lor* materială, socială, psihologică – și ierarhizatoare (vezi-i și pe scriitorii români clasi- cizați...). Și intră în panică. Și devin neinteligenți, le sărăcește fulgerător fon- dul principal de cuvinte, discursul reducându-se la :

« Eu – victimă ; el – antisemit ».

Le este greu, foarte greu evreilor instalați de două milenii în statutul de victimă, în cultura “*unicului genocid: Shoah*” să admită adevărul istoric cel care spune: din nefeinicire, “genocid” se declină, la plural. Au impus nonopol asupra suferințelor, pretinzând că doar ei au fost persecutați, doar ei au suferit – în urmă cu peste o jomătate de secol – deci relativizând, negând, suferințele *goi*-lor pricinuite de ei, evreii și interzicând să se vorbească de alte lichidări în masă, de alte victime inocente, de alte comunități martirizate decât a lor. Zbateri dovedind insolență, nesimțire etică și, paradoxal, după cum am mai spus : lipsă de inteligență.

Adevărul : și ei au fost călăi nepedepsiți pentru comunitățile căzute sub dominație bolșevică și continuă a fi, azi, în Palestina. Vina lor este, nu deici- dul, ci omucidul care a însângerat întreg secolul a 20-lea odată cu Revoluția bolșevică, operă teoretică a lor, operă materializată și de ei prin teroare-teroare- teroare, vizînd distrugerea trupului și a sufletului omului – în Europa, în China, în Indochina, în Africa, în America Centrală și de Sud. El pretind (oricum : țin cu dinții de acest “adevăr” : singurul *rău* universal fusese “fașismul” ; singurele victime – nevinovate, se înțelege – doar ei, evreii.

Intru... ajutor, nu doar istoricii, ci întreaga intelectualitate oficială israe- liană a(u) acordat turcilor certificat de bună-purtare și de nevinovăție (!) în campania furioasă a negării genocidului armenilor din 1915. Mai mult : autoritățile statului Israel, sprijinite gălăgios de “intelectuali”, de “specialiști în istorie” au declarat persona non grata pe solul Israelului – fie la congrese, la colocvii, fie în librării, ca autori de cărți – pe acei istorici care, deși evrei, “pretindeau în mod trădător” (ce nerușinare din partea trădătorilor) că... vânzătorii de țară (turcească...) armenii ar fi fost masacrați de bravii turci, cunoscuți ca persoane politicoase, blânde (n-ar fi ucis o muscă !) ; mai grav : că turcii ar fi comis un ... genocid – când trebuie să se știe (“o dată pentru totdeauna”, vorba tovarășului Radu Florian) : singurul genocid din istoria omenirii a fost cel al căror victime au fost ei, evreii *Shoah* ! Cine susține contrariul (sau altceva) este un antisemit ! – ca reputatul istoric francez Esther Benbassa, evreică originară din Salonic, ale cărei cursuri la Sorbona sunt sabotate de studenți evrei, urlând, isteric : « Antisemito ! ». Evreii sionisto-

bolșevici neagă existența, ravagile și durata comunismului – de ei inventat și pus în aplicare binișor înainte de apariția nazismului (acesta cu o durată de 12 ani mort și îngropat în urmă cu 60 ani), și încă viu în Coreea de Nord, în China, în Cuba.

Dialog pe tema vinovăției – și a evreilor? Greu de imaginat. Însă *goi*-i sunt, nu doar “antisemiți”, ci și optimiști de nevindecă, își spun : « Nu va fi el omul chiar atât de tâmpit, de urât, de rău, de mincinos – cum este... »

Cine se îndoaiește să citească replica din 4 iunie 2001 dată de Leon Wieseltier, *The New Republic*, publicație americană declarată pro-israeliană, lui Adam Michnik. Scriind în *New York Times* din 17 martie 2001, despre cartea lui Jan T. Gross, *Vecinii*, Michnik, el însuși evreu, dintr-o familie de comuniști-aparațiști din Polonia sovietizată, se întreba dacă nu și evreii, ca reprezentanți de nădejde ai bolșevismului, vor fi avînd o părticică de vină în tragedia de la Jedwabne – și nu doar în aceea. I s-a închis gura pe dată – citez din Leon Wieseltier:

“Evreii de la Jedwabne din vara lui 1941 nu au făcut altceva decât să moară. Nu sunt de loc de acord că evenimentele de la Jedwabne cheamă la vreo autoexaminare din partea Evreilor” (s. m.).

Descurajant, detestabil, illogic, neuman “răspuns” – dovadă a orbirii, a relei-credințe, a violenței isterice. Totodată nesurprinzător : pentru jurnaliști ei Leon Wieseltier¹, Istoria tragică a celui de al Doilea Război Mondial a început abia “din vara lui 1941”, când 1 600 evrei din târgul Jedwabne au fost asasinați de cancelariile lor poloneze, sub privirile aprobatoare ale nemților – în nici un caz aceeași istorie (tragică) nu trebuie să cuprindă evenimentul anterior, **pornit la 1 septembrie 1939, când Germania a atacat Polonia** și în două săptămâni a înfrînt-o, a ruinat-o ; nici evenimentul de la **17 septembrie 1939**, când sovieticii, ocupînd partea estică a Poloniei, au impus bolșevismul ajutați de evrei, culegînd astfel fructul gata “copt” de nemți. După Wieseltier masacrul din vara lui 1941 ar fi pornit din senin, din... antisemitismul supt odată cu laptele mamei poloneze”...

Primatul Poloniei, Glemp, *după ce a exprimat regretele și căința Bisericii pentru pogromul de la Jedwabne*, a adăugat:

“... și Evreii trebuie să se întrebe dacă nu sunt vinovați de colaborare cu ocupantul bolșevic pentru arestările, maltratările, deportările Poloneziiilor, începînd din 17 septembrie 1939”.

Rabinul Varșovici Michael Schudrich a început prin a spune:

“Încerc o adîncă rușine pentru bolșevicii de origine evreiască...

– dar a sfîrșit fraza astfel :

deși aceia nu au acționat în numele națiunii evreiești...”

Iată la ce slujește un rabin : să dea răspunsuri la toate întrebările încuie-toare. Numai că în virtutea acestei înțelepciuni nici criminalii polonezi care ucisese evrei în iunie 1941 nu erau vinovați, fiindcă... nici ei nu acționaseră “în numele națiunii” (poloneze), ci din pură, bestială, omenească răzbunare ! – *însă polonezii ucigași au fost judecați-condamnați (unii executați) în 1946*. Rabinul îi avea în vedere numai și numai pe evrei : niciunul dintre sutele de mii de evrei comuniști, voluntari zeloși la slujba ocupantului sovietic, ai terorii

bolșevice din Karelia, Țările Baltice, Polonia Orientală, din Basarabia, din Bucovina (dar și după 1944, din întreaga Polonie, Cehoslovacie, Ungarie, România, Bulgaria) “nu pot fi trași la răspundere”, fiindcă ei, bieții, “nu acționaseră în numele națiunii evreiești.

Și să mai pretindem că Rozen a fost o “excepție românească”!

Pierderile omenești au fost, de o parte și de alta atât de cumplite (3 milioane de polonezi au fost lichidați numai de naziști – dar de bolșevici?), încât, dacă nu este decent să ne întrebăm: « Cine a început primul? » – pentru că rana sângerează încă, vom formula astfel :

« *Cine s-a răzbunat – pe cine? Pentru ce? Când?* » – deci :

« Care a fost **cronologia** faptelor? »

Intâi, în timp (în Polonia : începând din **17 septembrie 1939** ; în Țările Baltice, în Basarabia, Bucovina, Herța din **iunie 1940**) au avut loc faptele de bestialitate ale evreilor în serviciul bolșevicilor ocupanți;

Apoi – din iulie 1941, măsurat fiind dezastrul material, mai ales uman pricinuit în 12 luni de sovietism (în Polonia : 22 luni), victimele – baltici, polonezi, ucraineni, români *s-au răzbunat*.

Adevărat, necreștinește, ci potrivit Legii Talionului.

Ceea ce promiteau simpatizanții români ai bolșevismului, începând din 1917 nu erau vorbe în vânt ale unor indivizi exaltați, nereprezentativi pentru societatea românească, spioni ai Rusiei; de cum sovietismul le-a oferit prilejul “aplicării doctrinei internaționaliste” – au pus-o pe dată în practică, instaurând teroarea bolșevică în Teritoriile Ocupate.

Recapitulare: în zdrobitoarea lor majoritate evreii fuseseră ostili României Mari – de la la început, din 27 martie 1918. De la înființarea Partidului Comunist Român, în 1921, comuniștii – în majoritate evrei (o parte locuind în alte țări, având o altă cetățenie decât româna: maghiară, poloneză, bulgară și o “supracetățenie”: sovietică) au contestat justetea alipirii provinciilor istorice românești la România, au pledat pentru “restituirea Basarabiei către URSS” [reclamând și “restituirea Transilvaniei către... Republica Sovietică Maghiară” (1919)]. Răpirea Basarabiei și a Bucovinei de Nord din iunie 1940 a fost primită de evreii din întreaga Românie cu entuziasm delirant, mulți dintre cei aflați în afara Teritoriilor Cedate s-au grăbit să se mute în “Țara Strugurilor și a Pâinei” (URSS, firește), vorba unui notoriu poet-agent de influență NKVD, altfel francez, Aragon.

O remarcă: în secolul XIX, față de indigenii români, ocupați, evreii proaspăt aduși au manifestat de totdeauna ostilitate, ură; pe ei îi denunțau stăpânului: ungur, în Transilvania, austroungur în Bucovina. rus în Basarabia – ca... anti-iudei (încă nu era moda “antisemitismului”). De ce? Probabil – sigur : fiindcă românii alcătuiau în Ardeal, în Maramureș, în Bucovina, în Basarabia comunitatea băștinașă, colonizată, persecutată; evreii fuseseră, peste tot, dacă nu... favorizați sigur : nu atât de obișnuiți, măcar pentru că nu părți din țara lor fuseseră ocupate, colonizate cu străini care aveau mult mai multe drepturi decât indigenii. Ura evreilor față de români – în Transilvania, în

Maramureș în Bucovina, în Basarabia – poate fi explicată și astfel: românul ocupat, colonizat rămăsese, în continuare, rob (al ungurilor, al austrieșilor, al rusilor). Pe când evreul juca peste tot – cu nuanțe – rolul supraveghetorului de robi (fusesse și el rob, de aceea se purta mult mai “sever” decât stăpânul, știind, din experiență, unde doare mai tare : acolo lovea...). Ura evreilor față de românai s-a născut-dezvoltat-manifestat, nu în Principatele Unite (România Mică) – de ce ? De frică. Știind din experiență până unde pot ei merge prea-depart : guvernul, administrația fiind românești, dacă s-ar fi comportat față de români așa cum o făceau în Rusia, în Austro-Ungaria, riscuiau să fie dați afară din țar’ !), în provinciile românești înstrăinate. Acolo motivul suferinței evreului era unul deturnat : pentru că el nu îndrăznește, doamne-ferește, să-l acuze pe stăpân (austriac, rus) de cuvinte, de fapte anti-evreiești, se răzbuna, deviat, pe stăpânit, pe rob (românul) de ... vorbe-de-năduf, interpretate: “anti-iudaism”, acuzație cu atât mai gălăgioasă, mai vehementă, cu cât bietul român nu avea cum să se disculpe – nu avea cuvinte –... necum să se apere activ. În același timp *setea de apartenență la casta dominantă (în ciuda refuzului de a se asimila)* l-a făcut pe evreu să chiar fie, nu doar să se declare Mare-Maghiar, Mare-Rus, în ciuda persecuțiilor crâncene suferite de la stăpânii unguri și ruși, nu dinspre robul acelora, românul. Masochism frizând patologia, altfel cum se explică maghiarismul până la caricatură al supraviețuitorilor evrei din lagărele de *concentrare* naziste, unde fuseseră trimiși de unguri?; dar rusismul – manifestat până la dictatură-segregație față de evreii ne-ruși, în Israel – cu toate că rușii i-au umilit, i-au prigonit, pogromizat, i-au masacrat veacuri de-a rândul, în pauze folosindu-i pentru treburile murdare, de *calò* (călău, în țigănește) ca cele de pe timpul bolșevismului – ca apoi să-i alunge cu nagaika?

Comportament imoral din punctul de vedere al europenilor explicat de înșiși evreii (Hannah Arendt) prin mileniile de persecuții cărora le fuseseră victime și care i-ar fi lichidat de multă vreme dacă nu ar fi recurs la frecvente “derogări” de morală. Oriunde, în oricare țară s-ar fi aflat comunitățile lor, ei “s-au dat” totdeauna cu stăpânul – ceea ce nu ar fi blamabil dacă s-ar fi mărginit să-l slăvească și să-l cânte (am citat din R. Cosăsu, vezi Bibliografia), să-i lustruiească cizmele cu limba – și să capete răsplata *lingușirii* – care tot de la *limbă* se trage ea. Inșă ei nu s-au mulțumit doar cu răsplata – pe lângă simbrie – ei au îndeplinit porunci netrebnice, nedrepte, murdare, criminale ; nu de puține ori aveau ei – brigadieri și *kapo*-i din Antichitate și din Evul Mediu – “inițiative” în jefuirea, în asuprirea, în pedepsirea, în umilirea celor mici, a celor înrobiți, a celor supuși, a celor suferinzi, a celor care nu se puteau apăra. Așa s-au ilustrat în statele Kievene, după 1239, în slujba tătarilor, ca zarafi nemiloși ; în Spania, sub ocupație arabă ; după ce arabii au fost alungați, creștinii s-au răzbunat cumplit pe slugile zeloase ale maurilor : i-au ars pe rug, i-au expulzat ; așa au făcut în Africa de Nord, sub ocupație otomană ; după alungarea turcilor, evreii nu au fost pedepsiți, fiindcă s-au instalat alți ocupanți : francezii – de la 1830 ; când băștinașii și-au câștigat independența în 1962, au traversat Mediterana, în panică, nu doar francezii coloniști și colonizatori (*les pieds-noirs*) ; nu doar *harki*-i, auxiliari algerieni luptând (mai ales făcând poliție în proprie țară, de partea francezilor împotriva algerienilor).

Dar și evreii. Vor fi știut ei de ce...

Ciudat – și explicabil: antievreismul populației băștinașe era mult mai puternic, mai acuzat în Bucovina decât în Basarabia. Austria zmulse în 1775 Țara de Sus a Moldovei, o alipise la Galiția (botezînd-o cu un termen slav: “Bucovina”, “Țara Fagilor”), o colonizase cu un imens număr de ruteni și cu foarte mulți evrei – tot galițieni. Or evreii din Bucovina și din Maramureș sub austrieci nu erau, față de băștinași, doar “venetici” (ca în Basarabia ocupată de ruși), ci și agenți zeloși – și nemiloși – ai ocupantului: nu se mărgineau cu puterea economică acaparată (într-un timp record deveniseră proprietari – cu acte ! – ai pășunilor, livezilor, pădurilor, ai munților întregi), dar exersau și una administrativă-politico-politienească, de supra-exploatare, de hiper-terorizare a românilor. Înainte de 1918 evreii aduși în Bucovina de ocupația austriecilor se comportaseră față de indigenii români cu dispreț, cu aroganță, cu insensibilitate, cu neomenie egalate doar de slugărnicia, de supușenia oarbă, zeloasă și satisfăcută (până la urechi, ba chiar până la ceafă) față de autorități, astfel anunțând comportamentul bestial, antiromân, anti-goi, anticreștin, *de după 28 iunie 1940*, de acea dată în numele ocupantului rus și al bolșevismului.

Așa se va fi explicând antievreismul acut al românilor din Țara de Sus a Moldovei, inclusiv al lui Eminescu; de asemenea marele număr de legionari, de cuzisti originari de acolo...].

În fine, pentru că evreii originari din Basarabia și cei aflați în URSS înainte de Cedare (*din România – încă o dată: câte sute de mii trecuseră Prutul începînd din 15 iunie 1940, la “recomandarea sovieticilor?”*) dăduseră fuga în Teritoriile Cedate și se dedaseră la acțiuni, nu de reparație socială, cum ar fi fost de așteptat de la niște comuniști, ei la *acte de barbarie pe criterii confesionale, național-rasiale* – azi se spune: “curățenie etnică” – în vederea constituirii :

“Republicii Socialiste Sovietice Evreiești”.

Când o mică parte din probe s-a aflat în fața ochilor, pe marginea gropilor comune des-acoperite, **atunci, abia atunci (adică: după 22 iunie 1941) Românii au început a se răzbuna pe evrei.**

« De ce s-au năpustit Evreii asupra Românilor în timpul retragerii : din Basarabia (în *Săptămîna Roșie: 28 iunie – 3 iulie 1940*)?; de ce s-au încrâncenat asupra unor bieți soldați în termen care primiseră ordin să se retragă fără a răspunde la provocări?; ce aveau de împărțit cu ei “narodnicii truditori sovietici”, cum se prezentau, în limba română cea care nu există agitatorii sosiți în grabă cu camioanele de peste Nistru – sau, ca Gr. Vindeleanu (și ca Sorin Toma și ca..., și ca...), veniți din restul României pentru a construi cea mai dreaptă și mai bună și mai prosperă dintre societăți: comunistă?; de ce mai ales Evreii i-au huiduit, i-au injuriat, i-au tratat de “regaliști”, de “capitaliști-fașiști”, de “moșieri-antisemiți”, de “țâgani”, i-au scuipat, i-au bătut cu pietre. I-au împroșcat cu fecale, pe mulți i-au zmulș din coloane și după ce i-au ciomăgit, călcat în picioare, zgâriat (nu doar femeile s-au dedat la această practică isterică), unora le-au tăiat nasturii de la pantaloni, apoi i-au lăsat să plece în această postură umilitoare iar pe alții i-au reținut și i-au prefăcut în *primii prizonieri de război dintr-un război care nu exista?*

« Și încă: de ce, intrînd în masă în organele administrative, politice, polițienesti ale sovieticilor ocupanți, evreii s-au purtat față de românii basarabeni, bucovineni, herțeni, de parcă aceștia ar fi fost, în ordine: amaleciți, babiloneni, egipteni, romani, spanioli, ruși, ucrainenii seminții – etnii care îi persecutaseră, diseminaseră, masacraseră potrivit termenilor inventați de... români: *Inchiziție, pogrom?* »

La această întrebare îndurerată, de bun simț “răspundeau”, peste câțiva ani, nu mulți: vreo cinci – securiștii evrei-unguri (e-he! ce Mari-Maghiari, evreii unguri!: cam ca Elie Wiesel; și aproape tot atât de Mari-Ruși ca evreii sovietici, de teapa lui Nicolski-Grünberg), când îi rupeau în bătai pe țărani români din Oltenia, din Dobrogea, din Muntenia – care nu voiseră să intre la... colhoz:

« *Voi*, care ne-ați trimis la Auschwitz! » – *voi*-care fiind *noi*-care, *Românii...*

Logică de cristal, ilustrată de ultramediatizat, mereu-pomenitul, atotștiutorul și atotștiutorul Elie Wiesel, cel care prin 1980, declara la televiziunea franceză că el cu ai săi din Sighet fusese(ră) arestați și trimiși la Auschwitz – în aprilie 1944 (aprilie una mie nouă sute patruzeci și patru) de către... jandarmii români! – am mai spus-o? – ei bine, am s-o re-re-respond. Eugène Ionesco atrăsese atenția prietenului său asupra adevărului: Transilvania de Nord, deci și Sighetul, fusese, între 30 septembrie 1940 și primăvara anului 1945 sub ocupație maghiară, prin urmare jandarmii erau unguri, nu români; Wiesel răspunsese, vesel că nu contează “amănuntul”, oricum, francezii tot nu cunosc istorie și puțin le pasă de “asta”.

Mie îmi pasă de “asta” – ca român, ca basarabean.

Evreii au tot vorbit în ultima jumătate de veac despre *asta* a lor (iar Wiesel a făcut din *asta* o tribună pe cât de lucrativă, pe atât de mincinoasă întru promovarea propriei persoane și pentru funcționarea din plin a industriei holocaustului (vezi, la Bibliografie, cartea lui Norman Finkelstein); tot vorbind, au monopolizat Cuvântul, au confiscat suferința: pentru ei nu există, în Istorie, decât un singur genocid : cel ale cărui victime au fost ei și numai ei; nu acceptă că în lagărele naziste au putut fi exterminate și *alte etnii*, ***cronologic înaintea evreilor***: țigani și slavii, în general, în special polonezii: începînd **din septembrie 1939**; și ucrainenii și rușii, după iulie 1941; dintre germani, din 1938: și catolicii și nobilii și homosexualii și handicapații; evreii nu admit că, *înainte de Shoah*, Turcia, aliata strategică a Israelului care și ea, după cum știe lumea întreagă, apără cu iataganul “democrația occidentală în Orient” (sic), se dedase, cu mare vitejie, în 1915, “unei mici operații de purificare”: masacrarea armenilor; că *după Holocaust* s-au semnalat masacre cu caracter de genocid în lumea comunistă: China, Tibet, Coreea de Nord, Cambodgia, Cecenia. Din nefericire, tragedia evreilor din timpul ultimului război mondial nu a fost nici prima, nici ultima din secolul al XX-lea...

Cine nu a auzit de Ilia Ehrenburg? Mulți, dar puțini știu că scriitorul (și nu era rău, ticălosul!) după ce fusese, între cele două războaie, agent de influență mai ales în Franța, își continuase activitatea de *dezinformator*, pe timpul războiului, nu doar ca jurnalist de front, ci... ca explicator-șef, îndemnător-absol-

viitor ai bestialităților pe care *trebuiau* să le facă ostașii Armatei Roșii, cu... femeia dușmanului. Ar trebui adunate într-o *Antologie a Abjecției* și depuse la Nürnberg II : articolele **scriitorului** Ilia Ehrenburg despre “Nemțoaică” și despre ce *trebuia* (fiind o “datorie de onoare”) să-i facă un adevărat ostaș sovietic, comunist. Bietul soldat care-și arunca ochii pe ce era scris în ziarul Armatei Roșii, înainte de a-și răsuci țigări din el : nu știa geografie, nici istorie, habar n-avea de nimic din ce se întâmpla, nu doar în lume, ci în propria-i țară – așa că nu avea nevoie de îndemnul-prin-gazetă de a-i jefui pe Nemți («*Davai cias!*» a rămas în oasele auzului ne-rușilor ca și: «*Vin Tătarii!* » ; prizonierii de la Stalingrad au mărturisit că aceasta era întâia cerință a învingătorilor: să dea *ciasul!*), de a maltrata populația civilă întâlnită; și nu avea nevoie de un curs de alfabetizare, ca să afle ce să facă el cu *femeia* de la vârsta de cinci ani la o sută – cum, ce? S-o pună jos și s-o violeze, el și întregul său regiment, până la moarte (și, vai, dincolo de ea...). Inșă, iată: afla pentru întâia oară (dar el nu știa că e prima-oară) : superiorii nu numai că nu-i pedepseau pe inferiorii care “se mai și dedau...”, ei îi îndemnau să facă; tot repetînd-repetînd obligația ostașului sovietic (ceea ce el, oricum, făcea, prin tradiție rusească – răuvoitorii spun: slavă, arătînd spre sârbi), îi dădea de înțeles că, de nu va face așa, abia atunci va fi pedepsit. Și nu știa, viteazul krasnoarmeiț (care mărșăluia spre Apus, imaginîndu-și Berlinul ca Raiul Rusesc : o poiană cu flori unde, printre munți de cărnați, serpuiesc pâraie de votcă), dacă femeile pe care le viola și, le mai și ucidea erau, cu adevărat, nemțoaice – și dacă da: naziste ori ba; pro, ori antihitleriste?; și nu-i păsa dacă “Nemțoaică” era, în fapt, o fostă victimă a neamțului: poloneză, rusoaică, ucraineancă, evreică... – oricum, el nu știa care-cum-e – și nici nu era obligat să știe: doar era krasnoarmeiț!

Si nici lui Ilia Ehrenburg nu-i păsa – el își făcuse datoria de “umanist-bolșevic”: strecurase otrava în urechea rusului, rusul să se descurce! Fiindcă Ehrenburg știa ce știa: nu e necesar să-i și explici omului simplu de ce trebuie să facă răul, doar să-i comunici că are voie să-l facă; și că e bine să facă rău.

Si eu știu ce știu: dacă Ilia Ehrenburg ar mai fi printr-o minune în viață, acum ar avea 111 ani și în loc să fie judecat pentru incitare la crimă, ar fi numit director de onoare al Muzeului Holocaustului, consilier psihologic-pedagogic, alături de Nathan Saranski și coleg de “umanism” al criminalului de război Ariel Sharon.

A *propos* de bietul “refuznik” Saranski, persecutat în URSS, pentru ideile și acțiunile anticomuniste, internat în lagăr : aici, în Occident, făcusem pentru el o uriașă campanie de petiții, manifestații, mitinguri, interpelări ale oamenilor politici, să intervină în favoarea... “militantului pentru drepturile omului, încarcerat...” (noi, cei care știam ceva rusă tăceam, complici-ai-unei-cauze-bune : “*refuznik*” nu însemna: “cel care refuză sistemul sovietic...” ci... cu totul altceva: “*cel căruia i s-a refuzat viza de emigrare în Israel*”...). Ei bine, după lupte seculare, “dizidentul Saranski” a fost liberat – și din lagărul mic, gulagul și din cel mare, URSS. Il așteptam la Paris, pentru tradiționala conferință de presă – “în apărarea drepturilor omului”. Dar eroul nu a venit; a dispărut și sotia sa, Abigail, care ne fusese, ca să spun așa, stindard în toate manifestațiile. Se dusesse în Israel, să-și vadă, în sfârșit, soțul. La scurtă vreme

am aflat că “apărătorul (și martirul) drepturilor omului”, “contestatarul (*refuznik*–ul) sistemul sovietic” Saranski a aderat la un partid de extremă dreaptă, rasist, anti-*goi* – anticreștin, antiarab. Când Ariel Sharon a devenit prim-ministru, l-a numit pe Saranski ministru al... colonizărilor – citește: al politicii de alungare a bășinașilor palestinieni din Palestina natală și de “implantare” a unor recentți evrei, în majoritate provenind din Rusia...

De astă dată, *à propos* de drepturile omului: *Israel este singurul stat din lume care nu acordă azil politic*, iar “drepturile” sunt numai pentru evrei – fie ei japonezi, de curând incași din Perù – însă nu pentru oamenii pământului, alungați – de pe pământul lor.

“Societatea nouă” instaurată în Rusia în 1917, întinsă în toată lumea (cu excepția Israelului!) ca râia, ca sifilisul, ca sida (cu concursul entuziast, decisiv al evreilor) a fost incapabilă, în peste șapte decenii, să confecționeze simple ustensile casnice de tipul șurubelniței, tirbușonului, nasturii, acelor de cusut, medicamente curente, în schimb, de la origine s-a arătat expertă în producerea armelor : cine nu a auzit de Kalașnikov, de Kațiușa, de Skud, de Sam, de Tokarev, de Mig, de Suhoi, de arme chimice și biologice – de Cemobîl, de “Kursk”? Etern comunistă Coreea de Nord înregistrează mii de morți de foame (pe an?, pe lună? pe săptămână?) – însă are arma atomică!

NOTE

1. Dar cine este Leon Wieseltier? Apelăm la cineva care îl cunoaște bine: Norman Finkelstein (op. cit. pp. 64–68):

“La apariția ultimei absurdități despre Holocaust, *Călăii voluntari ai lui Hitler* de Daniel Jonah Goldhagen toate jurnalele americane importante au publicat cel puțin un articol” [ultraelogios], scrie Norman Finkelstein. “E. Wiesel vorbește de « remarcabilă cercetare », « profuzione de probe (...), valuri de documente », « fantastică contribuție la înțelegerea învățămintelor Holocaustului... »

Norman Finkelstein continuă:

“In *Teza lui Goldhagen și adevărul istoric* împreună cu Ruth Bettina Birn am demonstrat că lucrarea lui Goldhagen este nulă”. (...)“ In campania contra noastră Leon Wieseltier, responsabil al rubricii literare din periodicul pro-israelian *New Republic* a protestat pe lângă Michael Neuman, descriindu-mă astfel : « Finkelstein este o otravă, un jidan împuțit, bântuit de ură de sine » (...). Ruth Bettina Birn a fost calificată de « reprezentantă a rasei vinovaților » – fiindcă este originară din Germania, iar eu : « un antisemit care meritase ceea ce îndurase familia sa din partea naziștilor [mama lui Finkelstein era supraviețuitoare a Ghetoului din Varșovia, n.m. P, G. » – acuzații la care s-au asociat Stanley Hoffmann și Charles Maier, de la Harvard”.

[Tot de “jidani împuțiti” și de “antisemiți” au fost tratați Henry Kissinger, Raymond Aron, Esther Benbassa, Simone Weil, Daniel Barenboim, Rony Brauman, Jean Daniel, de curând Joschka Fisher, Daniel Kohn-Bendit... și încă mulți alții care nu au consimțit să ragă în Corul Armatei Roșii de la Tel-Aviv.

11. Martiriul Basarabiei și al Bucovinei de Nord între
28 iunie 1940 și 22 iunie 1941

Prima perioadă de teroare: evacuarea: 28 iunie – 3 iulie 1940:

“La Chișinău era exercitată [teroarea] de către « *patrurile de auto-apărare* » cu sediul pe strada Armenească și dirijată de faimoasa “Rozenberg cea Roșcată”, de Bubiș, de Clinicikov și de Melnic. Avocatul Sternberg a acționat independent o vreme, apoi a fost cooptat de patrulă”.

A doua perioadă : de la 3 iulie la sfârșitul lunii august.

- Preluarea administrației de către funcționari aduși din Rusia;
- Inlocuirea « patrurilor de revoluționari locali (sic) » cu « truditoresi NKVD profesioniști »;
- Arestarea tuturor persoanelor suspecte, în primul rând a oamenilor politici, mai ales a celor din *Sfatul Țării* care militaseră pentru unirea Basarabiei cu România din 1917: cinci foști deputați în Sfatul Țării (printre care: Ion Codreanu, Leancă, Secară, Catelli), un fost senator – acuzați de... trădare de patrie (sovietică, se înțelege);
- Foști ofițeri în Armata Albă;
- Funcționari civili și militari – toți aceștia au fost transferați pentru mai multă siguranță la Tiraspol, pe malul stâng al Nistrului, pretextând că nu mai era loc la Chișinău...

“Sărbătorirea liberării Basarabiei de sub jugul boierilor români – Chișinău, la 6 iulie 1940:

“Statuia regelui Ferdinand pe care evreii scriseseră lozinci profanatoare și antiromânești a fost învelită în pânză roșie și împodobită cu portretul lui Stalin; pe coloanele Clopotniței Catedralei (învelite în roșu): portretele lui Stalin și Molotov;

“In tribuna oficială: N. S. Hrușciiov, comisarul Mehils, mareșalul Timosenko (el condusesse « operațiile militare »).

“Reprezentanți ai truditărimii localnice”: fratele lui Timosenko, țăran analfabet din Furmanovka, Cetatea Albă; Krîlov, primarul Chișinăului, Sviridov, responsabilul Komsomolului.

“Cordoanele Gărzii de Onoare (comandată de generalul NKVD Bodin) erau alcătuite din: *trupe NKVD și trupe S. S.* (un batalion de S. S.-iști se afla în Basarabia, pentru a-i conduce în Germania pe coloniștii germani din Sud)” [vezi și mărturia lui Gr. Vindeleanu].

“În această perioadă au fost confiscate aparatele de radio și introdusă radioficarea.

“S-au înființat organizații de partid în toate localitățile.

“La 2 august a fost adoptată legea de « Alcătuire a Republicii Sovietice Socialiste Moldovenești Unionale ».

“Tot atunci s-a declarat « reunirea RSSMU cu RSSAM »(!).

“Noul președinte al guvernului, tovarășul Konstantinov anunță că Nordul: județul Hotin și Sudul [județele Ismail și Cetatea Albă] nu mai fac parte din Basarabia, ci din Ucraina.

Organizare:

“RSSM(U) condusă de o « comisie guvernamentală creată de către Sovietul Comisarilor Poporului » în care au intrat:

tov. Ilinski, locțiitor al președintelui (Konstantinov);

tov. Sazikin – ministru de Interne

tov. Orlov, șeful Cărmuirii Republicane (?)

tov. Soracian, – gospodăria comună

tov. Melnic, preș. al sovietului orașenesc Chișinău”.

După cum se vede: nici un aborigen...

“Colectivizarea s-a făcut fără opoziție: țărani erau deja terorizați, traumatizați de brutalitatea ocupației și au « consimțit »”.

“Au fost ridicate din biblioteci, de la particulari și au fost arse cărțile « tipărite cu litere burgheze, monarhiste, naționaliste, fașiste » (latine)”.

“Școli de rang secundar, la Chișinău: 25 rusești, 17 « moldovenești », 5 evreiești”.

“Facultăți la Chișinău și Cernăuți – de filologie-pedagogie – însă **numai în ucraineană și în rusă**. Facultăți tehnice : numai în afara « republicii », cu precădere în Ucraina; aceeași politică și cu școlile de meserii : adolescenții care doreau să învețe o meserie, după un examen de limba rusă, erau trimiși la școli-internat în Ucraina”.

“La 1 ianuarie 1941 s-a anunțat: **alfabetul latin a fost interzis, înlocuit cu cel chirilic**.

Fabricarea “linghii maldavinești” (limbii moldovenești) – din arhaisme, rusisme, din “adaptarea” rusismelor și *eliminarea tuturor neologismelor franceze – dar nu și germane!*

“**Biserica** – interzisă în faza a doua (1 ianuarie 1941). Lăcașurile de rugăciune au fost prefăcute în cluburi, magazine, grajduri. Paraclisul Palatului Mitropolitan a fost reamenajat în sală de spectacole a Palatului Pionierilor. Capelele din cazărmi: în magazine, grajduri. O bisericuță din portul Ismail în magazie iar o capelă militară din Cetatea Hotinului – în latrină. În « campania contra misticismului » majoritatea zdrobitoare a comisariilor : evrei”.

48 preoți deportați, uciși, dispăruți între 1940-1941:

Preoți uciși imediat după Cedare, de către evrei: Eustație Chiriță, Gheorghe Mihalache, Gheorghe Tudorache, Teodor Bunescu, Gheorghe Maleavin (vezi și mai jos : Motescu, E. Popovici, Nicador Maleschi).

Au murit “de inimă rea” în ziua Cedării: Mihail Vasilache, Dumitru Cozinschi, Ștefan Zagorodnâi, Ion Dulap.

Printre deținuții “arși” în Inchisoarea din Orhei (siliți să fugă în iulie 1941, rușii au vrut să-i împuște, dar evreii au impus “pedeapsa focului”: au incendiat penitenciarul, cu arestații în celule) s-a numărat și preotul Mina Țăruș.

“**Inchisoarea** : până la 15 februarie 1941: arestate 48 000 persoane”

“**Deportarea** : fără judecată – « pe bază de listă » :

“a) capi de familie

“b) familii întregi

“pe vagoane scria: « Tren cuprinzând muncitori români care au fugit din România de sub jugul boerilor, ca să vină în raiul sovietic. Ieșiți-le la cale cu flori! »”

Numărul deportaților nu se cunoaște cu precizie. Se crede că cel puțin 300 000 persoane.

În locul lor au fost aduși cca 200 000 de nemoldoveni.

Planul de deportări fusese pus la punct mult timp înainte de ocuparea Basarabiei și a Bucovinei.

Scopul: **desnaționalizarea**.

“În toamna anului 1941 unități ale Armatei române au descoperit, lângă Odessa, un tren de marfă: în fiecare vagon (din cele 22) câte 40-60 persoane împușcate prin pereții de lemn [Doar acest tren a cuprins 1 000 victime]. Adulți,, femei, copii – fuseseră arestați și trimiși în Siberia cu câteva zile înainte de izbucnirea războiului...”

“« Rezolvarea șomajului » (deportarea mascată) prin « deplasare benevolă » :

până în septembrie 1940 « trimiși în URSS [din Teritoriile Ocupate]”:

135 000 muncitori;

– în octombrie-noiembrie: 19 200

– în decembrie: 27 000

“**Asasinatul** individual, colectiv:

“– arestații mai puțin periculoși erau deportați;

“– periculoșii erau asasinați pe loc, după ce, sub tortură, li se zmulgeau scrisori care trebuiau să pară expediate din... Siberia.

“– La Chișinău, execuțiile: în beciul sediului NKVD din str. Viilor nr. 97. În sept. 41 [trei luni după liberare] au fost descoperite 87 cadavre, dintre care 15 într-o groapă comună – mâini, picioare legate;

– La Ismail: sediul NKVD, subsolul imobilului din str. G-l Văitoianu: 6 cadavre (5 bărbați, o femeie), mâini legate la spate;

“– La Cetatea Albă: 19 aprilie 1942 – 19 cadavre;

“La Cernăuți: înainte de 22 iunie 1941 sovieticii arestaseră « prea mulți, nu-i mai puteau transporta »; i-au legat, i-au așezat cu fața în jos – au trecut cu tancurile peste ei”;

“Orchestra simfonică a Basarabiei fusese surprinsă de cedare într-un turneu de concerte prin țară. S-a întors la 3 iulie [1940]. În gara Chișinău toți muzicienii au fost suiți în camioane, duși lângă Orhei și împușcați, la Valea Morii”;

“După izbucnirea războiului: la Sorotov, au fost executați 15 000 ostatici și prizonieri români ca represalii pentru împușcarea ostaticilor evrei după explozia Comandamentului de la Odessa.”

După o statistică sumară alcătuită de români la sfârșitul anului 1941: *între 28 iunie 1940 și 22 iunie 1941 au fost asasinate sau moarte sub tortură cca 30 000 de persoane.*

“În ajunul Paștelor 1941, un grup de 40 de elevi de la Institutul Pedagogic nr. 2 din Orhei au redactat manifeste antisovietice – redactate de profesoara de filosofie Maria Manjaru și de elevul Dumitru Avramoglu : « Ne-am săturat de regimul și de pâinea sovietică! Vrem pâine românească! Jos Bolșevicii! Jos NKVD! Jos Stalin! » Trădați de o colegă evreică, au fost arestați. În frunte cu profesoara, elevii majori: Anatolie Guma, Grigore Mihău, Vichentie Eprov, Victor Bradetchi, Anatolie Cotun, Onisie Cozma au fost executați ca « spioni și trădători de țară »; minorii au fost condamnați la câte 25 ani”¹.

“Pe ocupanți îi impresionaseră prăvăliile în general, în special magazinele alimentare. Cumpărau cantități enorme de alimente. Mâncau pe loc, până li se făcea rău. Trimiteau colete uriașe la ei, în Rusia.

“Spre uimirea localnicilor, Rușii cumpărau mari cantități de vase de bucătărie, mosorele de ață, zeci de metri de panglică, ace de cusut, ace pentru mașini de cusut, nasturi² – mai cu seamă nasturi. În magazinele de îmbrăcăminte erau uluiți de ce se putea găsi – nu se atingeau de pălării, cravate (considerate « burgheze »). Era frecvent ca rusoaicele să iasă în oraș îmbrăcate în cămăși de noapte, crezând că sunt rochii de stradă. Au fost văzute purtând sutien peste rochii, peste bluze”.

“În noaptea de 13 spre 14 iunie 1941 (joi spre vineri) a început deportarea masivă a Basarabenilor și a Bucovinenilor. Circa 200 000 (unii contestă cifra astfel : « Numai 100 000! ») oameni au fost deportați în Siberia)”.

“« Intr-un sfert de oră să fiți gata! »

“De acasă erau urcați în camioane militare. La gară, în tren, câte 60-70 persoane în fiecare vagon (de marfă).

“Pe vagoane scria: « Emigranți voluntari »

“Au fost deportați și evrei – dintre cei foarte bogați”.

“În județele din Sudul Basarabiei, trecute la Ucraina, nu au fost despărțite familii; în RSSM: bărbații duși separat în lagăre de muncă forțată, familiile în Siberia”.

“La Comrat, denunțator-șef: Rimanov. Spre deosebire de alți ticăloși, el au s-a retras cu Armata Roșie. După 22 iunie 41, localnicii l-au linșat”.

“Pe drum (era iunie, vara), oamenii cereau apă. NKVD-ișii le aruncau prin ferestrele zăbrele pește sărat, spunându-le:

« Na, apă sovietică pentru bandiții de români! Pentru fașiști! »”.

“Supraviețuitorii, când primeau *Adeverința de reabilitare* (!), constatau că data condamnării era cu cel puțin un an ulterioară arestării : fuseseră deportați

fără decizie juridică.”

“Direct–responsabili de teroarea din Basarabia – între 28 iunie 1940-22 iunie 1941:

“*Serov* – înalt comisar NKVD al... RSS Ucrainene;

“*Dmitrenko*, înalt comisar NKVD al RSS Moldovenești;

“*Gog(o)lidze* – reprezentantul NKVD al lui Stalin [a fost executat odată cu Beria – ce târziu, ce târziu!];

“*Nasedkin*, șeful Gulag-ului pe întreaga Uniune Sovietică [în luna mai 1941 Nasedkin definitivase planul de deportări masive din Estonia, Letonia, Lituania, Basarabia și Bucovina de Nord];

“*Borodin* – prim-secretar al PCM...”

Bilanțul unui (mai puțin de un) an de “putere sovietică”:

– arestarca, deportarea, asasinarea a peste 300 000 români, reprezentând 12,23% din populație. După revenirea sovieticilor, în 1944, numărul victimelor avea să urce la valori terifiante, atingând în 1953 *peste o treime (33% din totalul populației Basarabiei*.

II

Ordin Nr. 255 din 4 iulie 1941 :

“Dezordinile întâmplare acum câteva zile la Iași au pus armata și autoritățile într-o într-o lumină cu totul nefavorabilă.

“Cu ocazia evacuării Basarabiei (28 iunie-3iulie 1940) a fost pentru armată o adevărată rușine că s-a lăsat insultată și atacată de evrei și comuniști fără a reacționa.

“Rușinea însă este și mai mare când soldați izolați, din proprie inițiativă și, de mai multe ori numai în scopul de a jefui și maltrata, atacă populația evrească și omoară la întâmplare, astfel cum a fost cazul la Iași.

“Neamul evreesc a supt, a sărăcit, a speculat și a oprit dezvoltarea neamului românesc timp de câteva secole. Nevoia de a scăpa de această plagă a românismului este de nediscutat, dar numai guvernul are dreptul de a lua măsurile necesare. Aceste măsuri se află în curs de aplicare și ele vor fi continuate după normele ce voi hotărî.

“Nu este admisibil ca fiecare cetățean sau fiecare soldat să-și asume rolul de a soluționa problema evrească prin jafuri și masacre. Prin asemenea procedee arătăm lumii că suntem un popor nedisciplinat și necivilizat și punem autoritatea și prestigiul statului român într-o lumină cu totul neplăcută.

“Opresc dar cu desăvârșire orice acțiune pornită din inițiativă individuală și fac răspunzătoare autoritățile militare și civile de executarea întocmai a acestui ordin. Crime de asemenea natură constituiesc o pată rușinoasă pentru neamul întreg și ele sunt plătite mai târziu de către alte generații decât aceea care le-a comis.

“Cei ce se vor abate ori s-au abătut de la ordinul de mai sus vor fi dați în judecată și li se vor aplica sancțiunile cele mai severe prevăzute de lege.

“General I, Antonescu”

(Arhiva M. A. N., fond Marele Cartier General, dosar nr. 3828).

Ordin – telegramă :

“General Tătăraanu, foarte urgent, 1. Am ordonat ca plot, de rezervă Manoliu de la Divizia 14, care a fost unul din principalii vinovați de jafurile de la Iași să fie imediat arestat și trimis în fața Curții Marțiale pentru a fi judecat. Nu am primit până acum nici un raport în această privință. 2. Nu am primit deasemenea raportul asupra măsurilor luate contra sublt. Din Regt, 2 a. g. de la Galați pentru jafurile comise asupra magazinelor evreiești, Așteptm până la 4/7/1941 raport asupra ambelor chestiuni.

“Șeful Marelui Cartier General, General Ioanițoiu

“Nr. 252 din 4/7/1941

(Arhiva M. A. N., fond M. C. G., dosar nr. 3828m f. 76)

Raport contrainformativ, Corpul de Cavalerie, Armata a 3-a, Secția a 2-A, Nr. 5956 din 8 iulie 1941 :

“(…c) *Populația evreească*

“Această populație a dat dovadă – cu ocazia ocupării unor localități, unde aceștia erau în masă compactă – de conlucrare și mărire a spațiului propagandei comuniste, astfel că evreimea constituia al doilea inamic și mai periculos, cu care trupele noastre au trebuit să lupte.

“In Trg. Edineț, ostașii români au trebuit să verifice casă cu casă și beciurile de unde se trăgeau focuri de armă și arme automate de către evrei asupra ostașilor noștri, pentru ca apoi unitățile noastre să fie sigure de înaintare. Armamentul și munițiunile pe care aceștia le foloseau era lăsat de sovietici, cu scopul de a ataca armata de ocupație.

“Comandanții de unități, văzând rezultatul luptei și împotrivirea populației evreiești din Trg. Edineț, au început în ziua de 6 iulie a. c. trierea evreilor ; cei găsiți cu arme și vinovați de a fi tras în trupe au fost imediat executați, iar restul conform ordinelor au fost ținuti ostateci. (...)

“III. DIVERSE, a) *Din informațiuni de la prizonieri*

“Unitățile din Basarabia au avut o compunere neomogenă. Înainte cu câteva zile de izbucnirea războiului, au fost ridicați numeroși locuitori, îmbrăcați militari la Centre de Strângere și, după ce erau înarmați, fiecare cu câte o armă și 125 cartușe, erau așezați în diverse puncte pe Prut, cu misiunea de a interzice trecerea. Printre aceștia s-au găsit și unități aduse din interior ; în special din regiunea Turchestan și regiunea Crimeii.

“Basarabenii au opus o slabă rezistență și au tras, în general, de frica gradațiilor care îi încadrau. Pe timpul operațiilor au fost prost hrăniți. (...) Transmisiunile au funcționat defectuos, din această cauză unitățile erau dezorientate. Se pare că în primele zile ofiterii au fugit, lăsând unitățile să reziste cum vor putea. Sovietele contau mult pe conlucrarea populației băștinașe simpatizante cu regimul comunist. Speranțele lor însă nu au fost realizate.

“In rândurile armatei [sovietice] se ducea o vie propagaandă (...), știri tendențioase, de exemplu : Guvernul român a fugit, Bucureștiul și Iașul au fost

distruse, puternice unități motorizate pătrund în Moldova, etc.

“b) Din informații dela agenți :

“In fiecare sat funcționa un comitet sătesc, « Năcealnici » format de obicei din 5-9 persoane și un număr de 20-30 locuitori (...). Printre aceștia se găseau numeroși evrei și chiar evreice. (...) Aceștia întrețineau propagaanda comunistă (...). Prin satele pe unde au trecut sau au staționat unitățile aparținând Corpului de Cavalerie, toți aceștia au fost identificați și cei care au rămas pe loc au fost prinși (...)

Elementele comuniste care erau grav compromise față de populația băștinașă au fugit (...) Prin localități și în special prin pădurile din apropiere se găsesc numeroși suspecti. (...) Acolo unde nu sunt unități militare, populația civilă se dedă la devastarea cooperativelor și a depozitelor care conțin mari cantități de alimente, materiale de tot felul, animale și păsări lăsate de sovietici nedistruse, din lipsă de timp”(…)

“Comand. Corp Cavalerie, General de Divizie M. Racoviță
“Șef de Stat Major, Colonel Gh. Georgescu”
(Arhiva M.A.N.m fond Armata 3m dosar nr. 435m f, 53-55)

Raport contrainformativ, Corpul de Munte către Armata a III-a, Secția a 2-a, Nr. 20448 din 14 iulie 1941 – Secret.

“I. Starea de spirit

“(…) 2. Populația civilă :

“a) Românii primesc cu entuziasm trupele române și se arată foarte mulțumiți de succesul României, bucurându-se că au scăpat de stăpânirea iudeo-comunistă, In Noua Suliță armata română a fost primită cu muzică de întreaga populație, iar la școala primară li s-a oferit ostașilor o masă bogată, S-a combătut știrea alarmantă că oamenii înscrși la colhoz vor fi împușcați de români,

“In timpul ocupației bolșevice comuna nu a avut nici o asistență medicală.

“b) Evreii, o mare parte din ei s-au refugiat odată cu trupele sovietice. Cei rămași prin sate stau ascunși, nu reacționează contra armatei, Au fost cazuri când, din ascunzișuri au tras focuri asupra trupelor române. In această situație au fost sancționați,

“d) Prizonierii : (...) majoritatea lor au fost încorporați în preajma izbucnirii războiului fără nici o instrucție. Mulți au vârsta de 18-19 ani, alții, din contra, sunt prea bătrâni, iar unii chiar dispenșați de serviciul militar, Toți declară :

“« M-am predat fiindcă nu am pentru ce să lupt (...) Comandanții ne-au spus că mai bine ne sinucidem decât să cădem prizonieri, fiindcă românii ne vor schingiui și apoi ne vor împușca. Totuși am preferat să mă predau (...) Toți gândeam la fel dar nu îndrăzneam să ne mărturisim unul altuia gândurile noastre fiindcă dacă s-ar fi aflat, am fi fost împușcați pe loc ».

“(…) Soldații din Armata Roșie erau tratați cu brutalitate, cu neîncredere, amenințați cu împușcarea și loviți pentru cea mai neînsemnată greșală, insuficient hrăniți. Ei [prizonierii] afirmă că moralul armatei rusești este foarte scăzut. Numai o mică parte vrea să lupte – ofițerii, comisarii politici, evreii, tinerii comuniști. Prizonierii explică fidelitatea aceasta față de regimul bolșevic prin situația lor materială mai bună.

“(…) În satele de la Est de Nistru din care s-au retras trupele sovietice, oamenii au desființat colhozurile, și-au reluat pământurile și au împărțit vitele și căruțele. (...)”

“Evreii fug spre est, însă nu au mijloace de transport, întrucât au fost luate de armata sovietică.

“(…) În retragere, armatele sovietice au luat turme de porci, însă nu au voie să-i consume pentru hrană.

“II. ACȚIUNEA DE TERORISM ȘI SABOTAJ

“(…) Trupele sovietice au dat foc orașelor și depozitelor, instituțiilor, clădirilor publice, distrugând lucrările de artă și comunicații. Calea ferată ce trece prin regiunea Larga a fost tăiată șină cu șină, iar toate podurile aruncate în aer. De asemenea stâlpii de telegraf au fost tăiați.

“În regiunea Hotin, unde era o herghelie, caii au fost legați câte 15 și s-a tras în ei de către trupele bolșevice cu tunul. Sunt sute de cadavre de cai, (...)”

“Comandaantul Corpului de Munte, General de Divizie Gh. Avramescu

“Șeful de Stat Major, Locotenent-colonel I. Chirciu”

(Arhiva M.A.N., fond Guvernământul Basarabiei, dosar nr. 22, f. 247-249.

Original).

– Foametea organizată între 1946-1947 a pricinuit moartea a cca 200 000 persoane (vezi capitolul următor).

– Arestările în vederea deportării din 1949: peste 11 000 familii.

Dia scrisoarea lui Onisifor Ghibu către Petru Groza, 1949 :

“La 22 iunie 1941 România s-a văzut nevoită să intre la război contra URSS în scopul de a-și reface, pe calea armelor, hotarele care între timp îi fuseseră ciuntite și la Răsărit și la Apus și la Miazăzi (...) Acesta a fost unicul scop al războiului și trebuie să calific ca o ofensă și calomnie ordinară afirmațiunea [ta] că acel război ar fi fost făcut în scopul devastării Rusiei alături de germani [apud Groza]. (...) ai împărtășit aceleași sentimente războinice și la 22 iunie 1941, ca și la 30 august 1940 [Cedarea Ardealului de Nord]. În tot cazul, până la proba contrarie, îmi susțin categoric convingerea că și tu ai fost pentru războiul sfânt de reîntregire a țării, alături de toți bunii patrioți români.”

Fiindcă tot am ajuns la Petru Groza :

La 20 martie 1945 a avut loc o reuniune la care au participat reprezentanți ai guvernului și colonelul sovietic Borisov, din partea... Comisiei Aliate (citește: *numai sovietice*) de Control în chestiunea “repatrierii în URSS” a basarabenilor și a bucovinenilor refugiați (în acel moment – din decembrie 1944 și până prin 12 mai 1945 – autorul acestor rânduri împreună cu familia era internat în Lagărul de “Repatriere” de la Sighișoara). Noul prim-ministru Petru Groza – *numit* de ocupanții ruși la 2 martie – a spus :

“Eu nu am nevoie de basarabeni. Vreau să fiu precis și categoric: nouă nu ne-a trebuit Basarabia”.

După cum va arăta Onisifor Ghibu în scrisoarea din [abia] 1949, cel-mai-mare-trădător-al-neamului-românesc pe numele său Petru Groza – mințea: la 22 iunie 1941 fusese și el de acord cu “Războiul Sfânt” – pentru liberarea și a Basarabici.

Însă această schimbare de atitudine rămâne pe un plan secundar dacă ținem seama că 45 ani mai târziu, în decembrie 1989, un alt mare-patriot ardelean (și martir de pușcărie), Corneliu Coposu a întâmpinat delegația basarabeailor și a bucovinenilor veniți la București să ceară Unirea cu Patria Mamă, România, astfel:

“Nu avem nevoie de încă patru milioane de minoritari” (a se observa singularul la Groza, pluralul la Coposu – îl includea și pe Măgureanu, la acel moment cvasinecunoscut – de către muritorii de rând : încă nu se difuzase caseta cu “procesul” și cu executarea Ceaușeștilor).

Câteva din faptele și numele unor evrei care și-au arătat “iubirea” față de băștinașii români, **după** 28 iunie 1940 – am mai spus-o? – foarte bine am făcut !, am s-o re-re-respond:

La Chișinău: din ziua de 28 iunie 1940: Etea (Petia?) Beiner, doctorul Derevici, avocatul (un articol de ziar bulgar îl desemna ca inginer) Steinberg (Sternberg) – locuitori ai orașului au pornit în “patrulare de autoapărare”, conduse de Tovarășa cu părul Roău, Rozenberg, de pe strada Armenească, sediul NKVD. Ei au fost primii care și-au manifestat, pe străzi, bucuria de a fi fost “liberați de sub jugul moșierilor, fașiştilor români”, agitând listele negre (alcătuite de cine știe când...) și urlând amenințarea:

« Ne-a venit rândul să vă ardem noi pe rugul Inchiziției! » – dacă i-ai fi întrebat cine/când “îi arsese pe rugul Inchizitici” (Basarabenii? care nici nu știau cc-i Inchiziția)?, ar fi pretins că însăși întrebarea ta este, cum altfel: antisemită; și, desigur: fașistă.

– tot ei s-au aflat în fruntea bandelor care i-au atacat pe refugiații ce încercau să iasă din oraș pentru a se îndrepta spre Prut – coloane alcătuite din funcționari, profesori, elevi, studenți;

– la îndemnul și prin exemplul celor trei (dirijați de la sediu de Tovarășa-Roșie, Rosenberg), “populația pașnică indignată” – alcătuită din evrei locali, aduși de peste Nistru, dar și dintre cei veniți din timp de peste Prut (aici o greutate: atunci nimeni din România moșieristilor și burjuizilor – și a fașiştilor – nu avea nevoie de pașaport ca să treacă Prutul de pe malul drept pe cel stâng) țineau deja pregătite: pietre, bâte, vase cu uncrop, oale de noapte, pline. Refugiații români au fost bătuți cu pietre, opăriți, ciomăgiți, dezbrăcați, scui-pați, stropiți cu fecale ; pe teologii și preoții căzuți la pământ, femeile doar mimau sau chiar urinau cu adevărat, apoi târâți și închiși în subsolurile clădirilor Facultății de Teologie, unde NKVD-ul amenajase una dintre închisori, specializată în, mai cu seamă, *anchetarea ostașilor răpiți în timpul retragerii*;

Si ce dacă am mai spus-scris ? – re-scriu, re-spun (de la evrei am învățat: “Repetiția: mama supraviețuirii”) :

– aceiași (Beiner, Derevici, Sternberg) s-au aflat la fruntea haitelor de enkavcdiști care, în următoarele zile au operat mii de arestări (*doar în orașul Chișinău*) – după listele lor negre.

La **Tighina**: la 28 iunie 1940 avocatul Glinsberg a împușcat demonstrativ, în stradă, doi funcționari ai prefecturii; aceiași împreună cu alți evrei i-au tăiat limba și urechile, în plină stradă, preotului Motesco, apoi l-au dus la altar și au dat foc bisericii – în foc a sfârșit și preot și biserică.

La Soroca: avocații Fluchser (Flexer?), Pikraevski (și ei autori de liste negre) au împușcat în stradă, la 28 iunie 1940, mai mulți funcționari superiori, avocați, ofițeri români.

La Cetatea Albă: autorii de liste-negre Zuckerman și Burmann i-au împușcat la stradă pe preoții Eusebie Popovici și Nicador Maleski;

La Orhei și în satele învecinate: **Popăuți, Olișcani, Isacova** bande de evrei purtând steaguri rosii și portretul lui Stalin au terorizat localitățile numite, au ucis preoți, strigând :

« Vrem Moldova până la Seret! »

(Nu va fi momentul însă nu mă pot stăpâni: de ce nu strigau – că tot împușcau ei popi: « Vrem Moldova până la... Atlantic! », deși nici « până la Pacific » n-ar fi stricat – să nu fi fost încă momentul?)

La **Cernăuți** – încă din 27 iunie 1940 – ce precocitate! – evreii au alcătuit un “comitet popular” condus de Sallo (Solo?) Brunn (Braun?), autonumit primar ; împreună cu adjunctul Glaubach (numit de către autonumitul Brunn! Braun) au pornit în fruntea cetelor de evrei căutători mai cu seamă de preoți, de studenți în Teologie, de profesori, de înalți funcționari – ca să-i ucidă (ceea ce au și făcut).

Aceste acte de barbarie au avut loc începând din 28 iunie 1940, în Teritoriile revendicate de Sovietici – dar încă necedate oficial – și comise mai cu seamă de evrei asupra Românilor localnici.

La o eventuală acuzație martorul mincinos de profesie Elie Wiesel ar răspunde că *asta* nu este decât un amănunt – oricum, francezii nu știu istorie... (lui Wiesel îi convine analfabetismul în materie de istorie al francezilor, astfel își poate desfășura mitologia “unicului genocid : holocaustul”) – iar A. Spire, ajuns jurnalist la *France Culture* (după ce a trudit cu drag la organul PCF *L'Humanité*), cunoscut falsificator de citate din textele celor desemnați de el drept “fașiști, antisemiți”, alfabetizat care atunci când i se atrage atenția asupra incorectitudinii fabricării de citate, răspunde senin : « Dar n-am falsificat citate – doar le-am ajustat puțin... », ar justifica injustificabilul – cum a mai făcut-o pe platoul canalului de televiziune *Paris Première*, când a susținut cu o obraznicie egalată de inconștiență (bine stăpânită): “dreptul la *considerație* (!?) al evreilor este mult mai mare decât al africanilor!” necomuniști, nesovietici și, păcat de moarte : *goi*...

În iulie 1941, după liberarea Chișinăului de bolșevici, în curtea consulatului italian, unde NKVD-ul își stabilise unul din sedii, au fost dezgropate 80 cadavre, în majoritate rămase neidentificate, într-atât fuseseră mutilate (membre, capete tăiate), batjocorite (organe sexuale în gură), arse la flacără în timpul “anchetei”, iar după moartea anchetatului cu var viu și cu acizi. După resturile de îmbrăcăminte, s-a dedus că martirizații fuseseră preoți, studenți,

elevi, ceferiști (după chipie).

S-a constatat că la subsolurile Palatului Mitropolitan fuseseră amenajate celule individuale pentru “naționaliștii români”;

– La data de 7 septembrie 1941, la Chișinău au avut loc funeraliile naționale ale celor 450 persoane găsite în gropile din curțile consulatului italian, Palatului Mitropolitan, Facultății de Teologie – multe rămase neidentificate din pricina mutilărilor.

– În mai puțin de un an de ocupație bolșevică s-au înregistrat (în afară de... lipsa celor cca 300 000 refugiați în ce mai rămăsese din România) în jur de 30 000 arestați, din care unii au fost împușcați pe loc, alții au fost deportați, au murit în detenție, au dispărut...;

– În Basarabia, pe lângă secerișul roșu al oamenilor, dintre 1940-1941 au fost dinamitate, incendiate de autoritățile sovietice:

- 42 biserici,
- 28 școli,
- 32 localuri ale unor instituții publice,
- 79 localuri ale autorităților,
- sute de monumente : statui, stele comemorative, fântâni de răspântie, troițe...

Ceea ce nu înseamnă că cei care pot da glas indignării – să tacă. Vorba mea : « Dacă tac, mă doare și mai tare ».

La aceste crime împotriva Românilor din Basarabia și din Bucovina de Nord au participat cu zel (și eficace) foarte, prea mulți evrei, unii numiți de noua autoritate directori de școli, de instituții, de colhozuri, de sovhozuri, etc., însă cei mai numeroși : voluntari în aparatul politico-represiv: partid, komsomol, sindicat, miliție, NKVD.

După retragerea sovieticilor din Basarabia și din Bucovina de Nord, în iulie 1941, alde Rozenberg, Goldenberg, Axelrod, Beiner, Pikraevski, Brunn, Sternberg, Derevici, Fluch(a)ser, Zuckermnn, Glaubach, Burman, Glinsberg, chiar și Marii Ruși de la Popăuți care, pe când ucideau popi, declarau că ei vor « Moldova până la Seret! » au șters-o în furgoanele Armatei Roșii, în Asia Centrală, nu au rămas, să dea seama de faptele lor, oalele sparte le-au plătit coreligionarii lor nevinovați, unii (medici, profesori, negustori, bancheri, sioniști), victime și ale bolșevicilor.

Dar chiar dacă cei ce scriu istoria o vor consemna potrivit **adevărului istoric**, fără a manipula cronologia : ar fi pedepsiți într-un *Nürnberg II* (pe care îl imaginam în romanul *Ostinato*, scris în România începând din 1965) și marii-vinovați-comuniști, aflați de ani buni la adăpost în Lumea Capitalistă: în USA (unde nu sunt tolerați criminalii naziști-fasciști, în schimb criminalii bolșevici din polițiile politice comuniste, fiice ale NKVD-ului – *numai dacă sunt evrei*); în Germania (ca despăgubiți); în Franța ca rentieri ai Rezistenței, deși după război fuseseră expulzați cu sutele ca spioni sovietici. După decenii de “activitate” în aparatele represive ale democrațiilor populare, unde făcuseră tot răul imaginabil (mai mult din cruzime nativă, din răzbunare oarbă și din interes material, prea puțin din convingere politică), au dat fuga la adăpost, la

capitaliști. Acolo s-au plâns că în Ungaria, în Cehoslovacia, în Polonia, în Bulgaria, în România, ei, tovarăși-juști ca Perahim, Marcou, Mirodan, Maria Banuș, Tertulian, Nina Cassian, Crohmălniceanu ș.a. fuseseră cumplit persecutați de autorități în dubla lor calitate de... comuniști și de evrei la “prelungirea în Orient a Occidentului”: Astăzi, pensionarii NKVD, KGB, komisarii polițiilor politice ale țărilor sovietizate își petrec ultimele momente din viața lor dedicată triumfului bolșevismului în toată lumea (dar nu în Israel!), în reculegere, pace și “rugăciune–mistică”– nu era un pleonasm în gura lor atunci când îi vânau cu revoluționară dăruire pe nefericiții creștini din țările Comunismului Biruitor. Din păcate.

NOTE

1. De consultat și “povestirea documentară” *Osîndiți la nemurire* de Petru Bunacalea și Andrei Calcea, Presa, Chișinău, 1999: Elevii Liceului Vasile Lupu, transformat de sovietici în Școală Pedagogică, au alcătuit o organizație antibolșevică. Prima acțiune (în afară de inscripții pe pereți și difuzare de manifeste: “Moarte ocupanților staliști!”, “Cărați-vă acasă, barbarilor!”, “Jos călăul Stalin! Basarabia Basarabenilor!”, “Trăiască Neamul Românesc!”): arborarea drapelului tricolor, în noaptea de Crăciun 1940, pe clădirile în care se instalaseră NKVD-ul, Partidul bolșevic, “Primăria”. În ianuarie 1941 au început arestările elevilor și ale profesorilor Maria Manjaru, Dumitru Munteanu. Autorii vorbesc de “vânzare”, însă nu dau decât numele NKVD-istilor : Goldenberg (șeful secției județene Orhei – l-a cunoscut și pe tata, arestat la 13 ianuarie 1941, vezi *Din Calidor* capitolul “Trăiască Gutenberg”), Konopelkin (șef anchetă). Terebilo (lochiitor), Toporov, Cerepanov, Plotnikov, Nikitovici, Morev, Malinin (anchetatori). În sentința de condamnare la moarte (24 iunie 1941) apar alte două nume de împușcați: Dobândă Mihail și Grăjdan Haralambie (raport : 27 unie 1941, semnat Axelrod, Tribunalul Militar Odessa).

2. “În societatea comunistă toți tovarășii juști vor purta obiele de mătase, și poseda mai mulți nasturi (la obiele!)”. Astfel se explică pedepsirea românilor prin tăierea *nasturilor* de la pantaloni: cum își permiteau fașistii să aibă ceea ce proletariatul cel mai înaintat din lume nu avea?

12. Martiriul... – după martie 1944 Infometarea (1946–1947)

(și acest capitol preia un fragment din volumul **Basarabia**
Ed. Jurnalul Literar, București, 2002)

Incepînd din martie-aprilie 1944 frontul a dat înapoi, pe pământurile românești ale Basarabiei și ale Bucovinei de Nord. Războiul avea să mai dureze încă un an și ceva, însă pe Rușii ocupanți îi preocupa pedepsirea cetățenilor sovietici care colaboraseră ou « ocupantul român ».

Pe lângă cunoscutele metode de tororizare a “trădătorilor moldoveai”: arestări, execuții, deportări, dislocări (forma “dulce” a deportărilor, în vederea des-românizării ținuturilor românești ocupate care nu aveau să înceteze nici

după moartea lui Stalin din 1953. Basarabenii au îndurat, pe loc, și **înfometarea programată**. Avea experiență, Tatăl Popoarelor : tot el provocase Foametea din Ucraina (1932-34) care pricinuisse pieirea a milioane de suflete...

În 1944 și în 1945, în Teritoriile Românești Ocupate, sub pretextul “Totul pentru front, totul pentru victorie”, Rușii au confiscat cvasitotalitatea produselor agricole, cu precădere cerealele. Li s-a lăsat țăranilor cantitatea socotită necesară însămânțărilor din anul următor. Numai că, pe de o parte, sămânța a fost folosită pentru propria alimentație (de nevoie, nu din intenție de sabotare a comunismului biruitor), pe de alta anul 1946 a fost extrem de secetos: câmpurile n-au produs aproape nimic. Au fost câteva “plângeri” din partea organelor locale (alcătuite, în totalitate, din ruși), cerând Moscovei să diminueze ori să suprimе cotele de cereale impuse “Republicii Moldovenești”, dată fiind starea de calamitate naturală și subalimentarea populației. Hotărârea a venit : nici o reducere, ba chiar suplimentarea cotelor!

Nu este necesar să li se explice românilor ce înseamnă să-ți între în gospodărie, în casă, în pod, în pivniță oamenii partidului, cu revolvare, mlițieni ou pistoale-mitralieră, să ia “la cotă” tot ce găsesc – dar să nu fie de-ajuns, omul să fie obligat să împrumute (de unde? de la cine?), să cumpere (cu ce bani?), ca să îplinească acea cotă. Iar de nu, vai de capul-familiei: arestat, bătut, umilit, condamnat “administrativ” – o lună, un an, trei ani, iar dacă a supraviețuit, a și povestit prin ce a trecut. Acestea le sunt cunoscute Românilor din : Muntenia, Oltenia, Ardeal, Dobrogea. Mai lipsesc două elemente (existente la Basarabia). Primul : nu numai tovarășii din “puterea centrală”, dar toți activiștii de partid, toți funcționarii, începînd de la șeful cătunului până la al raionului, toți milițienii, toți directorii de școli erau ne-români, nu vorbeau “moldovenește”, chiar dacă știau, potrivit principiului: ocupatul trebuie să învețe limba ocupantului (cîntînd, plîngînd, nu conta). Al doilea element “original”: seceta și prefacerea ei în pedeapsă prin foame.

Din documentele acelui timp răzbate fără tăgadă voința Moscovei de a **a-i pedepsi pe « trădătorii moldoveni » până la lichidarea fizică**.

Oricât de acute ar fi fost nevoile alimentare ale URSS după război, nu se putea să nu se țină seama de o lege eternă: vita de povară și robul trebuie hrăniți, pentru a putea lucra... Or, așa cum Ceka-MVD-NKVD-KGB îi tortura pe cei căzuți la labele-i, nu pentru a-i obliga să spună adevăruri ascunse (în legătură cu “intențiile agresive ale dușmanului”), ci ca să inventeze, ei, nevinovații, “motive de vinovăție” – pentru care urmau a fi condamnați, conform planului de represiune. Tot astfel procedau Rușii cu indivizii din comunitățile, în principiu, libere (în sensul că nu se aflau între garduri de sârmă, nici între patru ziduri): erau “pedepsiți” pentru că își afimmaseră *identitatea, alta decît cea rusească (ascunsă sub pseudonimul: “sovietică”)*; pentru că negaseră înglobarea în “familia popoarelor sovietice”. Așa erau pedepsiți Tătarii, Cecenii, Balticii, “Rumânii” (Românii din Bucovina de Nord și din Basarabia de Sud), “Moldovenii”: Românii din Basarabia.

Deci: cotele impuse de Moscova nu țineau seama de capacitatea de producție, nici de condițiile climatice: peste puterile celor impuși.

Erau însă alte cazuri: cutare agricultor (în fapt: văduvă cu șase copii), achitase toate cantitățile, ba i se luase mai mult – însă... nu i se dăduseră bonuri –

or, fără bonuri, n-ai dat cota! O altă văduvă avea bonuri – dar, în absența ei, a venit tovarășul Boris Mamișov, președintele selsovietului, a cerut copiilor bonurile, a “recalculat”, a anunțat că familia mai are de dat, a spart lacătele, a intrat cu forța, a luat tot ce a găsit – și a plecat. Văduva a făcut reclamație – s-a adresat lui Stalin!, dar nu s-a găsit vreo urmă de pedepsire a... abuzului. O altă văduvă (ori erau foarte multe văduve în Basarabia “dezrobotă” de Armata Roșie, ori femeile erau mai curajoase decât bărbații) s-a plâns, pentru a treia oară, că “tovarășul Canaev, secretar de partid” i-a dublat (pe hârtie) suprafața agnicolă, deci și cotele, fiindcă “el a vrut să mă batjocorească și eu n-am vrut și el a zis că mă trimite la Siberia dacă nu mă las lui”.

În jefuirea agricultorilor, prin cote de cereale (*postavka*) s-au ilustrat toți activiștii de partid, toți milițienii, toți NKVD-iștii (în multe cazuri, nevestele lor, ca bestia din Costești, Lăpușna: el, un oarecare Popov, fiind tot timpul beat-mort, de “apărarea statului” se ocupa nevastă-sa, “tovarășa Olga”: ea pornea prin sat, la confiscarea ultimului bob de grâu, ea îi bătea, pe loc, pe recalitranti, ea îi ducea la sediul NKVD, ea îi “ancheta”..).

Printre cei-mari: F. Butor, D. Ivanov, A. Sîci, Salagovski, Rudi, Covali – și alți... băștinași.

“În 1946, în timp ce oamenii mureau de foame și se dedau la canibalism, industria alimentară din RSSM depășise planul de producție: la unt, cu 33,2%; la carne, cu 32,5%; la ulei comestibil, cu 39,5%, la conserve: cu 101%. Totul se transporta la ruși, cei care organizaseră foametea în Basarabia.”

Cotele, așa cum le voiau Rușii, au provocat, întâi, foamete. Apoi, consecință: actele de violență ale celor care nu aveau nimic de mâncare împotriva celor care mai aveau ceva... Puterea comunistă rusească le-a numit: “banditism”. Câteva condamnări penale – extrase din cercetarea cererilor de grațiere:

– BT., din Drochia, Bălți, țăran sărac, analfabet, fără partid, **“conform articolului d al Codului Penal al RSS Ucrainene, (!) condamnat la un an închisoare pentru furtul a 5 kg. de grâu din avutul de stat”**.

– PE., țărană din jud Bălți, analfabetă, fără partid, fără antecedente penale, **“condamnată la 3 ani închisoare și interdicție de drepturi de alți 3 ani, conform Codului Penal al RSS Ucraina – pentru agitația de a nu preda cotele”**.

– C. S. muncitor din orașul Bălți, **“condamnat la 1 an pentru furtul a 40 kg. de șroturi” (deșeuri cerealiere)**.

– M. A., țăran chiabur, din raionul Căușeai, **“condamnat la 8 ani pentru sustragere criminală de la achitarea cotelor obișnuite către stat”**.

În fine, două cazuri ce ar părea ieșite de sub dubla pană a lui Ilf și a lui Petrov dacă nu ar fi crâncen de tragice – citez, în continuare, din procesele verbale de judecare a cererilor de grațiere:

– “Cârlan Teodon, n. 1921, **condamnat** de judecătoria narodnică a sectorului Stalin din or. Chișinău, **la 1 an detenție pentru furtul unei pâini**” (parcă am citit despre-așa-ceva în literatura franceză din secolul al 19-lea...);

– “Ciolpan Nicolac, a. 1903, muncitor, 6 copii în întreținere. Condamnat la 18. 2. 1946 de judecătoria narodnică a sect. 3, Lenin, or. Chișinău la 1 an

închisoare pentru furtul unei pâini”.

Notă: aceștia **au fost grațiați după executarea pcdpsei...**

S-a observat un amănunt (dar cât de semnificativ!): în 1947, Basarabeni (locuitorii R. S. S. Moldovenească) erau judecați și condamnați după Codul Penal al... RSS Ucrainene!

(Câteva mărturii – tot din **Cartea foametei** de Larissa Valeriu Turea – vezi Bibliografia)

Sofia Rotaru – Parcova, Edineț

“Foamea cea m-a prins taman când îmi era lumea mai dragă : eram tânără și în putere, mi se bucura inima când la copilașul ce-l aveam și iaca se abate peste noi năpasta... Tot am dat și am dat la postauă până ne-am pomenit la fundul sacului. N-aveai ce pune în oală, stăeai cu dinții la stele – nu mai aveam ce vinde, am dat totul din casă și de pe noi – dar nu ne puteam ține zilele cu bruma de zestre când un kil de păpușoi era 60, unul de grâu 70 ruble ? (...) “Bărbatul a pornit să caute în Ucraina de Apus, doar să ne scape de ghearele celei cu coasa. Sehimba lăicerele din zestre pe un fel de borhot de sfecă, uscat și fără gust – îl spălam, îi puneam o țără de lapte, fierbeam ca un fel de tăieței și băiețelul meu, sărmanul, că abia începea a pricepe lumea, mă tot întreba dacă n-avem și alt fel de tocmași ... (...) “Alteori făceam rost de un fel de borhot de cartofi, în două cu viermi – îi alegeam, clăteam și coceam un fel de lichieși.

“Ne măcinam de la o zi la alta, mereu te suga la linguriță, nici somnul nu te prindea, ațipeai ca într-un leșin și dacă te trezeai, iar ți se făcea foame. Ne rugam Domnului să treacă toamna, iarna să ne vedem în primăvară...

“Când ne-a pălit o altă nenorocire: soțul, dus în căutare de mâncare în Ucraina de Apus, a ajuns, cu un tovarăș, într-un sat ursuz, cu toate porțile zăvorâte. Au bătut la porți – nu le-au deschis. Dar după ce s-a întunecat, Ucrainenii au tăbărit pe ei, i-au stins în bățai, le-au luat lucrurile și banii... pe al meu, că era mai chipeș, mai bine făcut, chiar dacă era slăbit de foame, au năvălit vreo cinci inși, l-au învălit într-o pătură, ce să-l puie jos. L-au acoperit cu o scîndură și au dat în ea, pând i-au dezbătut măruntaiele. Când l-am văzut, la poartă, negru la față, mai să nu-l cunosc... S-a spălat, s-a priment și mi-a zis să chem băiețelul. L-a luat în brațe și i-a cântat cum a putut :

*Cântă-mi, cucule, numai mie,
Că la vară nu nu se știe
De mai sânt, de nu mai sânt,
Ori mă fac negru pământ...*

Intr-o săptămână s-a și dus...”

Anatolie Costişanu, Codru, Telenеşti

“M-am născut la anul 1936, când s-a decretat foametea aveam 10 anişori. Țin minte re-Ocupația din ‘44: mare teamă s-a vârat în anii ceia de prăpăd în inimile noastre – nimica nu se uită (...) În 1946 tata a strâns oleacă de pâine – însă activul ne-a luat grâul, păpușoiul, fasolea, tot, până la un bob. Ne-a rămas la suflet vaca și calul. Noi, copiii, sora Nina, frații Ion și Vasile tăiam lemne cu beschia, mama amesteca rumegușul cu ce putea sclipui, îl fierbea și așa mâncam toți șapte. Dar cât puteai să te ții numai cu inimă de copac? Neavând încotro, tata s-a apucat și a tăiat calul; vreo două săptămâni am dus-o...

Intr-o zi tata zice: « Anică, îmi iau doi băieți și mă duc spre Polonia. Dacă găsesc ceva de mâncare, mă întorc să-i iau și pe iștialalți ». A luat tata două lăicere mari și frumoase, hainele mamei de nuntă – și cu mine și Ion am pornit tustirei la drum tare lung și greu. Ceilalți frați au rămas acasă, cu mama și cu vaca. (...) Am ajuns la Bălți, la gară, acolo ne-am suit pe un vagan, găvozdindu-ne lângă o țevă mare din care ieșea fum – degeaba: era iarnă, așa că am înghețat bocnă. Când am ajuns în Cernăuți, tata m-a lăsat pe mine să vând lăicerele, el cu Ion s-au dus prin piață. Nu știu nici azi cum s-a întâmplat, dar niște blestemați mi-au furat lăicerele și am rămas cu nimic. (Am îmblat așa din sat în sat, din oraș în oraș până am ajuns la Strji. Intram în magazine și cerșeam: « Deadea, dai hleb, dai tri rublea ». Vânzătorilor li se făcea milă de mine, îmi dădeau, care pâine, care bani, fiecare ce putea, că pe acolo n-au tras foame așa strășnică. (...) Ne aciuisem într-o casă părăsită. Fiind mai mititel, nu mai, puteam de picioare, tata și Ion erau prea slăbiți ca să mă târâie prin bălți, omăt, apă, la cerșit. S-au gândit să mă lepede la vreun spital ori casă de copii. Când am bătut la ușa spitalului din Stanislav eram orb de păduchi, picioarele umflate, pline cu apă pe sub piele. Doctorii ceia m-au îmbăiat, m-au culcat... Parcă-l văd și acum pe tata cum a deschis ușa și mi-a spus: « Tolică, noi ne ducem mai departe... »

“Am rămas acolo trei luni, după care m-au dus la o casă de copii. Tata s-a întors acasă, cu demâncare, dar fratele Vasile, mai mic ca mine, era înmormântat deacuma. N-au avut din ce-i face sicriu, l-au dus la groapă pe o scară de suit în pod...

(...)“În 1948 am scris acasă unde mă aflu, tata a venit să mă ia. Era mai bineșor de trăit, luamea ieșise din grozăviile foamei. (...) Să nu tragă nici puiul cel de șarpe ce am tras noi, Basarabenii sub ruși! Le povestesc copiilor mei, cu lacrimi în ochi cum oamenii nu mai aveau nici măcar lobodă, știr, frunze de salcâm, ceapa-ciorii. Se umflau bieții oameni, de nici nu mai vedeau cu ochii, atât de umflați și la față erau și mureau, câte 10-15 suflete pe zi. Dacă nu se stingeau atâtea atunci, mulți dintre ei ajungeau oameni mari, învățați, își puneau la cale dreaptă copiii, rămași fără mamă, fără tată. Eu îi învăț pe copiii mei și pe toți care mă ascultă să strângă orice bob de jos, să sărute fiecare bucățică de pâine, să nu deie cu piciorul în ea – că tare-i greu și tare-i rău când n-o ai în casă. Pâinea-i tot așa de scumpă ca părinții, ca frații, ca

surorile, ca Patria. Tare mă scârbesc când văd pierzându-se bobul de grâu, bucăți de pâine tăvălindu-se pe jos, că tare, tare mai este scumpă pentru toți cei ce trudes pe fața pământului”.

Ion Bețivu – Sângerei

(...)“In 1946 a fost și secetă, c-adica n-a plouat, dar pe oameni i-au ucis impozitele, postavka. Fiecare avea câte un braț de chitanțe. Ce folos, toată ziua intrau pe poartă oamenii activului și-ți cereau să plătești din nou... Lumea era supusă, cu mare frică de putere. Când îți spunea de NKVD, dădeai și cămașa de pe tine. (...) Ne-au scăpat cu viață vaca și cele 15 oi. Mă duceam să le pasc, furam de la mama o boaghe de păsat – îl ținea sub cheie, ne hrănea cu porția. Mulgeam oleacă de lapte într-o cutie de conserve, îl fierbeam, îl amestecam cu păsatul. Când nu mai puteam de foame, prindeam o oaie și încercam să o mulg în gură – oile se speriau, mă călcau pe obraz, pe piept, mereu umblam cu vânățai, ca bătut. (...) Frate-meu venise de la armată gras, rumen. Intr-o săptămână s-a învinețit, s-a umflat. Zicea: « Am venit de la o moarte, dau de alta ».

(...)“Adunam și fierbeam buruieni. Făceam din ele un fel de lipii – cam amare, dar mergea. Vecinul Calistru umbla pe dealuri cu un cântâr de apă și prindea Țistari. Îi coceau, îi mânca. Timofte Săcăreanu avea vacă, dar nu s-a îndurat s-o taie, s-o mănânce și a murit. S-au prăpădit atunci Palade, Bostan, Rusu.

(...)“Ruși l-au pus prisidate pe unul Gusaric. Era puturosul satului, se dădea la lucru ca piatra la deal. Sărac și rău. Când venea la el o biată femeie, să-i ceară căruța satului – rămăsese singura căruță când înainte fiecare familie avea măcar una – să-și ducă bărbatul ori copilul mort de foamne la Țintirim, zicea: « Așteaptă până mâine, să mai moară vreo cinci, să facem economie ». Câine era, nu om. După ce s-a văzut șef și-a îmbrăcat casa cu covoare, ar fi fost în stare să și-o învălească și pe dinafară – haine fel de fel, zestre de-a oamenilor pe care tot el i-a pus pe listă de-au înfundat Siberia. (Umbla din casă în casă cu pistolul și cu vreo cinci hăndrălăi ca și el, îi borteau hornul, podeaua, grădina, cu o țepușă de fier, să caute ascunzători de pâne. Dacă găsea, nu-ți lăsa nimic-nimicuță. Seara trântea beții cu muzicanții lui Gavrilă Țiganu. Mai avea un obicei: trimitea vorbă la câte unul: « Să taie un cârlan, că deseară venim cu petrecea la el ». Nevastă-sa se îmbăta și chiuia : « Dac-o fi și-o fi să fie, /Numai pe-a noastră să fie! »

(...)“Unii se duceau peste Nistru, în Ucraina, după borhot – la ei îi zcea: jom. Gropile erau adânci de vreo douăzeci de metri. Ai noștri scoteau gunoiul acela, îl puneau pe bucăți de tablă și-l coceau. Unii mâncau așa, crud, până le plesnea stomacul. Alții cădeau în groapă și se înecau în umblătoarea aceea.

(...)“Tata a luat un sac de lăicere și s-a pornit în lume, să le schimbe pe mâncare (...) După vreo două săptămâni am văzut om negru prăvălit lângă gardul nostru. Mama îl alunga spunându-i că n-avem nimic de dat. Numai eu l-am simțit: « Lasă-l, mamă, că-i tătuca ». Când miliția, când hoții – îi luaseră

lăicerele, îl bătuseră...

(...) “Tare se înrăise lumea. Unul Chirică și-a mâncat copilul. I-au găsit mânuțele în cenușă. L-au judecat. Dar pe aceia de la Moscava care au făcut foametea? Lor nu le-a cerut nimeni seama.

(...) “Erau mulți păduchi, ne-am îmbolnăvit de tif. Eu am zăcut o lună, am mâncat mere acre și am scăpat. Când a venit rândul tatei, s-a dus la spital, la Glingeni. Nu le dădea nici o doftorie, doctorul Bujorski intra în fiecare dimineață în salon și striga: « Toți, cu curu-n sus! » Cel care se întorcea însemna că-i încă viu – cine nu, nu, era gata.

(...) A doua vară sovietul sâtesc ne-a dat grâu de semănat și un om de pază, să nu mâncăm sămânța. A fost an bun, s-a făcut grâu... Dar la treierat ne-au luat tot, tot, tot! Atunci, pentru cinci kile din grâul tău, ascuns, te judecau și-ți dădeau pâ la cinci ani.

“Cum a trecut foamea, în ‘47, cum au început a ne da cu sila la cohoz și a ridica iar oamenii pe lumea amară din Siberia. De la noi vreo douăzeci de familii, le-au dus « la etap’ ». Dar asta-i altă poveste...”

Ion Stici, Vărativ, Râșcani

“Când s-a abătut asupra noastră pârjolul foametei, aveam nouă ani. Tata murise pe front, mama rămăsese cu doi copii și fiindcă avea cinci hectare, trebuia să deie foarte multă pâine la stat. Imi aduc aminte cum veneau tot felul de comisii de la sovietul sâtesc, să ne ieie pâinea, să ne sechestreze lucrurile. Tovarășii cu pistoale urcau vitejește în pod și măturau totul, până la ultimul grăunte. Presidatele nu se oprea la asta : când intra în ogradă și vedea o pasăre, o împușca și porunceă numai să o gătească – numai pentru el și ai lui. Asta a fost înaintea de secetă și foamete. În anul foametei, eram goi-goluți, podul, cămara, beciul erau pline de vânt. Ne luaseră totul, totul.

(...) “Pe măsură ce oamenii mureau de foamne, deveneau tot mai răi, chiar și femeile – doar văduvele altfel se purtau, nu știu de ce: văduvele – și erau multe, trei sferturi dintre femeile măritate – se intrajutorau, săracele, ajutau și pe câte un bătrân, pe copii rămași singuri. Se uneau, se duceau în Ucraina, vindeau lăicere și aduceau ceva secară, soia, borhot...

(...) În al doilea an de foamete, ne-a organizat statul, la școală, cantină. După aceea se lăudau cu marele ajutor sovietic: primeam o strachină de zeamă albastră, nu știu ce puneau în ea. Fiindcă eram doi frați aveam dreptul numai la o strachină. Apă chioară. Și albastră... Acum scriu în cărțile de istorie cum ne-a ajutat statul sovietic... Dar nimic nu scriu despre faptul că statul, conducerea de la Moscova, ei au provocat foametea la noi, luând la cotă tot-tot-tot – cică să scoată naționalismul românesc din noi...

(...) “Numai ce ieșiserăm din foamete și pe băietanii care mai rămăseseră vii i-au adunat și i-au trimis la FZU. Nu știu ce îneamnă, dar era vorba de ceva meserii. Nici o școală de meserii nu mai era la noi, în Moldova, – numai la ei, în Ucraina. Cine voia să învețe meserie trebuia să plece dincolo de Nistru, la străini. Nu de bună voie, te lua cu de-a sila, te duceau în Ucraina și

te puneau să înveți numai meseria de miner.

(...)“Învățătorul meu, Chetraru, Dumnezeu să-l ierte: în fiecare zi venea la lecții cu un pumn-doi de cucosei de păpușoi. Cum suna clopoțelul de recreație, el lăsa geanta deschisă pe catedră și ieșea pe-afară – noi ne reezeam la cucosei...”

(...) Presidatele nostru era nu numai sărac, dar rău, leneș, ciudos. Ii plăcea să vadă cum tremură toți de frica lui. El zicea că dă oamenilor două căi : na prava – în Siberia, na leva – la țințirim. Satul nostru mic, dar el a dat pe listă, de deportat în Siberia, întâi în '40, la prima Ocupație, cam 25 familii ; în '46, 16 familii, iar în '49 peste 30 de familii, de rămasese satul pustiu...”

Gheorghe Tătaru, Pojăreni, Ialoveni

“În '46, prin iunie erau păpușoi până la piept, nalți, verzi, negri de verzi – și-atunci n-a mai plouat. S-a pus seceta pe doi ani. A scăpat doar grâul, dar puțin. Și a venit ordine de la tătucu Stalin să se ia toată pâinea la stat. Eu, invalid, fără văz, m-am dus la raion să mă scutească. Și m-au scutit ! Am fost singurul din sat”.

Din vara anului 1947, în documentele găsite, traduse, reproduse, apare un element nou – chiar din titlu

*“Informația viceministrului ocrotirii sănătății al RSS Moldovenești N. N. Ejov către președintele Consiliului de miniștri al RSSM G. I. Rudi și secretarul CC al PC(b)M, N. G. Covali despre **spitalizarea bolnavilor de distrofie și asigurarea întreținerii lor**”* (s. m. P.G.).

“În scopul spitalizării bolnavilor de distrofie, conform directivelor Consiliului miniștrilor al RSSM, în luna iulie (1947) în republică funcționau 10 000 locuri provizorii. Locurile (...) au fost asigurate cu produse alimentare și asigurații numai până la 1 august (informația poartă data : 27 iunie 1947, n. m. P.G.). Ținând cont de numărul mare al bolnavilor de distrofie precum și de existența multor copii ai nimănui (1 800 persoane), a bătrânilor internați actualmente pe aceste paturi, se crează imposibilitatea aprovizionării lor, începând cu 1 august”.

Am ajuas și la **asta**. Cronologic, începuse demult, însă abia acum autoritățile rusești îi spun pe nume. Din informația șfului secției județene Bender (Tighina), A. D. Mocialov către secretarul CR al PC(b) M., D. K. Bîcikov despre “situația” din satul Sălcuța raionul Căinari:

“Am fost îmforformați că locuitoarea C. I., n. 1903, din țărani chiaburi, analfabetă, folosește în alimentație carne de om. Controlul faptelor a stabilit : C. I., la data de 18 martie 1947, în timpul odihnei soțului său, C. V., l-a lovit cu toporul în cap, l-a decapitat, carnea a fript-o și a mâncat-o. Sub arest, la interogatoriu, C. I. a recunoscut că și-a omorât soțul cu scopul de a-l mânca. Pe lângă aceasta, a recunoscut că în ianuarie 1947 a născut doi copii, dintre care unul mort. Împreună cu soțul l-au mâncat pe nou-născutul mort, apoi l-au

tăiat și pe cel de-al doilea, folosindu-l în alimentație. În aceeași lună au dezgropat, în cimitir mormintele a doi copii și au mâncat cadavrele. După un timp, C. V (soțul – n.m. P.G.) o invită la ei în casă o fetiță de șase ani, orfană din satul Zaim, r. Căușeni, pe numele F., a omorât-o și împreună cu soția au mâncat-o”.

Informarea – politico-polițienească – poartă data de 5 aprilie 1947. Însă și mai devreme (7 martie) medicii V. Averbuch și B. Morozov, membri ai comisiei de expertiză medico-judiciară și psihologică adresează ministerului ocrotirii sănătății a RSSM o notă cuprinzând rezultatul studiului în raionul Cangaz, județul Cahul. Citez :

“(…) Până la 28 februarie 1947, în raionul Cangaz au fost înregistrate 12 cazuri de necrofagie și canibalism, cu participarea a 20 persoane, dintre care au fost arestate 13. Dintre cei depistați până la 28 februarie 1947, 4 au murit. (...) Cercetării medico-legale și psihiatrice au fost supuse 9 persoane”.

“Concluzii : (...) În timpul cercetării a ieșit la iveală faptul că nu toate cazurile de necrofagie și canibalism au fost luate în evidență la timp de către organele MAI și cazurile înregistrate nu reflectă starea reală de lucruri, adică proporțiile mari ale necrofagiei și canibalismului în acest raion la ora actuală (s. m. P.G.)”.

In sfârșit! Chiar mai târziu (pentru mulți prea târziu – însă **pentru a-i salva pe cei încă în viață, se vor lua măsuri adecvate, se va suprima cauza : foamea provocată de ruși.**

Ne-am înșelat. Fiindcă iată ce scriu acești doi – totuși, medici: *“Primele cazuri de necrofagie și canibalism n-au implicat luarea de măsuri urgente și nici penalizarea criminalilor și, în virtutea acestui fapt, elementele de acest tip și-au format o impresie eronată că asemenea fapte ar rămâne nepedepsite* (s. m. P, G.)”

Victimele, acei nefericiți oameni, țărani, unii analfabeți, spoliați, înfometați de Puterea Centrală de la Moscova – erau “elemente” – care abuzaseră de Puterea Sovietică – cum? “Formându-și impresia eronată că asemenea fapte ar rămâne nepedepsite”! Care fapte : înfometarea, animalizarea oamenilor, acțiune politică, deliberată a Rușilor asupra ne-rușilor, a ne-sovieticilor? “Fapta”, sub pana doctorilor Averbuch și Morozov: *canibalismul* la care fuseseră împinși, constrânși oamenii.

Altă invenție rusească : pentru a... combate canibalismul, necrofagia, e suficient să-i “lămurești” pe oameni că nu-i frumos să se mănânce între ei, iar pe cei care nu țin seama de avertisment să-i pedepsești cu severitate! O explicare (medicală) a faptelor:

“Marea majoritate a cazurilor cercetate au fost precedate de o flămânzire îndelungată (15-20 de zile) și reprezintă o distrofie moderată (majoritatea suferă de distrofie gradul I), o retardare intelectuală evidentă, primitivism psihic și diminuare a tonusului emoțional (caracteristică distrofiei) până la gradul de apatie. Explicarea comportamentului acestor persoane prin

prezența unor psihoze clar conturate la momentul săvârșirii crimelor pare a fi imposibilă”.

Iată ce “consideră” medicii Averbuch și Morozov :

“În baza expertizării efectuate considerăm că persoanele culpabile nu intră sub incidența art. 10 al Codului penal al RSS Ucrainene (iar Codul ucrainean!) și trebuie să fie recunoscute responsabile”.

Ce propun cei doi medici, în vederea “eradicării”? În 8 puncte:

“1. Toate persoanele vinovate de săvârșirea unui asemenea gen de crime necesitând tratament antidistrofic, trebuie să fie internate sub pază, în regim de izolare ;

2. Persoanele vinovate de asemenea crime care nu necesită tratament medical să fie supuse unui interogatoriu accelerat și să fie trase la răspundere, în regim de arestare;

“3. Organele puterii locale să divulge la timp cazurile de necrofagie și să ia măsuri eficiente de supraveghere a populației, precum și să amplifice activitatea de informare a organelor MAI în scopul prevenirii lor ;

“4. Organele Ministerului Securității, în cazul analizării acestui gen de fapte să-și focalizeze atenția asupra posibilei agitații provocatoare din partea elementelor dușmănoase care-i împing pe indivizii instabili din punct de vedere moral și psihic la săvârșirea crimelor, în special ținându-se cont de zona de frontieră a acestui raion;

“6. Să fie asigurate îngroparea la timp, corespunzător exigențelor stabilite, a cadavrelor și paza cimitirelor ;

“7. Reieșind din situația materială grea a populației, în special a familiilor cu copii, considerăm oportună spitalizarea obligatorie a tuturor copiilor distrofici de toate gradele și organizarea unor puncte alimentare pentru toți ceilalți copii;

“8. Să se amplifice activitatea de lămurire a populației despre caracterul criminal al infracțiunilor și despre tragerea la răspundere pe care o implică.

Comisia medico-legală și psihiatrică de expertiză, Morozov, Averbuch”.

La 16 iunie 1947 era transmisă informația :

“La 31 mai 1947 în satul Pitușca raionul Călărași, N. O., an vârstă de 8 ani l-a înjunghiat pe fratele său M. de 9 luni, o parte a lui a fierț-o în oală și, împreună cu sora sa de 3 ani, au folosit-o în alimentație, (...) Când mamaa O. N. și fratele B. N. s-au dus la câmp, N. l-a luat din pat pe fratele său M, l-a dus în odaia nelocuită, i-a tăiat capul cu cuțitul, apoi l-a dezmembrat și -a fierț în oală, apoi împreună cu surioara de 3 ani au folosit în alimentație această carne, lăsând o porție și pentru unchiul B., însă în absența lui N. surioara a mâncat-o și pe aceasta.

Să nu se creadă că toți Românii din Basarabia mâncau carne de om, ci și alte “alimente” specifice societății sovietice – cunoscută ca cea mai bună, cea mai dreaptă, cea mai prosperă societate din lume. Raportul din 5 iunie 1947 întocmit de viceministrul ocrotirii sănătății al RSS Moldovenești, Hechtmann, al șefului direcției Chișinău, Discalenco și al medicului neuropatolog Beidburd

– zice:

“Între 1 mai și 4 iunie a. c. au fost înregistrate 140 de cazuri de intoxicație cu plante otrăvitoare (troscot, lobodă sălbatică, ridichioară). (...) Toate cazurile prezintă edeme faciale, ale membrilor inferioare, paliditate pronunțată a epidermei mâinilor. Fenomenul ischemiei progresează până la necroză. Durata bolii : 3-5 zile.

Tratamentul a constat în administrarea salolului cu utropină, cafeină și lapte dulce.

Cu populația s-au dus convorbiri despre pericolul utilizării în alimentație a plantelor otrăvitoare”.

Or fi spus supraviețuitorii: « *Slava Bogu!* » că n-au fost arestați și coadamnați, ca cei care foloseau în alimentație proprii copii.

Lată și o statistică : “Estimarea populației rurale a RSS Moldovenești la data de 1 ianuarie 1948”.

“La 1. ian. 1948 populația rurală număra 1 737 000 persoane; 780 500 populație masculină, 965 500 feminină. Față de începutul anului 1947 populația s-a micșorat cu 193 900 oameni (dar față de anul 1944, când a început re-Ocupația Sovietică?, dar față de 1940 - înainte de Ocupația Sovietică din 28 iunie, când Basarabia număra 2 500 000 de locuitori - adevărat, inclusiv cetățenii ? - întrebarea mea, retorică - P. G.). Descreșterea populației reprezintă 10% față de anul precedent, respectiv 2,7 sex masculin, 7,7 la feminin. Cea mai mare mortalitate: grupa de vârstă de 2 ani: 52 %. (...) Dacă în întreg anul 1946 sporul natural constituia minus 477 persoane, pentru anul 1947 el este de minus 100 300 persoane”.

Raport al Ministrului Afacerilor Interne din Moldova, Tutușkin către superiorul său de la Moscova, Kruglov, la 19 decembrie 1946 :

“Ca rezultat al ocupației române și a secetei anilor 1945-46 [n-ar fi fost mai just bolșevicește să nu pomenească nimic de secetă, doar de « moștenirea ocupației fașisto-române ? » – n. m. P. G.] situația alimentară a Republicii Moldovenești este extrem de grea – mai ales la țăranii din raioanele Chișinău, Bender, Cahul și parțial Orhei și Bălți. (...) La 10 decembrie curent printre locuitorii satelor se numărau 30 043 distrofici, din care 18 750 copii. Situația pe raioane : Chișinău : 13 717, Bender : 9 301, Cahul : 6 755, Orhei : 920, Bălți : 50. (...) În sate, multe familii zac umflate din pricina malnutriției, fără să dispună de un kilogram de pâine.

“În satele Baimaclia și Sălcuța, raionul Bender, familii întregi – câte 3-5 persoane suferă de edeme provocate de lipsa de albumină, gradul II și III. (...) În raionul Leova subnutriția și inaniția au doborât un mare număr de copii de vârstă preșcolară. În urma unui examen medical din 19 localități, din totalul copii : 2 101 suferă de subnutriție 1 113. Aceste cauze au sporit brusc mortalitatea populației : oamenii mor în sate, pe drumuri, în orașe. În octombrie 1945 au decedat 3 993 persoane, în octombrie 1946 : 5714, iar în comparație cu septembrie, în octombrie s-au semnalat cu 1 110 mai multe. (...) În ultimul timp, organele de miliție din Chișinău ridică zilnic de pe străzi 8-12 cadavre. În raionul Comrat, numai în luna octombrie curent au murit de subnutriție 269

persoane, inclusiv 115 copii.

“Cresc proporțiile vagabondajului. Copii orfani din sate pornesc la orașe, în căutarea unei bucăți de pâine. (...) Numai prin instituțiile specializate ale MAI au trecut, în 11 luni, din 1946, 3 411 copii vaagabonzi.

“Din cauza dificultăților de ordin alimentară s-a intensificat spiritul emigraționist. În 11 luni au fost arestate în tentativă de trecere în România 189 de persoane, 20 reușind să treacă granița – în total 209. (...) În republică au fost luate în evidență peste 100 persoane care intenționează să fugă în România. Din numărul lor fac parte mulți țărani săraci și mijlocași”.

Imaginația teroristă a Aparatului Represiv Rusesc : nelimitată. “Vinovații” puteau fi foarte bine (și cumplit) pedepsiți pe loc, în satele și orașele lor, fără a mai fi nevoie de arestare, anchetare, de transportare, de alimentare – chiar și în lagărele din Siberia deținuții primeau o porție de ceva... printr-un ordin de la Moscova :

Confiscarea totalității cerealelor de la țărani.

Rezultatul nu a întârziat să se arate – doar fusese verificat în Ucraina, în 1933-34 ; mijloace : minime. Operația : curată, ieftină, eficientă : au dispărut câteva sute de mii de dușmani-ai-poporului ! (sau milioane, ce contează la un comunism atât de numeros demografic !).

Supraviețuitorii unui astfel de “tratament”, cei care priveau de 50 de ani peste Prut, cu speranță, au fost, după “Revoluția Română” din decembrie 89 respinși, refuzați peste graniță (și ce graniță!: cea de pe Prut, dintre “Republica Populară Română” și provinciile românești Basarabia și Bucovina răpite și prefăcute în “teritorii sovietice”; era mai păzită, mai impenetrabilă decât cea dintre URSS și China, în timpul războiului de pe Amur, comparabilă doar cu Zidul Berlinului – dar fără zid din beton), nu doar de tovarășii Iliescu, Petre Roman, Brucan, Măgurean, Caraman și alți sovietici-în-civil, ci de, cine ar fi crezut: de Tatăl Nației, Seniorul C. Coposu și de securiștii lui.

Iar acum, urmând “Linia Națională a Țărănismului Ardelean”, au fost oferiți, dăruiți (nici măcar vânduți!) de acești, nu imbecili, ca să aibă circumstanțe atenuante – ci nemernici, în ordinea cronologică a ticăloșiilor lor – îi înșir din nou, ca să nu-și închipuie că vor fi uitați :

Iliescu. Roman, Brucan, Voican, Caraman, Constantinescu (fost activist de partid, purtat în zgardă de Securitate), Coposu, Ciorbea, Zoe Petre – fostă-prezentă-viitoare activistă de partid – aceștia doi nu au nici măcar scuza (!) că lucrează pentru KGB, ca fostul ambasador la Paris, cu nume predestinat: Căușu, ca Geoană, precum și inconmensurabilul intelectual Andrei Pleșu, dus în lesă de Organ...

Și iată – pentru a câta oară ? – confirmat, în latura lui adevărată, criminală : mioritismul cu care se tot laudă Românii cititori de cărți puține – dar cretine.

Acela care costă în, simplu: vinderea de frate.

13. Ion Antonescu: Inger sau Demon?

Intrebare vicioasă, rău pusă : oamenii nu pot fi înghesuiți în o singură categorie din doar două, nu trebuie clasificați după legea strâmbătoare a disjunctivului *sau*, nefiind logic nici moral să fie obligați a răspunde la somația: « Ești cu mine *sau* cu el? Dacă ești cu el, ești împotriva mea! »

Cu atât mai vârtos în cazul unei personalități ca Ion Antonescu. După mai bine de jumătate de veac de la asasinarea sa prin împușcare îl putem privi, judeca după o “rotire” în juru-i, alături fiind așezate faptele rele, faptele mai puțin rele, faptele bune (vor fi fiind și din acelea, nu?). Nu pentru a i se da lui dreptate, ci pentru a se da dreptate poporului român și adevărului istoric.

Nu am ambiția de a-i zugrăvi, eu, portretul complet. Imi lipsește competența istoricului de meserie, nu am documentele necesare unei evaluări a omului, a militarului, a conducătorului politic. Mă propun și de astă dată ca martor.

Unul, firește, parțial : ca basarabean, copil, am trăit, prin memoria mamei și a consătenilor din Mana: Cedarea (1940), refugiul ratat, primele “binefaceri” ale regimului bolșevic, începând cu arderea cărților tipărite cu “litere fașiste”, sfârșind cu arestarea și deportarea tatei la Siberia – pentru “deținere ilegală de drapel naționalist”, citește : tricolor ; am trăit, prin memoria devenită a mea, trezită odată cu primele bubuituri de tun dinspre Apus, la Prut – semn că în curând vom fi eliberați de robia rusească ; și am trăit prin memoria mereu vie (din ce în ce mai vie, pe măsură ce trecea timpul) a tabloului: primii ostași români, călări, purtând un drapel de o nesfârșită frumusețe: “roșu, galben și albastru – este steagul nostru sfânt...” – era același ca drapelul pentru care tata fusese ridicat și dus de ruși – la Siberia lor...

Martor (foarte) parțial, pentru că am simțit – și am scris în amintiri din copilărie, vorba lui A. Oișteanu – în primul rând în cartea *Din calidor* : dacă nu ar fi existat generalul Antonescu să strige: « Ostași, vă ordon: Treceți Prutul! Zdrobiți vrăjmașul de răsărit și miază-noapte! », noi, românii căzuți la robia bolșevică, dacă am fi supraviețuit încă o jumătate de veac, am fi apucat... Podul de Flori...

Dar, păstrând proporțiile și eu ar trebui să fiu privit din față, din profil, din trei-sferturi, din spate...

Fiindcă sunt și martor (mai puțin) parțial: am fost, dacă nu întâiul român – am să cercetez, să aflu cine m-a devansat – care a scris, din 1965, în cărți așternute pe hârtie în România, editate în Occident – prima fiind *Ostinato* – despre responsabilitatea guvernului român din timpul războiului în deportarea și masacrarea multor evrei și țigani. Am repetat această acuzație (sub formă de asumare a culpei comunității mele) în însemnările de jurnal de prin 1980, publicate la Nemira în 1997; în vederea alegerilor prezidențiale din 1996, la 21 martie 1995 la **Programul** prezentat am scris explicit că o comunitate care ține să fie respectată să înceapă prin a se respecta ea însăși – cea românească prin asumarea faptelor rele și a crimelor – printre care cele comise împotriva evreilor și a țiganilor.

Cu o astfel de carte de vizită nădăjduiesc din inimă că Volovici, Reichmann, Ioanid, Shafir, Lavastine, Oișteanu, Andrei Cornea, Ornea, Manea, Codrescu, S. Damian ba chiar Schlesak, Adameșteanu, Paul Schuster, Totok,

Mihăieș, S. Tănase – ce să mai spun de Andrei Pippidi! – vor binevoi a-mi acorda bilet-de-voie de a vorbi chiar și eu despre generalul devenit mareșal Ion Antonescu.

Atrag atenția eurobolșevicei Liliy Marcou: dacă l-a ridicat în slăvi pe Stalin (pretinzând: “toți Românii întâmpinaseră cu flori Armata Roșie liberatoare la 23 august 1944”), nu a scris nicaieri că eroul său (foarte) preferat avea și oareșcari lipsuri...

Înainte de a mă deda la “un elogiu deșăntat”, atrag atenția încă o dată (nu strică, mai ales când interlocutorii sunt mânuitori ai limbii române) că, a-l vorbi și de bine (cu argumente) pe Antonescu nu înseamnă deloc a fi de acord cu *tot* ce a făcut Mareșalul. Nu accept însă diktatul privitor la “ce-este-bine-să-conțină” și la “ce-este-bine-să-nu-conțină” istoria României trăită și de mine. Nu ne-au otrăvit prea destul indicațiile-prețioase ale lui Răutu-Roller, pentru a nu mai tremura acum când obraznici ca Shafir, Reichmann, Ornea, Voicu, Manea, Cornea, Ashkenazy, Neumann, Pippidi, Totok, Ioanid, Volovici, Laignel, Codrescu ridică glasul, amenințându-ne cu bătaia la palmă pentru... – pentru ce, dacă nu pentru “antisemitism”?; pe acei evrei care scriu adevărul: Vindeleanu, Haș. Z. Lavi, Minei-Grüberg considerându-i “trădători” – trădători ai minciunii? Câtă vreme ne-au ocupat Rușii, istoria ne-a fost schilodită (cu ajutorul neprecupețit al... “istoricilor” evrei) – acum, că, dragă doamne, sântem liberi, să ne-o mutilăm singuri, din slugărnicie – față de ucraineni, față de unguri, față de americani – și față de evrei? Parodiind spusele lui Caragiale din urmă cu peste un veac : “Europa e cu ochii pe noi – ce-o să spună ea, dacă noi...?”, acum zicem în cor, după dialogoizii liiceni de la GDS, prin organul tovarășilor P. Cîmpeanu, Brucan, Cornea, Oișteanu, revistele 22, *Dileama*:

« Europa și America stau ou oohii pe noi și or să ne bată la palmă dacă nu încheiem tratatul cu Ucraina; dacă nu încetăm de a mai vorbi despre Antonescu; dacă nu renunțăm să vorbim și despre durerile noastre pricinuite de comuniști (nu de bicicliști, vorba lui Cosașu cel foarte distractiv) – în schimb, dacă vom vorbi numai și numai despre suferințele evreilor, potrivit directivelor tovarășului *vostru* Wiesel (cel care minte numai și numai în numele Americii), atunci vom fi primiți fără zăbavă în Europa și în NATO!, ba vom căpăta din partea Casei Albe și câte o țuică. Altfel *se va spune* (se va spune... cine? Reichmann, R. Ioanid, Cornea, Voicu, Volovici, Shafir, agitatul agitator electoral al lui Iliescu?): “Toți românii sunt ca V. C. Tudor”?»

Dar, pentru Dumnezeu, chiar să fi devenit românii (dimpreună cu alte-naționalistii) cei mai cretini dintre pământeni? În noiembrie-decembrie 2000 credeam că fusese un accident Marea-Alternativă – cea cu isteric-grețoasă diversiune: “Votați împotriva dictaturii!” – care dictatură?, cea cu care erau speriați românii: eventuala, problematica (imposibila) dictatură de dreapta?, în favoarea... ne-dictaturii de... ne-dreapta, cea a bolșevicului Iliescu?, precum și explicația idioată: “Decât un xenofob și un antisemit ca V. C. Tudor, mai bine un orișicâtuși democrat ca Iliescu”.

“Mai bine”! Iată că spiritul lui Ceaușescu rămăsese veșnic viu (pe timpul lui diversiunea de stat și de partid, de altfel, tot la Washington, la Departa-

meatul de Stat fabricată – suna: “Adevărat că Ceaușescu este incult, bădăran, își înfometează, își tiranizează populația – *dar* este antisovietic” Antisovietic, Ceaușescu! – dacă așa au decretat americanii...

Nimie nu se ține minte (la români) – de pildă :

V.C. Tudor nu este doar un bou xenofob, un juncan anti-democrat ci, dimpreună cu nașu-său Eugen Barbu, încă din primele luni ale anului 1990, a alcătuit unitatea securistă specializată în diversiuni politice, imaginată și pusă la treabă de intereseții Iliescu-Roman-Brucan-Caraman-Măgureanu. Acești tovarăși au inventat cu mâna lor un “dușman fașist”, pentru a putea exercita asupra țării o *teroare securistă de tip NKVD* (« KGB -ul: o glumă! », le explica Dracu-Șchiop, literatul-komisar Paul Georgescu ucenicilor săi Breban, Matei Călinescu, Nichita Stănescu, Dimisianu: « E-he!, NKVD-ul era ou totul altceva... – deși în România ar fi nevoie de o Ceka! »);

Aceiași – la care s-au adăugat: Coposu, Constantinescu, Ciorbea, Zoe Petre, Doina Cornea, Pleșu, Sorin Alexandrescu, G. Andreescu, Adameșteanu, Andrei Cornea – aceștia au militat activ pentru încheierea Tratatului cu Ucraina, cel care a consfințit Tratatul cu Rusia. În virtutea acestor “tratate” România-Trădătorilor-României (pe urma lui Groza) a renunțat – în numele nostru! - la denunțarea Pactului Hitler-Stalin din 23 august 1939; a reaunțat la denunțarea diktatului sovietic din 26 iunie 1940 prin care Basarabia, Bucovina de Nord și Herța (și platoul continental al Mării Negre, cu tot cu Insula Șerpilor) au fost *ocupate fără documente*; a renunțat și la tezaurul țării dus la Kremlin în 1917... – iată la ce slujește cooptarea României în NATO, dragi copii din țara asta : pentru (re)integrarea în Pactul de la... Moscova – alături de americani, de chinezi, de israelieni...

Că V. C. Tudor este “singurul om politic care a vorbit în gura mare despre durerile românilor din Basarabia și din Bucovina”? Ei, da, ei și? A devenit prin asta mai patriot?, mai deștept?, mai onest? Nu. A interpretat, la virgulă, scenariul securității (model: cel jucat în Rusia de Jirinovski, alt “antisemit”, dealtfel, evreu).

Reciproca : adevărurile rostite *și de către* V. C. Tudor nu au devenit, fulgerător, neadevăruri.

Trist este că în România piteștizată nesecuriști, nederbedei, persoane aflate, moral (în principiu...), la antipodul “senatorului” – tremură dărdăie, transpiră, numără pe degete pierderile în caz de pedepsire a lor (pentru curajul nebun de care vor da dovadă într-un viitor extrem de apropiat – dacă...), apoi... tac, grămăjoară; tac sonor, tac asurzitor, tac înțelepțește – cum tăcuseră și sub Ceaușescu (astfel rezistând agriculturalicește); cum tăcuseră și tații lor: “ca iarba câmpului” – pe vremea lui Dej; cum tăcuseră, înțelepți nevoie-mare, stră-strămoșii, cu toții, de-a lungul și de-a latul veacurilor de restriște.

“Adevărurile” rostite, scrise de urdori securiste... Nu doar pentru astfel de adevăruri... scăpate din greșală sunt de iertat creaturi ca Pelin, V. C. Tudor, Dan Zamfirescu, Măgureanu, Brucan, P. Cîmpeanu, Iliescu, Petre Roman, Constantinescu, Năstase, Zoe Petre, Coposu...

...Coposu care nu voia, în România *lui*, “încă patru milioane de minoritari”, în ochii săi minoritari fiind românii basarabeni și bucovineni, nu, doamne

ferește regimentele de turnători, de guriști, de cobzari (adevărat, lipsea Păunescu, însă Ioan Alexandru, Nicolae Balotă și alții lingăi ceaușiști erau prezenți la datorie), de milițieni, de activiști, de securiști, în frunte ou șogoru-său, Măgureanu – alcătuitori, sub stindardul său, a opoziției democratice țărăniste”.

Ion Antonescu a fost, a rămas, pentru mine, ca pentru toți românii basarabeni, bucovineni, herțeni : “Mareșalul dezrobitor”.

Amintesc acelor evrei (și rudelor, prietenilor, consângenilor) salvați din ghearele morții lagărelor naziste din Polonia și din Cehoslovacia că nimănui nu i-a trecut prin cap să le reproșeze recunoștința veșnică față de Armata Roșie și față de Stalin (tiran cel puțin tot atât de sângeros ca și Hitler). Ei bine, și noi, ne-evreii din Basarabia și din Bucovina avem dreptul – și datoria – să păstrăm **veșnică recunoștința** Armatei Române și generalului Antonescu (devenit mareșal după trecerea Nistrului),

Un lagăr este un lagăr, nu “lagăr al morții” doar acela în care sunt închiși numai evrei-comuniști, păziți fiind numai de “gardieni fașiști”,

– în schimb “așezământ de reeducare socialistă” cel în care se află “temporar-fără-termen”, doar ne-evrei, doar ne-comuniști – trimiși acolo de anchetatori, de ofițeri politici, de procurori, de judecători comuniști-evrei; un om încarcerat este un om umilit, batjocorit, negat, lichidat, nu doar de zvastică, ci (chiar) și de secere și ciocan; pe lumea asta, în secolul care a trecut, nu doar evreii au suferit, nu doar ei au murit nevinovați, ci, de mirare, nu?, și ne-evreii. Atât că supraviețuitorii evrei ai « Holocaustului » , după încheierea războiului, au devenit, în țările ocupate de sovietici, apoi în Israel călăi emeriți ai *goi*-lor (precum-pănitore nevinovați) care le-au căzut în mâini. Si încă nu au fost convocați la fața Tribunalului Nürnberg II: veghează protectorii și complicii lor : americanii și rușii.

Vorbeam de Antonescu și de imaginea lui în mintea mea de copil, de adolescent: un erou. După ce a fost asasinat, a devenit și martir.

Erou-martir, Antonescu? Nu știu ce le făcuse evreilor? Cum de îndrăzneam să pun lauri pe fruntea unui criminal?

Știu. Dar mai știu :

Stalin a fost de o mie de ori (numai ?) mai criminal decât Antonescu – însă evreii se prefac a nu ști acest adevăr orbitor : în casele lor din Israel, din America, din Franța păstrează la loc de cinste câte un bust din ghips autentic-garantat al Tatălui-Popoarelor – nu toți ; alții au pe pereți fotografii ale lui Trotski iar dacă vizitatorul ne-evreu, ne-comunist, ba originar din Europa de Est se miră, gazda se miră de mirarea lui, explicând Istoria Contemporană astfel.

« Dar Trotski a fost împotriva lui Stalin și a stalinismului ! »

Horthy s-a purtat mult mai “sever” (citește sângeros) față de ne-maghiari : români, slovaci, ruțeni, sârbi – dar față de evrei ? Totuși a fost reabilitat și reînhumat cu funeralii naționale. Englezii și americanii nu-l dăduseră pe mâna aliaților lor, rușii nu îl trimiseseră în fața Tribunalului de la Nürnberg, nici în fața plutonului de execuție ca pe Antonești, îl ocrotiseră într-un castel din Germania, apoi vegheaseră la “mutarea” sa în Portugalia, unde a murit în tihnă, fără a fi fost hăituit de vreun Simon Wiesenthal – român ori sârb...

Sharon *este* cel puțin tot atât de criminal ca și Antonescu. Când vom ști

câți evrei au fost uciși din ordinul lui Antonescu și vom compara cifra victimelor lui Sharon cu cifra ne-evreilor victime ale lui Sharon (inclusiv miile de masacrați din lagărele Libanului ocupat de Israel – când Sharon se întorsese cu spatele, ca să nu vadă ce le fac falangiștii creștini palestinienilor refugiați, el fiind, nu-i așa, o persoană sensibilă, miloasă, care nu suportă sângele...) – atunci vom mai sta de vorbă ; cu cifrele în față.

La întrebarea idioată aș putea da un răspuns tot idiot:

« Știi, atunci eram prea mic, sânt născut în octombrie 1935, faceți calculul, dragi tovarăși de alte naționalități și români getbegetnici ca Pippidis, Giurescu, Theodorescu, Adameșteanu și G. Andreescu (filosof al disidenței la români): nu împlinisem șase ani – ce știe un copil la această vârstă? Apoi, ce: eu cu mâna mea i-am omorât?! »

Încă nu aveam șase ani, dar știam : întâi nouă, ne-evreilor ni se întâmplase ceva urât, ceva rău: fusesem ocupați de bolșevici – cu tot ce însemna ocupația bolșevică, cea care pe mine mă lăsase fără tată;

apoi evreilor li se întâmplase ceva rău – îi auzisem pe oamenii din sat :

“La târg, la Orhei, i-o-mpușcat armata pe mulți – n-am văzut ou oohii mei, mi-a spus un cumătru.....”

“... Eu am văzut la Telenești. Nu cum i-o-mpușcat, dar i-am văzut morți... Erau mulți, săracii...”

“Un văr mi-a spus că la Nistru... Acolo-i prăpăd cu jidanii. Se zice că-i arde. Li pune stivă ca lemnele de ster și-i arde...”

Aceste vorbe, imaginile create de ele mi-au rămas pentru totdeauna. Cu atât mai terifiante, cu cât nu aveau legătură ou nimic din ceea ce știam (și doar apucasem să aflu multe, până la acea vârstă). De pildă nu făceam legătură între “jădanii” omorâți și arși și Avrum al nostru, care ținea dugheană în sat (și dispăruse, fugise peste Nistru încă de când se instalase pe imaș artileria anti-aeriană a rușilor și înainte ca mama și cu mine să pornim “în refugiu”, la pădurea Manei, apoi în Camencea). Până atunci nu auzisem calificativul “jădan”; lui Avrum i se spunea “Avrum” și “dughenarul”. Când am întrebat-o pe mama care le știa pe toate, nu doar ca învățătoare, ci ca mamă, ce-i acela “jădan” (era în plin cules de soldați căzuți pe câmpul dinspre Orhei – foarte mulți ruși, mulți români și unu-doi germani – și de îngropat în nou-nouțul cimitir-al-eroilor de lângă biserică) a răspuns :

« Șeful celor care au ars cărțile și l-au arestat pe tata și l-au dus în Siberia – acela era jādan ».

Astfel am înțeles: “jādan” este om-răul care arde cărțile noastre, românești, îi ridică pe tații noștri și-i duce în Siberia.

Cu această “concepție” am rămas până târziu, în adolescență: la internatul liceului Gheorghe Lazăr din Sibiu, un prieten mai mare, tot basarabean – pierduse vreo trei ani cu *refugiile* – mi-a spus că “jădanii” omorâți și arși pe malurile Nistrului nu erau aceiași care arseseră cărți și ridicaseră tați pentru Siberia; adevărații vinovați, știind ce blestemății făcuseră și ce-i așteaptă dacă pun Români mâna pe ei, o tuliseră cu Armata lor Roșie, scăpaseră... Am întrebat : dacă oamenii aceia erau nevinovați, de ce fuseseră uciși? Colegul mi-a răspuns cam așa:

« Când eram mititel și mă bătea mama pentru vreo pozna, de durere și de

mânie, luam la bătaie mîta; când un vecin al nostru afla că iar l-a înșelat nevasta, scotea calul în ogradă și-l bătea ou parul...»

« Dar de ce? » am întrebat.

Colegul a mormăit ceva despre “prostia omenească...”

Aș fi putut cere lămuriri la cei doi colegi de clasă, evrei. Nu am făcut-o: erau prea antipatici, prea distanți, prea bine îmbrăcați, prea nu știau românește, nici ungurește, limba lor declarat-maternă (dar șușoteau în rusește), prea aveau bani de buzunar, încât puteau să comande prăjituri din cofetării, nu din piață, unde să ceară ca noi, internii, de-un-leu-bomboane; prea erau bine hrăniți, prea nesimțiți în recreația-mare, când cei care aduseseră de-acasă câte o felie de pâine cu ceva o împărțeau cu cei care nu aveau de unde aduce, dacă erau interni, iar ei doi desfășurau pe bancă, în văzul întregii clase, șervete frumos colorate și începeau să întindă și să dezvelească din hârtii minunate unse pui fript, pește fript și costiță friptă – să înnebunești de ură de clasă, ba chiar și de rasă!

Oricum, nu am făcut legătura între Antonescu și evreii uciși, arși. Nici când, la Universitate, conferențiarul de marxism-stalinism Radu Florian, înfuriat de cine știe cine (de nimeni doar de propria-i isterie, ținea curs, nu seminar, ca să dialogheze cu cineva) a spus că el este unul din supraviețuitorii Trenului Morții și că “există documente : trenul a plecat de la Iași din ordinul lui Antonescu personal, el comanda atunci represiunea”. Bineînțeles nu l-am crezut (umbla vorba printre studenți, în 1954-56: pe Radu Florian să nu-l crezi nici când, uneori, păcătuind, spune adevărul – dacă preda stalinismul!): din păcate, Trenul Morții existase, provocase multe victime iar victimele – știam de la colegul meu basarabean : sunt totdeauna sau devin nevinovate, dar că Antonescu ar fi comandat (personal!) trenul... când el avea atunci altă treabă : să comande Armata, doar eram în plin război, nu ?...

Abia în închisoare (din 1956) am aflat – a, nu de la polițiști, jandarmi, siguranțiști, ci de la militari (să fi participat la execuții și ei?, nu cred : nu ar mai fi fost colegi de celulă cu mine, ori nu ar mai fi fost în viață...). Cei mai mulți dintre ofițerii cunoscuți la Jilava, la Gherla, în domiciliu obligatoriu la Lățești erau – și rămăseseră – în ciuda pușcării și a prizonieratului la ruși oameni de caracter, patrioți, cu judecată limpede, dreaptă. În legătură cu trecerea Nistrului ziceau în primul moment că fusese o greșeală, nu trebuia...; în al doilea că fusese (trecerea) o necesitate strategică și îl evocau-citau pe Clausewitz...

Despre responsabilitatea lui Antonescu în deportarea și masacrarea evreilor și a ȝiganilor... – ajunși aici își pierdeau calmul, unii chiar judecata în disculparea Mareșalului și aruncarea vinei pe alții : “Porcul de Hitler l-a obligat să...”; “Curva de Veturia Goga, ibovnica lui Groza, spioana englezilor și a rușilor, ea l-a împins, prin Mița, ca să mai poată fura ceva plane și tablouri de maestri ...” – ba unul, ignorant al timpului istoric, știa “precis, de la un cumnat” că pe Antonescu îl împinsese în păcat și la crimă, nu Mița, ci... Lupeasca!

A fost lung pentru mine drumul cunoașterii, al acceptării adevărului. Însă odată aflat (din surse numai orale, au aveam cum ajunge la documente scrise), l-am asumat; mi-am asumat trecutul *nostru*, l-am făcut și *al meu*. Tata (care nu cunoscuse mersul evenimentelor : fusese arestat de NKVD în ianuarie 1941 și,

după “o scurtă plimbare la eschimoși”, aproape numaidecât pornisem în refugiu – în partea opusă), deși vedea în toate catastrofele politice, naturale « mâna rusului – ascultă-mă pe mine! », îi purta lui Hitler o ură neîmpăcată: « Hitler a vândut lui Stalin Karelia, Țările Baltice, Polonia Orientală, Basarabia – ascultă-mă pe mine! », egalată doar de cea nutrită pentru Stalin; iar vinovăția României față de evrei, de țigani el o extindea și la refugiații noștri basarabeni și bucovineni dați pe mâna rușilor (ca fratele mamei, Niculae Popescu din Chișelnița) – și zicea, în chip de concluzie resemnată :

« Asta ni-i istoria, o luăm în spinare ca pe-o cruce și o ducem ».

Așa am făcut: mi-am asumat-o; mi-o duc.

Evident, am intrat în conflict cu românii-verzi I. Rațiu, Blandiana, Manolescu, Liiceanu, Coposu – ei susțineau – sus și tare că poporul român (“cel omenos”) nu a încălcat vreodată teritorii străine. Or, numai în prima jumătate a secolului XX, omenosul popor călcase teritorii străine de 4 (patru) ori: în 1913 când a intrat în Bulgaria învinsă; la 1919, când a intrat în Ungaria învinsă; la 1941 când a trecut Nistrul și a intrat în Rusia; în 1944-45 când, trecând Tisa a intrat în Ungaria (și în Cehoslovacia)... Am fost în conflict și cu alți români (sau cu aceiași), după ce am scris, în 1980-81 despre vinovăția noastră, a Românilor, de crimele ale căror victime au fost evreii și tiganii (însă primele volume de *Jurnal* au fost editate abia în 1997, deci după acea declarație, din martie 1995: **Programul** amintit).

Intru “reciprocitate” aștept (demultișor) să mi se indice un singur pasaj, o singură frază, o singură propozițiune – măcar de compasiune, dacă nu de asu-mare a vinovăției – pentru umilirea, maltratarea, răpirea românilor, militari, civili la retragerea din Săptămâna Roșie (iunie-iulie 1940), precum și pentru arestările, deportările, torturile, asasinatele, distrugerile materiale, coautori: auxiliari zeloși ai bolșevicilor ocupanți ai Basarabici și Bucovinei de Nord: evreii – scrise și publicate în revistele *Dilema* și 22 de vâșinskii zilelor noastre: Volovici, R. Ioanid, Manea, Ed. Reichmann, A. Cornea, Shafir, Voicu, Ashkeazy, Neumann, Codrescu, Oișteanu – și el, prin părinți, basarabean, șa și Mihail Bruhis, ca și Gr. Vindeleanu...

In continuare portretul (subiectiv) al lui Ion Antonescu :

In anii petrecuți în domiciliu obligatoriu în Satul-Nou Lătești, Fetești (care nu mai există, de multă vreme, Securitatea l-a arat prin 1970 și a plantat vie) am stabilit un “clasament” al oamenilor în funcție de sentimentele față de el.

S-a întâmplat să fiu vecin ou Maria Antonescu, « Mareșăleasa ». Impreună ou alți studenți i-am dus apă (o problemă în Bărăgan), tulpini de floarea soarelui, coceni de porumb pentru foc. Am participat chiar și la un “complot” având scopul de a o ajuta să mănânce în fiecare zi – ceea ce, altfel, nu se întâmpla... Făcuse multă închisoare, nu știu când fusese arestată, presupun că nu mult după soțul său, în august 1944, nici când fusese “liberată”, dar trimisă cu... “fără-termen” în domiciliu obligatoriu. Oricum, nu mai târziu de 1957 – fiindcă fusesem dus la Lătești în noiembrie 1958, la trei luni după re-re-re-arestarea tuturor legionarilor (aflați în d. o.). Am găsit-o acolo și am constatat că era terorizată, mai puțin de milițieni și de securiști, cât de legionari, colegi de suferință și “consăteni” – însă care nu mai erau prezenți, fuseseră reinter-

nați... Ei nu o agresaseră cu adevărat, însă o amenințaseră : la noapte, pe-ntu-neric (și era un întuneric, în Bărăgan, când cerul era înnorat...), au să-i facă/dreagă, « Cățelei Căinelui Roșu! ». Disparația din sat a legionarilor, în august 1958, nu o liniștise pe biata Mareșăleasă; rămăsese convinsă că, de oriunde ar fi, legionarii au să vină, noaptea, au s-o pună la cazne, au s-o omoare – pentru că Mareșalui îi zdrobise la Rebeliune...

În fruntea listei celor care îl urau pe Antonescu îi pun, firește, pe evrei. Numai că în satul nostru, unul din cele vreo 25 Sate-Noi MAI și care, singur, aduna cca 800 de foști deținuți politici, erau doar doi : Frieda Lacaze, spioană britanică și Ancel Gruber din Cernăuți care, la Auschwitz, va fi făcut ce-va foarte grav împotriva propriilor coreligionari (fusesse kapo?, lucrase la cup-toare? – Dumnezeu știe, Gruber nu sufla un cuvânt despre faptele sale...), dacă după război fusese condamnat la moarte, apoi la... viață, însă fusese liberat (în d. o., se înțelege) după 12 ani și jumătate. Nici Frieda Lacaze nici Gruber nu-și făceau cunoscute sentimentele față de Antonescu...

Imediat după evrei, cei care îl urau de moarte pe Mareșal erau legionarii – am spus motivul; după ei – o pauză ; apoi puteau fi aumiți politicieni : ei îl disprețuiau pe Antonescu, îl tratau de Moș Teacă, de militar mărginit, de catastrofal om politic, mai severi fiind social-democrații și liberalii, mai puțin țărăniștii; veneau apoi regaliștii (sau “mihăiștii”) – foarte mulți studenți și elevi: nu-l urau pe Mareșal, dar suferiseră din pricina tratamentului la care îl supusese Conducătorul Statului pe Regele României, Mihai I-ul.

Oamenii simpli, meseriași mai puțini, țărani mai mulți – păstrasera despre Mareșal bune impresii: ziceau că fusese un om sever, însă drept, nu făcuse vreun compromis în politică, nici o afacere, nici o escrocherie, nici o trădare. Trecerea Nistrului, continuarea războiului alături de Hitler nu găsea aprobare deschisă, însă Antonescu era prețuit pentru că nu-și călcase cuvântul dat : « Un român de-al nostru să se țină de cuvânt, să nu-și trădeze tovarășul de drum...? – Ți dai seama...

Când venea vorba de evrei, după un oftat, după două oftaturi, din cap, încuviințau că, da, așa fusese, însă din gură:

« Dar ei, înainte ? în timpul retragerii din iunie-iulie '40? Nu le făcusem nimic până atunci și în plus aveam mâinile legate de ordinul strict: să nu opunem rezistență, ca să nu pretindă rușii că i-am provocat... Însă nu militarii ruși ne-au atacat, nu ei ne-au batjocorit, ci ovreii civili – femeile și copiii lor azvâr-leau cu murdării și cu pietre în noi și ne făceau criminali, fașiști, exploataatori, bandiți... »

Basarabienii și bucovinenii îl venerau pe Antonescu, ardelenii : “nu prea” (în fapt : deloc) – de înțeles: Mareșalul nu era ardelean (ca Groza) și, spre deosebire de Pătru Bumbac (“care-o adus grôza din Rusia...”), nu liberase, el cu mâna lui, Ardealul Sfânt – și sânjeros...

Cu cine dintre protagoniștii învinși ai celui de al Doilea Război Mondial se poate compara Antonescu – prin destin?

–Hitler s-a sinucis;

–Mussolini a fost împușcat de partizanii comuniști ;

– Mannerheim, deși îi bătuse pe bolșevici încă din 1918 și devenise regent

al Finlandei; deși în prima parte a războiului ruso-finlandez (1939-1940), conducând armata națională, le-a administrat Rușilor o severă și rușinatoare corecție; deși fusese și el aliat al lui Hitler, nu a fost judecat, condamnat, executat ca “trădător al poporului finlandez”, ba în 1944 a fost ales președinte al Republicii Finlanda (și a rămas până în 1946).

O oarecare apropiere poate fi făcută de Mannerheim : ambii militari de profesie, ambii patrioți, deci anticomuniști, deci antiruși. Deosebirea va fi: Mannerheim se opusese cu armele agresiunii sovietice, Antonescu nu (nici nu avea cum, în momentul ultimatumului și al Ocupării era un simplu general în disgratie regală).

Urmarea: deși din tabăra lui Hitler, Mannerheim nu a avut de suferit (să nu fi fost persecutați evreii în Finlanda?), nici țara sa nu a fost ocupată de ruși, doar “finlandizată”.

Antonescu a fost arestat de rege, predat Sovieticilor; toți ai săi, militari, civili au fost anchetați la Moscova, judecați la București de tribunale militare – sovietice – condamnați după indicațiile prețioase ale rușilor iar cei mai importanți dintre ei după « Procesul Marii Trădării Naționale »: executați. Invingătorii fac “dreptatea”, ei scriu istoria, rusul însă nu poate fi rus dacă nu este și nesimțit și mincinos : de ce a impus românilor un proces al « Trădării Naționale » – și nu, de pildă, unul “pentru crime de război”? Pe cine trădaseră românii?: pe nemți, nu pe ruși ! Rusul însă impusese neadevărul: românii care luptaseră împotriva rușilor îi trădaseră pe... români. (îi vor fi judecat și pe nemți într-un « Proces al... Trădării Germaniei »?)

Să fi avut România alt destin decât Finlanda doar din pricina persecutării evreilor (despre țigani se va fi amintit, la proces?), sau/și pentru că românii nu răspunseseră cu forța forței, nu-și asumaseră riscul de a fi învinși în luptă, rezistând – ca finlandezii?

Protestele zgomotoase ale evreilor împotriva “reabilitării” lui Antonescu sunt excesive, insolente. Și parțiale: au protestat ei cumva și împotriva, nu doar a reabilitării, dar măcar a necondamnării lui Stalin, (fratele geaman al lui Hitler) în Rusia, în...Israel – unde îl interzic pe Wagner dar nu și pe Hans Eisler; pe Céline, nu și pe, de pildă, Ehrenburg)? De ce ? Dar e limpede : nu contează ce făcuseră X, Y, Z – Eisler, Chagallm Ehrenburg fuseseră... evrei, deci Marele Rabin îi absolvea din principiu de toate păcatele bolșevismului criminal.

Tună și fulgeră împotriva unui găinaț, unui *nimic* tot de ei inventat ca V. C. Tudor (pentru ca boii de români, în fruntea lor : vacile tricolore, să se sperie că nu vor fi primiți în Europa, în NATO și să-l voteze pe tovarășul Iliescu!, (NKVD-ist notoriu, însă acceptat de americani – ca și Putin, ca și Kwasniewski, șa și Medgyesy – pe ei interesându-i fidelitatea față de ei, americanii, a călăilor, nu “dosarul de călăi” ai ne-americanilor), dar, Doamne ferește să-i atingă măcar ou o floare pe Crohmălniceanu, pe Pavel Cîmpeanu, pe Paul Cornea – ca să nu mai vorbim de o creatură ca Ariel Sharon, criminal de război!

Scormonesc în secolul al XIX-lea românesc, îi aleg pe Hașdeu, pe Kogălniceanu (amândoi basarabeni, al doilea prin strămoși, trăitori pe Cogălnic),

dar... fiind la afaceri, s-a opus atunci când evreii, prin Alianța Israelită Universală, au încercat să ne impună modificarea Constituției – au și reușit în 1878 : recunoașterea României în schimbul acceptării ca cetățeni români a evreilor apatrizi, intrați clandestin în țară) – că tot fuseseră mari ; îl ciopârțesc editorial chiar îl interzic pe Eminescu (ca între bolșevici de viță veche, la cererea formulată limpede către tovarășul nostru de veacuri Leonte Răutu din partea nu mai puțin tovarășului rabin Rosen, monument de înțelepciune și de moralitate – dealtfel prieten-protector al gășitorilor peste noapte ai iudaității curate, precum literații Crohmălniceanu, Norman Manea, Cosașu), nu degeaba se spune : “Opera lui Eminescu, sub comuniști a fost alcătuită din cele câteva zeci de pagini aprobate de tovarășul Răutu și de ai săi tovarăși de interdicții – însă nu acceptă în ruptul capului că – de-o pildă – uriașul Chagall fusese komisar bolșevic, pur și dur, la cultură; că marele Meyerhold repeta Shakespeare ou revolverul pe masă, amenințându-i pe actori cu împușcarea; că Ehrenburg a fost o imensă târîtură – iar bietul Leonea Bronstein-Trotsky, asasinat din ordinul lui Stalin în 1940, creatorul, în 1918, al Armatei Roșii, a fost până în 1927 un criminal-bolșevic (pleonasm, acceptat): ce a făcut el cu mâna lui marinarilor de la Kronstadt’?; ce a făcut, în războiul civil, împotriva populației de rând, a intelectualilor, a clerului, a elitelor rusești, neînarmate?...

...Cotrobăiesc la hârtiile din 1937 ale lui Eliade, Cioran, Ionesco, de când au murit îi vânează ca « fașiști » (așa pronunță bolșevicii francezi cuvântul, altfel îl scriu, totuși corect – atunci când semnează : Lucien Goldmann, J.P. Enthoven, B. H. Lévy, Tertulian, Dubuisson, Lavastine, Nicolas Weil, Isac Chiva¹, Reichmann, Chapier) ; îl “prepară”, îl împăiază pe Sebastian, mutilându-i, aranjându-i *Jurnal*-ul (ca din întâmplare – ce întâmplare !: taina ei era cât pe ce să fie... destăinuită de Volovici lui Dan Petrescu, în 1997, a rămas tot tăinuită), îl fac pe ziarist să nu fi consemnat perioada iunie-decembrie 1940 – oare de ce?, ca să cânte Aria Acuzării cvasitotalității marilor intelectuali români dinainte de cel de al doilea Război mondial), merg până la a-l introduce pe Eugène Ionescu în “lotul fașiștilor” pentru că era prieten cu foștii săi adversari de opinii politice – însă doamne ferește să te atingi de evreii care, nu numai că au scris pagini de nesfârșită rușine, dar au fost autori de “măsuri” politice, polițienești, criminale de pe urma cărora au pățimit *toți locuitorii României* și câteva generații au fost analfabetizate după programul sovietic prin:

Ana Pauker, Chișinevski, Nikolski, Răutu – infernala cvadrigă politică-polițienească;

Roller, ucigașul istoriei noastre ;

Perahim satrapul (corect: komisarul) artelor plastice;

Socor, komisarul muzicii;

Graur, komisarul lingvistice;

Tismăneanu, Radu Florian a-veau în pază « gândirea-pe-linie », citește marxism-stalinismul;

Paul Cornea, komisar la tineret, apoi la învățământ (după Alexandru/Feldmann);

Tertulian: komisar la filosofiae;

Moraru, Vitner, Sorin Toma, Crohmălniceanu, Iosifescu, Bratu, Mândra ne învățau cum anume să scriem românește;

Ileana Vrancea – *cum să gândim cu lupta-de-clasă*;

Pavel Cîmpeanu veghea din foișorul C. C.-ului și turna pe hârtie “abaterile ideologice...” – pentru ca acum, pe urma eternei javre numită Brucan, tot explicîndu-ne cum șade “adevărul-adevărat” cu democrația pe care el și tovarășii săi de la Răsărit ne-au “predat-o” ca patul puștii – chiar cu țeava, cu tot cu gloanțe – să dea întreaga vină a bolșevismului împus de ruși, prin evrei, în România, pe ... “cizmarul Ceaușescu”!

Și alții și alții, zeci, sute, mii de “îndrumători spre îndărăt”.

În *istorie* însă evreii au provocat un dezastru ale cărui consecințe se vor simți decenii și decenii². Șeful echipei de la Ministerul Adevărului de pe Calea Dorobanți nr. 18, subordonat direct lui Roitman-Kişinevski, era sinistrul M. Roller, de meserie spion sovietic, altfel NKVD-ist. Sub comanda sa au asudat (însă cu profit!) truditarii-în-ramura-istoriei-României, niciunul istoric: Goldberger Miklos, cizmar, Rudenko, tovarăș, Filipovici, sovietic, Aronovici: arhitect, Marcusohn, Krakauer, Langfelder – și încă vreo trei tovarășe “frantuzoaice”, posesoare a câteva clase de liceu. *Niciunul nu cunoștea limba română*, între ei comunicau în limba-de-lemn-sovietică. Și prin semne.

Ei *au distrus* istoria României:

a. prin falsificarea – în general a istoriei țării întregi, redusă la “lupta de clasă” și la “prietenia de veacuri româno-sovietică”;

b. prin sustragerea (citește: furtul și transportarea în URSS) a cca 200 000 dosare cu documente privind...: Basarabia-și-Evreii! (după 1990 au apărut câteva copii) – operație semnată de generalul Grișa Nahum, evreu din Ucraina, devenit șef al Direcției contrainformații militare – a securității RPR, se înțelege.

Dacă ai nemaipomenita îndrăzneală (mai degrabă: tendințe sinucigașe) să spui-scrii *adevărul interzis vreme de o jumătate de secol, despre Basarabia-și-Evreii*, păcătuiești grav: ești “antisemit”³!

Atâta vreme cât evreii noștri refuză dialogul și nu lasă tribuna acuzării să se mai aerisească și ea (e timpul, nu?), *ei să vină la masa rotundă a asumării vinovațiilor, ale fiecărei comunități în parte*.

Atâta vreme cât vor pretinde, în continuare, statut de victimă unică, absolută, îi vor încuraja pe simetricii lor de pretutindeni (și pe acei români care nu au nici ei excesiv de multe idei, în schimb fixe) să revendice pentru ei exact același statut: de fecioară neprihănită, de membri ai unei comunități “care nu a dat măcar o palmă.

NOTE

1. Vineri 6 februarie 2004, France Culture a difuzat la orele 22³⁰ o emisiune intitulată

« La Shoah roumaine ». Au participat : Isac Chiva, originar din Iași, Alexandra Laignel-Lavastine, R. Ioanid, Pierre Pachet – realizatori : J. Birmant, Th. Dutter.

Un desen – nu o fotografie – poartă legenda : “În iunie 1941, 13 600 evrei asasinați în pogromul de la Iași, în România”, iar în textul de prezentare a emisiunii se comunică : “Shoah în România : peste 250 000 victime”.

Numai 250 000 ? nu 400 000 cum glăsuiește Memorialul Coral prin textul – și bilanțul cosemnat și de R. Ioanid ? Au mai lăsat din preț ?

Anti-semitologul Chiva, anti-fasistologul R. Ioanid (pronunță « fasist », ca bolșevicii francezi), anti-legionaroloaga Lavastine au ocupat antena o oră și jumătate și, pe fond de înregistrări sonore din adunări legionare, emisiuni radio, tangouri de epocă, au prezentat auditorilor francezi o para-, o ne-istorie a României din timpul celui de al Doilea Război Mondial. Dacă Isac Chiva depune mărturie despre coșmarul trăit în timpul aceleiași cumplite încercări – iar autenticitatea relatărilor lui nu poate fi pusă la îndoială – ceilalți pozează în istorici, în analiști, explicând astfel motivele persecuției evreilor, recitând lecția învățată în ultimii 60 de ani :

“Românii sunt structural antisemiți” ; “majoritatea lor sunt legionari” ; “au avut de totdeauna o doctrină fascistă, antisemită” ; “legionarii fashiști sunt autorii Pogromului de la București, din ianuarie 1941, și ai Pogromului de la Iași” ; “evreii au fost masacrați de către români fără motiv, din senin”...

Cunoștințele lor istorice : nule. Fiindcă le lipsesc cu desăvârșire ? Sau, mai grav : nu pe acelea le-au sonorizat ? Cine să-i fi corectat ? Ei înșiși ? Ce interes ? “Dezbaterea” a avut loc în cerc (foarte) închis, participanții și-au recitat rolurile și au plecat, în grup-de-tovarăși, lăsând în urmă mlaștina puturoasă a *dezinformării*, a *neadevărului istoric*, a *minciunii*, fabricând fără rușine, fără scrupule o *altă “istorie”* a României. Ei au organizat emisiunea, ei și-au distribuit rolurile ; ei, ca un comando au impus emisiunea lor ; nici în glumă nu le-a trecut prin cap ideea de a invita și pe alți cunoscători ai istoriei românilor din România. Ceea ce a difuzat *France Culture* a fost nu o dezbatere, ci o reuniune de familie, de clan, în care s-a intrat numai pe-bază-de-carnet (de sionist), și mai aproape : o reuniune secretă, a celulei trotskiste, în care tovarășii au luat în unanimitate hotărârea *de a fabrica, ei, istoria României*.

Astfel nu au suflat un cuvânt despre ceea *ce se petrecuse cu un an înainte în timpul evacuării Basarabiei și Bucovinei* (urmare a diktatului sovietic din 26 iunie 1940) – când evreii au atacat, au jefuit, au asasinat ostași, funcționari, civili care încercau să se refugieze în ceea ce mai rămăsese din România. Dacă printr-o minune la “dezbatere” ar fi asistat și un ne-evreu și ar fi dovedit, cu documente, faptele de barbarie ale evreilor asupra ne-evreilor, între 28 iunie 1940 și 22 iunie 1941, în Teritoriile Ocupate de ruși, cei din față nu numai că le-ar fi negat cu seninătate, dar l-ar fi acuzat ; cu răcnete, cu țipete, cu spume la gură pe *goi* de antisemitism, de negaționism, ba chiar de nazism : de a-i fi trimis pe evrei la Auschwitz ! nu ar fi fost pentru întâia oară când evreii bolșevici folosesc astfel de “argumente”.

Exemple de aproximări – istorice – inadmisibile, de elucubrații, de minciuni, de anal-fabetisme ? Iată :

“Mareșalul Antonescu a luat puterea în 1940, l-a destituit pe regele Mihai și a instaurat statul fascist” (subl. mea, P.G.).

Câte grave greșeli de informație într-o scurtă frază ?

a) *Generalul* (s. m.) a devenit “mareșal” abia în 1941, după trecerea Nistrului ;

b) Antonescu nu “a luat puterea”, ci “(la 4 septembrie) a fost numit președinte al Consiliului de Miniștri” ;

c) Un rege nu se... destituie, Antonescu nu “l-a destituit (!) pe rege”, ci “regele a cedat generalului Antonescu principalele prerogative ale puterii” (informații extrase din **Istoria României în date**, Ed. Enciclopedică, 1972) ;

d) Ca în bancul de la radio Erevan : “regele” (destituit...) era, nu Mihai, ci Carol... ;

e) Antonescu era militar, însă nu atât de ignar ca “istoricii” de la microfon, pentru a

instaura – în 1940 – un stat “fascist”, când exista originalul : cel italian.

Să continuu ? Să desmint-combat și conjuncțiile ?; și prepozițiile ?

Și Lavastine și Chiva și R. Ioanid au definit evenimentele de la 21-23 ianuarie 1941 drept : “pogrom organizat de legionari” neadevăr caracterizat, revelat începând din 1990 ; au susținut că și “pogromul de la Iași”, din 27 iunie, “a fost organizat de legionari” ! (când aceștia, încă din 23 ianuarie, erau fie împușcați, fie închiși, fie fugiți din țară).

Isac Chiva iese hotărât din rolul-rostul său de martor când afirmă :

“De curând, un scriitor, un fost disident, Paul Goma (...) a publicat într-o revistă mai mult sau mai puțin literară [sic] din România, *Vatra*, un text abject, abject. (...) Acolo *Paul Goma afirmă că Românii au avut dreptate să-i omoare pe evrei* [subl. mea, P.G.], ar trebui tradus textul acesta abject”.

Are dreptate într-un singur punct tovarășul Isac Chiva : atunci când spune că... ar trebui tradus textul lui Goma : în acel caz – și numai în acela – *francezii ar putea constata singuri că Goma nu a scris nicicând, niciunde așa ceva...* Numai că Chiva, *acuzatorul, este și necititorul textului* de care vorbește din auzite. El, flancat de Ioanid, de Lavastine, de Ed. Reichman, de J. P. Enthoven, de Tertulian, de Nicolas Weil, de Paruit (întâiul care, în revista franceză *Esprit*, l-a “demască” pe... “Goma, autor al unui text antisemit”) și de alți-juști-tovarăși-evrei, a căror tactică de luptă este condamnarea unor texte necitite – se agitase isteric, în panică mimată (o, dar cât de lucrativă...), avertizând-somând editurile, nu doar franceze, să nu publice “un text abject, antisemit și negaționist semnat de Paul Goma”...

În materie de *interdicții* se pricep, dragii-noștri-tovarăși-de-veacuri : ei și ai lor au organizat și în România, după modelul URSS, campaniile de epurări de cărți și de autori, rezultatul – revoluționar – fiind : cărți arse (Hitler făcuse altfel ?), autori arestați pentru... crimă-de-gândire (vezi Orwel), cea mai subversivă formă de contrarevoluționarism pentru bolșevicii de pretutindeni.

Pentru că ei – bolșevicii – lucrează, nu doar cu Teroare-Teroare-Teroare, dar și cu *Minciună-Minciună-Minciună*.

2. Vezi și aici, la Post-Scriptum 3.

3. Vezi capitolul următor.

14. Termeni. Nume, pseudonime, pseudonume

Ca tot creștinul (!) am folosit și eu termenul “antisemit” în vorbă și în scris – în **Basarabia**, 2001 și în **Săptămăna Rosie**, 2002. Probabil prin decembrie 2002, mi-a căzut în cap o... revelație din gura unui arab, vădit neintelektual, adresându-se unui evreu:

« De ce evreii ne spun: “antisemiți”, când și noi, arabii, suntem semiți? »

Para mălăiață, măru! lui Newton, mintea de pe urmă: Dar bine-nțeleș! Cum de suportasem, chiar scrisesem o asemenea aberație ca “antisemitism”?

Termenul “*Antisemitismus*” fusese formulat pentru întâia oară de germanul Wilhelm Marr în 1879, în contextul epocii – care cunoștea un nou val de *antiudaism*, mai cu seamă în Franța, prin Ed. Drumont. Se știe la ce crime s-a ajuns prin *antiudaism* în secolul al XX-lea ? În Germania, inclusiv nazistă, evreii erau desemnați: **Jude** – pe zidurile proprietăților, vitrinele prăvăliilor, actele de identitate, pe steaua galbenă, iar în Franța ocupată prin *Juif*. În românește evreul era numit, curent, neinsultant: *jidan* – de la *iudeu*. Polonezii folosesc termenul de *jid*, în rusește se spune *jâd*, în ungurește: *jidov*, în

englezește jews). În românește, termenul de *jidan* a început a fi prezentat ca injurios. De ce ? Doar este corect : vine de la rădăcina de *iudeu* ! Evreul era chemat-apostrofât cu : « jidane ! », nu cu : « Semitule ! ». Numai că evreul nu replică la « Jidane ! », prin logicul și corectul : « Anti-jidane ! », ci aiurea prin : « *Antisemitule !* ». Ca și cum un român interpelat de un neromân prin « Române », cult nevoie-mare, l-ar pune la punct pe acela prin « Antilatînule ». În ciuda apropierii abuzive, “mecanismul” gândirii este riguros același : dobitoc.

Jude, juif, jidan, jid, jâd, jews (derivate de la « *iudeu* ») – și nu... « semit » – de unde atunci termenul de « *antisemit* » ? S-a vorbit de *iudei* (și variantele, după limba de exprimare) ; de *evrei* ; de *isrealiți* ; de membri ai confesiunii *mozaice*. Nicăieri, nicicând, nici evreii înșiși, nici ne-evreii nu îi numiseră – ca propoziția – pe evrei “**semiti**” (cum ar suna, de pildă “Alianța **Semita** Universală” ?, dar “Federația Semitelor din România ?”, dar “cimitirul **semit** din Praga” ?, dar : “gândire, morală, filosofie – “semită”... – pentru ca, în ripostă, evreul să-l pună la punct pe goi prin. “**Antisemitule !**” ?)

[Până la proba contrarie, văd traiectoria cuvântului “antisemit”, folosit la toată lumea de sorginte europeană similară cu, mai târziu, în România, a sintagmei “gulagul românesc – Pornită de la un adevăr specific rusesc : *gulag*, dar folosită greșit (cum ar suna : *sovromul* bulgăresc ?), pentru că analfabeții “anticomuniști” au fabricat istoria ultimilor 13 ani, termenul a fost “adoptat” (în fapt: impus de “istorici”, prin editori) chiar foștilor deținuți, autori de memorii, deși ei auziseră de “gulag” abia în libertate, abia după 1972, de la radio *Europa liberă*, când s-a transmis în foileton *Arhipelagul Gulag* de Soljenițin – dar și ei au acceptat dictatul “gulagologilor”, probabil zicându-și că vor fi știind mai bine noii-istorici cum să numească acel ceva cunoscut lor, pe care îl înduraseră ei, deținuții].

Termenul “antisemit” – prea larg, prea generalizator, deci abuziv – a fost într-atâta repetat-repetat-repetat de evrei, încât a sfârșit prin a fi primit așa, fals, falsificat. De ce vor fi făcut evreii asta ? Vor fi socotit că termenul inițial (corect, adevărat) *anti-iudaism* sau *ami anti-evreism* nu le este convenabil-favorabil: vizează un prea mic număr de componenți ai comunității lor : doar câteva milioane (de evrei) ; pe când “antisemitism” acoperă, include sute de milioane – chiar dacă doar o mică ? parte evrei. Astfei s-a ajuns la tragice absurdități: prea mulți evrei îi tratează pe palestinieni de... “antisemiți”, ceea ce ar semnifica: se scuipă în oglindă ! Situație cu atât mai absurdă, cu cât foarte mulți dintre israelienii de azi nu au deloc sânge iudeu: sunt încăși curați, sovietici... curați-necurați, care, pentru a ieși din gulag (URSS), se căsătoriseră cu o presupusă evreică – iată-l pe David biruitorul filisteanului (palestini-anului!) Goliath...

“Antisemitism” – cuvânt din categoria binecunoscută în România ca “element”, “individ”, “dușman”, colportat(e) mai ales de securiști semianalfabeți, răspândit în masele-largi-de-cetățeni. Am auzit bețivi “tratându-se” (înainte de a se injura de mamă și de și se bate cu servietele cu pâine): « Individule ! » ; am auzit țate spurcându-se: « Ești o elementă, ‘re-ai a dracu’ ! » ;

“Antisemitule !” : insultă rapidă, la îndemâna oricărui negânditor – altfel cum de semiti (evrei din Israel) l-au tratat de antisemit pe semitul Daniel Barenboim, născut la Argentina, dar (și) cetățean, prin opțiune, israelian ? ;

“Antisemitule !” : răspunsul evreului idiot – când tu îl asiguri că este idiot (nu evreu) ; al evreului necinstit când tu îi comunici că e necinstit (nu evreu) ;

când tu îl acuzi de colaborare cu Securitatea (nu de colaborare cu... CIA...), cazul lui Ed. Reichmann;

“Antisemitism” este un supra-cuvânt; nu-l poți “combate – ce să-i răspunzi imbecilului: că ba nu ești antisemit, că ba din contra, filosemit din moși-strămoși?; este un cuvânt-căluș, folosit de mulți evrei atunci când nu mai au, ei, argumente; cuvânt din familia « tuberculoasă! » pe care generația mea de studeați îl știa din gura lui Tudor Vianu; acesta îl dădea drept exemplu de confuzie a punctelor de vedere.

Un alt termen frate: *sionism*. A fost și el inventat la sfârșitul secolului al XIX-lea (1880), sub forma: “*Zionismus*”, tot în limba germană, de astă dată de un evreu, N. Birnbaum, care făcea apropierea de biblicul munte Sion și botezase Palestina contemporană lui: “Noul Sion”. Teoreticianul sionismului, la 1897: Theodore Herzl. În perioada marilor persecuții ale evreilor din Rusia (pogromurile, fabricarea “*Protocoloalelor Înțelepților Sionului*”), a cristalizat visul întoarcerii, dotându-l cu o dimensiune dinamică, militantă, exclusivistă, xenofobă, anti-*goi*, antiarabă. Cum o primă variantă a stabilirii unui stat evreiesc fusese imaginată în Basarabia ocupată de ruși, în Bucovina – ocupată de Austrieci – și în Transnistria (între Nistru și Bug, teritoriu locuit atunci, majoritar de moldoveni), evreii sioniști au pus texte în idiş pe melodii curat-basarabene (Imnul de stat al Israelului este “*Cucuruz cu frunza-n sus*”). Chiar dacă linia melodică este riguros aceeași, rezultatul arată a fi cu totul străin, caricatural.

Oricum, sionismul ca doctrină este una reacționară, exclusivistă, agresivă, barbară, rasistă – ea se află la baza statului Israel, din 1948. Dealtfel ONU, încă din 1975, a declarat sionismul “o formă de rasism”.

În treacăt fie spus: sionismul, deși se reclamă de la *Torah* și o citează abuziv-deformativ, încalcă sistematic preceptele ei din *Cele Zece Porunci*, mai ales “*Să nu uciți*”, “*Să nu furi*”, “*Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău*”. Incălări aplicate cu program, feroce, “aproapelui” român, din 28 iunie 1940 până în 22 iunie 1941, apoi din primăvara anului 1944 până azi.

Pe lângă acestea, evreii ignoră cu seninătate faptul că (așa cum stă scris limpede în *Deuteronom*), Iahvê a atras în repetate rânduri atenția poporului său că nu se poate considera la el acasă (dealtfel, nici nu era băstinaș, ci venise în Canaan, – din Mesopotamia, apoi re-venise din Egipt), decât dacă îl primește, în permanență, ca pe un dar:

« Țara (pământul) este al Meu, voi vă aflați la Mine, ca emigrați (priești) și ca oaspeți ».

“Dacă darul este definitiv, posesia efectivă a lui este condiționată”, comentează Jean Daniel în *La Prison Juive (Închisoarea jidovească)*. “Deuteronomul, în termenii cei mai duri, prezice poporului lui Israel că va fi alungat de pe acest pământ, dacă nu respectă legământul”.

[Revin la acest termen mult manipulat, supramanipulator: “antisemit”:

Dacă este adevărată istoria romanțată, simpatică a lui Koestler despre khazarii trecuți la religia mozaică, (ipoteză lansată mult înaintea lui de Karamzin, de Bratski, de Garkavi) și care ar fi strămoșii evreilor din Rusia, inclusiv din Galiția (deci și a evreilor veniți din Nord în România, năboind Maramureșul, Bucovina, Moldova întreagă și mai ales jumătatea ei răsăriteană, răpita de ruși în 1812: Basarabia), atunci termenul “antisemit” este dublu devalorizat: khazarii nu aveau sânge iudaic; nu erau *semiți*, ci ...turci.

Potrivit legendei să se explice toleranța turcilor față de evrei (ca veri îndepărtați, însă veri le sunt și bulgarii, chiar frați, dar frați dușmani...): primirea în Imperiul Otoman a lor, expulzați din Spania – apoi din Europa Occidentală? Deasemeni contemporana alianță dintre Turcia și Israel – mergând până la a împărtași aceeași “opinie” despre *genocid*: Turcii negând cu ferocitate

masacrarea armenilor din 1915, Israelienii susținându-i activ, profitul lor fiind : *Shoah ca unic genocid ?*]

Speranța în masa-rotundă nu este pentru mâine, după toate semnele (proaste) : evreii din comandoul lui R. Ioanid nu dialoghează, nu dezbat, nu ascultă ce spune interlocutorul ; ei monologhează în permanentă, ei acuză tot timpul, bat cu pumnul (în masă), dictează de la înălțimea pupitrului procuroric.

Dar cine este tovarășul (nostru) procuror ?

“IOANID, Radu, istoric al culturii, sociolog” – așa ni-l prezintă Florin Manolescu în *Enciclopedia Exilului Literar Românesc*, dar, spre deosebire de alți purtători de pseudonume – mai mult sau mai puțin literare – acestuia nu-i deconspiră adevăratul nume ; nu spune nici dacă da sau ba el este fiul unuia dintre gangsterii securiști din “Grupul Ioanid”.

Mai multe informații găsim în interviul dat de Ed. Reichmann revistei 22 (30 sept. – 6 oct. 2003). Autorul romanului *Denunțatorul* (!?), apărut și în românește la editura Hasefer – el însuși denunțator notoriu în România și agent de influență în Franța – în serviciul Securității, se înțelege – are nesimțirea să româneze viața, opera și moartea unor securiști care, în 1959, la București, atacaseră o furgonetă a Băncii Naționale și furaseră echivalentul a 300 000 de dolari.

Această întâmplare se leagă de subiectul eseului prin :

1. – Leibovici Alexandru, alias Ioanid, zis Lică, fost colonel de miliție ;
- Leibovici/Ioanid/Paul, fratele lui Alexandru ;
- Davidovici/Săveanu/Igor, ofițer de securitate (între 1943-1944 – în Palestina, unde “lucrase” pentru spionajul englez) ;
- Afandari-/Săveanu/Monica, soția lui Igor (din 1946 și până în 1948, când s-a constituit statul Israel făcuse parte dintr-un grup terorist evreiesc, antibritanic, antiarab) ;

Glasman (Ed. Reichman îl numește : Glontzstein) Abrașa – diminutiv rusesc din Av/b/ram, alias camarade Serge, alias Șașa Mușat ;

Orenstein/Obedeanu/Saul, redactor la Scînteia, profesor la “Ștefan Gheorghiu”.

Aceștia au fost prinși, judecați, condamnați la moarte, bărbații executați ; femeia, mamă a doi copii, după câțiva ani de închisoare, a fost recuperată de Israel. Securiștii din acea vreme, după obiceiul lor, au confecționat un film cu “întâmplarea” și l-au difuzat confidențial, doar printre “lucrătorii MAI”. Se va fi rostit și cuvântul “sionist”, ceea ce nu era un semn de “antisemitism”, și ei erau considerați “dușmani ai poporului” – la Pitești existau și deținuți sioniști (Fuchs), iar poetul și publicistul Maier Rudich, cunoscut activist sionist, a trecut și el prin Jilavă... În afară de asta, arestații vor fi explicați anchetatorilor că ei făcuseră ce făcuseră, nu pentru ei înșiși – ci pentru cauză – sionistă.

Plictiseala : odată cu anunțarea intenției unor case de film din Franța de a face un film... *documentar – comentat de mine, autor al romanului Denunțatorul*, cum declară Ed. Reichman, cu dezarmantă inocență, s-a pornit (de la Tel-Aviv la Washington) o campanie și împotriva... “Securității anilor ’60, care înscenase o provocare antisemită” – așa se plânge, arătând cu degetul, denunțând curajos – dintr-un bunker de la Tel-Aviv – de la Tel-Aviv, pe nume (?) Eugen Szabo, colonel de securitate în România, șef al contraspionajului din R.P.R., consilier la Ambasada din Paris, șef al rezidențurii DIE etc.

Ce i se poate replica unei creaturi anonime – în schimb lătrătoare ?

Iscând să fiu luat drept avocat al Diavolului Securitatea :

- la “provocarea antisemită” a Securității de atunci participase și el, pseudonumitul “Szabo” (nu cumva îl chema de la mama lui : Portnoi ?) ;
- dacă el însuși, ca mare securist, nu participase la “provocarea antisemită”(?) atunci sigur : participase la proiectarea filmului (ca securist emerit ce era – încă ne-mutat în Israel) : de ce nu denunțase la timpul potrivit “provo-

care antisemită” – la *Europa liberă*, de pildă ?; printr-o scrisorică semnată conspirativ : “un tovarăș cetățean foarte indignat – Szabo”, oricum, tot nu-l cheamă așa ?;

– Dacă acțiunea Securității – de a-i aresta-condaamna-executa pe făptași, apoi de a turna (!) un film (acțiune nu mai bună, nu mai rea decât “facerea” unui dosar) era o “provocare antisemită” – ceea ce nu este exclus, dar și asta era o *treabă internă a securiștilor evrei de pretutindeni* – ce fusese “acțiunea” bandeii Ioanid, alcătuită din ... (atenție, pleonasm) evrei securiști ? O faptă, ca să spun așa : creștinească ?

Observ între-justificarea, între-lăudarea, întrehagiografierea unor tâlhari, bandiți, tortionari ai *goi-lor*, criminali – pe când un monument al eroilor-martirilor-sioniști-gangsteri de la București ridicat la Tel-Aviv ?, onorând “sacrificiul de sine” al celor care numai pentru cauza obștească (sionistă) făcuseră ce făcuseră, în România, furând banii (totuși) ai românilor, cu intenția de a aduna fonduri pentru cumpărare de “funcționari” MAI (tâlharii fiind și ei “onești și devotați partidului”, “funcționarii MĂI” ?) și de pașapoarte pentru Israel.

Chiar dacă adevărul este (și) acesta : Securitatea eternă organizase o “campanie antisemită” (de ce nu : “antisionistă” ?), nu se poate trece peste **realitatea jafului organizat de evreii auxiliari ai rușilor ocupanți ai României, începând din 24 august 1944 până în 1989 :**

Ca slugoi ai rușilor, evreii au fost zapcii feroci, nemiloși în folosul ocupantului (iar mai înainte în folosul tătarilor). Insa cel care numără galbenii nu se poate stăpâni de a face strecurată în propriul buzunar o monedă, două, cinci. Bine-înțeles rușii – prin agenții executori, zapcii lor : evreii – au furat totul din România, chiar mai mult decât totul. Dar, cum ceva-ceva mai rămăsese ; ceva-ceva și pentru bietii truditori pe ogorul jafului bine organizat : evreii...

Câte obiecte de valoare inestimabilă (pentru că era istorică) din patrimoniul național, direct din muzee, din arhive : piese unice, tablouri, instrumente muzicale, covoare, mobile, cărți rare, manuscrise – Biblii, Evangheliare – apoi de-a dreptul din seifurile Băncii Naționale : pietre prețioase, monede de aur, lingouri, valută, titluri etc. au fost furate de evreii din Securitate, în deplină complicitate cu evreii de la Externe, în deplină complicitate cu evreii de la Comerț Exterior și scoase peste graniță – întâi în Occident, apoi, unele, multe, dirijate spre Israel ?

Vor evreii să restabilească adevărul Holocaustului ?

Foarte bine, asta yrem și noi, românii ! Cățile pe masă :

Pentru început să răspundă contabilii caare au fixat la 400 000 numărul victimelor românilor (inșă niciodată nu au probat afirmațiile) și prețul lor : 30-50 miliarde dolari :

a) *Câți* evrei din România, după 1 septembrie 1940, pentru a fugi de persecuțiile puse la cale de “fasciștii, antisemiții români”, pentru a se salva de la moarte – au trecut frontiera în Transilvania de Nord, “administrată” de Ungaria ? “Specialiștii în Holocaust” Elie Wiesel, Randolph Brahman, Jean Ancel, R. Ioanid vor număra până la 5 (cinci persoane) – nici atâta, după care vor cădea, fulgerați, pedepsiți de Dumnezeu pentru *minciună* ;

b) *Câți* evrei din Ungaria – după cedarea Transilvaniei de Nord – pentru a fugi de persecuții, pentru a se salva de la moarte, au trecut frontiera în România ? Holocaustologii Wiesel, Brahman, Ancel, R. Ioanid vor număra până la câteva zeci ?, câteva sute ? câteva mii ?, câteva zeci de mii de evrei – deveniți în septembrie 1940 cetățeni maghiari, apoi *refugiați în România* în virtutea politicii “fasciștilor Ion și Mihai Antonescu” de a-i considera, în continuare, cetățeni români ? Fie trecând clandestin noua-frontieră, călăuze fiindu-le țărani români locuitori ai satelor de pe noua graniță ; fie legal cu pașapoarte românești liberate de diplomați români în post în Ungaria (numele acestora, ca

și ale prelaților, politicienilor, intelectualilor români care făcuseră ceea ce făcuseră din educație creștină – sunt arhi-cunoscute, însă oculate, negate cu încăpățănare, cu tenacitate, cu **ura grea, cleioasă, luătoare de minți – ura dezumanizantă** (Wiesel urlând : « Românii au ucis, au ucis, au ucis ») din partea câtorva indivizi – să-i mai amintesc o dată : Wiesel, Brahm, Ancel, R, Ioanid) ; fie cu pașapoarte an alb încredințate unor conducători ai comunităților evreilor – nu doar din Transilvania de Nord, ci și din restul Ungariei ; și nu doar pentru salvarea în România cea “fașistă, antisemită” a evreilor persecutați în Ungaria, ci și evrei fugiți din Germania, din Austria, din Cehoslovacia, din Polonia) ?;

c) Atunci când acceptă cu un sfert de gură responsabilitatea maghiară în persecutarea și trimiterea la moarte sau uciderea pe loc a evreilor din Transilvania de Nord (însă fără a-i pomeni pe slovaci, ruteni, sârbi, români), tovarășii Wiesel, Brahman, Ancel, R. Ioanid, stahanoviști al Holocaustului, și ceilalți spălători de sânge ai ungurilor – din masochism geamăn cu cel față de ruși – sunt invitați insistent să nu mai folosească, pentru a-i desemna pe călăi, diversiuni lingvistice eufeminizante : “horthyști”, “fasciști maghiari” – pentru că vor minții : cei care i-au persecutat, i-au masacrat ei înșiși pe *ne-maghiari*, în Maghiaria cea Mare de după septembrie 1940, cei care i-au dat pe evrei nemților nu erau nici “fasciști”, nici “horthyști”, ci – în frunte cu însuși Horthy : *maghiari* ! “factorii de decizie” : maghiari ; executanți : funcționari ai Statului Maghiar : miniștri, prefecți, polițiști, militari, iar *victime ale ungurilor* au fost nu doar evrei – ci și români ; și sârbi ; și ruteni ; și slovaci...

Vor evreii din WJRO să “recupereze contravaloarea” (30 ?, 50 miliarde dolari ?!) bunurilor evreiești din România ?

Foarte bine ! Cărțile pe masă ! – întru respectarea *adevărului integral*, nu doar a jumătății mult profitabile doar lor – nu degeaba evreii normali au numit Holocaustul : Pompă de Bani, Industrie a Holocaustului, Rușine a Poporului Ales.

“Situația” să fie pusă pe două coloane, întru confruntare contabilicească. La dreapta : datoriile României către evrei ; la stânga : datoriile evreilor către români.

Așa cum au procedat cu datoriile față de Israel ale României (și ale Poloniei – dar nu ale Ungariei) să evalueze – ei – la leu, la ban – *bunurile românești furate, distruse de evrei* :

a) în Basarabia și Bucovina între 28 iunie 1940 și 22 iunie 1941 ;

b) să fie evaluate bunurile românești **furate de evrei între 23 august 1944 și, să zicem, 22 decembrie 1989, distruse** direct, indirect : prin proastă gospodărire, din crasă incompetență, din plăcerea-de-rasă de a face rău *got*-lor – oricum, cea mai mare parte din beneficii fiind deturnată, prelinsă în buzunarele unor evrei navetiști între România și Occident, între România și Israel.

Astfel vom vedea cine, cui, cât mai datorează.

II. Se leagă de materia eseului de față mai ales prin implicațiile de *istorie*, de *adevăr istoric*.

Dacă va fi impusă și românilor obligativitatea învățării “materiei Holocaust” – ca și în cazul semnării tratatelor cu Ucraina și Rusia – cine știe câte decenii, secole de-acum încolo românii nu vor mai putea deschide gura pentru a roști și adevărul românilor :

Cel despre teroarea de decenii exercitată asupra noastră de evreii bolșevico-sioniști.

III. Se mai leagă prin ceea ce se cheamă : ținere de minte.

Compatrioții noștri au alcătuit de totdeauna o cumunitate fără hârtii. Ce va fi fost întâi : hârtia (ca support al memoriei) sau memoria care, fără suportul hârtiei, nimica nu este ea ? – fiindcă intervine **uitarea**.

Uitarea : adevăratul exil – asta tot de la evrei o știu.

Neimplicarea – adevărata Siberie a spiritului ! În urmă cu 3-4 ani, în “re-plică” la afirmațiile evreilor : românii sunt vinovați pentru martirizarea evreilor în timpul celui de Al Doilea Război Mondial, un “director de conștiințe” – pe nume Alex Ștefănescu, notoriu lingău ceaușist – a răspuns ca un elev păturos și binișor arierat :

« Eu nu mă simt deloc vinovat, *fiindcă* (sublinierile mele), nu eram născut în acel moment ».

Vasăzică el, ca istoric literar șare în apărarea lui Eminescu – deși nici “în acel moment” nu era născut. Deșigur, Norman Manea (de la el pornise discuția) nu este chiar Eminescu – însă nu despre asta era vorba, ci despre asumarea istoriei comunității tale, atât cu cele bune, cât și cu cele mai puțin bune. Obișnuință care, înainte de 1944, se învăța din primele clase ale școlii primare ca “Drepturile omului și ale Cetățeanului. După jumătate de secol de comunism, în care ni s-a interzis ținerea-de-minte să acceptăm acum (că suntem liberi !) autoamnezierea, pentru că o bandă de sionisto-securiști-bolșevici (pleonasm admis) ne culpabilizează cu “Holocaustul românesc” ?

Doar știm, avem și hârtii și tinere-de-minte : “Holocaustul românesc” este o minciună, un fals, o escrocherie, o ticăloasă amenințare « Punga sau viața ! », este suficient să scoatem hârtiile, să le punem pe masă) și să deschidem gura, să rostim adevărul !

Fiindcă cine taçe adevărul este și el un mincinos ;

Cine taçe adevărul despre șine și despre comunitatea sa este un sinucigaș ; și unul din ucigașii neamului său.

15. « Cine să ne judece pe noi?

Pe noi, să ne judece?

Unde: la... Nürnbergul II, fascist? »

În ianuarie 2002, pe canalul de televiziune francez *Paris Première* a avut loc o dezbatere (încă una!) în jurul *Cărții negre a comunismului*, în prezența coordonatorului volumului Stéphane Courtois. Participa și un bărbat tânăr, extrem de politicos, corect îmbrăcat, cu cravată; vorbea cu glas scăzut. S-a prezentat :

« Nu sânt scriitor, nici istoric, nici politolog (?)... – însă cum n-am mai putut suporta calomniile din cartea. . . (din bărbie l-a arătat pe Courtois), am scris cu, adevărul... » – a arătat altă carte...

Continuând a vorbi calm, abia audibil, încă-tânărul politicos a explicat ce îl determinase să scrie:

Calomniile din... așa-zisa *Carte neagră a comunismului* în privința numărului astronomic al așa-ziselor – victime ale comunismului, apoi afirmația potrivit căreia așa-zisa contribuție a evreilor la așa-zisa teroare bolșevică, atât din URSS, cât și din țările din Estul Europei... Odată aceste reproșuri formulate, a tras coaculuzia :

« Așa-zisa *Carte neagră a comunismului* este un Protocol al Sionului [corect: Protocoalele – fals celebru operat de agenții Ohranei, la Paris, prin unul Golovinski, pentru a avea și mai multe motive de pogrom, nota mea, P.G.], iar autorii ei niște antisemiți! »

Mi-a sunat cunoscut-neplăcut sigla verbală “aşa-zis”: indica prezența la cuvânt a tovarășului nostru de nădejde procuror-de-la-procuratura-statului (!) și a nemuritoarei sale tovarăse de viață (și de procuratură-a-statului) limba de lemn transmisă genetic urmașilor urmașilor urmașilor – dacă au fost crescuți în aceeași atmosferă verbală.

S-a angajat, totuși, un fel de dialog. La un moment dat Courtois l-a întrebat pe ce se reazemă în contestațiile sale. Junele politicoș, și ou cravată, i-a răspuns, senin:

« Mi-au povestit mie părinții. Ei au citit întâi și m-au asigurat: *tot* ce se scrie, aici, despre comuniști în general, despre cei polonezi în special este o imensă minciună. Cât despre evrei... Tot ce se spune despre evrei este pură calomnie. Antisemiită » – nu ridicase deloc tonul, vorbise otova. « Tata nu minte, el este om de drept – și mama la fel... »

S-a lăsat tăcerea – a rupt-o tot Fiul Dreptilor :

« Scrieți că noi (nimeni nu-l arătase, Courtois nu-l numise și nu scrisese în **Cartea neagră** așa ceva) că noi, evreii comuniști vom fi judecați la un Nürnberg II... »

« Dacă naștii au fost judecați și condamnați la Procesul de la Nürnberg, este drept ca și comuniștii vinovați de crime împotriva umanității să fie judecați », a precizat Courtois.

Și iarăși s-a lăsat tăcerea. Tânărul politicoș îl privea pe Courtois; pe Ardisson (animatorul emisiunii); pe ceilalți participanți – surâzând, ca și cum copilașii din jur spusese o prostioară, însă el, adultul, nu se supăra pe ei, necum să-i bruftuluiască.

În cele din urmă a deschis gura și a spus, aproape în șoaptă, dar desigur, cu bunăvoință, ba chiar cu milă – o milă nesfârșită (subliniez spusele sale):

« *Cine să ne judece pe noi? Pe noi, să ne judece? Unde: la... Nürnbergul II, fascist? »*

Nu pot uita privirea blajină, înțelegătoare față de slăbiciunile vârstei mentale a celor care îl calomniaseră pe tatăl său și pe mama sa – oameni atât de dreți cum doar niște părinți pot fi – și pe prietenii și pe colegii și pe tovarășii din câmpul muncii procuraturii-de-stat-și-de-partid din Polonia (acceași ca în România, ca în Ungaria, ca în Cehoslovacia, ca în Bulgaria, ca în RDG – cu toatele fiice ale Nemuritoarei Gândiri Vășinskienc), pretinzând în mod incorrect, ba de-a dreptul insultant că și comuniștii comisese crime; că și ei ar trebui judecați și condamnați. Nici vorbă: Comuniștii – mai ales evreii comuniști – nu făcuseră așa ceva, lor li se făcuseră tot felul de porcării, totdeauna – cine susține contrariul este un fascist. Și un antisemit – tot nu ridicase tonul...

În disperatul optimism al meu, nădăjduiesc din toată inima că nu vor fi excesiv de mulți evrei ca acel fiu de Părinți Drepti.

Mai sper că vor fi destui care să discute calm, cumpănit, ne-isteric despre Basarabia, cheie a înțelegerii răzburării sângeroase, criminale, a românilor pe evrei, *după 22 iunie '41* – pentru fapte – nici azi recunoscute – anterioare: *începând din 28 iunie 1940*, nu mai puțin sângeroase, bestiale și a pedepsirii acelor evrei care se pusese în slujba dușmanului nostru: rușii;

– Despre **Basarabia** cea care, dacă a ajuns ce a ajuns astăzi, o ruină a rui-

nelor, un rezervor de sclavi ai celui de al treilea mileniu, un șeptel de carne albă – se datorește în mare măsură muncii neobosite, permanente a bolșevicilor evrei care, începînd din 27 martie 1918 și-au sacrificat tinerețea, libertatea, viața pentru cauza recuperării și “întoarcerii ei la sânul Patriei Sovietice”, pentru “întrearea în componența URSS”.

Paris, februarie 2002

17. Post-Scriptum 1 (21 martie 2003)

*S-a inițiat la Chișinău edificarea unui **Memorial al Pogromului din 1903**. Foarte bine: cinstită să fie memoria evreilor eterne victime ale eternilor ruși – ei stăpîneau atunci Basarabia, jumătatea orientală a Țării Moldovei, răpită la 1812.*

*Unde anume va fi înălțat **Memorialul Pogromului**?*

*Cumva pe locul în care fusese ridicat, în 1942, **Monumentul Unității Naționale** sau **Turnul Dezrobirii**, operă a arhitectului Octav Doicescu, pe o colină care domina orașul, lângă Ghidighici, însă după doi ani, în 1944, la reocuparea Basarabiei, bolșevicii îl dinamitaseră, ștergîndu-l și din amintiri?*

*Realizatorul **Memorialului Pogromului din 1903** să fie – ca din întâmplare – fiul (sau nepotul) celui care la 1944 a aruncat în aer **Turnul Dezrobirii**?*

17. Post-Scriptum 2 (29 mai 2003)

Intre guvernul israelian și cel român (care?) ar fi fost negociată (când?) o înțelegere :

În cazul unei catastrofe politice în Palestina, România va acorda azil unui număr de cca 400 000 de evrei israelieni.

Este de temut o astfel de catastrofă; și previzibilă : de 55 ani, cu tenacitate, cu metodă, zi de zi, ceas de ceas a fost pregătită de către terorismul-de-stat al Israelului. Cu atât mai de temut (este vorba, în continuare, de catastrofă), cu cât, după războiul din Irak, America dă semne că își va muta “citadelele strategice” din Orientul Apropiat (Turcia și Israel) în Orientul Mijlociu, probabil în Irak.

“Foaia de drum” reactivată de Bush în luna mai 2003 – deși buba de fixație: Palestina ar fi trebuit spartă măcar din a treia zi după 11 septembrie 2001 – poate avea două explicații:

1. America nu se mai lasă consiliată de Rumsfeld, Wolfowitz, Kagan,

Podhoretz, Kristoll, Perle, Kaplan, Danielle Pletka – persoană de gen feminin – Muravchik, Fleisher, Frum ș. a., faimoșii inventatori ai “războiului preventiv” (inclusiv ai “opțiunii nucleare” – aceea foarte-foarte-preventivă), cei care, cu un simț înalt poetic au botezat campania de bombardare sălbatică a Irakului: “Șoc și teroare” (subl. mea), adăugându-i explicația atât de profund americană, încât este curat-rusească: « împotriva terorismului ducem un război foarte-foarte-foarte umanist!

Despre aceștia – “neoconservatorii” – fostul consilier al președintelui Carter, Zbigniew Brzezinski spunea:

“Au avut totdeauna o orientare pro-Likud [partidul de dreapta al lui Ariel Sharon] și pentru unii dintre ei accastă sensibilitate este evidentă în modul în care abordează problemele Orientului-Mijlociu”.

Despre aceiași, Jean Daniel, evreu și om de stânga, director al săptămânalului parizian *Le Nouvel Observateur* scria:

“Acești fanatici sionisto-evangheliști sunt niște bolșevici: – vor să facă bine omului cu forța”.

Ei despre ei înșiși – Norman Podhoretz:

“Despre noi, neoconservatorii, au apărut articole vorbind de o « caba-lă », de o « conspirație a evreilor americani » care ar fi deturnat politica externă a Statelor Unite în folosul Israelului... Afirmatii, nu doar false – ci antisemite” – de mirare la Podhoretz, strălucit analist al fenomenului comu-nist – adevărat, în urmă cu 25 ani...

Joshua Muravchik:

“Ei, da: mulți dintre noi sunt evrei – ei și? Punem noi interesele Israelului înaintea celor ale Statelor Unite? Evident, nu!”

Jacob Heilbrun de la *Los Angeles Times*:

“Adevărat, pentru ei [neoconservatorii], războiul în Irak trebuia să creeze un context favorabil Israelului. Inșă nu ar subordona interesele Americii celor ale Israelului, pentru nimic în lume!, ei sunt patrioți!”

Heilbrun s-a oprit la timp, nu a explicat despre care **patrie** vorbea.

Această explicație nu explică; ipoteză șubredă.

2. Bush junior nu și-a schimbat consilierii, în schimb (!) consilierii și-au schimbat consiliile, măcar pentru a dovedi că sunt patrioți americani (să ne aducem aminte cât de, întâi indiferenți, apoi de-a dreptul ostili se arătasera evreii americani în timpul celui de al doilea război mondial față evreii din Europa scufundați în plină tragedie, după ce au răzbătut primele informații despre lagărele de exterminare).

Până în momentul de față nu se cunosc adevăratele motive ale grabei cu care Bush junior avea să aplice “foaia de drum” – în nici un caz acela că, în sfârșit, ar fi fost impresionat de suferințele și umilințele la care palestinienii sunt supuși de israelieni; se va fi gândind la alegerile apropiate?; vrea să aibă mâinile libere – mai corect: spatele acoperit – atunci când va porni la ataca-reă Iranului? – numai Dumnezeu știe, oricum, viitorul nu mai apare atât de roz pentru Israel.

Nici această explicație nu este rezemată pe probe; doar pe impresii.

Bineînțeles Sharon și ai săi, amenințați de americani că vor sista acoperirea financiară (2 miliarde de dolari anual) și suprima umbrela strategică, și-a(u) dat acordul pentru începerea tratativilor – dar numai “începerea” lor cu palestinienii – însă a(u) și anunțat 14 mici amendamente, primul “mic” fiind refuzul categoric de a accepta el, evreu, **Intoarcerea** – în țara lor, pe pământul lor a palestinienilor aflați de 55 ani în lagăre de refugiați din Liban, Siria, Iordania, Egipt și din Israel.

Nu va fi straniu, injust, imoral ca o comunitate care, în 2000 ani de fără-țară s-a structurat psihologic, religios pe **Intoarcerea** pe pământul natal, visul să-i fie împlinit, însă... aceeași comunitate fostă alungată, persecutată, martirizată, să ocupe prin violență un pământ-de-împărțit, iar pe locuitorii lui să-i alunge, să-i persecute, să-i martirizeze – iar acum să se opună din răspun-teri **Intoarcerii** acasă și a lor, a palestinienilor?

Pentru prea mulți evrei “fermitatea” – ei îi spun: curajal (de la adăpostul blindatelor, avioanelor, elicopterelor, a armei nucleare) este justă, morală, pentru că este justă-morală pentru evrei. Și doar pentru ei. Această “morală-justă” nu putea duce decât la catastrofă – de mirare că nu s-a produs mai devreme.

Din păcate, nu vor avea de suferit doar vinovații de egoismul sălbatic, de imoralitatea strigătoare la cer, de brutalitatea, disprețul (rasist) cu care guvernării israelieni “dialoghează” cu palestinienii – ci întreaga comunitate.

Or nu toți israelienii mășăluiesc sub comanda generalului Sharon; nu toți israelienii au întors pe cealaltă parte “doctrina” palestinienilor de până în 1987 (“Să-i azvârlim în mare pe evrci!”), nu doar folosind-o, ci impunând-o în învățământul elementar: “Să-i stârpim până la unul pe arabi!”

Că în toate comunitățile există destui oameni care nu gândesc “în formație de marș”, în ciuda educației marxist-trotskyist-staliniste căpătată în țările din Europa de Est pe care “le-au condus către îndărăt 30-60 ani ca vâtafi ai bolșevicilor”; în pofida educației sionisto-colhoznice, de kibutz, nu cu toții gândesc în-grup. Firește, aceștia sunt în inferioritate numerică, dar și mai puțini aceia care îndrăznesc să-și rostească gândul cu glas.

Dar ei există, în Israel: evrei – cu certitudine mai iudei decât diviziile de oameni-sovietici recent israelizați întru “echilibrarea demografică” dragă filosofului Alain Finkielkraut. Aceștia nu fac parte din anume categorii sociale, nici de vârstă:

Tineri care, odată debarasați de uniformă (și de obligațiile militare), merg în “Teritorii”, dacă nu pentru a-i ajuta cu câte ceva pe palestinieni (de-o pildă să-și reclădească, ori să-și repare casele dărâmate – cu locuitorii în ele – de tancuri; de-o pildă să redezgroape izvoarele acoperite de tone de piatră și de pământ – cu buldozerul; să re-re-renegocieze cu autoritățile israeliene ne-zmulgerea – tot cu tancul, cu buldozerul – a trei măslini amenințați pentru că “astupă câmpul de tragere” al unui tun amplasat la poarta unei “implantări” de mari-evrei tocmai sosiți din Chișinău); se duc spre palestinieni măcar pen-tru a afla la fața locului care le este viața-de-lagăr în propria țară.

Mulți medici practică – în orele libere, se înțelege – printre și pentru palestinieni, gratuit, aducând și medicamentele necesare;

Există chiar și jurnaliști care, în ciuda insultelor (« Trădătorule!, Vândutule! Curvă a Arabilor!, Antisemitule! »), a amenințărilor cu moartea și a agresiunilor din partea congenerilor, se informează și informează despre soarta palestinienilor.

Și mulți scriitori (niciunul provenit din România) – cinste lor.

Apoi cinste minunatelor “bunicuțe”... Cele care își semnalează prezența (uneori doar atât – însă cu efect garantat) mai ales în barajele rutiere, ultră-păzite, de te-ai crede în Lagărul socialist înainte de 1989, la umbra Zidului Berlin-Ierusalimului: acolo intervin pentru ca o femeie însărcinată să fie lăsată să treacă – pe jos – spre un spital; pentru palestinienii “antipatici” pe care militarii israelieni refuză să-i lase să treacă, uite-așa, pentru că nu le place mutra lor, ba îi obligă să “astepte” în genunchi, în praf, în noroi, cu mâinile încleștate la ceață – iar ei, încascații, înmitraliații se simt, nu doar atotputernici, dar și superiori (rasial – pornind de la superioritatea... arma-mențială); “bunicuțele” intervin, explică, pledează, telefonează la comandament, amenință cu publicarea în presă, îi interpelează pe mucoșii de soldați care nu știu și nu vor să știe nimic altceva despre palestinieni decât ce le-au explicat părinții lor, securiști în țările sovietizate și ce le-au băgat în cap poli-trucii lor – în rusește: că “aborigenii” sunt “netkulturnâi”, înapoiți, murdari, leneși, criminali înnașcuți, teroriști... “Bunicuțele” cele (și) mai în vârstă fac parte dintre pionierii Palestinei, care, într-adevăr, în spate purtasera arma, dar în mâini sapa, târnăcopul – ei/ele făcuseră ca Palestina să devină Israel. Trăiseră – greu, aspru – și dacă nu mereu pe după cap cu palestinienii, atunci **alături** de ei.

Ce vor face acești oameni, mai ales femei, în caz de catastrofă politică (de câți drepti avea nevoie Gomora ca să nu fie distrusă?)

Vor fugi și ei-ele, să se pună la adăpost de mânia palestinienilor? Cum (unele) fugiseră după 22 iunie 1941 spre Răsărit, de frica românilor?

Nu cred. Aceștia – puțini, dar drepti – vor rămâne să trăiască **alături** de musulmani, **alături** de creștini în Țara Sfântă.

Inapoi la înțelegerea dintre Israel și România – întrebări:

1. De ce țara noastră (între 28 iunie 1940 și 22 iunie 1941, însângerată, martirizată mai ales de bolșevicii evrei, în Basarabia și în Bucovina de Nord; după martie 1944 aceleași teritorii ocupate, “încorporate” la URSS, România întreagă înghițită de Monstrul Rusc și de peste o jumătate de secol, acuzată că ar fi “practicat Holocaustul”) – de ce ar acorda, acum, **azil** celor care în țara lor ignoră cu dezinvoltură noțiunea și realitatea: **azil**? – Israelul fiind singurul stat din lume care nu acordă azil goiilor. Să fim noi mai creștini decât Cristos? Să dăm azil călăilor noștri și urmașilor acestora? Să ștergem cu buretele – tot noi ! – dușmânia feroce cu care ne-au urmărit, ei, evreii, atâta vreme cât eram robi ai ungarilor, în Transilvania ; ai austriecilor, în Bucovina, robi ai rușilor în Basarabia?; să trecem peste ura nutrită față de noi, din 27 martie 1918, în numele internaționalismului bolșevic?; peste sălbăticia cu care ne-au lovit ei, evreii, sovietizați între 1940 și 1941, evreii sovietizatori din 1944 până la 1989? În numele a ce?

2. Ce semnificație are cifra **400 000** (« bine : doar 200 000 »)?

Simplă contaminare de la cifra scrisă pe Memorialul Coral? Rabinul Rosen și securistul-gangster R. Ioanid, autori ai sintagmei “Holocaustul românesc”, să fi fost și negociatori din partea Israelului – pentru același număr de refugiați câți evrei pretend ei că am fi ucis noi ?

3. *Evreii re-visează la altă patrie: “Basarabia țara mia”? De ce: alta? Aceea (Promisa, Noul-Sion) nu e bună? Sau: nu **mai** este bună? Vor o altă patrie, pentru a face și din ea ce au făcut – și fac, în continuare – cu Palestina: să zmulgă măslinii, în locul lor să planteze stâlpi cu sârmă ghimpată, electrificată?, Ziduri ale Ierusalimului?; pentru a face ce mai făcuseră între 28 iunie 1940 și 22 iunie 1941 cu Basarabia, cu Bucovina de Nord, cu Herța și, din 1939-1940 apoi din 1944 până în 1989 cu Polonia, cu Țările Baltice, cu Cehoslovacia, cu Ungaria (prima oară în 1919!), cu Bulgaria – să nu fie uitată Rusia, începând din 1917?;*

4. *Părăsind Palestina, vor folosi împotriva “antisemiților arabi” gaze de luptă?, vor lansa arme chimice?, biologice? – doar fabrică în mari cantități, după înalta tehnologie americano-sovietică. Și vor lăsa ca amintire (“umanistă”) o bombă atomică, una mică-mică (dar ce vor face cu celelalte 300-500 focoaase nucleare?: le vor aduce în România) în re-exil?) și evident:foarte-preventivă (teoria lui Wolfowitz), de să nu mai rămână în urma lor piatră pe piatră, doar “pământul netocmit și gol”, ca la început?; ca pe pământurile pe care le-au pustiit între 1917-1989 în Europa, și în continuare în Cuba, în China, în Coreea de Nord – în numele marxism-sionism-bolșevismului?;*

5. *După ce vor re-strica bine-bine-bine cu tunurile, cu tancurile, cu elicopterele, cu buldozerele și “Basarabia țara mia”, promit solemn că vor trece grabnic la stricarea Statelor Unite ale Americii?*

18. Post-Scriptum 3 (29 iunie 2003)

Cu câteva săptămâni în urmă la București a izbucnit o polemică: cineva afirmase că un volum de documente privitoare și la agresiunile evreilor în timpul refugiului din Teritoriile Cedate (28 iunie - 3 iulie 1940) ar fi fost trimis la topit de editor, Augustin Buzura, “în urma intervenției Federației Evreilor”. Alt/cineva contestase: el, membru ai Federației Evreilor, nu avea cunoștință de așa ceva.

*Iată că Aldine (supliment săptămânal al României libere) din 21 iunie 2003 reproduce două pagini de gardă din vol I. (1931–1941) al cărții **Situația evreilor din România** și explică, sub titlul: “Renașterea unei cărți « topite »” povestea cărții:*

“... În preziua lansării ei pe piață, cartea o fost interzisă și dată la topit, din ordinul d-lui Augustin Buzura, directorul Fundației Culturale Române. Motivul: protestul unor așa-ziși istorici evrei, foști profesori de marxism la Ștefan Gheorghiu” (subl. mea).

Nici chiar eu nu mersesem atât de departe cu acuzațiile la adresa romancierului maramureșean. Imi făcusem cunoscute opiniile despre “curajal anticomunist” al lui, din 1990, șocînd lumea-bună-clujeană : I. Vartic, M.

Zaciu – (deși mai apoi, în Jurnal 1, 1993 acesta din urmă nu se indigna de... ceea ce scria el însuși despre “G” – sau/și despre “Gusti”):

[– veninos din fire, îmi amintisem: în vara anului 1972, când îl recomandam (pe Buzura) editurii Gallimard pentru traducerea în franceză – pe lângă Bănulescu și Breban – autorul, prezentat de mine ca... anticomunist, tocmai publicase pe jumătate de pagină din Steaua?, Tribuna? o închinare smerită lui Ceaușescu;

– “după revoluție” – veninosul de mine atrăsese atenția asupra caracterului pur securist al articolului semnat de Buzura în România literară: “Fără violență!” în care răzbăteau guițăturile de moarte ale “membrilor organului” (vorba maselor largi de victime ale Violentei), temîndu-se de venirea ceasului răsplătirii și cerând... nonviolență;

– am zugrăvit în scris – cu cerneală de venin – (în Bonifacia) “Masa lui Gogu de la Casa Scriitorilor” (vorbesc de Gogu Rădulescu, dezertor din Armata Română, întors din Rusia în 1944, “pe tanc”, devenit unul din cei doi “supraviețuitori” ai întrededorării stabilă moscoviți – celălalt: L. Răutu –: tovarășu’ Gogu făcea pe culturalul, își alcătuisese o curte-de-șatră din scriitori extrem de demni și de rezistenți prin cultură, ba chiar “anticomuniști” ca Buzura, Blandiana, Zaciu, Dinescu, Manolescu, Dimisenii, Ornea – care îl vizitau cu drag și acasă;

– am răspândit, în scris veninul mai multor exilați potrivit căruia în perioada neagră de după 1984, când în țară erau distruse biserici, palate, case de oameni sărmani, când sindicalistii erau internați la nebuni; când erau rupți în bătai răzvrătiții de la Brașov, scriitorul maramureșan Buzura vizitînd Germania Federală, explica, sfătos și nemților și românilor – mai ales celor de la Europa liberă :

« Problema noastră, acum, nu e Ceaușescu, nici comunismul – problema noastră, acum: Ungurii care vor să ne ia Ardealul! »;

– am mai arătat (cu gelozie și cu venin) cum, în fruntea Securității Culturale Române, Buzura a pus mîna pe aproape toate publicațiile din Basarabia și sub pretextul :« Eu dau banii » (de unde : din buzunarul lui ?), a impus programul Organului în general, al său în particular : din revista Contrafort a făcut o Dilemă bis, destinată a semăna confuzia culturalistă de tip Pleșu în capul și în inima basarabenilor analfabetizați de ruși].

Fapta lui Buzura datează din 1994. Stă scris pe pagina de gardă a cărții (topite). Că eu nu am avut cunoștință de ea, de crezut, niciodată nu m-am aflat în secretele (dumne)zeilor de la Securitate – dar să nu fi aflat Pleșu?, Liiceanu?, Manolescu?, Blandiana ?, Uricaru ?, Mircea Martin?, Adameșteanu, Prelipceanu, Denisa Comănescu?

Ba vor fi aflat – ei și? Câte altele asemenea vor fi aflat la viața lor, dar au tăcut, în virtutea înțelepciunii de veacuri a poporului român: «Fiecare cu “micile-i economii-porcării »... ; precum și din tradiție : intelectualul român – de orice sex ar fi – se ocupă de slujba lui, de apartamentul lui, de cartea lui, doamne-fereste să iasă-n față, să apere principiul carte, principiul libertate... – el supraviețuiește, rezistînd... cultural, adică urmărindu-și interesul, nu vreun păcătos de principiu...

Atunci – în 1994 – a avut loc “Evenimentul cultural” (după numele Fundației “Culturale”) adică distrugerea unei cărți capitale pentru comunitatea românească, ținută în ignoranță o jumătate de secol în legătură cu propria-i istorie.

Nu cunosc numele componentelor “delegației indignate” – și nu găsesc nimic inedit în comportamentul evreilor de a impune–menține tăcerea asupra “activităților” lor, însă cu certitudine era prezent la datorie Radu Florian : el fiind, nu doar specialist în istorie, ca orice tov’ prof de materialism-stalinism dar și ca supraviețuitor al Trenului Morții... Să lipsească tocmai el de la o asemenea “acțiune-de-luptă-împotriva-fașismului-și-antisemitismului-traditional-românesc” ? Cunosc însă numele indignaților scriitori ramâni care–i cereau lui C. Burtică, în februarie 1977 arestarea-și-pedepsirea trădătorului de patrie Goma; drept care le rescriu aici numele: Ivăsiuc, Titus Popovici, Baranga, Eagen Barbu, Dan Zamfirescu, Virgil Teodorescu.

Nu merg mai departe ou deducțiile – bat pasul pe loc, în spinare cu sacul meu de pățanii:

a) carte topită – în luna mai 1990, Liiceanu mi-a publicat **Culoarea curcubeului, Cutremurul oamenilor**, însă la o zi-două a retras din librării volumul de mărturie despre mișcarea drepturilor omului din 1977, l-a depozitat, iar în 1992 l-a dat la topit ; la ordinul/cererea cui ? a lui Voican ? a lui Pleșu ? a lui Măgureanu ?, a lui Petre Roman ? – **nu cumva din proprie inițiativă, de persoană grijulie cu viitoru-și de aur ?**

– Alt editor : Sorescu – a distrus plumburile romanului meu **Gardă inversă** – inutil să întreb: « la cererea cui? », fiindcă sunt convins : **nimeni nu-i ceruse lui Sorescu să facă ceea ce, iată, știa el, din moși-strămoși: fie să-și păstreze ceva, fie să câștige ceva (portofoliul de ministru al culturii sub Iliescu nr. 1), cu orice preț;**

b) carte făcută–nepublicată: **Ușa noastră cea de toate zilele** – la Cartea românească în 1970. Ivăsiuc s-a trezit spunând: « sub personajul cutare este Nicolae Ceaușescu, sub cutare: Elena Ceaușescu » – iar confrății – în ordine: Marin Preda, Gafița, Țepeneag, Mircea Ciobanu nu au îndrăznit să-l contrazică (excepție: Geta Dimisianu și Al. Paleologu). Rezultatul: cartea “nu a fost aprobată” (dar nici respinsă!), autorul total interzis, soția și socrul și ei interziși!

Aici nu a intervenit Organul: cenzura, securitatea – ci frica–scriitorului–român. Ce nevoie să asude Aparatul de Represiune când, într-un Pitești după Pitești scriitorii se reprimau unul pe altul, aici lucrând frica-la-scriitorul-român-de-azi.

Nu fac parte dintre “creștinii” care dispensează partidul, sistemul, regimul, securitatea de orice responsabilitate cu diversiunea: « E–hei, dac-ar fi știut Nea Nicu ce porcării se fac în numele lui... » – asta este gândirea scurtă, scurtată, a robului din tată-n fiu încercând să se pună bine cu stăpânul (și în lipsa lui), dând întreaga vină pe vechil;

Nu fac parte nici dintre cei înclinați să-i ierte “micile păcate” ale lui Liiceanu, ale lui Sorescu, precum Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, Gabriela Adameșteanu – mai ales că nu lor, oltenilor, le distruseseră cărțile cei doi editori olteni – ci unui basarabean ca mine!

Ce fel de “director de opinie” (mai) poate fi scriitorul–editor care distruge cărți: Liiceanu, Sorescu, Bazura? Dar cei care îi apără pe distrugătorii de carte? Fapta neculturaală, anticulturală a lor este rezultatul doctrinei... “rezistența prin cultură” – chiar la Monica Lovinesca și la Virgil Ierunca: la ce au folosit deceniile petrecute în cxil, de unde apărau libertatea, est-ethica?, dacă din 1993 l-au justificat pe Liiceanu în acțiunea sa de trimitere la topit a unei cărți de mărturii despre anul 1977?

Ce fel de scriitor, de editor, de intelectual este Augustin Buzura, cel care a trimis la topit o culegere de documente ale istoriei noastre – ocultate, interzise – cu, repet titlul: **“Al doilea Război Mondial! Situația evreilor din România”?**

Buzura: pur produs al “politicii de rezistență-prin-cultură”.

Faptul că “în cele din urmă” și această culegere de documente va ajunge în mâinile cititorului ținut în ignoranță, nu doar de comuniști, nu doar de masele-largi-de-evreii-indignați, ci de români de-ai noștri, (unde mai pui maramureșeni – ca Ivăsiuc, Buzura...) dovedește încă o dată : răul pe care ni-l facem noi înșine, cu mâna noastră (din analfabetism, din lașitate, din idioțenie) – acela este Răul cel Mare.

[1 septembrie 2003 : volumul Situația evreilor din România, 1931-1941 a fost – totuși – scos la lumină de editura Țara Noastră.

Am folosit documentele conținute cu mare întârziere : între 1944-1989 – 44 de ani – ni le-au interzis rușii, între 1989 și 2003 – alți 14 ani– ni le-au interzis evreii...

... Cu deloc neglijabilul concurs al româncierului maramureșan Augustin Buzura – să ne trăiască ! îl merităm.

În ultimul moment (în 11 noiembrie 2003) aflu că Augustin Buzura, distrugător al unui volum de documente privind crimele evreilor în România – a primit diploma de Doctor Honoris Causa al Universității din Ierusalim,

Eu nu m-aș fi dezonorat : să fiu recompensat, de către evrei, oameni ai cărții, **pentru că am distrus carte ? Să fiu sărbătorit de ne-români pentru că i-am trădat, i-am vândut pe români ?**

Nici evreii nu s-au dovedit a fi mai breji : honorând-causa distrugerii unei cărți, au dovedit.

1) nu mai sunt oameni-ai-Cărții ;

2) au confirmat că ei, evreii din România cu adevărat protestaseră în 1994, într-adevăr ceruseră păstrarea tăcerii asupra crimelor lor, pentru a nu fi știrbită Perfecta Minciună a “Holocaustului Românesc”, fabricată la Tel-Aviv și la Washington.

Cât despre Doctorul (Honoris Causa) Augustin Buzura ... – chiar să nu fi observat nimeni că acea diplomă i-a fost acordată postum ?]

*In Cartea cărților **interzise editată recent de Victor Frunză la București** vedem-citim negrul-pe-alb al ukazului secret până acuma al culturalizatorilor sovietici; ai “Luminătorilor de la Răsărit”, ‘vorba unui clasic, atunci decedat – în frunte cu: Ana Pauker, I. Chișinevski, L. Răutu, S. Toma, conasculați ca fini cunoscători, nu doar ai limbii, ci și ai literaturii române – și, amănunt extrem de important: capabili să se iscălească în... românește! La 1 mai 1948 erau interzise “deocamdată doar”... 8 000 titluri.*

*După **Lista Neagră** trimișii lui Stalin au expulzat din literatură pe românii: Alecsandri, Alexandrescu, Bălcescu, D. Cantemir, Coșbuc, Eminescu, Filimon, Goga, Hașdeu, Iorga, Ispirescu, P. Istrati, Kogălniceanu, Șincai, Vlahuță...*

Listașii Negri ne-au mai interzis:

a) Scriitorii originari din Basarabia și din Bucovina de Nord (33 autori, cu 79 titluri), “acei fașiști care, deși cetățeni sovietici, își trădaseră patria, URSS, scriind, în mod dușmănos, cuvinte ca « Basarabia », « Bucovina » –

Zamfir Arbore (3 titluri); Alexandru Averescu, g-ral (2 titluri); G. Gh. Bezviconi, (3 t.); Dumitru Bogos; Alexandru Boldur (7 t.); Ion Buzdugan (2 t.); Robert Cahuleanu (Eisenbraun, Ciurunga); Ovidiu Caledoni; Gheorghe Cardaș; Petre Cazacu (11 t.); Ștefan Ciobanu (7 t.); D. Ciugureanu; Neculai Coban; Victor Crănescu (Șt. Basarabeanu); P. Crihan (2 t.); Sergiu-Victor Cujbă; Leon Donici, (2 t.); Tatiana Gălușcă; Gurie, mitropolit (2 t.); Ion Inculeț; Dimitrie Iov (5 t.); Gh. Madan (5 t.); Alexei Mateevici; Gib I. Mihăiescu; Dumitru Moruzzi (3 t.); Sergiu Matei Nica; C. Negruzzi; Ion Pelivan; Mihail Romașcanu; Al. P. Smochină; N. P. Smochină (10 t.);

b) Autori (13, cu 43 titluri) care scriseseră... – (și) despre Basarabia, Bucovina:

*Ion Antonescu, g-ral; Mihai Antonescu (3 titluri); Gh. I. Brătianu, (2 titluri din 22); Teodor Chirileanu; Mihai Eminescu (3 titluri din 11 interzise); Onisifor Ghibu (9 titluri din 22); Petre Haneș (3 t. din 4); Vasile Haneș (2 t. din 5); Nicolae Iorga (8 titluri din 29); Gib I. Mihăiescu, Ion Nistor (6 t. din 28); Gh. Popa Lisseanu (1 t. din 5); Ghe. Tătărescu, [**Bessarabie et Moscou, 1926, Evacuarea Basarabiei și a Bucovinei de Nord**]; Radu Tudoran, [**Orașul cu fete sărace, Un port la răsărit**].*

*Epurarea cărților din 1948 nu a fost prima, nici ultima. Toți scriitorii de voloare au fost interziși, mai ușor fiind de numit autori care, datorită vânzării de sine și de frate-cititor au fost – parțial-acceptați [iertare: acum, pe loc, nu pot produce decât un singur nume: M. Sadoveanu – chiar și acestuia însă i se interzicea, de pildă, **Drumuri basarabene**. In 1950 nu mai existau în literatura noastră nici Arghezi, nici Bacovia, nici Barbu, nici Blaga, nici Lovinescu nici Maiorescu, nici Pillat, nici Rebreanu, nici Stere, nici Vineanu – “în schimb” îi aveam pe Neculuță, A. Toma, E. Frunză, Marcel Breslașu... Datorită acțiunilor “culturalizatoare” ale culturalizatornicilor de la Răsărit (de unde ne venea lumina...*

Au urmat “reabilitări” (toate parțiale, ale textelor), dar și “interziceri

temporare” – câte o carte a unui autor – precum și interziceri definitive ale autorilor “plecați” din țară, fie ca emigranți (în Israel, în RFG), fie ca solicitanți de azil politic.

Mă pot lăuda că am fost primul român care a scris-publicat în Occident despre atacul sovietic asupra cărții românești.

În *Ostinato*, în *Ușa...* în *Gherla*, în *In Cerc*, în *Gardă inversă*, toate scrise în România, între 1965-1975. În cele din exil: *Culoarea curcubeului* (trimisă la topit de Liiceanu – nu voi înceta să repet), *Soldatul câinelui*. Pe larg în: *Din Calidor*, unde am vorbit de “preludial basarabeian” (1940–1941) al interzicerii, al arderii cărților “fașiste”, imprimate cu “litere “burjuiste” (latine); am continuat Lamentațiile pe Rugul Cărților Arse în *Arta Refugii*, în *Astra*, (volum în întregime dedicat distrugerii cărților de către ruși prin rusficatorii locali. *Sabina și Roman intim* continuă (și încheie) ciclul autobiografic al meu și al Generației Fără Cărți – care a început în România, nu în 1946, prin întâiele ukazuri de “scoatere din circulație a publicațiilor”; nici în 1948, când a fost emisă interdicția a 8 000 titluri “fașiste”, ci în... **28 iunie 1940**, după ocuparea prin violență a Basarabiei, a Bucovinei de Nord, a Herței.

Adevărat: cărțile mele înșirate mai sus nu au fost accesibile cititorului român decât începând din 1990 – însă unii ascultători ai postului de radio Europa liberă vor fi aflat câte ceva din/despre ele, începând din 1971.

Cine să fi fost – în Teritoriile Ocupate, din 1940, în România, după 23 august 1944 – alcătuitoarii de **Liste Negre** (de oameni, de cărți)?

Ei, cine! Listașii Roșii!

Elogiind munca editorului Victor Frunză, atrag atenția asupra inexactității de la pag. VIII: “... cărți au fost distruse fizic, topite, nu numai între 1944-1948, ci și după aceea, până în 1989 (s. m.).

Nu, dragă Victor Frunză : bravi ”anticomuniști” deveniți rezistenți-prin-cultură (după revoluție, când mulți viteji s-arată), tot atunci deveniți editori – **au distrus cărții și “după 1989”:**

– Gabriel Liiceanu a retras, în 1990, din librării volumul meu de memorii despre anul 1977, *Culoarea Curcubeului* și l-a trimis la topit în 1992;

– Marin Sorescu: a topit, în 1993, plumburile romanului meu *Gardă inversă*, ca să obțină portofoliul Ministerului Culturii...

– Augustin Buzura : în 1994 a topit volumul I din *Situația evreilor din România, 1939-1941* – ca să nu piardă tronul Fundației Culturale “România-Securității”.

20. Post-Scriptum 5 (4 martie 2004)

4 aprilie 1944

La 4 aprilie 2004 s-au împlinit 60 de ani de la Masacrul din Gara de Nord și Triaj București – victime în majoritate refugiați din Basarabia, Bucovina de

Nord și Herța, adunați în vederea “dispersării în vestul țării, cât mai departe de ruși” ; autori : americanii.

Nu există familie de basarabean, bucovinean, herțean care să nu aibă doi-trei-patru membri (civili) împușcați de comisarii NKVD, începând din 28 iunie 1940 sau dispăruți în Siberia cea de gheață ; și nu există familie de basarabean, de bucovinean de Nord, de herțean – ba chiar din nordul Moldovei propriu-zise (de unde românii fugiseră de ruși, începând din martie 1944) care să nu aibă măcar un membru ucis în Bombardamentul American din 4 aprilie 1944 asupra Gării de Nord. Numai că despre autorii masacrului nu se vorbește nici în ziua de azi decât cu mari rețineri, de teamă că vinovații de uciderea a mii și mii de civili ne vor pedepsi – de astă dată pentru **ne-tăcere**. Fiindcă totdeauna, peste tot călăul a avut idei puține, în schimb fixe : victima nu trebuie să deschidă gura, nu are voie să se plângă de ceea ce a suferit – altfel riscă să fie tratată de : anti-comunism, de anti-rusism, de anti-semitism, de anti-americanism – și să suporte consecințele.

Și familia mea are mortul ei, de la 4 aprilie 1944 : Ignat Goma, fratele mai mic al tatei – cel mai mare, Ion Goma avea să piară, în octombrie același an, de foame și de sete într-un lagăr de “trădători ai Patriei Sovietice”, români originari din Basaraabia și Bucovina de Nord, prizonieri de război capturați după 23 august.

*Despre acestea – și despre altele – am scris în **Din calidor**, în **Arta Refugii**, în **Astra**, în **Sabina**, în **Roman intim**...*

De cum am fost eliberați din Lagărul “de Repatriere în Siberia” de la Sighișoara, la sfârșitul lunii mai 1945, l-am căutat prin Crucea Roșie pe frațele tatei, Ignat. Până în februarie 1967, când a murit tata, nu am primit vreo informație. Știam atât : înainte de 4 aprilie 1944 locuia pe Calea Griviței... După : nu mai locuia nicăiri.

Acest lucru îl știam de atunci : că nu știm nimic.

*Insă după trecerea a 33 de ani, în aprilie-mai 1977 când am fost re-arestat, am aflat din gura colonelului securist Vasile Gheorghe apoi din a generalului și mai securist Pleșiță că nici nu trebuie să știu, pentru că “**întâmplarea aia**” a fost și rămâne secret de stat !*

Am dedus – atunci, mi s-a confirmat apoi :

*– în acel moment (oricum, între 4 aprilie și 23 august 1944) guvernul Antonescu nu avea interes să-i irite pe americani, acuzându-i de crime împotriva omenirii : trata cu ei, la Cairo, la Stockholm (!) ieșirea țării din război – deci a impus tăcerea asupra **întâmplării** ;*

– de la 23 august 1944 până în martie 1965 guvernul comunist al lui Dej, impus de ruși, chiar de era antiamerican, nu avea interes să vorbească de

întâmplare : ar fi trebuit să amintească despre sutele de mii de români (considerați “cetățeni sovietici, trădători de patrie” – sovietică) fugiți din calea năvalei hoardelor rusești ;

– după martie 1965 Ceaușescu ar fi putut vorbi de **întâmplare**, dacă ar fi fost cu adevărat independent de ruși (în ciuda războiului Rece, americanii și rușii aveau/au secrete comune de păstrat – printre altele : numărul evreilor lichidați de germani, numărul germanilor, al românilor civili uciși de Aliați...) ;

– după decembrie 1989, cine să aducă vorba de **întâmplarea** de la 4 aprilie 1944 ?

– Iliescu ? – el știa, dar câte altele știa el, însă a tăcut, tace ca un disciplinat activist comunist (iar de la o vreme, cu obrăznicie pretinde că în decembrie 1989 el acționase ca... om al americanilor încă din... 1981 !).

– Constantinescu ? cel care se lăuda că s-a născut la Tighina (ei, și ?, cunosc pe cineva pe care mămica sa îl născuse într-un avion) – nu știa, nu a știut, nu va ști nimic, nicicând ;

– Coposu ? – Tatăl Nației îi tratase de... minoritari pe basarabenii și pe bucovinenii veniți în decembrie 1989 să ceară alipirea la Patria Mamă – de care el (și Măgureanu) nu avea(u) nevoie ;

– Zoe Petre ? – Doamne feerește !, să-și strice dosarul propriului serviciu de cadre, un istoric scriind adevărul-istoric despre **întâmplare** ? Unde ne trezim ?

– G. Adameșteanu ?, G. Liiceanu – ei sunt niște bieți olteni, nu se amestecă în treburile interne ale întâmplărilor... Republicii Moldova !

Câți civili au fost uciși atunci (numai în 4 aprilie, fiindcă Bucureștiul a fost supus și altor raiduri aeriene) de bombele americane ? “Între 5 000 și 25 000” – evantaiul larg vine de la... secretul de stat sub trei dictaturi...

Crima americanilor – ucidera în masă a civililor – la 4 aprilie 1944 în Gara de Nord a Bucureștiului – a fost, cronologic, prima din cel de al Doilea Război Mondial :

– a doua : în februarie 1945 : uciderea a cca 630 000 femei, copii, bătrâni, doar la Leipzig și Dresda ; ca și la București, în 1944, cu toții erau refugiați din Est ;

– în august același an : la Hiroșima și la Nagasaki : 130 000 + 40 000 – cu toții civili...

Când vor fi – și ei, americanii – judecați la un Nürnberg ?

Măcar și-au cerut iertare pentru crima împotriva civililor români uciși în 1944 ?

Pe când un Memorial al victimelor americanilor (începând cu băștinașii indieni masacrați, cu negrii ținuti în sclavie – continuând cu japonezii cetățeni

americani internați în lagăre de concentrare după Pearl Harbour, cu japonezii-japonezi, cu vietnamezii, cu sârbii, cu somalienii, cu afganii, cu irakienii – și cu palestinienii, pentru neasistență, chiar complicitate cu israelienii) – înălțat în fața Capitoliului ?

Gură spurcată, profetesc :

Tot o otreapă securistă ca V. C. Tudor are să deschidă gura, să vorbească despre masacrul de la 4 aprilie 1944. El – a mai apărut cauza Basarabiei și Bucovinei (așa cum a făcut-o, dar a făcut-o), în timp ce români-bravi, ne-securiști se scufundau în pământ până la brâu – cu capul în jos – ca să nu se afle că ei ar ști ceva...

Să așteptăm, deci, ca unul de teapa lui V. C. Tudor să umble în arhivele polițiilor succesive, să ne comunice, el, adevărul despre 4 aprilie 1944 ? Să ne dea, el, lista victimelor bombardamentelor americane ? Să confirme el dacă pata-verde-fără-nume (înainte de 1989) din nordul Capitalei și în recentele hărți numită “4 aprilie” este într-adevăr locul în care au fost depozitate (cine propune un alt termen ?), după 4 aprilie 1944, resturile umane amestecate cu molozul caselor distruse ?

Loc putând fi numit – și după 60 de ani : cimitir ?

Groapă comună ?

Groapă de gunoi ?

21. Post-scriptum 6 (Sâmbătă 6 martie)

*Și numărul pe 4-10 martie din **Le Nouvel Observateur** este remarcabil. Am să mă dedau cu jubilațiune la traducerea câtorva fragmente din dialogul angajat de Amos Oz, autorul romanului “O istorie de dragoste și de tenebre”, cu François Armanet, René Backmann și cu Jean Daniel.*

Mai înainte să explic motivul pentru care și eu (printre atâția alții) l-am detestat din adâncul inimii pe Jean Daniel, cu tot cu săptămânalul său infam – până acum doi ani – concurat în minciuni promarxist filosemite doar de L’Humanité.

*Deși una din scenele definiției pentru individ se petrecuse binișor înainte de venirea mea în exil (noiembrie 1977), deci nu văzusem – și nici re-văzusem emisiunea lui Pivot, **Apostrophe**, cu Soljenițin – atâta s-a vorbit despre ea, atâta s-a scris, (“numai în periodicele reacționarem de dreapta”...), încât o știam pe de rost.*

Recent, Jean d’Ormesson a povestit-o – ca unul dintre martori.

*Soljenițin, de curând expulzat, fusese invitat la **Apostrophe** și povestise câte ceva din nesfârșita tragedie a celor aflați sub cizma bolșevică și mai ales*

viața – nu a lui Ivan Denisovici, carte publicată mai demult, ci recenta Arhipelagul Gulag. În acel “cor” de tăcere în reculegere de pe platoul de televiziune în care cu toții erau răscoliți de mărturia lui Soljenițin, singur Jean Daniel (care suportase cu greu, într-o rână disprețuitoare, mormăind, zâmbind batjocoritor, negând din cap) s-a trezit spunând ca, acestea :

Să ținem seama de ceea ce se petrece în dictaturile fasciste din Chile, din Argentina, altfel adevărul va fi dezechilibrat.

Acesta era individul – atunci, prin 1974-74, așa a fost până acum doi-trei ani, adică (aproape) o viață întreagă : un marxist fanatic, un sovietist fără condiții, pentru care de suferință aveau parte numai victimele “dictaturilor fasciste, de dreapta”, numai comuniștii, numai evreii... în nici un caz victimele nevinovate ale dictaturilor bolșevice. Iar când i se aduceau argumente... dimpotrivă, el le accepta cu o optime de gură, iar atunci făcea apel la... echilibrul adevărului !

Echilibrarea adevărului... Această “cerință” mă trimite drept la prietenul meu bun (în fine, ca toți bunii : fost) Sami Damian. El fiind totdeauna partizan al “obiectivității socialiste”, potrivit căreia poți formula și oarecari critici la adresa comunismului, cu condiția să fii “obiectiv”, citește : să înșiri mai întâi și în amănunt “părțile bune” – altfel adevărul-de-clasă riscă să rămână într-un picior, dezechilibrat... (comentariul meu, răutăcios).

Mă întorc la Amos Oz. El face parte dintre acei scriitori evrei israelieni (născut în 1939, la Ierusalim) care gândește ceea ce gândește, scrie ceea ce gândește – și își asumă zisele-scrisele ca un scriitor-în-ebraică, și nu ca un evreu-scriitor în timpul liber. Este cofondator al mișcării “Pace-acum” și a participat la elaborarea Acordurilor de la Geneva. Citez din dialogul său cu redactorii revistei (deduc : i s-au dat întrebările, el a dat răspunsurile scrise) :

“Acordurile de la Geneva. Nu mă aștept ca Arafat sau Sharon să-mi telefoneze : « Amos, ce minunat plan de pace ai elaborat ! Cum de nu ne-am gândit și noi până acum ? De mâine îl punem în aplicare ! » Înă aceste acorduri dovedesc : toate problemele pot fi abordate și rezolvate prin compromis. 70% din evreii israelieni și același procentaj de arabi palestinieni sunt convinși că până la urmă vor fi două state. Ei nu știu dacă asta se va întâmpla în zece sau douăzeci de ani, dar o știu. Ceea ce înseamnă că pacientul israelian ori palestinian este pregătit pentru operația chirurgicală, El [pacientul] nu jubilează – dar e gata de operație. Doctorii sunt însă cei lași, cei fricoși. (...)

“Conflictul dintre națiunea iudeo-israeliană și națiunea arabo-palestiniană este un tragic accident. Cine a fost șoferul (beat, neatent) ? Nu aceasta este întrebarea de actualitate. Urgent este să fie oprită vărsarea de sânge. Geneva a fost o tentativă medicală cu mijloace de bord, Am petrecut în jur de

200 de ore alături de colegii palestinieni și israelieni, înarmați doar cu imaginație. (...) Politicienii au avansat totdeauna ceea ce ei numesc « ambiguitate creativă ». Sunt romancier și cred că ambiguitatea creativă este un dezastru. In problematica israelo-palestiniană, contribuția mea la Geneva a fost aceea de a elimina tot ceea ce era « ambiguitate creativă » și de a încerca găsirea de soluții precise a tuturor chestiunilor sensibile : refugiații, coloniile, Ierusalimul, frontierele. M-am comportat mai degrabă ca un chirurg decât ca un romancier, Am spus : « Aici este necesară o amputare ; dincoace trebuie să dezinfectăm... »

“**Europa** : Sunt mânios împotriva Europei – o mânie ”genetică”, fiindcă sunt fiul unor oameni alungați din Europa în 1933 și care ar fi fost uciși în 1942, dacă ar fi rămas. (...) Ei [părinții mei] iubeau Europa – care însă nu i-a iubit. Pentru dragostea lor față de Europa au fost tratați de cosmopoliți, de paraziți, de intelectuali, termeni utilizați de naștiști și de comuniști [dar victimele naștiștilor refuzau să creadă această sinistă simetrie, pentru că auxiliarii comuniștilor în Rusia apoi în țările ocupate erau erau în majoritate evrei – parcă aud un ecou dinspre România sovietizată – prin glasul lui Chișinevski, Răutu, Pauker și al altor consăngeni ai lui Amos – nota mea]. Ei iubeau Europa într-un moment în care nimeni nu se simțea european. De aici relația mea dureroasă cu Europa (...) Cu evreii și cu musulmanii, Europa ar trebui să înceteze de a mai face pe severa directoare de școală. Ea [Europa] nu poate da nimănui lecții, pentru că a vărsat mai mult sânge decât celelalte patru continente la un loc [fiindcă despre Europa au existat informații – despre “celelalte continente” : nu, iar despre America de Sud și despre sângele indienilor bășinași, al negrilor sclavi nu este “corect politic” să vorbești, mai ales când ești evreu – observația mea]. Criticile sale moralizatoare sunt neproductive. Gingis Han, Hanibal, Saddam Hussein nu pot rivaliza cu Europa [în această materie].”

“(...) Acum avem nevoie de empatie, de imaginație, de susținere pentru a lua hotărâri teribile atât pentru israelieni cât și pentru palestinieni. Puneți-vă în pielea unui palestinian când îi cereți să spună «Adio Jaffa, adio Haifa ! » ; puneți-vă în pielea unui israelian de dreapta și spuneți împreună cu el : « Adio munte al Templului, adio Hebron, adio Țară Sfântă ! » Noi singuri nu putem face pace, De aceea mi-am intitulat textul « Ajutați-ne să divorțăm » Avem nevoie de ajutor, atât de la Europa cât și de la Statele Unite. Dacă ajutorul vine doar dinspre Statele Unite, lumea arabă va rămâne indiferentă. [Iar] Europa singură nu poate duce pe umeri un astfel de proiect.”

“**Ierusalim 1939.** Ironie a sorții, m-am născut în anul în care destinul a milioane de evrei a fost pecetluit fără ca ei să știe. M-am născut atunci când

Israelul era sub administrație britanică – relativ binevoitoare. Și totuși : primele cuvinte rostite într-o limbă străină, în afară de « da » și « nu » au fost « British go home ! » Așa strigam noi, copiii evrei din Ierusalim aruncând cu pietre în patrulele britanice pe timpul primei Intifada, cea din 1946 – Intifada evreiască împotriva britanicilor, dădeam cu pietrem strigam « British, go home » și fugeam.”

“**Evreii din Franța.** Locuiesc în Israel, îl blestem pe Sharon în fiecare zi, în gura mare. În fiecare săptămână scriu un articol în care strig : « Sharon, du-te dracului ! ». Rescriu mereu, mereu, dar nu știu din ce pricină Sharon nu se duce dracului. Dacă aș trăi în Franța, nu mi-ar fi deloc ușor să scriu : « Sharon, du-te dracului ! », după cum mi-ar pune o problemă și nescrierea [blestemului]. De aceea nu aș putea rezista unei astfel de schizofrenii. În Israel nu am nici o reținere, nimic nu mă împiedică ori întârzie să scriu, să strig : « Du-te dracului, Sharon, de mână cu Arafat » (...)

[Abia acum îi înțeleg – dar nu îi și aprob – pe evreii din Franța ca Finkelkraut, B. H. Lévy, Kouchner, Serge July, Julien Drey... Bieții : aceștia neaflându-se acolo, « pe teren » se simt obligați să apere cu ghiarele și cu dinții, din depărtare, (din diaspora) “imaculata virginitate” a Israelului în materie de politică, de morală, de violență, de justiție – față de goi. Din nefericire, acestora – repet : celor din afara hotarelor Israelului – li se alătură și oamenii de litere originari din România, care trăiesc în Israel, dar și în Statele Unite, în Franța. Cum să explice acest fenomen ? Eu nu-l explic – îl constat, cu tristețe.]

“(...) **Statul evreu.** Un stat evreu este un oximoron. Un stat nu este decât un vehicul, un automobil transportând pasageri. Doresc ca Israel să rămână un stat cu majoritate evreiască – fără ca prin asta să devină un « stat evreu » pentru că eu nu cred că atâtea vreme cât state-națiuni există, evreii au dreptul de a fi majoritari pe un mic teritoriu, însă asta nu înseamnă – pentru mine – un Stat Evreu, Un stat evreu este o noțiune păgână. Israel va păstra o majoritate evreiască ? Depinde de ambițiile noastre teritoriale. Dacă renunțăm la Cisiordania și Gaza – răspunsul meu este : da. Însă dacă Israel vrea să anexeze Cisiordania și Gaza, atunci Statul evreu nu are viitor.”

“**Statul palestinian.** El este cheia tuturor problemelor. Nu numai pentru că Israelul rămâne evreiesc, ci pentru că Israel rămâne un stat, Urmează a fi realizat acest dureros divorț între Israel și Palestina, pentru ca Statul Palestinian să devină un vecin – poate nu un vecin drag – dar vecin.”

“**[Limba] ebraică.** Nu sunt șovin în chestiunea teritorială, dar foarte șovin în lingvistică. Ebraica este cel mai frumos instrument de muzică, această limbă are, nu doar un viitor, dar un viitor spectaculos. Azi oamenii care vor-

besc ebraica sunt mai numeroși decât cei care vorbesc norvegiana ori daneza. Și vă voi surprinde : numărul de persoane care vorbesc ebraica este mai important decât vorbitorii de engleză din epoca lui Shakespeare.”

“Limba acordurilor de la Geneva. *Un amestec de ebraică, arabă, engleză. Dacă ați fi văzut chipurile observatorilor elvețieni în timpul discuțiilor ! Nu înțelegeau [concepeau] că putem să ne interpelăm, urlând, apoi să izbucnim în râs. Există între noi o formă de inimitate greu de explicat, Un exemplu : când un membru al delegației arabe vorbea, un israelian l-a întrebat dacă poate să-l întrerupă un moment. Cuvântul « a întrerupe » în ebraică este similar cu francezul « arrêter » [a opri, dar și a aresta], iar palestinianul a răspuns : « M-ați arestat de atâtea ori » – toată lumea a râs : în afară de elvețieni...”*

“Fanatism. *M-am născut cu tot ce trebuia ca să devin fanatic. Și mă supraveghez mereu, ca să nu chiar fiu. Din fericire, pot identifica simptomele și mă păzesc [de a cădea – în fanatism]. Astăzi israelienii au învățat să trăiască cu terorismul. Chiar dacă în anii ce vor veni [terorismul] va cunoaște o creștere, în cele din urmă se va banaliza – și nu doar în Israel. Or nici asta nu e bine. Fanaticul este [rămâne] un punct de exclamație în mișcare.”*

“Națiunea evreiască. *Îi pot privi în ochi pe palestinieni și întreba : « Credeți că evreii care s-au constituit într-o națiune sunt într-adevăr o națiune? Sau credeți că voi, palestinienii aveți dreptul să hotărâți dacă evreii alcătuiesc o națiune sau ba ? » Dacă ei răspund că evreii sunt o națiune și dacă îi mai întreb : unde este patria națiunii evreiești ?, știu că e foarte dureros pentru ei [întrebarea e dureroasă]. Și mă vor întreba : « Dar de ce chiar aici ? Sunteți o națiune, de acord, dar de ce în țara noastră ? »*

“Națiunea palestiniană. *Am descoperit că palestinienii alcătuiesc o națiune atunci când, din spirit de rebeliune împotriva familiei, m-am instalat într-un kibut – sub influența aripei celei mai pacifiste a mișcării kibutnice – să zicem facțiunea tolstoiană și nu cea marxistă. Atunci am început să citesc texte traduse în ebraică [din arabă]. Atunci am înțeles că palestinienii se aflau în plin proces de dezvoltare a unei identități naționale. Iar când am realizat că erau respinși de Egipt și de Liban și de lumea arabă – m-am simțit ca unul de al lor. Era exact experiența trăită de părinții mei în Europa – unde nu erau nici polonezi, nici francezi, nici ruși, nu erau acceptați ca europeni. Ceea ce îi obliga să răspundă la întrebarea : Cine sunt ? Suferința a creat pe acest pământ [Palestina] două națiuni. Poate că lucrurile altfel ar fi evoluat dacă nu ar fi intervenit conflictul care le-a ridicat una contra alteia. Poate. Inșă acum e prea târziu. Există o națiune israeliană și o națiune palestiniană. Ele nu pot trăi ca o familie unită, în care domnește iubirea. [Deci] trebuie să tră-*

iască ca două familii vecine.

“Trebuie să ai pe o insulă pustie. Depinde dacă e iarnă ori vară, dacă e o insulă tropicală sau dintr-o zonă deșertică. Am exact aceleași probleme ca și cu muzica. Să alegi trei cărți – e o cruzime. E ca și cum mi-ai cere să aleg trei membri ai familiei mele. Ce aș putea să răspund? Când aveam 30 de ani juram numai pe Dostoievski. Către 40 m-am convertit la Tolstoi, Acum este rândul lui Cehov – în zece ani probabil că mă voi da pe mâna lui Gogol.”

Cât de reconfortant, de consolant, de aproape-vindecător să citești cuvinte, propozițiuni, fraze) un text normal ! In acest univers de zgomote, de emisiuni sonore fără cap și fără coadă, de urlete, de acuzații – ne-normale. Și să te bucuri (de parcă ale tale ar fi cuvintele – și sunt !), cu atât mai vârtos, cu cât acel rostitor este, nu un “gânditor” (filosof), nu un politolog, nu un istoric – cu atât mai puțin om politic, Ci, ca tine, un scriitor. Și nu poet, nici critic, nici istoric literar ci – ca tine – biet romancier, purtându-și cicatricile și rănila sângerânde (să nu fie uitate resentimentele !) printr-o lume proastă, prostă, ostilă, scoasă din țâțâni.

E bine când primești – rar de tot, dar cât de prețios – confirmarea că, în dementul secol al XX-lea, înarmați doar cu instinctul – cel care nu înșală – doar cu scriitori de “ficțiune realistă” Orwell, Koestler, Camus, Soljenițîn – cu un precursor ilustru : Dostoievski – numai aceștia au înțeles și au descifrat și au explicat lumea în care trăiau : cu mult mai multă reușită decât istoricii de meserie, eseisții de profesie – ca Borbély, Bartošek, Courtois, cei care jură numai pe fapte, pe documente și resping, ca subiective fulgurațiile “romancierilor”, cum îi desemnează ei, batjocoritor – cu excepția unui Marquéz, a unui Kundera, a unui Kadare, autori de cărți, nu altceva.

Și încă odată, sfâșiat între satisfacția de a fi găsit un alt alungat, un alt fără-de-țară (el se consolează că și-a găsit una – dar tot neconsolat va rămâne, ca un perpetuu exilat), un “străin” în comunitatea lui (dacă nu de-a dreptul dușman), ca acest Amos Oz.

Și trist pentru scriitorii israelieni originari din România.

Insă de unde nu-i nici Dumnezeu nu cere.

Un caz recent : Cercetarea exterminării evreilor și acuza de “antisemitism”¹

În numărul 177, din 15-21 iulie 2003, revista “Observator cultural” a publicat un text amplu al lui Radu Ioanid. Autorul încearcă o analiză a cărților lui Paul Goma, *Basarabia*² și *Săptămâna Roșie, 28 iunie – 3 iulie 1940* sau *Basarabia și Evreii*³, pentru a ajunge la concluzia : că avem de-a face cu o producție și, în mod conex, cu un autor “negaționist”, care face un “decupaj istoric arbitrar” ; cu un “istoric naționaalist” care culpabilizează populația evreiască fără apărare din acei ani ; care “se luptă din greu cu o dilemă a antisemiților români” – și, desigur, nu o depășește –, pentru a încheia cu “teoria lui Goma reprezintă exact pretextul folosit de Ion Antonescu și de propaganda regimului său pentru începerea Holocaustului din România”⁴.

Ca unul care nu doar că am citit cărțile în discuție, dar am și recenzat una dintre ele⁵, frapat fiind de aceste aserțiuni, folosesc prilejul pentru a cântări concluziile lui Radu Ioanid, făcând totodată abstracție de gravitatea acuzelor puse în joc. Pentru aceasta îi voi urmări argumentația și modul în care lucrează cu sursele, tocmai pentru a mă lămurii eu însumi despre ce este vorba aici : despre o analiză și în mod similar, de acuze temeinic dovedite sau despre altceva ? Pentru că Radu Ioanid dorește să-și întemeieze istoric concluziile prezentate mai sus, voi proceda la analiza unui număr redus dar suficient de relevant de pasaje din lucrările sale, tocmai pentru a vedea dacă și/sau cum le susțin.

O privire rapidă asupra primului colaj de citate din *Basarabia* arată că Radu Ioanid nu stăpânește procedeul citării. Altfel nu se explică diferențele, în interiorul ghilimelelor, între ceea ce autorul crede că citează și textul original. Iată doar trei dintre ele : în loc de “evreul (...) ar fi putut **să fie** consăteanul nostru” din textul original – găsim “evreul (...) ar fi putut **fi** consăteanul nostru” ; în loc de : “ordinul de a fi ucis **și** unchiul meu, Ion Goma (...) prin foame și **prin** sete” – “ordinul de a ucis unchiul meu, Ion Goma (...) prin foame și sete... ; și, în fine, în loc de “*Este adevărat, în România evreii și ungurii din Securitate*” – “E adevărat, în România evreii și ungurii din Securitate”⁶.

Frapat de o asemenea manieră de a cita, am procedat la o verificare sumară a unuia dintre textele istorice ale lui Radu Ioanid. În urma căreia am constatat că “diferențe” de tipul indicat mai sus există nu doar între ceea ce citează Radu Ioanid și documentele de epocă, ci și între ceea ce același autor citează, de la un text la altul, din aceleași documente de epocă. Neputând insista, mă voi limita, și aici, doar la trei exemple, relevante atât pentru subiectul în discuție – evreii în perioada 1940-1944 –, cât și pentru “probatoriul” concluziilor autorului cu privire la Goma și la lucrările acestuia, Iată-le, prezentate în forma lor cea mai nuda.

(1 a) *De fapt, pe 28 iunie 1941, la ora 23, Ion Antonescu i-a dictat prin telefon colonelului Constantin Lupu, comandantul garnizoanei din Iași, un lung ordin care conținea instrucțiuni ce specifica că « evacuarea populației evreiești din Iași este necesară și trebuie să fie totală (inclusiv femeile și copiii). Evacuarea se va face pachete-pachete* [limbajul lui Antonescu – notă R.I.] *întâi la Roman și apoi la Tîrgu Jiu*⁷ ».

(1 b) In noaptea de 28 spre 28 iunie, la ora 23, colonelul Lupu a avut o convorbire telefonică cu Ion Antonescu, raportându-i situația. Ion Antonescu a ordonat « **evacuarea totală (inclusiv femeile și copiii) populației evreiești din Iași, considerând această evacuare ca “necesară”. Evacuarea trebuia făcută pe “pachete”, mai întâi la Roman și apoi la Târgu-Jiu** »⁸.

După cum se poate constata cu ușurință, avem aici o primă neconcordanță între citate – ambele reproduse de Radu Ioanid. Mai întâi, topica frazei este diferită. Situația ar putea fi explicată prin retraducerea citatului – în română în original – o dată în textul englez (?) al autorului. În mod normal însă, autorul și/sau traducătorii săi ar fi fost obligați, în această situație, nu să retraducă documentele în română, după ce au făcut-o inițial într-o altă limbă, ci să le reproducă pe cele din limba de origine. Însă nu avem confirmarea că situația stă așa, dat fiind că diferențele de tip inversiune a frazei nu apar și în cazul altor citări ale lui Radu Ioanid – vezi, de pildă, primul colaj din Basaraabia –, ci doar în cazul în care acesta citează documente de epocă.

În plus, cuvintele “necesar” și “pachete”, care i-au aparținut lui Ion Antonescu sînt deghilimate, iar cuvîntul “pachete” este dublat, sub formula “pachete-pachete”. Întrucît nu am la dispoziție documentul original, mă pot limita la a conchide că nu este credibil ca Antonescu să fi folosit această din urmă formulare, întrucît... ea nu există în limba vorbită simplu, fără înflorituri – cea în care se exprima militarul Antonescu – doar expresia : “*Ii faci pachet și îi evacuezi...*” Situația pare să fie confirmată și de faptul că prima “citare”, tot a lui Radu Ioanid, nu o înregistrează.

Dar să continui cu tipul de “citare” propriu autorului, confruntându-l, de această dată, cu documentele publicate de Federația Comunităților Evreiești din România.

(2 a) *Un comunicat oficial, datat la 1 iulie de Președinția Consiliului de Miniștri, anunța moartea a 500 de evrei. În comunicat se putea citi : « Sovie-tele urmăresc pe toate căile să producă acte de sabotaj, de dezordine și de agresiune. în spatele frontului. În acest scop, lansează din avion, cu parașutele, spioni și agenți teroriști care i-au contact cu agenții rezidenți din țară*

și cu populația iudeo-comunistă, pentru a organiza împreună acte de agresiune. Câțiva dintre acești agenți au fost prinși, iar actele de agresiune au fost sancționate. La Iași au fost executați 500 de iudeo-comuniști care trăsese răfucuri de armă din case asupra soldaților germani și români. Toate încercările ce se vor mai face de a tulbura liniștea și ordinea vor fi reprimare pe loc, fără cruțare⁹».

(2 b) « Sovietele urmăresc pe toate căile să producă acte de sabotaj, de dezordine și de agresiune în spatele frontului. În acest scop, lansează din avion cu parașutele spioni și agenți teroriști, care iau **contactul** cu agenții rezidenți din țară și cu populația iudeo-comunistă pentru a organiza împreună acte de agresiune. Câțiva **din** acești agenți au fost prinși, iar actele de agresiune **încercate** au fost sancționate. La Iași au fost executați 500 iudeo-comuniști care trăsese răfucuri de **arme** din case asupra soldaților germani și români. Toate încercările ce se vor mai face de a tulbura liniștea și ordinea vor fi reprimare pe loc, fără cruțare¹⁰ ».

În afară de faptul că Radu Ioanid reface ortografia documentului original, textul său introduce o greșală gramaticală, adaugă o prepoziție, înlocuiește cuvinte sau chiar le elimină. Modificările nu sînt radicale și grave – ca în alte cazuri, așa cum voi arăta –, însă ele indică, încă o dată, lipsa funciară de respect pentru surse, în general, și pentru document, în special. Ceea ce, pentru un istoric, este grav. În plus, citarea din comunicatul oficial al guvernului Antonescu păcătuiește prin parțialitate. Iar aici schimbarea sensului documentului este radicală. Iată-o :

Populația pașnică are datoria de a obliga [denunța – n. m.] imediat autorităților locale pe toți cei suspecti și pe toți străinii apăruiți de curând în localitate. Cine nu divulgă la timp pe acești tulburători ai ordinii și siguranței vor fi executați împreună cu toată familia¹¹.

Această omisiune – intenționată ca orice decupare de citate – are ca efect falsificarea sensului întregului document, care acum devine clar pentru orice cititor : populației române îi era rezervată, de către regimul Antonescu, aceeași soartă ca și celei evreiești (“iudeo-comuniste” în limbajul regimului), dacă nu îi denunța autorităților pe suspectii din spatele frontului. Cum și cât a fost aplicat ordinul sau, altfel zis, dacă evreii și românii au fost tratați în mod egal de către regim din acest punct de vedere este o altă problemă. Însă sensul măsurii, pe care Radu Ioanid o ascunde, acesta a fost. Dar să continui :

(3 a) *De asemenea, în dimineața zilei de 29 iunie [1941– n. m.], Mihai Antonescu a ordonat prefecturii județului Iași ca « populația evreiască din*

oraș să fie evacuată cu bărbați, femei și copii, pe grupuri, un transport fiind îndreptat spre Țirgu Frumos, iar altul spre Podul Iloaiei¹² ».

(3 b) *Populația evreiască din orașul Iași urmează să fie evacuată, cu bărbați, femei și copii. - Evacuarea se va face pe grupuri, punându-se la dispoziție numărul de trenuri necesare. - Domnia sa [Mihai Antonescu – n. m.] a ordonat a se hotărî de Ministerul Afacerilor Interne localitățile unde se evacuează. - Numărul evreilor din Iași este de circa 45 000 (bărbați, femei, copii). Rog a da dispozițiuni pentru efectuarea acestei operațiuni. Prefect, (ss) Col. Captariu nr. 1052 din 29.VI.1941¹³.*

Am citat documentul pînă la final pentru a nu exista nici un dubiu : pe lângă lucrul haotic și neprofesionist cu sursele, Radu Ioanid este și un falsificator de citate cu intenție, și aceasta pentru două motive, anume : “refacerea” citatelor și adăugarea unei întregi fraze. Fraza subliniată de mine în textul său nu există în ordinul lui Mihai Antonescu, fiind adăugată de autor pentru a produce o argumentație pe care, altfel, nu ar fi putut-o susține.

Pe document există, însă, o rezoluție din ziua următoare, care, desigur, ca orice rezoluție, nu putea să-i aparțină lui Mihai Antonescu. Iat-o :

*30. VI. – Dl. gl. Popescu a dat ordinul ca din Iași să se evacueze toți evreii suspecti. Ei vor fi evacuați în **Podu Iloaiei și Țirgul Frumos**. - Cei din seara de 29. VI. 1941 se evacuează : ½ Slobozia, ½ Caracal, unde vor fi puși la muncă și din ceea ce câștigă se întrețin¹⁴.*

Radu Ioanid a “captat” rezoluția și a introdus-o în textul care reproducea ordinul lui Mihai Antonescu, El îi atribuie deci lui Mihai Antonescu un ordin – atestat documentar, cum am văzut – folosind un procedeu istoric nepermis : “refacerea” citatului prin asimilarea documentului cu rezoluția prezentă pe el. Și aceasta cu scopul de a-i imputa și ordinul de evacuare parțială a populației evreiești, ordin pe care l-a dat în realitate ministrul de Interne, Dumitru I. Popescu.

În cartea sa, *Evreii sub regimul Antonescu*, Radu Ioanid s-a confruntat cu următoarea problemă : aceea a absenței documentare care să probeze că Ion Antonescu și Mihai Antonescu au ordonat personal declanșarea și desfășurarea Pogromului, ca și “soluția” criminală a “trenurilor morți”. În tot acest timp, Ion Antonescu se găsea pe Frontul de Est, pentru a asista la operațiunile militare, locul său fiind ținut de Mihai Antonescu. Astfel se explică implicarea, la începutul Pogromului, doar a lui Mihai Antonescu. Apoi, este sigur că o situație destabilizatoare pentru situația internă și pentru linia frontului ca cea de la Iași explică (și asta tocmai pentru că nu justifică !) planul de evacuare a populației

evreiești de care vorbea Mihai Antonescu și implicarea ulterioară foarte dură a lui Ion Antonescu personal. Cert este apoi că, fiind situație de război, autoritățile militare și de poliție locale puteau lua orice măsuri urgente pe care le credeau de cuviință, cu sau fără consultarea Marelui Cartier General al Armatei sau a Ministerului de Interne. În fine, persoane cu autoritate politică și militară ca Ion Antonescu obișnuiau să traseze o directivă generală, pe care autoritățile militare din subordine o detaliau și apoi o executau¹⁵.

În absența documentelor, și în primul rând a celor indubitabile, tot ceea ce putem spune în plus nu poate fi decât un amestec de certitudini și presupuneri.

Fals este însă cu siguranță că autoritățile militare și politice ar fi pregătit din timp Pogromul de la Iași și “trenurile morții”, așa cum crede Radu Ioanid invocând neverosimila declarație de după război a fostului secretar general SSI, Traian Borcescu, dată în fața unui asesor popular. Citez concluzia lui Ioanid : “Cu privire la vinovați, după cât se pare rolul SSI-ului român a fost doar acela de a pregăti masacrul de la Iași. Totuși, ulterior, în depoziția sa, locotenent-colonelul Traian Borcescu, din cadrele SSI-ului român avea să declare : « În ce privește masacrul propriu-zis, deși eșalonul (operațional al SSI, nota autorului¹⁶) nu a avut misiune executorie, el a luat, totuși, parte la măcel prin echipe alcătuite din membrii săi : o echipă condusă de Grigore Petrovici și de căpitanul Gheorghe Balotescu ; o altă echipă condusă de maiorul Tulbure ; o alta condusă de Cristescu Gică, fratele lui Eugen Cristescu. Toate aceste echipe au acționat sub conducerea directorului Florin Becescu-Georgescu¹⁷ ». Este limpede că legionarii, care au incitat la pogrom, au fost înarmați și instruiți de agenți ai SSI”¹⁸.

Nu este deloc, dar deloc limpede că legionarii care au incitat la pogrom au fost instruiți și înarmați de SSI, așa cum conchide Ioanid, iar motivele le voi detalia mai jos. Și de acest fapt este lămurit însuși autorul, atunci când trece – involuntar cred ! – de la certitudinea implicării SSI în pogrom, la probabilitatea ei, un singur paragraf mai jos. Citez : “**În afară de SSI, în legătură cu care există o mare probabilitate** că ar fi fost vinovat de declanșarea pogromului de la Iași (beneficiind în acest sens și de **posibila complicitate a Biroului Doi al Statului Major al Armatei Române**) autoritățile militare locale au avut și ele o responsabilitate grea”¹⁹.

Mult mai credibilă decât declarația lui Traian Borcescu dată în fața unui asesor popular, mi se pare declarația lui Eugen Cristescu, fostul șef al SSI, care afirma, în timp ce era stors de informații la Securitate, că în acea perioadă “SSI nu avea pe nimeni [la Iași – n. m.], nici stație de radio, deoarece centrul de informații de pe frontieră plecase cu trupele pe[ste] Prut”²⁰. Ordinul lui Ion Antonescu către Prefecturile de Poliție, Legiunile de Jandarmi și autoritățile

locale din 4 iulie 1941 – care înfiera crimele, maltratările și jefuirile neorganizate asupra populației evreiești, și rezerva guvernului prerogativa soluționării “problemei evreiești” – infirmă el însuși o interpretare de acest gen²¹.

Pe baza documentelor de care dispunem, putem dovedi implicarea celor doi Antonești în evenimente cu două ordine generale. Apoi putem presupune, pe bună dreptate, că ei au fost la curent cu desfășurarea Pogromului și cu soluția criminală a “trenurilor morții”, însă pentru aceasta nu este nevoie în nici un caz de *falsificare și nici de omisiune intenționată de citate*. Iar lucrurile stau așa din rațiuni de : gramatică, cronologie, istorie și lucru cu sursele.

Suficient deci pentru “analiza istorică” pe care o face Radu Ioanid. Să mă întorc însă la concluzii și/sau la acuzele sale privitoare la Goma.

Și să încep cu titlul articolului, care sună exact așa : **Paul Goma – între Belleville și București** și cu prima lui propoziție : “Paul Goma trăiește la Belleville”. Pentru a restabili topografia în datele ei reale, e util să spun că scriitorul nu poate locui “la Belleville”, ci “în Belleville”, întrucât nu este vorba de o localitate, ci de un cartier al Parisului. La fel cum nu poate trăi între “Belleville și București” din același motiv, plus încă unul : acela că în Franța el este (încă) refugiat politic, “în exil” adică, așa cum Ioanid ne arată el însuși că știe. Și tocmai de aceea ironia cinică, alimentată de jubilația că fostul dizident trăiește în izolare, este cu totul problematică. O asemenea retorică este singură în măsură să te descalifice intelectual și să te excludă din rândul celor care aspiră la o discuție și/sau polemică academice.

Trecând peste retorica problematică a lui Ioanid, trec, la fel, și peste biografia pe care i-o face lui Goma, destinată unui public stăin (american?), care este plină de erori, pentru a ajunge la acuza de “negaționism” – una din cele centrale, prin gravitatea sa. Citez : “Când vine vorba despre Holocaust, Goma nu este un negaționist absolut. El nu neagă Holocaustul în general (...) Problema lui Goma începe când încearcă să explice cauzele Holocaustului din România ca fiind generate de victimele evreiești ale acestuia, De fapt, principalele ținte ale lui Goma în cartea sa **Basarabia** și în articolul publicat în două numere consecutive ale revistei **Vatra** de la Tîrgu Mureș sînt evreii ca părtași la crimele comunismului în timpul verii lui 1940. Dacă cineva vrea să înțeleagă cauzele Holocaustului din România, trebuie, după părerea lui Goma, să înceapă cu crimele comise de evrei în Basarabia și Bucovina de Nord, când România a pierdut cele două regiuni în fața Uniunii Sovietice, în vara lui 1940. Goma este un caz clasic a ceea ce Michael Shafir numește “negaționism deviant” (*defective negationism*) [corect fiind cu totul altceva – n. m.], un caz în care se deturneză vina de la făptași la victime”²².

Nimic mai fals. Iar proba o reprezintă citatele și doar ele. Goma nu

“neagă” nicăieri ceea ce Ioanid îi atribuie, întrucât nu încearcă să explice (în fapt, să aibă pretenția că justifică !) faptul că la originea vreunui presupus “Holocaust din România” s-ar afla victimele evreiești însele. Problema în studiu din *Săptămâna Roșie sau Basarabia și Evreii* (eseu, iar nu “articol” cum depreciativ notează Ioanid, și al cărui titlu nici măcar nu-l citează, crezând/sperînd astfel că ceea ce nu este spus nici nu există !) nu este vreo constituțională vină a evreilor pentru masacrarea la care au fost supuși de către regimul Antonescu, ci : “Care să fi fost motivul, pretextul, temeiul – sau/și cauza – pentru care, din prima zi a Campaniei antisovietice a celui de al Doilea Război Mondial (22 iunie 1941), cu o nebănuită cruzime românii i-au masacrat pe evrei, atât pe solul național – Pogromul de la Iași, Trenul Morții, Basarabia și Bucovina liberate de bolșevici – cât mai ales în Transnistria ?”²³. “Motiv”, “pretext”, “temei”, “cauză” sunt termeni care angajează un demers explicativ, și în nici un caz justificativ pentru crime, crime pe care citatul arată că Goma le recunoaște, deci : nu le neagă. El își așează astfel discursul în logica explicației cauzale, care presupune că ceea ce a fost cronologic înainte explică – și în nici un caz nu justifică ! – ceea ce a fost mai apoi,

În plus, el nu glisează vina de la autori la victime, așa cum îi impută Ioanid, ci din contră : ca intelectual și ca scriitor *și-o asumă*. Să citez iarăși : “Oricum, în sarcina și pe conștiința României rămân în jur de 200 000 de suflete – și se știe : crima începe de la unu”²⁴. Se poate mai clar de atât ? Din câte știu, este singurul intelectual român care și-a asumat această culpă. Și nu sînt semne că cineva dorește să-l urmeze, ceea ce înseamnă că este de așteptat, mai degrabă, ca intelighenția română să înfiereze imaginarul antisemitism al lui Goma. Tocmai pentru a evita asumarea vinei sau, în termenii lui Ioanid, ca să o “devieze”.

La fel de fals este și că principalele ținte ale autorului ar fi “evreii”, atât în *Basarabia* cât și în *Săptămâna Roșie sau Basarabia și Evreii*. În prima lucrare titlul este pe deplin revelator pentru tematica centrală. În cea de a doua revelator este subtitlul, în timp ce conținutul arată că nu atât evreii sînt tema, cât mai ales atitudinile și comportamentele criticabile și/sau reprobabile ale unor evrei, fie că este vorba de istorie, de memorie sau de politică.

Așa stînd lucrurile, Goma nu are nici o “problemă”. În mod sigur însă o problemă are Ioanid cu contrasensurile pe care le face, după ce am văzut că are una fundamentală și cu utilizarea surselor. O problemă cu – iarăși – cronologia istorică și cu istoria selectivă pe care le practică are și atunci când în istoria sa nu găsim *nici un cuvânt* cu privire la atrocitățile din “săptămâna roșie”, explicația pentru masacrele românilor din timpul regimului Antonescu fiind, la fel ca și sionistul comunist Matatias Carp, “continuarea firească a zeci de ani

de antisemitism în România”²⁵. Recunoașterea de acum a lui Ioanid, anume : că evreii din Basarabia și Bucovina de Nord “au participat la acțiuni anti-românești”, este cât se poate de binevenită, însă el o face *abia după apariția studiului lui Goma*, ceea ce înseamnă că știa adevărul și că studiul pe care acum îl acuză de “negaționism” este tocmai cel care l-a obligat să-l și spună public. Ceea ce îi pune iarăși o problemă : de onestitate față de date și față de surse.

Neargumentată și, pe cale de consecință, nulă este și afirmația că Goma este un istoric “naționalist”. La fel de frauduloasă logic este și spusa că “pentru Goma este mult mai ușor să vadă și să atribuie vina unei populații evreiești fără apărare”, împreună cu interpelarea – Doamne, Dumnezeule ! – asupra statutului de “teroriști bolșevici” pentru cei 33 de copii evrei masacrați an 1941 de către militari români la Sculeni.

Intrucât Paul Goma s-ar lupta “din greu” cu “o dilemă comună antisemiților români și n-ar ieși din ea, Ioanid ajunge în cele din urmă să-l declare ca “antisemit”. Să sondăm dilema pe care i-o atribuie asertorul : “Pe de o parte, aceștia [antisemiții români dilematici din care ar face parte și Goma – n. m.] sînt gata să accepte că PCR era un partid mic dominat de minorități (unguri, evrei, slavi), din cauză că aceasta le servește scopul – acela de a demonstra originile ne-românești ale PCR și fragilitatea sa. Pe de altă parte, semnul de egalitate pe care ei îl pun între evrei și comunism îi tentează să afirme că majoritatea evreilor erau comuniști sau simpatizanți evrei. Aceste două teorii nu se potrivesc. Ori PCR-ul era o forță politică minusculă, insignifiantă, ori era un partid majoritar evreiesc, important. Și această dilemă trebuie să fie rezolvată de cei care au creat-o”²⁶. Lăsându-i deocamdată de-o parte pe cei care au creat dilema în cauză, la fel ca și pe Ioanid care le cere să o rezolve, să vedem cum analizează Goma chestiunile de fapt.

PCR era, într-adevăr, un partid mic, în care minoritățile (ungurii, evreii și slavii) erau dominante nu în cifre absolute, ci *proporțional cu numărul pe care ele îl reprezentau în ansamblul populației României*. Apoi, între evrei și comunism nu se poate pune semnul de egalitate, și Goma nu o face, întrucât vorbește de “o mare parte din ei [evrei – n. m.] (nu chiar toți – numai circa 98%)”²⁷. Iar Ioanid nu va face nimănui vreun serviciu recunoscând că “o mare parte din” nu este totuna cu “toți”, la fel cum 98% nu este totuna cu 100%. Și acestea sînt chestiuni de fapt, justificabile pe textele lui Goma, care servesc cunoașterii istorice, iar nu prejudecății atribuite în mod nejustificat, așa cum face Ioanid, pentru a-l asimila unor false dileme cu care nu are vreo legătură.

Că Ioanid cunoaște care este relevanța statistică a cifrelor este ilustrat chiar în textul său : “Chiar dacă presupunem că eșantionul nostru nu este reprezen-

tativ pentru întreaga Basarabie, este totuși evident că procentul de evrei deportați de sovietici din acea provincie în perioada 1940-1941 este cu mult peste 7,15%, care era procentul lor, raportat la numărul total al populației”²⁸. Însă o face selectiv, adică numai atunci când îi slujește : “Din cauza slăbiciunii PCR, aceste grupuri (chiar întărite de sabotori NKVD care au trecut Nistrul) erau în mod sigur o minoritate, prin comparație cu totalul populației evreiești din aceste două regiuni”²⁹. Căci în acest din urmă caz semnificația statistică, din punct de vedere etnic, a numărului membrilor PCR, întărit sau nu cu sabotori NKVD, nu se stabilește prin constatarea că era vorba despre o majoritate sau minoritate a populației evreiești – așa cum fraudulos logic și istoric susține Ioanid –, ci prin *procentul* pe care el îl reprezenta în ansamblul populației evreiești din ansamblul populației țării. Iar acesta era – o susține Goma și o susțin datele – foarte ridicat *prin comparație*, ceea ce înseamnă : foarte semnificativ statistic.

Și ca să închei cu ultima concluzie a lui Ioanid : “teoria lui Goma reprezintă exact pretextul folosit de Ion Antonescu și de propaganda regimului său pentru începerea Holocaustului din România, și anume că zeci de mii de evrei au fost executați și peste o sută de mii deportați pentru că erau așa-ziși *bolșevici în masă* care au primit cu brațele deschise *în masă* [sic !] trupele sovietice din 1941 [sic !]. De fapt, Paul Goma recunoaște că, pentru el, « Ion Antonescu a fost, a rămas ... Mareșalul dezrobitor » care « după ce a fost asasinat a devenit și martir ». Nu e de mirare că, în pofida unor dovezi foarte clare privitoare la implicarea directă a lui Ion Antonescu în deportarea evreilor din Iași în timpul abominabilului pogrom din iunie 1941, Goma continuă să scrie că eroul său era absolut neimplicat în acest incident”³⁰.

Procedînd la un discurs istoric, Goma nu are nici o “teorie”. Știința a individualului, a-teoretică, istoria nu are alte pretenții decât explicarea evenimentelor determinate. Dacă în explicația sa istorică Goma se concentrează asupra motivelor crimelor regimului antonescian, nu rezultă de nicăieri că el ar și împătași motivațiile criminalilor. Iar o asemenea acuză, aruncată tocmai pentru a rămâne nedovedită, e de o gravitate pe măsura subiectului în discuție. După Holocaust, acuze ca cele aduse de Ioanid pot înmormânta un om fără ca lumea să se mai întrebe dacă sînt și adevărate. La fel ca și acuza că Goma urăște “evreii din Belleville”, securității, intelighenția și clasa politică române. Ură pe care Ioanid nu o găsește în lucrările lui Goma, dat fiind că e de negăsit, însă pe care fostul activist bolșevic trecut fără zăbavă și fără crize de conștiință la sionism o proiectează asupra a ceea ce citește. Tocmai pentru că a practicat-o și, după cum se vede, continuă să o practice.

Nu m-aș fi așteptat, de pildă, ca Ioanid să ne lămurească dacă prietenul său

Eduard Reichmann, a fost, așa cum îl indică Goma, un “fidel auxiliar al lui Iliescu în echipa morții UTM din 1956, apoi agent al securistului Eugen Barbu” și nici dacă el însuși este un “falsificator de citate”, așa cum tot Goma afirmă. Dar m-aș fi așteptat de la un istoric – fie el și sionist – și, mai cu seamă, de la un director de Memorial, să nege acuzele, fie și sub forma unei “negări care nu neagă”. Ce face în schimb Ioanid, vânătorul de antisemiți ? Nu neagă niciuna din cele două acuze – ceea ce este identic cu : le confirmă – mizând pe faptul că nimeni nu va mai avea curaj să le reia, de frică să nu fie tratat de antisemit. Proba că Ioanid este un falsificator de citate fiind făcută în textul de față, îi mulțumesc aceluiași că a confirmat involuntar cealaltă acuză.

Trec, însă semnalînd-o, peste eroarea de datare a primirii cu brațele deschise a trupelor sovietice de către o parte a evreilor din Basarabia și Bucovina, care a avut loc în 1940, și nu în 1941, căci m-am obișnuit deja cu erori de acest gen. Și asta ca să afirm că nicăieri Goma nu-l disculpă pe Antonescu pentru crimele făcute. Discuția cu privire la gradul de implicare a lui Ion Antonescu în crime, nici un falsificator de citate sau autor de contrasensuri și grave acuze nedovedite nu poate împiedica un român basarabean, pentru care ordinul lui Antonescu de recucerire a Basarabiei a fost salvator, atât pentru sine, cât și pentru ai săi, să-i poarte – pentru aacest motiv și numai pentru acesta – o bună amintire. Este dreptul cel mai legitim la memorie al martorului de epocă să țină minte ceea ce este demn în amintirea lui Ion Antonescu, și aceasta în condițiile în care, din punct de vedere istoric, Goma îi afirmă Mareșalului dimensiunea criminală. Și, în mod egal, în condițiile în care Goma recunoaște dreptul la memorie al evreilor de a mulțumi Armatei Roșii și lui Stalin pentru schimbarea în bine a tragiceii lor situații produsă odată cu avansarea trupelor sovietice către vest și cu ocuparea României.

În ambele cazuri indicate, memoria intră în conflict cu istoria sau, cel puțin, nu i se subsumează. Susținând dreptul altora – în speță al evreilor – la propria lor memorie, Goma reușește astfel să treacă dincolo de bariera sa identitară. Că nu reușește pe deplin, așa cum ar dori, să-l înțeleagă și să-l ierte pe celălalt în calitatea sa de criminal poate nu este doar vina sa, cum o arată în exemplul de umilință sinceră citat de însuși Ioanid din **Basarabia**. Aceasta se datorează nu doar faptului că identificarea cu celălalt (și, mai ales, identificarea cu celălalt în calitate de călău) nu poate fi niciodată totală, ci și absenței din partea acestuia a ceea ce cultura europeană, creștină la bază, numește *căință*.

Nu pot încheia fără a repune toată această problematică – în egală măsură de istorie, de memorie, de analiză politică și morală – în contextul disciplinelor științifice și în context social-politic.

Problematica adusă de Goma în discuție – pentru prima dată în spațiul de

limbă română – ca și modul în care o face sînt exemplare pentru statutul intelectualului. Deoarece acesta este chemat să ridice tabuurile impuse asupra subiectelor de istorie și de memorie, să le scoată din perimetrul simțului comun și al instrumentalizării politice și simbolice, și să le transforme în discurs științific (a se citi : obiectiv). Totodată, este la fel de important ca demitizarea istorică și detabuizarea subiectelor istorice să nu rămână fără consecințe morale asupra cercetătorului. Înțelegerea crimelor conaționalilor tăi, în toată oroarea lor, cheamă nu doar la condamnarea, ci și la asumarea lor. O asumare nu pentru ceea ce tu n-ai făcut, ci una în calitate de membru responsabil al unei comunități ai cărei membri s-au dedat în trecut la asemenea crime, o comunitate care se vrea responsabilă și care aspiră la iertarea și la respectul celui alt.

Un asemenea demers nu este pe placul foștilor istorici “de front” (a se citi național-comuniști), deveniți istorici sioniști, ca Radu Ioanid, unul dintre directorii Memorialului Holocaustului și unul dintre cei pentru care analiza istorică nu este decât pretextul, iar nu scopul unui demers de acest tip. Și de aici terorismul intelectual și fantasmagoricele acuze de antisemitism și negaționism pe care le practică. La fel cum nu poate fi pe placul său nici că Goma nu ezită să se întrebe – într-un mod similar lui Adam Michnik pentru Polonia³¹ – dacă evreii nu au ei înșiși ceva a-și reproșa în această istorie comună. Este vorba nu doar despre “săptămâna roșie”, anterioară cronologic masacrelor românești, ci și despre angajarea fostelor victime dintre evrei în acțiunile criminale ulterioare ale regimului comunist. O angajare majoră, gravă și documentabilă. Fără această analiză cinstită și cu documentele pe masă, de o parte și de cealaltă a identității, nu poate fi vorba nici de înțelegere, nici de căință, nici de iertare și, în mod conex, nici de reconciliere.

Primul comentariu la *Săptămâna Roșie sau Basarabia și Evreii* nu îi aparține însă lui Ioanid ci lui Michael Shafir. Citez : “Cum lucrarea mi-a parvenit foarte recent și mult după ce acest studiu fusese încheiat [cel din care citez – n. m.], nu voi intra în polemică cu [sic !] Paul Goma. Dar și o parcurgere superficială a lucrării sale arată că Goma nu cunoaște sau nu vrea să ia cunoștință de unele documente care i-ar arăta că cea mai mare parte a « demonstrațiilor » sale se bazează pe falsificări ale comandanților armatei române în retragere”³². Shafir a parcurs deci superficial textul lui Goma. Dar fie și la o lectură superficială îți poți da seama că baza “demonstrațiilor” lui Goma – vorba lui Shafir – nu sînt în nici un caz rapoartele comandanților armatei române, ci autori precum : sionistul comunist Matatias Carp – incontestabil pentru Shafir –, evreul fost comunist Mihail Bruhis și fostul comunist utopic Z. K. Gr. Vindeleanu. Ceea ce înseamnă că Michael Shafir a frunzărit cel mult studiul lui Goma, fapt care revine la a spune *că nu l-a citit*. Nu l-a citit, dar s-a

pronunțat asupra lui.

Tocmai pentru că Shafir vorbește fără să citească, tot ceea ce urmează pasajului pe care lăam reprodus este nu doar eronat, ci fără sens. Și adaug : cu atât mai grav. Iată continuarea :

“Dreptul la memorie al *scriitorului* Paul Goma este de netăgăduit și nimeni nu poate pune la îndoială că familia Goma a avut de suferit din cauza unor comuniști basarabeni. Dreptul la memorie al « istoricului » Goma este însă, din păcate, mai puțin respectabil. Adevărul este că metamorfoza lui Goma fusese anunțată de mai mult timp (de exemplu Goma 2000³³). Scriitorul fusese considerat de mulți (inclusiv de mine) a fi un « Soljenițin al României », Din păcate, se pare că așa a și fost. O dovedește evoluția (politică, nu literară) celor doi în perioada postcomunistă, chair [chiar – n. m.] dacă Goma a rămas în exil, iar Soljenițin a revenit în patrie. Aceeași evoluție arată însă și ceea ce Goma nu a fost niciodată : un Havel al românilor. În rest, ce importanță poate avea pentru cititorul acestei lucrări că s-a adăugat încă un nume la lista deziluziilor postcomuniste ale individului Michael Shafir ?”³⁴.

Am citat integral pasajul pentru a arăta că lipsa lui de sens derivă din completa lipsă de argumente a autorului. Căci Shafir nu ne explică de ce dreptul la memorie al lui Goma, atunci când scrie texte mai degrabă istorice, ar fi mai puțin respectabil decât atunci când scrie texte mai degrabă literare. Care-i criteriul de discriminare ? Cum se poate apoi ca un analist să folosească ghilimelele depreciative față de cineva – a se vedea referința la “istoricul” Goma – fără o examinare a argumentelor acestuia ? Ambigua comparare a lui Goma cu Havel nu indică în nici un fel *de ce* Goma nu este, pentru Shafir, un Havel Român. Ce vrea să spună ? Că Goma ar fi un dizident de mai mică însemnătate decât similarul său ceh ? Sau că el nu a devenit președinte de republică ? În primul caz, tot ce am putea face ar fi să înregistrăm judecata de gust a individului Shafir, iar în cel de al doilea ar trebui să începem o altă discuție ; dar tot cu argumente și explicații. Cât privește compararea lui Goma cu Soljenițin, el nu arată prin ce se justifică atîta vreme cât ne semnalează că, la fel ca și Soljenițin, în cazul lui Goma am avea de-a face cu o metamorfoză “politică”. Suita de întrebări se pornește și mai arbitrar aici. În ce ar consta numita “evoluție politică” a lui Goma ? Apoi de ce regretă Shafir că Goma a fost “un Soljenițin român” (și nu “al României” !) ? Și încă : în ce constă deziluzia pe care i-a produs-o lui Shafir persoana lui Goma dimpreună cu textele lui ? Iar dacă această deziluzie nu are vreo importanță, de ce deziluzionatul ne face totuși părtași la ea ? Ca să închei : pot înțelege că politologul Shafir nu a citit *Săptămâna Roșie sau Basarabia și Evreii*, însă dacă el nu doar observă presupusa metamorfoză a lui Goma, ci poate să o și dateze cu precizie, de ce

nu ne-o probează și nouă ?

Și totuși, textul pretins științific al lui Shafir, scris în doi peri, este purtător al unui mesaj, căci dacă el nu semnifică nimic, semnaleză totuși ceva : faptul că pentru istoriografia de extracție sionistă demistificatoarele texte ale lui Paul Goma sînt puse la index din motive politice. Fiind vorba despre aserțiuni cuprinse într-o carte care pe coperti poartă cuvintele “negare” și “trivializare” a Holocaustului, ele au rolul – ca și la alți membri ai Industriei Holocaustului – de a-l situa pe Goma în rândul autorilor neagreați de propagandiștii din perimetrul științelor sociale (ca “negaționisti” și “minimalizatori” ai Holocaustului, cum altfel ?), numai și numai pentru că textele sale aduc atingere politicii sioniste. Tocmai de aceea, un asemenea tip de discurs – atunci când nu o face complet, ca în cazul lui Shafir – tinde să se lipsească de argumente cu desăvârșire.

Lucrurile nu stau altfel nici de cealaltă parte a identității, la inteligența română adică. În recenzia sa la cartea lui Shafir indicată mai sus, și, ulterior, în polemica iscată cu autorul cărții, Gabriel Andreescu spune că aserțiunea lui Shafir, și anume : “dreptul la memorie al « istoricului » Goma este (...) mai puțin respectabil”, ar fi îndreptățită, întrucât el, Shafir adică : “Are toată legitimitatea să o facă când [sic !] *Goma califică pogromurile antievreiești ca forme de autoapărare ale românilor*”³⁵. Pretinsa explicare și/sau justificare a pogromurilor antievreiești ca “forme de autoapărare ale românilor”, pe care Andreescu i-o atribuie lui Goma, este – pe cât de eronată istoric și respingătoare moral –, pe atât de inexistentă în textul său. De acest fapt îți poți da foarte ușor seama – dacă nu ai interesul sau răbdarea să citești eseul – accesînd textul autorului de pe Internet, la adresa www.biblioteca.paulgoma.net, și căutînd, în mod automat, cuvîntul “autoapărare”. Termenul apare instanțiat într-un singur mod : ca sintagmă a “limbii de lemn” și ca formă de organizare a terorii bolșevice de după ocupația sovietică a Basarabiei și Bucovinei, începînd cu 26 iunie 1940. El este folosit nu de către Goma, ci de Z. K. Gr. Vindeleanu. Fără nici o legătură deci cu imputarea lui Andreescu. Explicația pentru această imputare este nu rezultatul vreunui contrasens al lecturii, ci tocmai absența ei. Gabriel Andreescu mi-a spus, după încheierea polemicii sale cu Shafir, că nu citise *Săptămâna Roșie sau Basarabia și Evreii*.

Desigur că nu Goma era subiectul polemicii dintre Shafir și Andreescu, însă, întrucât ambii se străduiesc să arate cât de mult empatizează cu emblematica figură a lui Paul Goma, nu ar fi fost normal să se întreacă nu în a o proclama, ci și în a o demonstra ? Ar fi putut să o facă fie și numai citindu-i lucrarea³⁶. În loc de aceasta ce avem ? Un autor – Gabriel Andreescu – care se pronunță asupra unui text pe care nu l-a citit, pe baza unei note a unui alt autor

– Michael Shafir – care nici el nu-l citise. Dacă analiști precum Shafir și Andreescu își permit să utilizeze acest procedeu inacceptabil din punct de vedere intelectual – a vorbi/a scrie fără să fi citit –, nu mai este de mirare că în urma lor nu fac și nu vor face altceva decât să se înghesuie figuri de tipul lui Dan Pavel – vezi referința acestuia la *“antisemiții expliciți (de la Corneliu Vadim Tudor la Paul Goma)”*³⁷ – pentru care nu mai este nevoie nu doar de vreo lectură, ci nici de vreo brumă de argumentație.

Ar fi de indicat apoi luările de poziție asupra Basarabiei și a Săptămânii Roșii a trei intelectuali : Laszlo Alexaandru, Ion Solacolu și Ovidiu Pecican. În schimbul său epistolar cu Ion Solacolu, Laszlo Alexandru vorbește despre *“pasa antisemită în care [Paul Goma – n. m.] a eșuat în ultimele luni”, de “înverșunarea antievreiască a lui Goma, relevabilă mai ales în ultimele lui scrieri”* și despre *“rătăcirea din ultimele luni a lui Paul Goma în elogierea mareșalului [Ion Antonescu – n. m.]”*³⁸. Tot despre asta este vorba, ca și la Ioanid ? Și, în plus ? *“Problema în legătură cu Săptămâna roșie, analiza istorică propusă de Paul Goma, este în altă parte. Avem aici o dovadă palpabilă a felului în care un cercetător poate cădea în eroare chiar relatînd fapte adevărate”*³⁹. Să vedem dară care-i pretinsa “eroare”... “antisemită” a lui Goma. Citez pe larg : *“Nu cunosc în detaliu atrocitățile comise de evreii din Basarabia împotriva românilor și deci pînă la proba contrară, îi acord deplin credit lui Goma în descrierea faptelor. Dar datorită de obiectivitate îi pretindea să așeze în pagină informația în mod echilibrat (...)/ Fapt este că autorul pune cap la cap o serie întreagă de ignominii săvârșite de anumiți evrei împotriva anumitor români. Pot fi toate acestea adevărate. Dar să te sprijini pe asemenea premise disparate pentru a încerca atenuarea (ba chiar, pînă la un punct, explicarea) valului antisemit românesc care a urmat mi se pare o groasă exagerare”*⁴⁰. Mai întâi remarc că pretenția de a-i imputa unui autor faptul că nu respectă “criteriile” a ceea ce ar trebui să conțină un studiu, fie el istoric, fie de investigație literară pentru a fi “echilibrat” este – în termenii lui Laszlo Alexandru însuși – “o groasă exagerare”. Apoi virulența polemică a lui Goma nu scuză în nici un fel contrasensul pe care tot Laszlo Alexandru îl face atunci când găsește, la fel ca și Radu Ioanid, că Goma încearcă în cărțile sale să justifice măsurile și crimele împotriva evreilor.

De altfel, întreaga discuție a celor trei intelectuali – Laszlo Alexandru, Ion Solacolu și Ovidiu Pecican – pornește de la o întrebare falsă : dacă Goma este sau nu antisemit, iar nu de la o evaluare critică a acuzelor puse în joc de asertori cu profilul lui Radu Ioanid. Fapt care face ca toată discuția ce urmează să fie falsificată, căci diferența dintre un discurs strict istoric ori de investigație literară și altul care iese din această sferă, nu este aceea dintre “obiectivitate” și

“subiectivitate”, ci dintre “aserțiuni verificabile intersubiectiv” și cele care nu pot fi astfel. Or pentru aceasta este nevoie de o discuție cu și despre surse, iar nu de acuze de antisemitism lipsite de orice temei. Că vor fi în textul lui Goma și afirmații neverificabile intersubiectiv, iată o “eroare antisemită” pe care nu o pot înțelege.

Prin urmare, echilibristica cerută de Laszlo lui Goma nu joacă nici un rol în acest proces de validare. Ba, din contră : ea iese din sfera științei. Discursul lui Laszlo Alexandru nu este deloc cel al unui “spectator independent”, cum se dorește a fi, nici atunci când se identifică explicit cu evreii persecutați (“eu, ca scriitor, aleg să mă transpun în pielea evreilor persecutați de Antonescu, discriminați, spoliați, alungați și decimați în Transnistria, iar nu în pielea basarabenilor care, pentru puțini ani, s-au regăsit printr-un accident istoric fericit la pieptul patriei”), și nici atunci când afirmă că : “singura posibilitate de a descrie onest o circumstanță istorică [este] : din perspectiva victimei”⁴¹. Din punct de vedere etic este foarte important ca cercetătorul să fie aliatul victimelor însă nu această atitudine dă valoare discursului științific, ci cu totul și cu totul altceva. Apoi, dacă Laszlo Alexandru se declară *doar* aliatul victimelor evrei, nu și al victimelor basarabeni, aici argumentația sa etică este și chioară și schioapă. Iar reproșul făcut lui Goma, că susține un discurs “neechilibrat”, capătă un caracter cu totul straniu.

O argumentație de același tip subîntinde și textele lui Ovidiu Pecican. Nu voi mai stărui asupra ei, căci nu aduce nimic nou. De aceea o voi expedia în notă⁴². Pe de altă parte, este de mirare că un analist cu experiența lui Ion Solacolu folosește un argument de acest tip : “În realitate, Paul Goma n-are dreptate”. Pentru că : “Evenimentele asupra cărora [Goma – n. m.] se oprește au fost folosite până la epuizare de propaganda regimului Antonescu, care căuta să convingă că « evreii bolșevizați » sînt de vină, nu numai pentru umilințele suferite de armata română în retragere, în cele câteva zile cât a durat evacuarea din iunie 1940, ci și pentru tot ce a suferit populația românrască în acel an de ocupație sovietică”⁴³. Faptul că “evenimentele” în cauză au fost folosite de propaganda antonesciană nu spune nimic despre veracitatea lor, la fel cum nu le-o anulează. Argumentul lui Solacolu vine astfel în contra unei discuții raționale, sfârșind prin a perpetua el însuși un tip de vulgată intelectuală. Apoi legătura pe care Solacolu o face între “evenimentele” asupra cărora se oprește Goma și justificarea crimelor antonesciene este, la fel ca la Laszlo și Pecican, abuzivă, căci este de negăsit în textele sale.

În concluzie, s-ar putea spune : o operațiune reușită. Căci în loc să discutăm chestiunea de istorie ridicată de Goma, dimpreună cu consecințele sale moral-politice, discutăm acum despre imaginarul antisemitism al autorului.

Revenind însă la Ioanid, iată de ce pentru curajosul și neobositul voiajor între Statele Unite și România pe probleme de “Holocaust în România”, și pentru cei asemenea lui, pericolul îl reprezintă tocmai autenticul demers intelectual al lui Paul Goma. Nu declarațiile politice ale președintelui și membrilor guvernului român, și nici discursurile naționalist-comuniste ale unui istoric precum Ioan Scurtu, consilier pe probleme de istorie al lui Ion Iliescu și inspirator al nefericitei declarații. Scurtu este totodată autor și coordonator al unui manual de istorie de clasa a XII-a – împins în sistemul de învățământ în poziție dominantă prin metodele administrative ale partidului la putere – un manual în mod evident și naționalist (de extracție comunistă) și negaționist. Citez din *Istoria* sa : “Regimul antonescian a promovat o politică antisemită, luând măsuri mai ales împotriva evreilor din Basarabia, pe care-i acuza de comunism. S-au înregistrat pogromuri (Iași și Odessa), numărul evreilor morți și dispăruți ridicându-se la circa 250 000 de persoane, Totuși, Antonescu nu a admis “soluția finală” (exterminarea evreilor), cerută de Hitler”⁴⁴.

Fără exercițiul intelectual ilustrat de Paul Goma vom asista în continuare la declarații politice nu doar iresponsabile – ca cele privitoare la existența sau inexistența “Holocaustului în România – ale reprezentanților guvernului și președinției de la București, ci și inepte. Din punct de vedere istoric termenul de **Holocaust**, folosit cu precădere în spațiul anglo-saxon, semnifică – la fel ca și sinonimele sale **Șoah** din spațiul francez și soluție finală (*Endlösung*) sau exterminare (*Vernichtung*) din cel german – masacrarea evreilor (și în același timp a handicapaților și romilor) de către naziști sau, în tot cazul, cea care s-a subsumat proiectului nazist. Or cea mai mare parte a crimelor în masă ale regimului Antonescu s-a subsumat unui proiect propriu de exterminare, diferit de cel german. Prin urmare, însăși folosirea de către istoricul Radu Ioanid, a sintagmei “Holocaustul în România” este dacă nu complet eronată din punct de vedere istoric, atunci de o relevanță foarte redusă, slujind unor scopuri paraștiințifice. Ea arată, încă o dată, că enunțurile sale întrețin o anumită legătură cu știința istorică, însă aceasta este, în mod egal, precară și perversă.

Problema, din punct de vedere istoric, nu este existența *doar* a crimelor înfptuite de către naziști în România sau în Transnistria ocupată ori a crimelor făcute de români sub umbrela dispozitivului genocidar german, ci realitatea crimelui regimului antonescian, crime programate sau neprogramate care au legătură cu Holocaustul (sau Șoahul, sau soluția finală, sau exterminarea), dar care nu s-au subsumat întreprinderii naziste de exterminare a evreilor din Europa. Problema criminalității pe care o pune regimul antonescian nu este că doar “a promovat o *politică antisemită*”, “luînd *măsuri* mai ales împotriva evreilor din...” și, cu atât mai puțin, că “*s-au înregistrat* pogromuri” (teribil

impersonalul “limbii de lemn”m nu ?!) ori că “Antonescu *nu a admis* « soluția finală »”⁴⁵ – așa cum spune consilierul lui Iliescu pe probleme de Holocaust – ci, repet : *că a masacrat evrei (și romi) fie și independent de nașiști*.

Și ca să închei, trebuie să spun că reflexele totalitare, de sorginte bolșevică, ale membrilor guvernului și președinției României, de a-și da avize și de a da directive politice în materie de istorie, pe cât sînt de stupide din punct de vedere intelectual, pe atât sînt de iresponsabile din punct de vedere politic și de potrivnice intereselor României. Fapt pe care abila diplomație israeliană și activiștii sioniști internaționali ca Radu Ioanid, specializați de multă vreme în instrumentalizarea Șoahului, vor ști să-l exploateze. În contra ceercetării istorice autentice și a intereselor României, deopotrivă⁴⁶.

București, 29 iulie 2003

23 ianuarie 2004

NOTE

1. O primă variantă a acestui text a fost trimisă spre publicare suplimentului cotidianului *România liberă* – *Aldine* și revistei *Origini*, din Statele Unite. Ambele redacții au refuzat să-l publice fără nici o explicație.

2. Editura *Jurnalul literar*, București, 2002.

3. Editura Museum, Chișinău, 2003.

4. V. Paul Goma – *între Belleville și București*, loc. cit., pp. 4-9.

5. V. Goma și “*Legea tăcerii*” în *Aldine*, supliment al cotidianului *România liberă*, nr. 371, 21 iunie 2003, p. 4.

6. R. Ioanid, *Paul Goma – între Belleville și București*, p. 4, col. 1.

7. R. Ioanid, *Paul Goma – între Belleville și București*, p. 7, col. 1 jos, traducere [din engleză ?] de Ilinca Anghelescu și Mihaela Precup, subl. îmi aparține.

8. R. Ioanid, *Evreii sub regimul Antonescu*, editura Hasefer, București, 1998, p. 116, subl. mea.

9. *Ibidem*, pp. 116-117, subl, îmi aparțin.

10. *Evreii din România între anii 1940-1944*, vol. III, 1940-1942 : *Perioada unei mari restriști*, partea I, editura Hasefer, București, 1997, p. 250, subl. îmi aparțin.

11. *Ibidem*, p. 250, subl. mea.

12. R. Ioanid, *Evreii sub regimul Antonescu*, p. 116, subl. îmi aparțin.
13. *Evreii din România între anii 1940-1944*, vol. III, 1940-1942 : *Perioada unei mari restriști*, partea I, p. 227, subl. îmi aparțin.
14. Ibidem.
15. Pentru un scurt istoric al Pogromului de la Iași și al “trenurilor morții”, a se vedea nota nr. 3, cap. 1, pp. 27-29.
16. Este vorba, desigur, de Radu Ioanid.
17. Aici Radu Ioanid face trimitere la cartea lui Matatias Carp. Citatul este însă, și de această dată, fals. Iată textul pe care autorul are pretenția că-l citează: “În ce privește **execuția masacrului**, deși Eșalonul **nu avea misiuni de execuție, totuși au luat parte la măcel următoarele echipe formate din membri ai Eșalonului** : o echipă condusă de Grigore Petrovici și **căpitanul Gheorghe Balotescu**, **altă** echipă condusă de maiorul Tulbure, **alta** condusă de **Gheorghe Cristescu-Gică**, fratele lui Eugen Cristescu. **Eu de atâtea știu, însă poate să fi fost și altele. Aceste echipe au lucrat sub conducerea directorului Florin Becescu-Georgescu**”. Matatias Carp, *Cartea Neagră. Suferințele evreilor din România în timpul dictaturii fasciste (1940-1944)*. Vol. al II-lea. *Pogromul de la Iași*, ediția a II-a, București, Editura Diogene, 1996. Subl. italice sînt ale textului original, iar cele cu litere îngroșate îmi aparțin. Cui aparțin însă sublinierile deopotrivă italice și îngroșate ? (NRI).
18. R. Ioanid, *Evreii sub regimul Antonescu*, p. 114.
19. Ibidem, p. 115, subl. îmi aparțin.
20. *Evreii din România între înii 1940-1944*, vol. III, 1940-1942 : *Perioada unei mari restriști*, partea I-a, p. 247.
21. Documentul este citat integral de Goma, pp. 207-208.
22. R. Ioanid, *Paul Goma – între Belleville și București*, p. 6, col. 1, subl. lui R. Ioanid.
23. *Săptămâna Roșie sau Basarabia și Evreii*, p. 5.
24. Ibidem, p. 6, subl. în text.
25. R. Ioanid, *Evreii sub regimul Antonescu*, p. 87.
26. R. Ioanid, *Paul Goma – între Belleville și București*, p. 6, col. 3-4.
27. *Săptămâna Roșie sau Basarabia și Evreii*, p. 18.
28. Privitor la fondul argumentației, Ioanid face trimitere la *Cartea Memoriei, Catalog al victimelor totalitarismului comunist*, Chișinău, 1999, editată de Muzeul Național de Istorie al Republicii Moldova, care repertoriază persoanele deportate de sovietici între 1937 și 1953 și în urma consultării căreia afirmă că : “Am selectat nouă localități cu un procent substanțial de evrei și am făcut o analiză rapidă a numărului de evrei și ne-evrei care au fost închiși și/sau deportați de autoritățile sovietice doar între 1940-1941”. (R. Ioanid, *Paul*

Goma – între Belleville și București, p. 7). Fiind vorba despre o “selecție” și despre o interpretare “rapidă”, iar nu despre o analiză comparativă a **tuturor** datelor prezente în lucrare și, în plus, de una care poate fi verificată, sînt tentat să cred că ne aflăm, și în acest caz, în plină manipulare statistică.

29. R. Ioanid, *Paul Goma – între Belleville și București*, p.7, col. 2 sus, subl. îmi aparțin.

30. Ibidem, p. 7, col. 1, subl. lui R. Ioanid.

31. V. *Restaurația de catifea*, Editura Polirom, Iași, 2001, trad. de Daciana Branea, Dana Chetrescu, Cristina Chevereșan, Dana Crăciun și Ioana Copil-Popovici, pp. 319-340.

32. *Intre negare și trivializare prin comparație. Negarea Holocaustului în țările postcomuniste din Europa Centrală și de Est*, Polirom, Iași, p. 77, în notă.

33. Aici Michael Shafir trimite la articolul lui Paul Goma *Pe ei i-a întrebat cineva dacă sunt anti-goii ?*, publicat în “Jurnalul literar”, nr. 9-12, mai-iunie, pp. 1 și 24-25.

34. Michael Shafir, *Intre negare și trivializare prin comparație. Negarea Holocaustului în țările postcomuniste din Europa Centrală și de Est*, Polirom, Iași, p. 77m în notă.

35. V. “Observator cultural”, nr. 156, 18-24 februarie 2003, p. 16, col. 4 jos, subl. mea.

36. V., de asemenea, “Observator cultural”, nr. 162, din 1-7 aprilie 2003, p. 12 și 163, din 8-14 aprilie 2003, p. 18.

37. V. cotidianul “Ziua”, din 28 iulie 2003, subl. mea.

38. V. Ion Solacolu – Laszlo Alexaandru, *Polemici pe internet : Goma și Basarabia*, pe situl www.electra.tk, nr 1 (12)/2003, subl. mea.

39. Ibidem, subl. mea.

40. Ibidem, subl. mea.

41. Ibidem.

42. “(...) intervenția lui Radu Ioanid, tăioasă și bogată în triste detalii, nu mai lasă loc de fanatizări idealizante și alibiuri morale” (s. m.). Înțeleg că intervenția lui Ioanid e tăioasă și bogată în detalii, însă problema pentru un istoric este dacă afirmațiile asertorului sînt și adevărate. Iar dacă nu sînt, “fanatizările idealizante”, pe de o parte, și “alibiurile morale”, pe de alta, cui aparțin ?

“Concluzia cu privire la antisemitismul lui Goma provine dinspre generalizările operate de autor în pagină” (s. m.). Ar fi interesant de reprodus cel puțin un citat aici, întrucât doar el ne-ar putea lămuri dacă lucrurile stau așa. Dar cum să-l “produci” dacă e de negăsit ?

“(...) când trupele românești **ar fi fost victimele unor provocări din**

partea unora dintre evrei. Lucrul este cunoscut și acceptat ca autentic, după cum arată și Radu Ioanid” (s. m.). Ca să restabilesc adevărul, iar nu ca să-i zdruncin credința lui Ovidiu Pecican voi da patru citate :

a) “După minuțioase studii făcute în arhivele militare, d-sa [Mihai Pelin – n. m.] continuă și dovedește că **nimic nu este adevărat în această acuzație adusă evreilor** [privitoare la groaznicele « orori » săvârșite atunci de evrei – n. m.], rabin Moses Rosen, *Cuvinte introductive la Sioniști sub anchetă : A. L. Zissu. Declarații, confruntări, interogatorii, 10 mai 1951 – 1 martie 1952*, introducere, note și indice de nume de Mihai Pelin, pp. 9-10.

b) “În legătură cu veracitatea unor afirmații privind comportamentul populației evreiești în cursul evacuării Basarabiei și Bucovinei de Nord și a ținutului Herța, dl. M[ihai]. Pelin face **o analiză amplă a neconcordanței între unele fapte imputate acestei populații și realitate**, în lucrarea *Legendă și adevăr*, 1994, Ed. « EDART » – București” (s. m.) ; *Evreii din România între anii 1940-1944, vol. III, 1940-1942 : Perioada unei mari restriști, partea I*, p. 31. Este important să precizez că acesta este tot comentariul editorilor culegerii de documente citată. Rolul său este acela de a nega veracitatea unei părți neprecizate – posibil **toate** – a informațiilor privitoare la atrocitățile din “săptămâna roșie”. Și aceasta se întâmplă pentru că ea se bazează, la rândul ei, pe un fals : în lucrarea indicată, dezinformatorul de profesie și antisemitul la comandă din epoca ceaușistă, devenit filosemit, tot la comandă, pe nume M. Pelin neagă integral veracitatea documentelor în discuție.

c) “Cu toate acestea, actele sus menționate [atrocitățile din « săptămâna roșie » – n. m.] **au fost mult mai izolate decât o va susține propaganda oficială**” (s. m.) susține și Michael Shafir în *Intre negare și trivializare prin comparație. Negarea Holocaustului în țările postcomuniste din Europa Centrală și de Est*, p. 78, și îl indică drept analist de încredere pe ... același Pelin. În plus, argumentația lui Shafir este, pe cât de falacioasă, pe atât de dezinformatoare, căci rapoartele autorităților române din teritoriile ocupate de sovietici în vara lui 1940, despre care este vorba, erau de uz informativ intern, nefiind subsumate vreunui dispozitiv propagandistic. Rolul ei este, la fel ca și în cazul precedent, de a le anula integral veracitatea.

d) ”Intr-adevăr, dacă unele dintre rapoartele privitoare la aceste incidente sunt credibile, **altele sînt simple născociri**” (s. m.), R. Ioanid, *Paul Goma – între Belleville și București*. Iar trimiterea din nota nr. 26 a textului este... la producția aceluiași oracol : M. Pelin. Inutil să întreb : care sunt acele rapoarte credibile ? Inșă, dacă Ovidiu Pecican se bazează pe aserțiunile lui Radu Ioanid, pentru a anula vracitatea informațiilor lui Goma, și dacă Ioanid se bazează, la rândul lui pe Pelin, atunci ar fi cazul ca Pecican să înceapă cu validarea aserți-

unilor lui Pelin.

Continui cu afirmațiile lui O. Pecican :

“dar a spune că evreii – în general – s-au dedat la asemenea acte și că **ele ar justifica** tratamentul la care au fost ulterior supuși evreii – iarăși în general – în România este inexact și imprudent”. Idem : unde sînt citatele din Goma ?

“La o privire atentă, deci, « **antisemitismul** » **lui Paul Goma se dovedește mai curînd o pripeală logică**”. În absența dovezilor, pripeala este a lectorului neatent Ovidiu Pecican. Una gravă !

“(…) **finele disocieri conceptuale** operate [de Ioanid – n. m.] atunci când vine vorba să îl califice pe autorul comentat [pe Goma – n. m.]”. (s. m.) Reamintesc. prin aceste “fine disocieri” R. Ioanid îl numea pe Goma : “negationist” și “antisemit”.

“(…) în Basarabia, scriitorul **a sărit peste cal**” (s. m.). Tot o “eroare” de... echilibristică !

“**Va trebui, deci, să ne obișnuim cu imaginea** unui Goma luptător pentru drepturile omului, **însă în același timp antisemit ?** (...) **Dacă va trebui să ne obișnuim cu acest fel de Goma** (sic !), **fără îndoială că o vom face**” (s. m.) Frumoasă invitație la auto-demascare !

“Mă alătur acestora [comentatorilor critici ai lui Goma, Ioanid y *compris*] **în sublinierea greșelilor de informare și de interpretare acolo unde ele apar**” (s. m.). Chiar așa : care sunt acelea și unde apar ele ? Căci din textele lui Ovidiu Pecican nu avem absolut nici o mostră, V. **www. eleonardo.tk**, Sub flămuri vechi, nume noi, (Paul Goma antisemit ?), nr. 2/2003.

“(…) romanul [Basarabia – n. m.] nu este o scriere antisemită, **deși conține pasaje care pot fi citite în această cheie**” (s. m.). Afirmație la fel de contrafactuală, care nu face onoare niciunui istoric. Ce-ar zice Ovidiu Pecican de un argument similar : **aceste aserțiuni – ale sale – sînt ale unui istoric, deși ele ar putea fi citite ca și cum n-ar fi ?**

“(…) **pasajele cu zăngănit antisemit** din romanul Basarabia sunt mărturia unei inabilități scriitoricești sau a unui crez antisemit propriu-zis. Personal, înclin să pariez pe prima variantă, dar **nu pentru că textul însuși m-ar îndemna către aceasta, ci fiindcă trecutul de democrat și de luptător pentru drepturile omului al autorului mă încurajează să o fac**”. (s. m.) V. **www. eleonardo.tk**, *Basarabeni, români, pogrom, genocid. Opinii și precizări, ipoteze și amintiri*, nr.3.2004.

În concluzie, dacă Ovidiu Pecican nu a reușit într-adevăr să se convingă pe sine că Goma nu este criitor antisemit, atunci în mod sigur pe lectorul său a reușit să-l convingă de următorul crez : anume că **nu se poate spune despre Goma că este un autor fără prejudecăți împotriva evreilor**. Bizară “argumen-

tație” !

43. V. **www.eleonardo.tk**, Instigare, pogrom, genocid, nr, 3/2004.

44. V. Ioan Scurtu, Marian Curculescu, Constantin Dincă și Aurel Constantin Soare, *Istoria românilor din cele mai vechi timpuri și până astăzi. Manual pentru clasa a XII-a*, București, Editura Petrion, 1999, p. 116.

45. Desigur, subl. îmi aparțin.

46. În 20 februarie 2002 (data de pe ștampila Poștei franceze) Paul Goma mi-a expediat de la Paris prima variantă a **Săptămânii Roșii**, pe care nu am primit-o decât... în 17 aprilie 2002 (data ștampilei Biroului de Schimb București). În acest răstimp am făcut o călătorie de studii la Paris, prilej cu care Paul Goma m-a întrebat dacă am primit eseul trimis. La răspunsul meu negativ mi-a dat un exemplar pe care în 2 aprilie 2002 l-am trimis soției mele Flori Stănescu, la București, și care a ajuns după... patru (4) zile.

Istoria nu se oprește însă aici. În 16 februarie 2004 i-am trimis prin poștă lui Paul Goma **Săptămâna Roșie** redactată pentru prezenta ediție, pentru a primi avizul său de publicare. De această dată ea a ajuns după... patruzeci și patru (44) de zile și după ce am trimis un nou exemplar printr-o persoană care pleca la Paris. În ambele cazuri avem de-a face cu același scenariu și întrebarea este : care ar fi motivul pentru care “cenzura corespondenței” din perioada comunistă ar funcționa, în acest caz, și în post-comunism ? Răspunsul este unul singur : relațiile româno-israeliene.

Pentru “cenzura corespondenței” practică de serviciile secrete din România în post-comunism, v. și cuvântul Hertei Müller, în *Impovărați de moștenirea Securității și Stasi. Răspunsuri germane, române și maghiare la o provocare istorică / Die Erblast von Stasi und Securitate. Eine Debatte mit deutschen, römänischen und hungarischen Antworten*, Editura Compania, București, 2002, pp. 71-72, care reproduce discuțiile de la simpozionul organizat de Institutul Goethe Inter Naciones, București, 6-8 iunie 2001. (notă din 31 martie 2004).

Bibliografie (selectivă)

- Adam, Ioan /Georgeta – *Bat clopotele pentru Basarabia*, Ed. Eminescu, 1995.
- Arbore, Zamfir – *Basarabia în secolul XIX*, București, 1898.
– *Dicționarul geografic al Basarabiei*, București, 1904.
– *Rusia țaristă – asupra popoarelor*, București, 1914.
- Arnăutu, Nicolae, I. – *Douze Invasions russes en Roumanie*, Ed. Cuget românesc, Buenos Aires, 1956.
- Aron, Raymond – *Démocratie et totalitarisme*, Gallimard, 1965.
– *L'Opium des intellectuels*, Calman-Lévy, 1955.
- Attias, Jean-Crist. – *Le commentaire biblique*, Paris, Cerf, 1998.
Attias, Jean-Crist./Bendassa, Esther – *Israel Imaginaire*, Flammarion, 1998.
- Baciu, Nicolas – *L'Europe de l'Est trahie et vendue*, Paris, 1984.
- Banuș, Maria – *Bucurie*, 1949.
– *Despre pământ*, 1954.
– *Ție-ți vorbesc, Americă*, 1956.
– *Se arată lumea*, 1956.
– *La porțile raiului*, 1957.
- Baranga, Aurel – *Ninge peste Ucraina*, 1945.
– *Bal la Făgădău*, 1946.
- Benbassa, Esther – *Histoire des Juifs de France*, Seuil, Paris, 1997.
– *Juifs des Balkans*, La Découverte, Paris, 1993.
- Beniuc, Mihai – *Un om așteaptă Răsăritul*, 1946.
– *Versuri alese*, 1949.
– *Cântec pentru tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej*, 1951.
– *Steaguri*, 1951.
– *Despre poezie*, 1953.
– *Mărul de lângă drum*, 1954.
– *Partidul m-a nvățat*, 1954.
– *Pe multe de cuțit* (roman), 1959.
- Besançon, Alain – *La falsification du bien*, Julliard, 1984.
– *Les origines intellectuelles du léninisme*, Calman-Lévy, 1977.
- Bezviconi, Ghe. – *Boierimea Moldovei dintre Prut și Nistru*, I-II 1940, 1943.
– *Cărturarii basarabeni*, Chișinău 1943.
– *Profiluri de ieri și de azi*.
- Bibesco, George – *La Roumanie d'Adrianopole à Balta Liman*, Plon, Paris, 1893.
– *Trois Ripostes*, Imprimerie W. Kundig Fils, Genève, 1901.
- Boldur, Alexandru V. – *Le témoignage*: 1978, Nagard (Milano).
– *Istoria Basarabiei*, 1937.
– *La Grande Thrace*, Ed. Carpații, Madrid, 1980.
- Boureaux, Radu – *Sângele popoarelor*, 1948.
- Boukharew, Dimitrie – *La Russie et la Turquie depuis le commencement de leurs relations*, E. Sandez-Fischbacher, Paris, 1877 .
- Brătianu, Ghe. I. – *La Moldavie et ses frontières*, 1941.
– *În jurul întemeierii statelor românești*, **Ethos**, nr. 2, 1975, Paris.
– *Marea Neagră*.
– *Origines et formation de l'unité roumaine*, București, 1943.
- Brâncănu, Lidia și Berciu-Draghicescu, A. – *Basarabienii și bucovinenii, între drept internațional și dictat*, București, Șansa, 1995.

- Breslașu, Marcel – Poeme pentru gazeta de perete, 1948 / Grivița Roșie, 1949 / In Tîrg la Iași, 1917.
- Bruhis, Mihail – *Rusia, România și Basarabia*, Universitas, Chișinău, 1992.
- Bunacalea, Petru/ Calcea, Andrei – *Osîndiți la nemurire*, Presa, Chișinău, 1999.
- Buzilă, Boris – *Din istoria vieții bisericești din Basarabia*, EFCR, 1998.
- Caraion, Ion – *Insectele tovarășului Hitler*, Ed. Ion Dumitru, München, 1982.
- Carp, Matatias – *Cartea neagră – suferințele evreilor din România 1940-1944*, 3 volume, București, Socec & Co 1946, Diogene 1996.
- Cassian, Nina – La scara 1/1, 1948, / An viu, nouă sute șaptesprezece, 1949 / Tinerete, 1953, / Florile patriei, 1954, / Versuri, 1955, / Dialogul Vântului cu marea, 1957.
- Catanchin, Leonid, V. – Viața de rezistență, Ed. Nirvana, fără an.
- Cazacu, M./Trifon, N – *Moldavie (...) et notes sur les Aroumains*, Acratie, 1993.
- Cazacu, P. – *La verita storica sulla questione della Bessarabia*, Cultura Națională, București, 1926.
- Cernovodeanu, Paul – *Basarabia, drama unei provincii*. – Albatros, 1993
- Chioreanu, Nistor – *Morminte vii*, Inst. European, Iași, 1991.
- Chirnoagă, Platon, General – *Istoria politică și militară a Războiului României contra Rusiei Sovietice 22 iunie 1941 – 23 august 1944*, Ed. Carpații, Madrid, 1965, ediția a II-am revăzută și adăugită, Carpații, Madrid, 1986.
- Ciliga, Anton – *The Russia Enigma*, Ink-Links, 1979.
- Ciobanu, Ștefan – *Cultura românească în Basarabia sub stăpânirea rusă*, (1923), Chișinău, 1992.
- *Basarabia*, 1926. (Ed, II, Monitorul Oficial, 1942).
- *Dimitrie Cantemir în Rusia*, Cultura Națională, 1925.
- *Din istoria mișcării naționale în Basarabia*, Chișinău 1933.
- *Inceputurile scrisului în limba românească*, 1941.
- Cioflec, Romulus – *Pe urmele Basarabiei*, Chișinău, 1922.
- Ciorănescu, G. – *La russification de la Bessarabie roumaine*, Paris, 1971.
- Cohn, Norman – *Histoire d'un mythe, la conspiration juive et les Protocoles de Sages de Sion*, Gallimard, 1976.
- Colectiv – *Aspects des relations soviéto-roumaines* (I, II), Paris, Minard, 1967, 1971.
- Colectiv – *Basarabia în Gulag* (18 mărturii), Ed. Uniunii Scriitorilor, Chișinău, 1995.
- Colesnic, Iurie – *Basarabia necunoscută*, 4 vol., 1993-2001, Museum.
- Colin, Vladimir – *Soarele răsare în deltă*, 1951.
- Comnen, P. N. – *Notes sur la Guerre Roumaine 1916-1917*, Paris, 1917.
- *Suggestimenti per la pace*, Bompiani, Firenze, 1945,
- Conquest, Robert – *La Grande Terreur et les purges stalinienne des années trente*, précédées de : *Sanglante moisson : la collectivisation des terres en URSS*, R : Laffont, Paris, 1995 (trad. nouă).
- *Staline*, Odille Jacob, Paris, 1993.
- *Le féroce XX-e siècle*, Ed. des Syrtes, Paris, 2001.
- Constantin, Ion – *România, marile puteri și problema Basarabiei*, Ed. enc. 1995.
- Constantinescu, N. – *Nistrul, fluviu românesc*, 1941.
- Constantiniu, Fl. – *O istorie sinceră...*, Univers enciclopedic, 1997.

- *P. C. R., Pătrășcanu și Transilvania* (1945-1946), Ed. enc. 2001.
– *Trecerea Nistrului* (în colab. cu Schipor Ilie), Albatros, 1995.
Cosașu, Radu – *Slăvim Republica Populară Română* 1952. / Lumină, 1960.
Cosma, Neagu – *Cupola*, Ed. Globus, 1994.
Crohmălniceanu, Ov. – *Cronici și articole*, 1953.
– *Despre originalitate*, 1955.
– *Cronici literare*, 1957.
– *Pentru realismul socialist*, 1960.
– *Istoria literaturii române între cele două războaie* (curs) 1964.
– *Amintiri degrozate*.
Culea, Ap. – *Moldovenii de strajă la Nistru*, 1942.
Dan, Sergiu – *Unde începe noaptea*, 1945.
Daniel, Jean – *La Prison juive*, Odile Jacob, Paris, 2003.
David, Alexandru – *Bibliografia lucrărilor privitoare la Basarabia*, Chișinău, 1993.
– *Tipăriturile românești în Basarabia, 1812-1918*, Chișinău, 1934.
– *Contribuții la vechea literatură românească*, Chișinău, 1934.
– *Călăuză prin infern*, I și II, Dacia, Cluj, 2002, 2003.
Davidescu, Ștefan, I. – *Omul din Ceatal*, / *Minerii*, / *Cetatea de foc...*
Davidoglu, M. – *Lazăr de la Rusca*, / *Goarnea inimii*, / *Poezii*, / *În numele vieții* 1949.
Deșliu, Dan – *Basarabia și Bucovina în jocul geopolitic al Rusiei*.
Dima, Nicolae – *Amintiri din închisoare*, A. C. R. 1974.
Djilas, Milovan – *Conversation avec Staline*, Gallimard, 1971.
Dobrinescu, V. F. – *Bătălia pentru Basarabia*, Junimea, Iași, 1991.
Dobrinescu, V. F. și – *Basarabia în anii celui de al doilea Război mondial*, Iași,
Constantin, Ion Institutul European, 1995.
Donici, Leon – *Revoluția rusă*, EFCR, 1996.
Dorian, Dorel – *N-au înflorit încă merii*, 1955, / *Dacă vei fi întrebat*, 1960.
Drăgan, Gleb – *Deportații – tragedii basarabene*, Albatros, 1992.
– *Noul seminar*, Cultura Națională, 1929.
Dumitriu, Petru – *Dușmănie*, 1948.
– *O sută de kilometri*, 1949.
– *Bijuterii de familie*, 1949.
– *Noaptea din iunie*, 1950.
– *Drum fără pulbere*, 1951,
– *Vânătoare de lupi*, / *Despre viață și cărți*, 1954, *Pasărea furtunii*,
1954, / *Pentru demnitatea și fericirea oamenilor* (note de călătorie în
URSS), 1954, *Noi și neobarbarii*, 1957, *L'Extrême Occident*, 1964.
Dumitru, Ion – *Forme de genocid în URSS*, Ed. Avdela, 1969.
Duțu, Al/Dobre, Fl. – *Eroi români pe frontul de Răsărit*, (vol. I), Eminescu, 1995.
Duțu, Al./ – *Situația evreilor din România*, vol. I (1939-1941), partea întâi,
Boforan, Ctin. (coord) Ed. Țara Noastră, 2003.
Emilian, Ion, V. – *Les Cavaliers de l'Apocalypse – La chevauchée fantastique du*
Marcilly, Jean *Ile Calarashi (Călăreții Apocalipsei – Cavalcada fantastică a regi-*
mentului II Călărași (în Războiul antisovietic, 1941-1944).
Eminescu – *Articole de politică românească*, 1941.
– *Basarabia*, studiu, *Timpul*, martie 1878.
Finkelstein, N. G. – *L'industrie de l'Holocauste – réflexions sur l'exploitation de la*
souffrance des Juifs (traducere din engleză, postfață de Ronny
Braumann). La fabrique édition, Paris, 2001.

- Florea, Anca – Înapoi, în Basarabia, Cartea Românească, 1994.
- Frank, Nicolette – *La Roumanie dans l'engrenage*.
- Frunză, Eugen – Zile slăvite, 1950 . Ultima toamnă, 1958.
- Frunză, Victor – *Destinul unui ccondamnat la moarte : Pamfil Șeicaru*, EVFrunză, 2001.
- Furet, François – *Le Passé d'une illusion*, Robert Laffont, 1995.
- Gafenco, Gr. – *Préliminaires de la guerre à l'Est*, Egloff, 1945.
- Galan, Emil, V. – *Bărăgan*, 1954.
- Gall, Matei – “Destine”, *Dialog* iul.-dec. 1999m colab, cu Andrei Goldner.
- Geefcken, F. H. – *Recueil des Traités et Conventions 1870-1878*, Tome II, F. A. Brockhaus, Leipzig.
- Gentile, Giovanni – *Origini e dottrina del fascismo*, Roma, 1934.
- Georgescu, Paul – *Inercări critice*, 1957.
- *Părerii literare*, 1964.
- *Polivalența necesară*.
- Ghibu, Onisifor – *Ardealul în Basarabia*, 1928, “Ardealul”
- *Trei ani pe frontul basarabean*, 1927
- Gheorghiu, Aurel, J. – *Pe drumuri basarabene*, Casa Școalelor, 1923.
- Gore, Paul – *Chișinău*, 1928.
- Gore, Pavel – *Anexarea Basarabiei* (1917), Limba noastră, Chișinău, 1992.
- Govora, N. S. – *Relațiile româno-ruse*, 2 vol., Ed. Carpații, Madrid, 1979.
- *Quelque part sur le Dniestr* (roman), Paris, 1949.
- Gaur, Ștefan – *Les relations entre la Roumanie et l'URSS depuis le traité de Versailles*, Editions A. Pedonem Paris, 1936.
- Grossu, Sergiu – *Derrière le rideau de bambus*, Ed. Catacombes, Paris, 1975.
- *Vania Moiseiev*, Catacombes, 1976.
- *Le calvaire de la Roumanie chrétienne*, Paris, 1987.
- *Imi bate inima la Bug*, ed. Museum, Chișinău, 2000.
- *L'Eglise persécutée*, L'Age d'Homme, Paris, 2002.
- *Plaidoyer pour L'Eglise du Silence*, Ed. Résiac, 2003.
- *Calendarul persecuției religioase în țările comuniste*, 2003.
- Grossu, Valéry-Nicole – *Bénie sois-tu, prison*, Plon, Paris 1976.
- Hamann, Brigitte – *La Vienne d'Hitler*, Ed. Des Syrtes, 2001.
- Harea, Vasile – *Basarabia pe drumul unirii*, Eminescu, 1995.
- Hâciu, Anastase, N. – *Evreii în Țările Românești*, Cartea Românească, București, 1943.
- Hilgruber, Andreas – *Hitler, König Carol und Marchall Antonescu*, Wiesbaden, 1965.
- Hudiță, Ioan – *Jurnal I*, Institutul European, Iași, 1998.
- Iorga, N. – *Neamul românesc în Basarabia* (II), EFCR, 1997,
- *Șfaturi pe întuneric I–II*, 1940.
- *Les Roumains au-delà de Dnièstr*, Paris, J. Gamber, 1925.
- *La verité sur... la Bessarabie*, Vălenii de Munte, 1940.
- Iosifescu, Silvan – *Caragiale*, 1951 / Probleme și opere contemporane 1954.
- Iov, Dimitrie – *Gospodarul din Orhei*, 1942.
- *Moldova de la Nistru*, 1943.
- Jebeleanu, Eugen – *Ceea ce nu se uităm* 1945. / *Scutul păcii*, 1949. / *Poeme de pace și de luptă*, 1950, *Surâsul Hiroșimei*, 1958.
- Koestler, Arthur – *La corde raide*, 1978.

- Kogălniceanu, M. – *Le Zéro et l'infini*, 1991.
– *Opere II (Scrieri istorice, îngrijit de Al. Zub)*, IV/2, IV/4 (Oratorie II, îngrijit de Georgeta Penelea), Ed. Academiei RSR, 1976, 1978, 1980.
- Lavi, Haş, Z. – *Moscova nu crede în lacrimi (Inchisoarea cea mare)*, Ierusalim, 1972.
- Lambelin, Roger – *L'Impérialisme d'Israel*, Grasset, Paris, 1924.
– *Les Victoires d'Israel*, Grasset, Paris, 1928.
- Lecca, Radu – *Eu i-am salvat pe evreii din România*, Roza Vânturilor, 1994.
- Lupan, Nicolae – *Bessarabie, terre roumaine*, Paris, 1982.
– *Pământuri româneşti*, Paris, 1984.
– *Imagini nistrene* (2 volume), Paris, 1986, 1990.
– *Alexandru Cristescu, erou şi martir*, Paris, 1987.
– *Străin la mine acasă*, Paris, 1996.
- Ludo, I. – *Stare de asediu, / Corsetul*, 1955.
- Madan, Gh. V. – *De la noi din Basarabia*, 1938.
– *Răsunete din Basarabia*, 1935.
- Mandelstam, Nad. – *Contre tout espoir*, Gallimard, 1975.
- Manole, Ana – *Cruciada afgană*, Cartea moldovenească, Chişinău, 1991.
- Manolescu, Florin – *Enciclopedia exilului literar românesc, 1945-1989*, Compania, 2003.
- Manolescu, N./ Micu, Dumitru – *Literatura română de azi, 1944-1964*, 1965.
- Manuilă, Sabin, Dr. – *Étude ethnographique sur la population de la Roumanie, Ethnographical survey of the Population of Romania*, Bucureşti, 1938.
– *Le rideau de fer tombe*, Fayard, Paris, 1950.
– *Recueil des Traités et Conventions conclu par la Russie avec les puissances étrangères*, publié d'ordre du Ministère des Affaires Etrangères : Tome II, *Traités avec l'Autriche 1772-1808* ; Tome III *Traités avec l'Autriche 1808-1815*; Tome IV, Partie I, *Traités avec l'Autriche 1815-1849*; Tome VI, *Traités avec l'Allemagne, 1811-1824* ; Tome VIII, *Traités avec l'Allemagne 1825-1888*, Tome XI, *Traités avec l'Angleterre 1801-1831*; Tome XII, *Traités avec l'Angleterre 1832-1895*. Imprimerie du Ministère des Voies de Communications, Chez A. Devrient et Imprimerie Nouveau Peréoulouk, St. Petersburg (1874-1898).
– *Traité de Droit International*, Paris 1877.
– *Insemnări despre Români*, cu un comentariu de Pamfil Şeicaru, Ed. Carpaţii, Madrid, 1965.
- Marx, Karl – *Le passé, les temps présents et la question juive*, Vevey, 1965.
- Mathez, J., A., Dr. – *Mémoires, documents et écrits divers laissés par le prince de Metternich*, Librairie Plon Nourrit, Paris, 1886.
- Metternich, R.
- Mihăiescu, Doru – *La Bucovine et la Bessarabie*, EFCR 1998.
- Ministerul Inform. – *Publicaţiile scoase din circulaţie până la 1 iunie 1946*.
- Mircea, Dumitru – *Pîine albă*, 1952.
- Mircescu, Dumitru – *Transimeria (Prin închisori şi lagăre)*, Ed. Eminescu, 1991.
- Moldovanu, Dumitru – *Haiducul Tobultoc*, Cartea moldovenească, Chişinău, 1989.
- Moraru, Anton – *Istoria Românilor*, (manual)m Chişinău, 1995.

- Moruzi, Dumitru, C. – *Pribegi în țară răpădă*, Iași, 1912.
– *Rușii și Românii*, 1906.
– *Basarabia și viitorul ei*, București, 1905.
– *Instrăinații*, București, 1912.
– *Cântece basarabene*, Iași 1912.
– *Moartea lui Cain*, Piatra-Neamț, 1914.
- Mugur, Florin – *Cîntecul lui Philipp Müller*, 1952.
- Murgoci, G. – *La population de la Bessarabie*, Paris, 1920.
- Mustață, Constantin – *Dialoguri cu Raoul Șorban*, Ed. Anotimp, 2002.
- Nandriș-Cudla, Anița – *20 ani în Siberia*, Humanitas, 1991.
- Năstase, Ghe. I. – *Slavii în sec. al XVIII-lea la Orhei*, 1931, Cartea Românească.
- Neagoe, Stelian – *Bătălia pentru Bucovina*, București, Helicon, 1992.
- Negoieșcu, Ion – *Politice 1 (Dialog, ian.-iul. 2000) și Politice 2 (Dialog aug.-dec. 2000)*, texte selectate de Ion Solacolu, colecția “Caietele Ion Negoieșcu”.
- Niculescu, Mihai – *Amintiri în uniformă*, Cartea pribegiei, 1952.
- Nistor, Ion, I. – *Istoria Basarabiei*, 1924/ Humanitas, 1991.
– *Basarabia, pivotul politic al Moldovei voievodale*, 1944.
– *Localizarea numelui Basarabia în Moldova transpruteană*.
– *L’Unione della Bucovina alla Romania*, Torouțiu, București, 1940.
- Nistor, Ioan Silviu – *Istoria Românilor din Transnistria*, Eminescu, 1995.
- Oișteanu, Andrei – *Imaginea evreului în cultura română*, Humanitas, 2001.
- Orwel, George – *1984*.
– *La Ferme des animaux*, 1981.
– *Essais, Articles*, 1995-1998.
– *Hommage à la Catalogne*, 1982.
- Panu, G. – *Campanie contra Țărei*, Tipografia Eliade, București 1902.
- Pană, Sașa – *Pentru libertate*, Orizont, 1945.
- Papuc, Liviu – “Lebăda Basarabiei și cântecul său” *Convorbiri literare*, 9/2003.
- Petrescu, Camil – *Bălcescu*, 1949. / *Un om între oameni*, 1953.
- Pipes, Richard – *La Révolution russe*, PUF, 1993.
– *Russia under the Bolchevik Regime*, Knopf, 1993.
- Pirogan, St. Vadim – *Cu gândul la tine, Basarabia mea*, Ed. Asachi, Chișinău, 1995.
- Poncins, Léon, de – *La Guerre occulte*, Gabriel Beauchesne et ses fils, Éditeurs à Paris, 117, rue de Rennes (1936).
- Popovici, Titus – *Mecanicul și alți oameni de azi*, 1951.
– *Străinul*, 1955.
– *Setea*, 1958.
– *Cuba, teritoriu liber al Americii*, 1962.
– *Puterea și adevărul*.
- Poștarencu, Dinu – *O istorie a Basarabiei (date și documente)*, Chișinău, 1995.
- Preda, Sorin – “Cornel Dumitrescu, românul care a salvat de la moarte 3 600 evrei”, în *Acasă*, din 11/03/2003.
- Prepeliță, Mihai – *Din Gulagul românilor*, Ed. Cârlova, 1998.
- Rațiu, Anton – *Românii de la est de Bug*, EFCR, 1994.
- Romașcanu, M. Gr. – *Tezaurul român de la Moscova*, Editura Globus (fără an).
- Sadoveanu, Mihail – *Drumuri basarabene*, 1921/ Știința, Chișinău, 1992.

- Sceastlivâi, Ioan – *Lumina vine de la Răsărit*, 1945.
- Scurtu, Ion și Hlihor – *Exilat în Komi*, Institutul European, 1993.
- Constantin – *Anul 1940, Drama românilor dintre Prut și Nistru*, Editura Academiei Militare, 1992.
- Selejan, Ana – *Trădarea intelectualilor*, vol. I Transpres, Sibiu, 1992, *Reeducare și prigoană*, vol II, Thausib, Sibiu, 1993.
- Silvestru, Valentin – *Trenul regal*, 1949.
- Solacolu, Ion – *De la pactul Hitler-Stalin la republica populară*, *Dialog* ian-dec. 2001. Din cuprins : Horia Georgescu, A doua răpire a Basarabiei și O zi lungă. /Gheorghe Barbul, H. Georgescu, Dinu Zamfirescu, Ion Solacolu : Opțiuni în politica externă a României, 1939-1944./ Dan Am. Lăzărescu, Andrei Goldner : Opțiuni în politica externă./ Gh. Barbul : Corespondență cu Ion Solacolu (extrase)./ Valentina Caraion : Amintiri./ George Tomaziu : Figurant de epocă-1942./ Matei Gall : “Minunea”./ A. Goldner : Evreii din Ungaria între masacrare și deportare și Soldat în companiile de muncă./ Ion Caraion : Ion Antonescu.
- Soljénitsyne, Al. – *Deux siècles ensemble*, 2 vol. Fayard, 2002.
- Stănescu, Flori / Zamfirescu, Dragoș – *Ocupația sovietică în România* (documente), Vremea, 1998
- Stănescu, Mircea – *Organismele politice românești* (1948-1965), Vremea, 2003.
- Stoenescu, Mihai, A. – *Armata, Mareșalul și Evreii, Cazurile Dorohoi, București, Iași, Odessa*, RAO International Publishing Company, București, 1998.
- Sturdza, A., D. și Golescu-Vartic – *Colecțiuni de Tratat și Convențiuni ale României*, București, 1874.
- Sturdza, Mihail – *România și sfârșitul Europei, Amintiri din Țara pierdută*, Rio de Janeiro-Madrid, 1966.
- Selmaru, Traian – *Pe drumul culturii noi*, 1952.
- Theodoru, Radu – *România ca o pradă*, ed. a I-a , Alma 1996, ed. a II-a, Miracol, 1999, ed. a III-a revăzută și adăugită, Lucman 2005.
- Tolstoy, Nicolai – *Mareșalul*, Editura Miracol, București, 2001.
- Toma, A. – *Nazismul sionist*, Editura Miracol, București, 2000.
- Toma, Ileana – *Învierea lui Iuda*, Editura Miracol, București, 2000.
- *Victims of Yalta*, Londra 1977, trad, fr, de Sergiu Manoliu și Jean Joba (*Les Victimes de Yalta*, France Empire, Paris, 1980).
- *Cântul vieții*, 1949.
- *Coloana*, Ed. Semne '94, 2000.
- *Părintele Alexie, Preotul lui Dumnezeu*, Ed. Bizantină, 2002.
- Trandafilo, Franco – *Bessarabia Terra di Dolore*, București, 1941.
- Turea, Larissa și Val. – *Cartea Foametei*, Chișinău, 1991.
- Ursu, Valentina – *Râul de sânge*, Biblioteca Basarabie, Chișinău, 1992.
- Urwich, Johann – *Fără pașaport prin URSS*, 3 vol, Ed. autorului, München, 1976.
- Vaida, A. G. – *Scânței în Beznă*, 1950, / Clocote, 1954.
- Valla, Jean-Claude – *Le Pacte Germano-Sioniste (7 août 1933)*, Éditions de la Librairie Nationale, Paris, 2001.
- Vitner, Ion – *Pasiunea lui Pavel Korceaghin*, 1946.
- *Critica criticii*, 1949.
- *Firul Ariadnei*, 1957 ;
- *Meridiane literare*.
- *Influența Clasei muncitoare în opera lui Eminescu și Caragiale*.
- *Viața și opera lui Th. Neculuță*, 1950.

- Vîntu, Victor – *Roțița lui Costan*, 1951.
 Voitin, Alexandru – *Judecata focului*, 1957.
 Zăciu, M./Papahagi, M./Săsu, A. – *Dicționarul esențial al scriitorilor români*, Albatros, 2000.
 Zincă, Haralamb – *Primăvara*, 1950, / *Cazul R 16*, 1953, / *Jurnal de front*, 1954, / *Ultimă toamnă*, 1958,
 Zotta, Sever – *Despre nobilimea Basarabiei*.
 Yehoshua, Avraham – *Voyage vers l'an mil*, Calmann-Lévy, 1998.

- *** – Colecția revistei *Basarabia*, Chișinău.
 *** – Col. revistei *Catacombes*, Paris.
 *** – Col. revistei *Orizont* (nov. 1944-mart. 1949, red. Sașa Pană).
 *** – Col. revistei *Tineretea* (iul. 1945-ian. 1947, dir. George Nechiti.
 *** – Col. *Revistei fundațiilor regale*, serie nouă, sep. 1945, dec. 1947.
 *** – Col. Revistei *Contemporanul*, 1946-1956.
 *** – Col. revistei *Dialog*, Dietzenbach, per. coord. de Ion Solacolu.
 *** – *Holocaust în România*, Editura Kogaion, 2002.
 *** – *Cartea Cărților interzise*, EVFrunză, 2003.
 *** – *Lettre de l'Empereur Napoléon à l'Empereur de Russie et Documents français relatifs aux affaires d'Orient*, Typographie Panckouke, Paris, 1854.
 *** *Activitatea Centralei Evreilor din România*, Ed. a I-a București, 1944
 Ed. a II-a, Alma Tip, București, 1998.

Nota Autorului:

Nu am indicat produsele semnate: Pelin, Jela, Drăgan, Cosma, Pleșu, Plămădeală, Dan Zamfirescu, Pavel Câmpăanu, Bădescu – și alții asemenea . Am consemnat o parte din cărțile care informează, nu care dezinformează din ordin.